

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

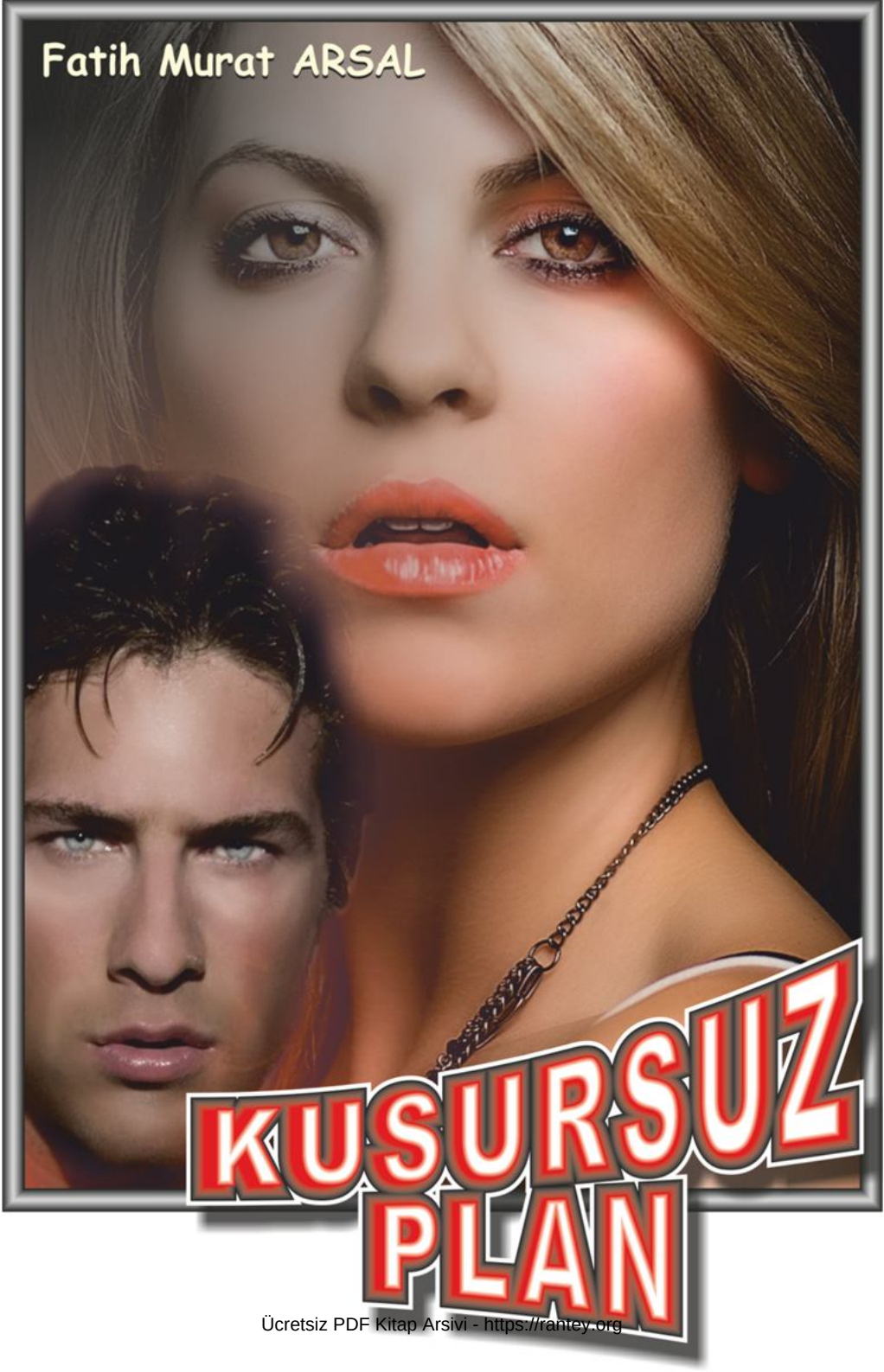
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fatih Murat ARSAL

KUSURSUZ PLAN

Yazan

Fatih Murat ARSAL
fatiharsal@yahoo.com
2011©

KUSURSUZ PLAN

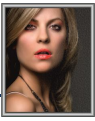
1. BÖLÜM

Koyu bal rengi gözler, donuk bir şekilde etrafında gezindi. Parti iyi gidiyordu. Herkes eğleniyor gözüküyordu. Çok kalabalık bir topluluktu. Salon ve bahçenin çoğu doluydu. Gerçekten de sosyetenin en kalburüstü kişileri buradaydı. Birçok yakışıklı erkek ve yine birçok güzel kadın yan yana durmuşlar, ellerinde içki kadehleri, keyifle muhabbet ediyorlardı.

Genç kadın bu kalabalıkta birisini arıyordu. Esmer ve yakışıklı gibi duran erkeklerde hızlıca göz gezdirdi. Erkeklerin çoğunluğu esmerdi ve iyi giyimleri yüzünden oldukça yakışıklı duruyorlardı. Ama onun aradığı kişi çok daha uzun boylu ve çok daha yakışıklıydı. Onunla kıyaslayabileceği tek kişi de yanında bir başka kadınla bahçenin solunda duruyordu. Aradığı kişi şimdilik o değildi. Onunla sonra görüşecekti. Aradığı erkek başkasıydı. Diğer konukların arasında o sıırım gibi vücudu göremiyordu. Kalabalık içinde olmadığı kesindi. Burada olsaydı onu bir defada görebileceğini biliyordu. O, görülmemesi zor bir adamdı. Dikkati çekecek kadar çoğu erkekten farklıydı. Peki, yine nereye kaybolmuştu bu farklı adam?..

Yanından geçen garsonlardan birisini durdurdu. Genç garson elinde bir tepsi, misafirlere içki dağıtıyordu. Bu garson bir hizmet şirketinin gecelik tutulan servis elemanlarından birisiydi. Kendi evinin personeli değildi. Fakat az önce onun kocasıyla konuştuğuna dikkat etmişti.

“Affedersiniz! Kocamı gördünüz mü acaba?” diye sordu.

Berrak sesi, bir kadın için çok güzel ve ne yazık ki oldukça donuktu. Çok sıcakkanlı bir kişiliği olduğunu söyleyemezdi. Arkadaşları ve dostları da onu genelde soğuk bulurdu. İşin doğrusu kendisi de öyle olduğunu düşünürdü. Soğuk ve aşktan nasibini almamış bir kadın! Ama ne kadar ateşli bir kadın olabileceğini bilseler herkesin şaşkınlıktan çenesi yere düşerdi. Çünkü kendisi bile içindeki ateşli kadının farkına varamamış, öğrendiğinde şok olmuştu.

Garson da diğer tüm erkekler gibi kadının soğuk tavrı karşısında duraklamışsa da, onun yakından gördüğü güzelliği karşısında elinde olmadan afallamıştı. Görüp görülebilecek en güzel kadının sorduğu soruyu, sonradan ve zorlukla anladı. Bu kadının bir kocası vardı. ...Ve ne şanslı bir adamdı!

“Evet, Ebru Hanım... Az önce benden bir sigara isteyip bahçenin aşağısına doğru gitti.” dedi garson.

“Teşekkürler...”

Genç kadın yine de nazıkçe gülümsedi. Bunu pek yapmazdı. Özellikle kendi seviyesinden aşağıda olanlara! Çok zengin bir ailenin şımarık ve burnu havada yetiştirilmiş kıızıydı. Her ne kadar zaman zaman bu özelliğini hissetse de değiştirmek için pek bir şey yapmıyordu. Çok güzel olduğunu elbette biliyordu. Genç kızlığından beri bunun hissettirilmesine alışkındı. Ne yazık ki güzel olmak zaman zaman sıkıcı da oluyordu. Takındığı soğukluk maskesi bu yüzden çok işe yarıyordu. Böylece güzelliği yüzünden dengesiz davranan erkeklerden uzak durmak kolay oluyordu. Bazen de kendisini kıskanan kadınlarla arasında sürekli bir mesafe oluyordu.

Birkaç kişiyle kısa konuşmalar yaparak, yavaş yavaş bahçenin alt ucuna geçti. Büyük evin bahçesinin bittiği yerde sık ağaçlar başlıyordu. Bu ağaçların öbür tarafında ise nefis İzmir manzarası ayakların altına seriliyordu. Kocasını oradaki salıncakta bulacağını tahmin etti. Onun zaman zaman oraya gittiğini fark etmişti. Özgür ruhu orada mı rahat buluyordu acaba? Evlenmeden önceki özgür günlerini mi düşünüyordu? İçinde hafif bir huzursuzluk belirdi. Aklına başka bir şey gelmişti. Bir kadın... İnşallah yanında bir kadın olmazdı!

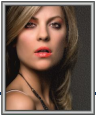
Ağaçların arasındaki patikadan manzaranın görüldüğü açıklığa çıktığında, elinde olmayan bir memnurlukla rahatladı. Evet, işte buradaydı. Anlaşmalı bir evlilik yaptığı yakışıklı kocası orada oturuyordu ve en önemlisi tek başınaydı. Yanında hiç kimse yoktu. Şimdilik ikinci bir erkeğin ihanetini kaldıramazdı. Hele bu erkeğin! Herkesten daha yakışıklı, daha çekici kocasının...

Bir an sessizce onu süzdü. Salıncağa rahatça oturmuştu ve uzun bacaklarını ileriye doğru uzatmıştı. Geldiğini fark etmemişti. Bir elinde yeni yakılmış sigarası, sakın gözlerle İzmir'e ve nefis deniz manzarasına bakıyordu. Elinde içki kadehi yoktu. Onun içki sevmediğini ve gerekmedikçe de ağzına vurmadığını biliyordu. O sıırım gibi vücuduna iyi bakıyordu doğrusu... Gerekliği kadar yemek yer ve asla kendisini şişirmezdi. Vakit buldukça spor yaptığını da tahmin ediyordu. Ne sporu yaptığını veya neredeki spor salonuna gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Fakat yeterince vakit ayırdığı belliydi. Zaten vakitten bol neyi vardı ki? Sadece şu sigarayı içmesi biraz can sıkıcıydı.

Her nasılsa genç adam onu hissetti. Yavaşça başını çevirdi. Fakat rahatını bozmadı. Gri gözleri sadece bir an ışıldamıştı. Ebru her zaman olduğu gibi o gözlerden etkilendiğini hissetti. İnsanın içini delen, etkileyici gözlerdi. Bazen buz gibi soğuk, bazen de ateş gibi yanıyordu. Çoğu zaman ise alaycı bir tavırla gülümseyen ısıltılı şeylerdi. Ama şimdi bu gözlerin güzelliğini düşünme zamanı değildi. Plana uymalıydı. Başarmak zorunda olduğu şeyler vardı. Acele etmemeliydi...

“Herkes seni soruyor... Nereye kayboldun?” dedi donuk olmasına çalıştığı bir sesle. Donuk sesinin arkasından, hafif kızgın olduğu belliydi. Fakat adamın yüzünde hiçbir tepki oluşmadı. Karısının kızgınlığına aldırılmamış gibiydi.

Genç adam kendisinden sadece altı yaş büyüktü. Sevimli çizgilerle dolu göz kenarları gülmeyi sevdiğini gösteriyordu. Ay ışığında, bir süre kocasını seyretti genç kadın. Onun ne kadar da yakışıklı olduğunu bir kere daha düşündü. Yakışıklılığı özellikle başka erkeklerle yan yana geldiği zaman mücevher gibi parlıyordu. Ve şu anda bile, romantik ay ışığının altında, her hangi bir kadının nefesini kesecek kadar yakışıklıydı. Onu ilk gördüğü zaman bile -

ve çoğu zaman-, istemese de etkilenmişti. Başka bir erkeği severken bile, Selim'in çekiciliğini görmezden gelememişti. Her kadın istemese de ondan etkilenirdi. Bunu kabullenmek hiç de zor değildi.

Yaptığı planın içinde onun yakışıklı olması önemli bir etkendi zaten. O böyle yakışıklı olmasa, onunla evlenmesine için bir bahanesi olamazdı. Sadece yüz olarak değil, fizik olarak da çekiciydi. Her zamanki gibi o iri fiziğinin ne kadar çekici göründüğüne dikkat etmemeye çalıştı. Çünkü o bedeni düşündüğü zaman, kendi acemi cinsel dürtüleri usulca baş kaldırıyordu.

Uzun boylu bir adamdı. Heybetli denecek kadar iri, uzun ve atletikti. Kendisi de uzun boylu bir kadın sayılmasına rağmen kocası kendisinden en az yirmi santim daha uzundu. Bir doksandan uzun olmalıydı. Gergin bedeni güç ile dolup taşıyor gibiydi. Rahatça kaykıldığı şu iki kişilik salıncaktan bile her an fırlayıp gökyüzüne süzülecek yırtıcı bir kuş havası vardı. Onu ilk gördüğü zaman da bu güçlü vücuttan ürkmüş, şimdi takım elbise altında kalan kaslı bedeninden çekinmişti. Tam bir sene öncesiydi...

Genç adam elindeki sigarayı gösterdi.

“Biraz temiz hava ve biraz da kirli duman almak istedim...” dedi keyifle.

“Sigarayı bıraktığımı sanıyordum?” diye sordu yine soğuk bir sesle.

“Hâlâ uğraşıyorum... Daha iki nefes çekmedim...” Genç kadın ayakta öylece duruyordu. Adam eliyle işaret etti. “Gel yanıma... Biraz otur! Bütün gece zaten ayaktaydın!”

“Bu benim görevim... Senin de öyle! Gelenlerin bizim misafirimiz olduğunu hatırlatırım!”

“Eeee?”

“Sen de artık gelsen iyi olur!”

“Gelirim şimdi... Zaten buraya geleli çok olmadı!” Sigarasını gösterdi. “Bak, henüz içemedim bile! Sadece biraz hava alayım istedim. Bazı arkadaşların çok sırsnaşık!”

Ebru dişlerini sıktı. Öyle olduğunu biliyordu. “Pek sıkılmış

gibi durmuyordun!” dedi sakince. “Tülin ve sonra da Hadise ile epey muhabbet ettiniz!” Onu izliyormuş gibi görünmekten nefret etti. Genç adam her iki kadınla da uzunca bir süre muhabbet etmişti. Bir süre için ayrı kaldıkları kısa bir zaman diliminde, bazı kadınlar hemen bu boşluğu doldurmuştu. Dikkat etmemeye çalışsa da, uzaktan kocasını izlemekten kendisini alamamıştı. Fakat kabul etmeliydi ki, genç adam kendisine sokulan kadınların hepsine karşı mesafeliydi. Onun kadınlar konusundaki geçmişini tam bilmediği için, ilk başta hissettiği huzursuzluk, o kadınlara olan mesafeli tavrı karşısında sonradan kaybolmuştu. Kocasının adının başka kadınlarla anılmasını ve çapkına çıktığını duymayı elbette istemezdi.

Yavaşça ona yanaşıp yanındaki boş yere oturdu. Omuzlarının, kollarının ve bacaklarının birbirlerine değmemesine çalışıyordu. Ondan yayılan pahalı parfüm genzine doldu. Ona bu losyonu kendisi almıştı. İyi seçimdi doğrusu...

“Ben öyle kadınlardan sıkılırım. Yine de senin için dayandım...” diye ilgisizce açıkladı genç adam.

“Kimse başına silah dayamış gibi durmuyordu?” dedi Ebru da hafif bir alayla. “Anlaşmamızda arkadaşlarımı ayartıp onlarla yatacağın yoktu! Bana başka kadın olmayacağına söz verdin. Ben de seninle yatmaya söz verdim! Haberin olsun, böyle bir şeyi hoş karşılamam!”

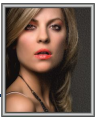
Genç adam sesini çıkarmadı.

“Dönsek iyi olacak...” diye mırıldandı Ebru. “Herkes geldi...”

Adam sigarasından bir nefes çekip yere attı. “Seninki de geldi o halde?” dedi hafif bir alayla. Ani bir refleksle ayağa kalktı. Ayağıyla özenle izmariti ezip elini karısına uzattı. “Gidelim o zaman! Aldığımız parayı hak etme zamanı geldi yine!”

“Doğru! Ayda elli bin iyi para...” diye sebepsiz yere vurguladı genç kadın. Bunu niye yaptığını bilmiyordu. Belki de bu gece çok güzel olmasına rağmen, onun kendisine bir kere bile gerçek ilgiyle bakmayışından olabilirdi.

Genç kadın kalkmak için onun yardımını aldı. Sonra elini

yavaşça geriye çekti. Kendisini zaten onun yanında küçücük hissediyordu. Erkeklerin yanında güçsüz olmak sevdiği bir özelliği değildi. Önden giderken arkasından gelen adamın gözlerinin, şık siyah-beyaz elbisesinin gizleyemediği kalçalarında ve ince belinde olup olmadığını düşündü. Genelde erkeklerin çapkın bakışlarına alıştı. Çoğu zaman bu bakışlar canını sıkardı. Çoğu kadının aksine, sadece güzel olduğu için seyredilmekten hoşlanmazdı. Ama şimdi şu arkasındaki erkek kendisini beğense fena olmazdı yani. Biraz heyecanı azalır, özgüveni yükselirdi.

Yürürken içini çekti. Erkekler konusunda çok şanslı değildi. Hayatında ilgilendiği iki erkek ile de bir türlü doğru frekansı yakalayamamıştı. Bir zamanlar sevdiği adam şu anda başka birisinin kollarındayken, bir başka erkeği de her nasılsa aklından çıkaramıyordu.

Sık koruluktan geçip bahçeye çıktıklarında, bir an durdu. Başını çevirip arkasındaki erkeğe bu sefer elini kendisi uzattı. Bunu zaten yapmak zorundaydı. Kimse bu evliliğin bir anlaşma sonucu olduğundan şüphelenmemeliydi. Adam da göstermelik bir şekilde elini tutmuştu. Gülümsemeye çalıştı. İri ama hafif sert bir el kendi elini sıcacık yapmıştı. Genç adam fazla sıkı tutmamasına rağmen gücünü hissedebiliyordu. Şimdi görünüşte tam da mutlu bir çift gibiydiler. Önceden planladığı gibi!

Plan yapmayı sevmezdi.

Fakat kendi mutluluğu için bu planı çok iyi düşünmüş, ayrıntılarını planlamaya çalışmıştı. Ufak tefek bir iki kusur dışında fena gitmiyordu. Sonunda istediği erkeği elde edecekti. Sonsuza kadar...

Yanındaki erkeği hâlâ fazla tanıımıyordu. Bir rastlantı sonucu karşılaşmışlardı. Selim kendisini çok açan bir adam değildi. Duygularını gösteren birisi hiç değildi. Onun geçmişi hakkında o kadar az şey biliyordu ki! Onunla evlenmekle hata yapmış da olabilirdi. Yine de eli onun iri ve güçlü avucundayken, kendisini mutlu hissetti. Hata yapmışsa bile, planları doğrultusunda, şimdilik bu evlilikten memnundu.

El ele bir gurubun yanına gidip birkaç kelime konuştular.

Yeni gelen misafirlerle konuşmaları birkaç dakika sürüyordu. Sonra bir masanın çevresinde duran iki kişiye yöneldiler.

“Hoş geldiniz!” dedi Ebru önce ikisine birden. Sonra kadına “Nasılsın Jülide?” dedi içten olmasına çalıştığı bir sesle. “Tatilden dönmüşsünüz hayatım?”

“Evet...” dedi kadın keyifle. Uzun boylu ve esmer bir kadındı. Birkaç aylık hamile olduğu hafif şiş göbeğinden belliydi. Ebru onun aslında beş aylık hamile olduğunu biliyordu tabii. “Tam bir aydır dünya turu atıyorduk... Güzeldi... Harikaydı...” diye neşe içinde cıvıldadı kadın. Sonra gözleri Ebru’nun üzerinden yanındaki uzun adama kaydı.

Jülide ilgi ile Selim’i süzmüştü. Sonunda buzlar kraliçesinin, etrafta pek dedikodusu yapılan kocasıyla tanışmak üzere olduğunu anlamıştı. Doğrusu adam söz edilenlerden bile yakışıklıydı. Koyu parlak saçlar, esmer bir cilt ve bu nefes kesici suratla elmas gibi parlayan bir çift gülen gri göz... O gözlerin içindeki kendine güven, alaycılıkla dolu bir keyif ve karanlık bir ışıltı, kadının içini ürperti.

Jülide’nin bu uzun ve yakışıklı adamı beğendiği gözlerinin bir an parıldamasından belliydi. Ebru şaşırmadı. Kocasını genellikle kadınları çok çabuk etkilerdi. Fakat evli ve hamile olan bu kadının kendi kocası da doğrusu çok yakışıklıydı. Sonunda vakit gelmişti. Gözlerini Jülide’nin kocasına çevirdi ve nazıkçe gülümsedi. Hayallerinin erkeği şimdi başka bir kadının kocasıydı ve ona bakmak biraz acı veriyordu. Bir zamanlar onu nasıl da sevdiğini düşündü. Delicesine... Her şeyini verecek kadar... Hatta bedenini bile! Gülümsemek zor gelse de bunu başardı. Ona olan öfkesini ve geçmiş günlerin acısını gizlemeye çalışarak iki erkeği birbiriyle tanıştırdı.

“Yakup... Jülide... Size eşimi tanıstırayım... Selim... Selim, bunlar da yakın arkadaşlarım Yakup Sertoğlu ve eşi Jülide...”

“Tanıştığımıza memnun oldum...” diye hafif bir donuklukla mırıldandı Yakup. Sıcak olmayan bakışlarla Selim’i selamladı.

“Ben de!” Selim de sanki kırk yıllık sosyete mensubuymuş

gibi elini uzattı. Genç kadın kocasının en çok bu halini sevdiğini düşündü. Her an her türlü ortama bir anda uyum sağlayabiliyordu. Onu çekip çıkardığı sefil hayata iyi uyum sağlamış gibiyken, şimdi de trilyoner bir iş adamı gibi kendisinden emindi.

Meraklı gözlerle bakan iki genç kadın, iki uzun erkeğin el sıkışmasını nefes almadan izledi.

Selim Yakup'tan birkaç santim daha uzundu. Yakup her zaman atletikti. Genç kadın bir zamanlar onun vücudunu okşamayı severdi. Eskiden o atletik vücudun kendisine ait olduğunu bilmek hoşuna giderdi. Sürekli spor yapan Yakup, boks gibi erkeksi sporlarla da uğraşıyordu. Duyduğu hayal kırıklığından sonra, onun karşısına çıkaracağı erkeği seçmek, dünya güzeline seçmekten zor olmuştu. Fakat şimdi, endişeyle tuttuğu nefesini salabilirdi. Çok başarılı bir iş yapmıştı... Bunu görmek onu rahatlatmıştı.

Bir an geriye doğru çekildi sanki... Bir kadının gözüyle kocasını görmeye çalıştı. Belki de bir erkeğin gözüyle... İki erkeği kıyaslayabilir miydi?

Memnunlukla kabul etti.

Selim... Ondan asla geri kalmazdı!

Yakup'tan çok daha atletikti. Kalın kolları açık renk ceketinin içinden bile belli oluyordu. Uzun ama yandan geriye taranmış dalgalı saçları ile en az onun kadar yakışıklıydı. Bir tutam seksi tel alınından kaşının üstüne doğru düşüyordu. Aslında bu tip erkeklerden hoşlanmazdı. O böyle rahat görünümlü modern erkeklerdense, Yakup gibi ciddi görünümlü, ciddi bir saç kesimi olan ve ciddi bakışlı erkekleri severdi. Oysa Selim'in gözleri hep alaycı bir gülümseme ile parlardı. Biçimli dudakları ise her an gülmeye hazır gibiydi. Onu çok ender ciddi görmüştü.

Evet...! Belki kesinlikle kendi tipi değildi. Bunu daha ilk tanıştıkları andan beri biliyordu. Ama onu tercih etmişti işte...

O erkeksi, çekici fiziği, farkında olmasa bile giydiği her şeyin kendisine yakışmasını sağlıyordu. Dimdik duruşu, göz alıcı bir şekilde onu diğer erkeklerden ayırıyordu. Gri gözlerindeki davet, onun farkında olmadığı bir özelliğiydi. Gecenin başından beri onun o gri gözlerine bakan her kadın arkadaşı, şaşkınlıktan

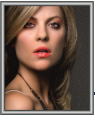

nefes alamaz olmuştı.

Zaten bu plan içinde onu seçmesindeki sebepler de bunlar değil miydi? Bu adamla evlenmek kendisine biraz pahalıya patlamıştı ama... önemli değildi. İleride masraflarının karşılığını fazlasıyla alacaktı. İçinden çocuksu bir şekilde mutlu oldu. Zaten uzun süredir belli konularda kendisini mutlu hissediyordu. Endişeleri de yersiz kalmıştı. Dudaklarına tatlı bir gülümseme geldi. Bu yakışıklı adamı evlenmeye ikna etmek zor olmuştı. İşsiz güçsüz bir serseriyken bile evlenmemek için inat etmişti. Kusursuz planını uygularken, ilk amacı onunla evlenebilmektir. Onun gibi bir erkek bir daha eline geçmezdi. Diğer yandan Yakup'un onu görünce yaşadığı şaşkınlık da çok hoştu doğrusu... Kendisini bulunmaz Hint kumaşı sanan pek değerli Yakup Bey, Ebru'nun bu bariz başarısı karşısında huzursuzlaşmıştı. Hatta kesif bir kıskançlık bakışı bile gördüğünden emindi. Jülide bile donakalmıştı.

İki iri el birbirlerini salmadan bakiştılar. İnsanın içine işleyen bir çift gri göz ile hasmını dikkatle inceleyen bir çift siyah göz açıkça birbirini tarttı.

Genç kadın bu duruma nasıl geldiğini düşündü...

2. BÖLÜM

BİR SENE ÖNCE...

Ebru kendisini öpmek için eğilen Yakup'tan zorlukla sıyrıldı. Gülümseyerek saçını düzeltti. Omuzlarını biraz geçen bal rengi saçları güneşte fazla kaldığı zamanlar hemen sarı tonlarına bürünüyordu. Bu saçlar, genç adamın sabırsız parmaklarının topuzunu zorla açması ile omzuna dökülmüştü.

Az önceki öpüşmenin etkisiyle iç çekti. Bundan tatlı bir lezzet almıştı. Gerçi öpüşmek o kadar da favorisi olan bir ihtiyaç değildi. İki insanın dudaklarını dokundurup birbirlerinin tadını almaları çok da çekici gelmiyordu. Biraz düşününce mide bulandırıcı bile sayılabilirdi. Hele bir keresinde, ağzı adamın dili ile zorlandığında, doğrusu tiksınmemek için kendisini zor tutmuştu. Çiftler bunlar yapmasalar da olurdu. Hafif dokunuşlarla yapılan yüzeysel öpücükler daha çok hoşuna gidiyordu. Belki de öpüşmenin daha lezzetli halleri de vardı? Henüz çok tecrübesizdi. Bu adamla bile birkaç kereden fazla öpüşmemişti.

Fakat genç adamın isteğine yine de anlayışla karşılık veriyordu. Ateşli ve sert bir öpücük olduğu için dudakları sızlıyordu. Onun artık sabırsızlandığını ve bir an önce kendisiyle sevişmek istediğini biliyordu. Uzun süredir ona karşı koyuyordu. Tanıştıktan sonra birlikte geçen sürede adamı iyice tartmıştı. Onun samimiyetinden ve arkadaşılığından yana en ufak bir sıkıntı yaşamamıştı. Her zaman nazık ve centilmendi. İleriye gitmek istemesine rağmen, kendisini tutuyor ve genç kadının beklemek istemesine saygı gösteriyordu. İşin doğrusu artık kendisi de biraz daha ileriye gitsin istiyordu. Öpüşmek çok değil ama az önce

giysisinin üzerinden göğüslerini okşaması bir derece hoşuna gitmişti. Öyle romanlardaki gibi çıldırmamıştı tabii! Bu yaştaki bir kadının zaten daha olgun olması gerektiğini biliyordu. Genç bir kız gibi her yerine ateş basacak değildi ya!? Gerçi genç bir kızken de bir erkek için böyle şeyler hissetmemişti. Galiba gerçekten de kendisi hakkında söylendiği gibi soğuk bir şılıktan başka bir şey değildi.

Gözleri adamın arzulu yüzünde gezindi. Onun da gür siyah saçları dağılmıştı. Genç kadın öpüşme anında tutkuyu yaşamak için, parmak uçlarıyla o gür saçları hafifçe karıştırmıştı.

“Daha ne kadar kaçacaksın benden?” diye sordu adam alaycı bir gülümsemeyle. Sabırsızlandığını daha fazla belli edemezdi. Güzel siyah gözleri soğukluğunu kaybetmişti. Alev alev yanıyordu.

“Kızma ne olur!” diye fısıldadı Ebru. “Ben de istiyorum ama...”

“Ama ne?” Adam yakışıklı yüzüne çok yakışan kavisli kaşının birisini kaldırmıştı. “Çocuk değilsin artık! Yirmi dört yaşındasın... Dört aydır çıkıyor ve seninle sadece öpüşmek bana artık yetmiyor. Ben yeni yetme bir çocuk değilim...”

“Evet ama?..”

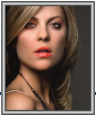
“Oyalama beni ne olur!” Sesi bir çocuğu kandırır gibi yumuşaktı. Genç adam uzanıp onu yine kollarına aldı. Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Onun baskısı altında huzursuzlaşan Ebru öpücüğüne karşılık veremedi. “Yarın Çeşme’deki evimde buluşalım... Hadi sevgilim! Yeter artık! Beklemek istemiyorum...”

“Ama evlilik?..” diye üzgünce mırıldandı.

“Bırak şimdi evliliği... O da bir gün olabilir... Senden yapamayacağın bir şey istemiyorum ki! Sen de beni istiyorsun! Çok düşünme de kabul et hadi... Günlerimizi boşa harcıyoruz!”

“Yakup... Bilemiyorum... Bu... şey... Çok ciddi bir karar değil mi? Seni seviyorum... Senin ihtiyaçlarına anlayış duyuyorum ama... Yani... Peki ya sen? Sen beni seviyor musun peki?”

Adam gülümseyerek onu iyice kendisine yapıştırdı. “Hem de

nasıl! Sensiz bir dakika bile yapamayacakmışım gibi geliyor. Sen bu güne kadar gördüğüm en güzel kadınsın! Neden beni oyalıyorsun? Belki de yaşadığın eski bir ilişki yüzünden benden çekiniyorsundur, bilemiyorum... Erkeklerle soğuk olmanın sebebi bu olabilir. Daha önce bir ilişkin olması, bakire olup olmaman umurumda değil! Seni seviyorum... Sana ihtiyacım var. Birlikte geçireceğimiz güzel anları yaşamamak için neden inat ediyorsun hiç anlamıyorum?”

“Etmiyorum...” fısıltı gibi itiraz etmişti. Adam haklıydı galiba... “Ben de seni istiyorum ama?..”

“Aması falan yok! Bırak kendini bana... Bırak mutlu olalım. Bırak beraberliğimizde cinselliği de doyasıya yaşayalım. Seni ne kadar istediğimi görmüyor musun? Allah şahidimdir, bu güne kadar hiçbir kadını seni istediğim kadar istemedim. Sen de beni istiyorsun, bunu biliyorum. Korkularını yeneceğim. Senin mutlu edeceğim. Bu yüzden itiraz etme artık. Yarın seni yazlığa bekliyorum... Harika bir hafta sonu geçireceğim sana! Defalarca sevişip plajda yüzeriz, sonra yine sevişiriz... İki günümüzün her dakikasını sana ayırmak beni mutlu edecek!”

Genç kadın mutlulukla kızardı. Sesindeki ateş içini kavurmuştu. Adamın kendisinden çok daha fazla arzulu olduğu belliydi. Ebru'ya ise öpmek bile yetiyordu. Ona yakın olmak harika bir duyguydu. Herkesin kendisini soğuk ve acımasız görmesine rağmen nasıl ateşli bir kadın olduğunun bu yakışıklı adamın yanında çok iyi farkındaydı. Evlenmeden sevişmek daha evvel düşündüğü bir şey değildi ama sevdiği bu adamı hayal kırıklığına uğratıp kaçırmak da istemiyordu.

“Peki!..” dedi gülümseyerek. Geri çekildi. Aceleyle saçlarını yeniden topuz yaptı. Böylece olgun işkadını havasına yine bürünmüştü. Bu yaşta büyük bir şirketin yöneticisi olmak zaten zorken, ayrıca kadın olmak çok daha zordu. “Geleceğim... Gitsen iyi olur. Toplantıma on dakika geciktim bile!”

Adamın yüzündeki zafer ifadesi, utanıp daha da kızarmasına sebep oldu.

O hafta onu bir daha görmedi. Genç adam bir bilgisayar

firmasının sahibiydi. Yurt dışına çıkmıştı. Fakat her gün açtığı telefonlarında genç kadını ne kadar özlediğini öylesine ateşli bir dille vurguluyordu ki, Ebru artık onun haklı olduğuna karar vermişti. Hafta sonunu onunla geçirecekti. Bakire olmanın bu zamanda ne önemi kalmıştı ki? Nasılsa yakında evleneceklerdi. Evlenme teklifi henüz açık açık gelmemişti fakat yakında geleceğini hissediyordu. Evlenmeseler bile sevdiği adama kendisini vermekten pişman olmayacaktı.

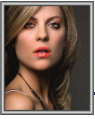
Hafta sonu olduğunda heyecanı doruk noktasındaydı. Bu gece Yakup'un yazlığına gidecek ve sevdiği adamın kollarında ilk kez sabahlayacaktı. Aslında bir erkeğin kollarında da ilk kez sabahlayacaktı. Bu güne kadar ki ilk ciddi ilişkisi Yakup'tu. Daha önce hiçbir erkeği kendisine bu kadar yanaştırmamıştı. Yakup'un inadı ve haftalarca peşinde koşması direncini kırmıştı. Sevişmenin nasıl bir şey olduğunu da bilmiyordu. Ama onun çok tecrübeli olduğunu ve artık sevdiği bu yakışıklı adamın kendi canını acıtmayacağını hissediyordu.

Cuma günü olduğunda, sabahtan beri heyecanlı bir titreyiş vardı kalbinde. O sabah işe başladığında, diğer günlere nazaran yanında çalışanlara karşı biraz daha nazikti. Fazla iş düşünecek hali de yoktu. O gün, sanki evleniyormuş gibi heyecanlıydı. Akşama sevgilisinin yanına gitme düşüncesi sürekli içini ürpertiyordu.

Ne yazık ki öğlen gelen acil bir telefonla planlarını ertelemek zorunda kaldı. Sekreteri arayıp mesafeli bir sesle aksilik haberini verdi. Bekledikleri Koreli misafirlerinin uçağının rötör yapması sebebiyle planlanan öğle yemeği toplantısının gerçekleşemeyeceğini ve buluşmanın akşam yemeğine sarkacağını söyledi. Satın Alma ve Pazarlama Müdürleri hafta sonu olması dolayısıyla bu toplantıyı geciktirmek istememişlerdi. Kendisi de patron olması vesilesiyle bu toplantıda olması gerekiyordu tabii. Çünkü yapılacak anlaşma bu ekonomik krizde nefes almalarını sağlayacaktı.

Elbette bu yemekli toplantı işi, planlarının biraz bozulmasına sebep oldu. Sadece biraz... Ne olursa olsun oraya gidecekti.

"Alo, aşkım..." dedi telefonla aradığı Yakup'a...

“Efendim Ebru?..” Genç adamın sesi sevgi doluydu.

“Bu gece... acil bir toplantı çıktı...” diye başlayarak durumu kısaca anlattı. Ona gelmemek için bir bahane uydurmadığına genç adamı ikna etmek istiyordu. Onun yanlış anlamasını istemiyordu. “Üzgünüm aşkım ama bu gece orada olmam zor... Yolları tek başıma gelecek kadar bilmiyorum...” diye bitirdi açıklamasını tüm samimiyetiyle. Allahtan Yakup bu açıklamayı makul bulmuş ve fazla bozulmamıştı.

“Gelip seni alayım... Ben Çeşme’deyim şu an...” dedi genç adam.

“Olmaz... O kadar yolu benim için gelmeni kabul edemem... Hem toplantı ne zaman bitecek bilmiyorum... Gerçi şirketin arabası ile de gelebilirim ama bu mantıklı olmaz. O kadar da rahat bir kadın olmadığımı bilirsin. Şoförün gözünden kaçmayacaktır. Büyük ihtimalle de haftaya dedikodusu çıkar. Şimdilik buna dayanamam... Yine de eğer bu gece erken çıkarsam kendim gelmeye çalışırım. Ama... Söz vermiyorum...”

“Gelemeyeceksin yani?..” Sevdği adamın sesi biraz buruktu.

“Çok istememe rağmen bu gece gelmem zor gibi gözüküyor! Fakat sabah üzeri oradayım... Söz... Sen tekneyi hazırla... Gece de...” Utançla sesi kısıldı. “...sana istediğini vereceğim.”

Bu son cümle adamın hafif öfkeli direnişini kırdı. Genç kadının bir gece daha kollarında olmamasına dayanabilirdi. “Bekleyeceğim... Artık sensiz olmak bana çok zor geliyor...” diye kabullenen bir sesle fısıldadı. Yine de hasretle konuşmuştu.

Ebru gülümsedi. “Bana da zor geliyor...” dedi içtenlikle. “Hoşça kal...”

Telefonu kapattı.

Kalbindeki tatlı ısı ile işine devam etti. Bu Korelilerle yapacağı ortaklık gerçekten önemliydi. Kendi şirketi ile onlar arasında yapılacak bir anlaşma, bir iki sene rahatlatırdı onları. Ekonomik kriz birçok şirketi sallamış, hatta batırmıştı. Kendisi de elinden geleni yapıp bu anlaşmanın olmasını sağlamalıydı. Fakat

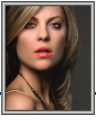
şimdi sevgilisi ile olmak varken onlarla birlikte yemeğe katılmak kendisine çok sıkıcı geliyordu.

O gece yemek boyunca aklı Yakup'taydı. Koreli iş adamlarıyla ilgilenmeye çalışmasına rağmen dikkatini veremiyordu. Zavallı adam, şimdi hevesi kursağında kalmış bir halde yazlığında tek başına oturuyor olmalıydı. Vicdanı sızladı. İçi ona karşı bir şefkatle doldu. Onun kollarında olacağı anı düşününce, gülümsemek için kendisini zor tutuyordu. Sonunda dayanamadı. Bir fırsatını bulup eline telefonunu aldı. Onu arayıp ne olursa olsun geleceğini ve geceyi kollarında geçirmek istediğini söyleyecekti. O bunu hak ediyordu. Tam numarayı çeviriyordu ki... Durdu... Sonra aramaktan vazgeçti. Ona doğrudan sürpriz yapmak istiyordu. Gece oraya habersiz gidecekti. Kollarına atıldığı zaman çok şaşıracaktı doğrusu...

Sonunda beklediği an geldi. Saat on ikiye geliyordu. Yemekli toplantı bitmişti. Koreli iş adamları ile nazıkçe el sıkıştı ve onları şirketin lüks minibüsü ile kalacakları otele yolladı. Hepsisi genç kadının güzelliği ile büyülenmişti. Kendisi de lüks kırmızı spor arabasına atladı. Yarın ve Pazar günü Koreli iş adamlarına İzmir'i gezdireceklerdi ve Ebru'nun orada bulunmasına gerek yoktu. Şirketin diğer müdürleri bu işi halledecekti.

Eve gidip üstünü değiştirmesi, eşyalarını alması ve Çeşme yoluna çıkması da tam bir saatini aldı. Otobandan giderken heyecandan ağzı kurumuştur. Henüz otoban kalabalıktı. Yaz olduğu için gelen giden çoktu. Acele etmeden ilçelere giden yol ayrımlarından geçti. İzmir'in turistik ilçesi Çeşme, otobanın sonundaydı. Oraya yaklaştıkça yollar daha da sakinleşmişti. Otobanın gişelerinden parayı ödeyip geçtiğinde, içini biraz sıkıntı sardı. Aklını toparlamaya çalıştı. Hangi yoldan gideceğini hatırlamaya çalıştı. Bundan sonra nasıl gideceğini tam bilmiyordu. Adamın yazlığına bir kere gelmişti. O sırada yanında başkaları da vardı. Ve arabayı kendisi sürmediği için yolları ezberine almamıştı. Tek bildiği biraz açıkta büyük bir balık işleme tesisi olduğuydu. Buralarda ondan çok fazla olduğunu sanmıyordu.

Tahmin ettiği yöne doğru biraz sürdü ama içini saran hafif korku, şimdi daha da yükselmişti. Geç saatte buralara gelmek iyi

bir fikir değildi galiba? Dikkatini toplayıp korkmamaya çalıştı. Çeşme'nin içine girmemişti, çünkü yazlık, ilçenin dışındaydı. Çevre yolundan devam ediyordu. Şimdi ise ilerledikçe yolun daha da sakinleştiğini fark etmişti. Gözleriyle etrafına bakınırken ileride bir benzinlik gördü. Küçük bir benzinlikti. Fren yapıp yanaştı. Kendisini yeniden medeniyete gelmiş gibi hissetti. Azıcık içi rahatlamıştı.

Bir kenarda eski bir kamyonetle uğraşan birisini gördü. Motor kaputunu kaldırmış başını içine gömmüştü. Önce yolu ona sormak istedi. Ama adam kamyonetin önünde yavaşça doğrulduğunda sormaktan vazgeçti. Adam da kendisine öylesine, ilgisizce bakıyordu. Tabii ki arabanın güçlü farlarından içeriyi görebilmesi imkânsızdı. Çok uzun ve iri bir adamdı. Kirlenmiş sarı renkli atleti karanlıkta bile kaslı kollarını ve yine kaslarla kaplı gövdesini gizleyemiyordu. Suratındaki en az bir haftalık sakalı ile loş ışık altında oldukça korkutucu gözüküyordu. Zaten yeterince ürkmüştü. Bu yüzden yolu ona sormak istememişti...

Aslında o, sonradan kocası olacak olan adamı ilk görüşüydü...

Arabayı biraz daha sürüp küçük marketin önünde durdurdu.

Kendisini karşılamaya çıkan kişi, çok çok yirmisinde gibi duruyordu. Gülümsemeyen ciddi bakışlarla yanına yanaşmıştı. Arabayı benzin pompalara yakın bir yere park etmediği için benzin almayacağını hemen anlamış olmalıydı.

“Buyur Abla?” dedi sakın bir sesle. Sesi güven verici ve yaşına göre kalındı.

Camı hafif aralayan genç kadın yine de emniyet açısından arabadan aşağıya inmemişti. Burada bu çocuk ve şu arabayı tamir etmekle uğraşan iri adamdan başka kimse olmadığı belliydi.

“Affedersin!” dedi güzel sesiyle. Sesi çok duygusal ve melodik olduğu için onu sertleştirmeyi öğrenmesi ve ifadesiz hale getirmesi çok vaktini almıştı. “Bir yere gitmem lazım ama sanırım kayboldum...” dedi.

“Öyle mi?” dedi çocuk ilgisizce. “Buralarda çok ara yol vardır!”

“Gerçekten de öyle! Karanlık olduğu için yolu da tam çıkaramıyorum... Bir iki şey hatırlıyorum ama...”

“Ben buraları iyi bilirim... Tarif edin isterseniz?..”

Çocuğun iyi niyetli konuşması genç kadına güven vermişti. Camı biraz daha indirdi. Ona güvendiğini göstermeliydi ve nezaketini karşılıksız bırakmamalıydı.

“Aslında... hatırladığım şeyler çok sınırlı... Sadece büyük bir balık çiftliğinin yakınında olduğunu hatırlıyorum...”

“Balık üretim tesisi mi?”

“Evet... Logosunda inci resimleri vardı. Daha evvel geldiğimde, sabah yürüyüşü yaparken fark etmiştim o tesisi... Açıkta da yarı batmış bir yük gemisi görmüştüm... Tabii hâlâ duruyor mu bilmiyorum...”

Çocuk başını salladı. “Anladım...” dedi yavaşça. “Orayı biliyorum ama...” Başını kaldırıp sakın ve yarı karanlık yola baktı. Kaşları çatılmıştı. “Orayı siz kendiniz zor bulursunuz... Zaten ters yöndesiniz... Geldiğiniz yere geri dönmeniz lazım... Çeşme’ye girmeden üç kavşak önce sağa döneceksiniz...”

“Haritam var...” diye atıldı aceleyle...

“Yine de bulamazsınız... O yolda birçok sapak var ve bu saatte yolu soracak kimse de yoktur oralarda... Hep villa olduğu için çoğu kişi yatmıştır! Soracaklarınız da piknik yapan akşamcılardır. Pek emniyetli olmaz.”

“Doğru... Fakat başka çarem yok. Orada hakikaten de bir sürü villa vardı. Zaten arkadaşımın villasına gidiyorum... Adı Yakup Sertoğlu...”

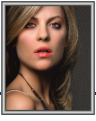
Çocuk başını salladı. İsmi kendisine hiçbir şey ifade etmediği belliydi. “Tanımıyorum... Telefonu yok mu?”

“Var da... Sürpriz yapmak istiyorum...”

Genç çocuk başını yine kaldırdı. Gözleriyle ileride tamirle uğraşan adamı gösterdi.

“O sizi götürebilir...” dedi yavaşça.

Ebru ilk kez ürpermişti. Çocuğun o uzun adamdan

bahsettiğini anlamıştı.

“Bak... Gerek yok... Tarif etsen...” diye isteksizce başladı.

“Selim Abi...” diye bağırıyordu bile çocuk. Sonra ciddi bakışlarını hiç değiştirmeden genç kadına baktı. “O da zaten bir saattir o külüstürle uğraşıyor. Size yardım edebilir... Merak etmeyin, görüldüğü gibi korkutucu değildir!”

Kadının gözlerindeki korkuyu gördüğü belliydi. Buna rağmen ne gülümsedi ne de bir şey belli etti. Uzun adam ise öfkeyle kaputu çarpmıştı ve ellerini bir beze silerek gelmeye başlamıştı. Uzun adımlarını isteksizce atıyordu. Buna rağmen zor bir hayat yaşadığını belli edecek şekilde vücudu gergin ve esnekti. Bir gram yağı olmayan iri vücudu, karnını doyurmakla fazla uğraşmadığını veya yeterli para kazanamadığını gösteriyordu sanki... Tecrübelerine göre bu tip vücuda sahip olan insanlar ya amele ya da inşaat işçisi oluyorlardı. Çok çalışıp az kazanan alt kesim insanlar... Tüm lüksü karlılarıyla sevmek olan garibanlar... Bunları o lüks plajlarda görmek zordu... Görse bile kendi gruplarıyla bir kenara çekilip bira içerler ve çıplak kadınları gözleriyle yemeyi tercih ederlerdi.

Heybetli adam, kırmızı spor arabayı gördüğünde aslında fazla ilgilenmemişti. Tam da Ebru'nun tahmin ettiği gibi farlar yüzünden arabanın içerisini görememişti zaten. Aklı, bir anda çalışmamaya karar veren kamyonet motorundaydı. Fakat yapacak bir şey yok gibi gözüküyordu. Zaten motor tamiri çok da uzmanlık alanı değildi. Sıkıntıyla bir taksi çağırmaı düşünürken, benzinci çocuğun kendi adını seslendiğini duydu.

Adam bir şey demeden arabaya yanaştı. Önce aralık camdan genç kadına şöyle bir baktı. Loş ışıktaki bile ne kadar güzel olduğu belli olan genç kadının, içeride tek başına oturduğu kesindi. Kadının bakışlarında biraz çekingenlik ile birlikte donuk bir ifade göze batıyordu. Zengin, güzel... ama soğuk bir kadın... Biraz burnu havada?... Belki birazdan da fazla?... Kendisine bakan gözleri hafif küçümser gibiydi. Belki de biraz tedirgin?... Gecenin bu saatinde normal olmalıydı. Hangi kadın tek başına bu saatte yola çıkardı ki? Burası bir tatil kenti olsa da buralarda gezmek şehir merkezinde gezmeye benzemezdi. Sonra genç çocuğa döndü.

“Ne oldu?” diye sordu. Kadının güzelliğine daha fazla bakarak onu korkutmak istememişti. Zaten soğuk ve burnu havalı kadınlardan hoşlanmazdı da...

Genç kadın hafifçe ürperdi. Arabanın klimasını kapatsa iyi olurdu. Fakat ürpermesine sebebin klima olmadığını iyi biliyordu. Bu hırpani kılıklı adam, hayatında duyduğu en güzel sese sahipti. İster istemez adamı bir daha süzdü. Bu kadar güzel bir sesle herhangi bir televizyonda çok ünlenebilirdi. Dağınık ve uzun saçları dalgalıydı. Geriye doğru vahşi bir şekilde taranmıştı. En az bir aydır kesilmemiş gibi duruyordu. Dümdüz burnu ve kemikli, güzel bir çenesi vardı. Sakalları olmasa yakışıklı olabileceğini düşündü. Belki de saçlarını şöyle biraz kestirse... Aman, ona neydi ki?

“Abla yolu kaybetmiş... Sizin çiftliğin oralarda bir yere gidiyormuş...”

“Burası tam ters bir yön...” diye mırıldandı adam. Bakışları kısa bir an, açık camdan gözüken genç kadına kaydı. Meraksız, sade bakışlardı. Onun, Ebru’nun yaşına uygun pek çok erkek gibi sırtarak cama yanaşmaması ve kendisine arsızca sırnaşmaması genç kadının ilgisini çekmişti.

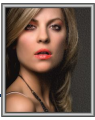
“Daha evvel gündüz gelmiştim...” diye açıklamaya çalıştı genç kadın. “Üstelik arabayı da ben sürmüyordum. Yanlış saptığımı anlayamadım... Tarif etseniz bulamaz mıyım?...”

“Çok zor...” dedi adam aynı diğer genç çocuk gibi.

“Sen onu götürebilirsin...” dedi çocuk ciddi bakışlarla. “Kamyonet oldu mu?”

Genç adam sakın bakışlarla ayakta duruyordu. Ebru arabanın camından onu görebilmek için başını iyice yukarıya kaldırmıştı. Adam kendisiyle ilgilenmek için başını eğme zahmetine bile katlanmamıştı. Elleri cebinde öylece hurda kamyonete baktı bir an. Sonra karanlıkta bile ışıldayan gri gözlerini yeniden genç kadına ve küçük spor arabasına çevirdi.

“Kamyonet arızalandı...” diye mırıldandı. “Siz beni çiftliğe bırakırsanız, ...ben de size yolu gösteririm?” dedi sonra.

Genç kadın ürktü. Bu küçük arabada bu cüsseli adamla kalmak kendisine hiç de hoş bir fikir gibi gelmemişti.

“Korkarım...” diye başladı ama daha o sözünü bitirmeden genç adam onun çekincesini anlamış gibi aniden gülümsedi. Bembeyaz dişlerinin bir kısmı loş ışıktaki parlardı. Parlaklığına şaşırdı. Fakir insanların diş fırçalamayla fazla uğraştıklarını sanmıyordu. Belki de vakit buldukça yüzüyordu. Çünkü deniz suyu gerçekten iyi bir temizleyiciydi. Kaslarına ve esmer tenine bakılırsa ağır işlerde çalışmanın haricinde bolca da yüzüyor da olmalıydı.

“Korkacak bir şey yok! Sizi yemem!” dedi adam. “Arabada bir su pompası var... Onu acil çiftliğe götürmem lazım yoksa balıklar ve midyeler ölecek ve eminim oradaki mühendisler bana çok kızacaklar... Siz beni kurtarmış olursunuz, ben de sizi...”

Onun alaycı sesi ile Ebru bozulmuştu. Kaşlarını çatı. “Üzgünüm...” dedi donuk bir sesle. “Sizi tanımıyorum ve gecenin bu saatinde bir yabancıyı...”

Adam elini öylesine salladı. Yine sözünü kesmişti. “Anlıyorum, siz bilirsiniz... Ben bir taksi çağırabilirim... Siz de bu saatte şansınızı deneyebilirsiniz... Şimdi yolu tarif edeyim size...” Başını çevirip yolun gerisine baktı. “Beş kilometre geride dört kollu bir kavşak var. Sağa dönüp ara yollara sapmadan iki kilometre gidin. Yollar birbirine çok benzer. Dikkati olun, yanlış saparsanız ilgisiz bir yere çıkabilirsiniz! Sağda balık çiftliğini gördükten sonra da ilk sapaktan sola dönün. Sağa dönerseniz bir kamp yerine çıkarsınız ve yolu da pek iyi değildir. Arabanıza yazık olur...”

Dönüp gitmeye hazırlandı. O kadar kolay... O kadar umursamaz...

Nedense Ebru birden telaşa kapıldı. Adam gerçekten de gidecekti. Onu arabasına almak istememişti ama o da hiç ısrar etmemişti ki! Hemencecik bir yabancıyı arabasına almasının, genç bir kadın için doğru olmayacağını anlaması gerekirdi. Diğer yandan, gecenin bu saatinde yapayalnız kalmak istemiyordu. Sebepsiz bir şekilde ona güven duymuştu. Gözlerindeki ılık bakış

veya teklifsiz hali buna sebep olmuş olabilir. Üstelik benzinci çocuğun da ona güvendiği belliydi. Uzun adam elini eski kotunun cebine atıp bir telefon çıkardı. Fakir insanların çoğu gibi telefonu oldukça iyiydi. Kendi emrinde çalışan personelinin bile yemeden içmeden kısıp pahalı telefonlar almasına şaşardı zaten! Belli ki taksi çağıracaktı...

“Bir dakika lütfen...” dedi yavaşça. Gitmek üzere hazırlanan adam elinde telefonla bir an duralayınca gülümsemeye çalıştı. “Kusura bakmayın... Biraz kaba davrandım galiba? Yorucu bir gündü ve saat da geç olduğu için...” Adam sessizce duruyordu. Hiç tepki vermemişti. *Kahretsin...* Kolaylaştırmayacağı belliydi. “Özür dilerim...” dedi Ebru sonunda.

“Sorun değil!” dedi adam sakince. Yine de hâlâ kadının ne söyleyeceğini bekler gibi bir hali vardı. Ebru onun arabaya gelmesi için teklif beklediğini anladı.

“Eğer...” Gözleri bir an adamın iri kalıbında gezindi. “...arabama sığabileceğinizi düşünüyorsanız...” dedi kendisini affettirmek için. “...Ben pompanızı ve sizi balık çiftliğine bırakırım, siz de bana yolu tarif edersiniz... Ne dersiniz?”

Adam gizemli bir şekilde gülümsedi. Ebru biraz rahatladı. Anlaşılan kabul edecekti. O da hafifçe gülümsedi.

“Bekleyin o zaman...” dedi sakallı adam sakın bir tavırla. Ben pompayı alayım, sonra ellerimi yıkayayım, beş dakika sonra yola çıkmış oluruz...”

Gerçekten de, bir koli içindeki metal pompa, ağır görüntüsüne rağmen adam tarafından kolayca kamyonun kasasından alındı ve bagajın içine konuldu. Spor arabanın arkası biraz esneyip çöktü. Bir iki dakika sonra da adam ellerini ve yüzünü yıkamış bir halde yanındaki koltuğa oturmuştu. Araba yine biraz çökmüştü. Tekerlekler patlamazsa ya da kaportaya değmezse iyiydi. O oturmadan önce koltuğu en son noktasına kadar itmek zorunda kaldı. Yakup’tan biraz daha uzundu. Yakup daha evvel arabasına hiç binmediği için böylece onun da sığıp sığmayacağını test etmiş olmuştur.

Genç kız diğer çocuğa teşekkür edip arabayı hareket ettirdi.

Anayola çıkıp geldiği yöne geri döndü. Genç adam bir kere bile kendisine yan gözle bakmamıştı. Gri gözleri yoldaydı ve sadece, zaman zaman yolu tarif etmek için eliyle işaret ediyor ama fazla konuşmuyordu. Buna memnundu genç kadın. Tanımadığı bu adamın yanında hâlâ huzursuzdu. Garipti ama terlemiş olmasına rağmen onun hiç de pis kokmadığını düşündü. Arabasının sonradan ter kokmasını istemediği için önce endişelenmişti doğrusu! Eski kotu da oldukça temiz görüldüğü için krem rengi döşemeleri ve koltuğunu kirletme ihtimali yoktu. Sadece sarı atletinin üzerinde birkaç parça yağ lekesi vardı. Kamyonun tamiri sırasında olmuş olmalıydı.

Ve yine garipti ki, hiç tanımadığı bu adamla küçücük bir arabada tek başına olmak, içini garip bir heyecanla doldurmuştu. Gözleri uzun ve kaslı bacaklarına, yolu tarif eden iri ellerine gidiyordu. Bu yeni hisleri hiç de hoş şeyler değildi. Kendisine kızdı. Bir kadının hiç tanımadığı bir erkeği, kısmen bile olsa cinsel olarak incelemesi çok ayıptı. Daha evvel cinsel çekiciliği bu kadar yüksek olan bir erkekle tanışmadığı için huzursuzdu.

Adam da kadının huzursuzluğunu anladığı için, konuşmadan oturmayı tercih etmişti. Tabii sebebini bilemezdi. Bu küçücük arabada, bu soğuk ve güzel kadının namusu için endişelenmesi normaldi. Onun endişelerini arttıracak bir şey yapmamaya niyetliydi. Hatta hafifçe kapıdan yana dönmüş, karanlıkta kayan manzarayı seyrediyordu. Evet, kadın güzeldi ama kendi zevkine göre yüzü fazla donuktu. O daha sıcak kadınlardan hoşlanırdı. Ayrıca onunla ilgilenmemenin kendisi için hayırlı olacağını hissediyordu. Bu kadar güzel bir kadın kolaylıkla bir erkek için baş belası olabilirdi.

Bir süre sonra genç kadın, suskun kalmanın kabalık olacağını düşündüğü için yavaşça sordu.

“Çiftlikte mi çalışıyorsunuz?”

“Hayır...” diye mırıldandı adam gözlerini yoldan ayırmadan. Sonra omuz silkmişti. “Ya da bazen diyebiliriz...” diye ekledi. Bu sefer Ebru’ya bir an bakmış ve gülümseyerek konuşmuştu.

“Pompa?”

“Arızalanmış... Getirecek kişinin de çocuğu hastalanmış... Ben de yardım edeyim dedim ama eski kamyonet işi batırdı. Kamyonet benim değil... Bırakıp geri dönecektim...”

“Şu anda bir işiniz yok yani?”

Adam rahatça başını salladı. “Evet... Şimdilik bir işim yok! Dinleniyorum...”

Üzücüydü... Dev gibi bir adamdı ve taşı sıkça suyunu çıkarırdı. Bu tiplerin düzenli çalışmaktan nefret etmesini anlayamıyordu. Çok iyi maaşla olmasa da yine de çevrede ona göre yapacak bir sürü iş olmalıydı. Üstelik konuşması da son derece düzgündü. Neden bu tip insanlar dinlenme bahanesi adı altında aylarca çalışmadan asalak gibi yaşamayı tercih ediyorlardı?

“Sola...” diye uyardı onu adam. Ebru’ya kalsa dümdüz giderdi. Onu yanına aldığı için memnun oldu. Her iki yol da birbirinden daha tekinsiz gibi duruyordu. Karanlığı yırtan farların ışığı birden denize vurdu. Artık kıyı boyunca giden bol dönemeçli bir yoldaydılar. Burayı hayal meyal hatırlıyordu.

“Asıl mesleğiniz ne?” diye sordu ona. Bu kaslı fizikle amele veya hamal gibi gözüktüğünü söylemedi. “Belki sana yardımcı olabilirim... İzmir’de küçük bir şirketim var!” Aslında çok da küçük sayılmazdı. Emrinde iki yüz kişilik bir çalışan vardı.

Adam bir an gülümsedi. Keskin köşeli dudakları tatlı bir şekilde kıvrılmıştı. “Her işi yaptım bu güne kadar... Tam bir mesleğim var diyemem...”

“Biz uzmanlık alanın olmalı? Çocuklarının karnını nasıl doyuruyorsun peki?” dedi Ebru biraz sertçe. “Çeşme pahalı bir yer!”

Adam omuz silkti. “Evli değilim... Çocuklarım da yok!”

“Yine de iyi anladığın bir işin olmalı?..”

“Birçok işten iyi anlarım...” dedi genç adam pek de tevazu göstermeden...

“Kamyonet motoru tamiri hariç mi?”

Genç adam ilk kez başını yan çevirip dikkatle kadına baktı.

Ebru da bir an için bakışlarını ona çevirdi. Yakından bakınca gerçekten de ilk fark ettiğinden çok daha yakışıklı bir adam olduğunu gördü. Bu esmer surata o gri gözler çok yakışmıştı.

Genç adam birden gülmüştü. Ebru da farkında olmadan gülümsedi. “Evet, sanırım o hariç... Bana iş mi teklif edeceksiniz yoksa?” diye sordu genç adam gülen gözlerle.

Az önce ciddi bir suratla o kamyoneti tamir etmeye çalışırken çok ürkütücüydü. Genç kadın onun ciddi halindense bu gülümseyen halinin daha emniyetli olduğuna karar verdi. Tekin olmayan erkekleri sevmeydi.

“Belki!”

“Size o kadar da büyük bir iyilik yapmıyorum!” dedi genç adam. İş bulacağı için sevinen bir adam hali yoktu. Sadece gülümsüyordu ama pek de ilgileniyormuş gibi durmuyordu.

“Etsem bile iş İzmir’de olurdu...”

“İzmir...” diye mırıldandı genç adam. “İzmir’i severim...”

“Orada çalıştın mı hiç?”

Adam gülümsedi yine. “Sık sık...”

“Böyle bağımsız işlerle para kazanmaya çalışmak riskli değil mi? Niye kendinize sabit bir iş ayarlamıyorsunuz?”

“Sabit işlerde fazla kazanç yok... Böyle daha fazla kazandığım oluyor.” Sesi sevimliydi. “Çiftlik şurada...” dedi ve eliyle işaret etti. “Sizin gideceğiniz yer buradan iki kilometre uzakta...”

Genç kadın arabayı modern çiftliğin önünde durdurdu. Kapıdaki bekçi hemen ayağa kalkmıştı. Belli ki gelen adamı tanımıştı. Üstelik de saygı duyduğu belliydi. Çünkü koşarak geldi ve dışarı çıkan adamın elini hararetle sıktı. Genç kadın onları izlerken bir an önce bagajdaki pompayı almalarını diledi. Bu adam başbakan olsa umurunda değildi. Sevgilisine kavuşmak için acelesi vardı. Zaten çok geç kalmıştı.

Genç adam pompayı aldı ve bekçiye verdi. Ona bir şeyler söyledi. Ağır pompayı iri adam kadar kolayca alacağını zanneden

bekçi bir an sendeleyip elindeki koliyi düşürecek gibi olunca Ebru istemeden güldü. Bu adam her hangi bir insanın boynunu tek eliyle kıracak kadar güçlü gözüküyordu. Hemen aklına sevgilisi geldi... Onun iri ve güçlü vücudu... Bu adam ne kadar güçlü olursa olsun, sevgilisi Yakup'a karşı koyabileceğini sanmıyordu. Yakup haftanın en az üç günü spor salonuna gidip boks çalışırdı. Bu taşralının ona karşı hiç şansı yoktu. Gururla sevdiği adamı andı. O gerçekten muhteşem bir erkekti. Bir kadın bekaretini vereceği ilk erkekte başka ne arardı ki?

O sırada genç adam arabaya yanaşmıştı. Onun açık kapıyı kapatacağını sanan genç kadın, teşekkür etmek için hazırlandı. Fakat adam rahatça yine ön koltuğa oturmuştu. Kapıyı çekip kapattı ve gözlerinin içine baktı.

“Adınız ne?” diye sordu aniden.

Şaşırان kadın farkında olmadan cevapladı. “Ebru... ama?”

“Ebru Hanım... Ben de sizinle geleceğim... İleride bir sapak daha var ve dediğim gibi yolu kaçırsanız çok kötü bir kamp yoluna düşersiniz. Her tarafı kaya ve diken doludur. Ayrıca bu saatte bu yollar, kuytularda içki içen akşamcılarla ağırlar. Birisi önünüze çıkabilir. Sonra aklınıza gelmeyen daha da kötü şeyler yaşamayın. Ben sizi bırakıp geri dönerim...”

“Gerek yok...” diye itiraz edecekken başını salladı adam.

“Var... Sizi bir başınıza bırakamam. Madem buraya kadar getirdim...”

Bu adam sandığı kadar kaba değildi anlaşılan. Bu nezaketi ancak bir şehirli gösterebilirdi. Genç kadın arabayı hareket ettirdi. Gerçekten de arabanın içinde konuşmadan ilerlerken, deniz kıyısı boyunca kuytu ağaçların altında içki içen bir sürü kişi gördüler. Kimisi gecenin bu saatinde mangal yapıyordu. Ama bir yandan içki içtikleri de çok belliydi. Gündüz bu yol çok medeni gözükürken geceleri de oldukça kötüydü doğrusu.

Sonunda bir iç koyda villaları gördüler. Kapıda bir güvenlik vardı. Lüks arabayı görünce yerinden bile kalkmadı. Yanındaki uzun adamın da inmeye niyeti yokmuş gibi gözüküyordu için, Ebru çaresizce onunla birlikte siteye girdi. Anlaşılan kapıya kadar gelip

kadının güvenliğinden emin olmak istiyordu. Yakup'un onun varlığından hoşlanmayacağını düşündü ama bu saatte buna dikkat etmezdi her halde...

Evi tanıdı. Her tarafta lüks arabalar vardı ve park yerleri doluydu. Yakup'un evinin önü de doluydu. Onun özel garajına, boş olmasına rağmen park etmek istemedi. Evinin biraz ilerisine gidip geri döndü. Yolun karşısına park etmek zorunda kaldı. Motoru kapattı. Bir yandan da evinin bahçesindeki garajda Yakup'un lüks BMW' sini niye göremediğini düşünüyordu. Alın kırıkmıştı biraz...

Bakışlarını çevirince adamın delici bakışlarını fark etti. İhtimal, yüzündeki endişeyi görmüştü.

"Evet... Geldik işte! Sana çok teşekkür ederim. Buradan nasıl geri döneceksin?" diye sordu genç adama. İçindeki endişeli durumu belli etmemeye çalışıyordu. Buraya kadar gelmişti ama Yakup'un evde olmamasını beklemiyordu doğrusu. Nerede olabilirdi ki? "Yol gerçekten de tehlikeli görünüyordu. Sarhoşlar sana karışmazlar umarım?" dedi doğal olmaya çalışan bir sesle.

"Arkada kestirme bir yol var..." diye mırıldandı adam. "Yürüyerek on dakikalık bir patika yolu..."

"Gece tehlikeli değil mi?"

"Dolunay var... Kurt adamlar bir masal değilse eğer sorun olabilir..." Gülümseyen gözleri kadının tereddütlü gözleriyle buluştu. Hiç dolambaçlı yollara sapmadan doğrudan sordu. "Arkadaşın yok mu?"

Genç kadın ilerideki eve baktı. Bu saatte onun yatmış olacağını düşünemiyordu ama evin bütün lambaları kapalıydı. Evde olmama ihtimali daha yüksekti çünkü arabası da gözükmüyordu.

"Sanırım..." diye mırıldandı. "Evde değil gibi... Arabası yok. Geleceğimi sanmıyordu. Buluşmak için sözleşmiştik fakat benim sonradan bir işim çıktı da! Ben de sürpriz yapmak istedim."

"Telefon açın isterseniz?.. Sizi böyle tek bırakamam. Belki sürprizi kaçacak ama?.." diye fikrini belirtti genç adam. Gerçekten

de gitmeye hiç niyeti yok gibiydi.

Bir an düşünen Ebru başını salladı. “Doğru... Açayım...” Çantasını karıştırdı. Üzülmüştü doğrusu. Saat da çok geç olmuştu. Neredeydi bu adam? Belki de arabası tamirde falandı. Kendisi de şimdi evde mışıl mışıl uyuyordu? Yine de bir telefon etse iyi olurdu. Telefonunu pahalı çantasının içinde arayıp buldu.

“O... sevgiliniz mi?” diye sordu adam aniden. Ebru cevap vermedi. Telefonunu bulmuştu. “Sanırım ciddi bir ilişki?.. Bagajda çantanızı gördüm...” diye devam etti genç adam. “Fakat kocanız değil?.. Nikah ya da nişan yüzüğü yok! Sevgiliniz olmalı?”

Ebru biraz öfkeyle biraz da kızarak adama baktı. İstemeden parmaklarını kavuşturmuştu. Bir iki yüzüğü vardı ama gerçekten de hiç birisi resmi yüzüğe benzemiyordu.

“Lütfen... Yardımın için teşekkür ederim ama... artık gitsen iyi olur. Ben gerisini hallederim artık!”

Öfkeli bakışlarını onun ifadesiz yüzünden kaçırmak zorunda kaldı. Genç adam sakince sakalını kaşırken başıyla işaret etti.

“Sevgiliniz şu mu?”

Ebru elindeki telefonda başını kaldırdı. Tam da numarasını çevirmek üzereydi. Gözleri gri BMW üzerinde gezindi. Evin ön bahçesine kendisi için ayrılan yere girmişti. Gözleri parladı. İşte sevgilisi gelmişti. Sevdiği adam rahatça kapıdan çıktı. Uzaktan bile etkileyici fiziği belli oluyordu. İçi rahatladı. Gelmişti işte! Her şey planladıkları gibi olabilirdi.

Sonra... bir anda öbür kapı da açıldı.

Genç kadın donup kalmıştı...

Arabadan uzun siyah saçlı bir kadın indi. İncecik vücuduna yapışan mini etekli yeşil bir elbise giymişti. Yüzünde keyifli bir ifade vardı. İkisinin de hafif alkollü oldukları belliydi. Ebru donmuş bir halde ikisini de seyrediyordu. Kaskatı bir halde eve gitmelerini izledi. Nefes bile alamıyordu. Kapıyı açmalarını, kadının Yakup’un beline sarılmasını ve adamın onun omzuna kolunu atışını izledi. Onlar içeriye girdiklerinde bir an başını çevirip dalgın dalgın yanındaki adama baktı. Genç adam sakın ama

acımadan bakan gözlerle kendisini süzüyordu. Bunun dışında hiç bir şey demedi. Hiç bir şey belli etmedi. Kızın acısını deşecek en ufak bir harekette bile bulunmadı. Sadece bakıyordu.

Ebru yavaşça elindeki telefonun bir düğmesine bastı...

Bir süre sonra karşısında sevdiği adamın sesini duydu.

“Alo? Ebru?”

“Merhaba Yakup...” dedi yavaşça. Buz gibi sesini normalleştirmeye çalışıyordu. “Ben... toplantı geç bittiği için... gelemedim ya! Bir özür dileyeyim dedim...”

“Önemli değil aşkım!” dedi adam hemen. Karşı taraftan gelen yumuşak sesini yanındaki adamın da duyduğuna emindi. “Özür dileyecek bir şey yok! Nasılsa yarın kollarımda olacaksın. Harika bir gece geçirteceğim sana... Bütün gece sevişeceğiz...”

“Evet... Şey... Sen ne yaptın? Ben gelmeyince... sıkılmışsındır?”

“Aslında... biraz dışarıya çıkıp gezdim. Şu anda da eve yeni döndüm...” Ebru bir an için rahatladı. Yanındaki kadının mutlaka bir açıklaması olmalıydı. Aklına gelen kötü düşünceler için kısa bir an pişmanlık duydu. Belki de bir arkadaşındı? Daha evvel de birkaç kişiyle birlikte adamın evinde kalmıştı ve o zaman aralarında bir şey yoktu. Benzer bir şey olabilirdi. “Şimdi de yatmaya hazırlanıyorum...”

“Yalnız mısın?” diye yine de sormadan edemedi... Alacağı cevap yüzünden kalbi patlayacakmış gibi atıyordu.

“Elbette yalnızım hayatım... Evde kimse yok. Bu hafta sonunu ikimize ayırdığım için kimseyi davet etmedim... Seninle sevişirken yanımızda kimseler olsun istemiyorum. Çünkü yemek yemeye bile vakit bulamayacağız...”

Bu sözler yüreğine buz gibi gelmişti. Sesini sakinleştirmeye çalıştı. “Tek başıyım yani? Seni kıskanmamı gerektirecek bir şey yok?”

“Ah... Kıskanç olman beni sadece sevindirir. Merak etme, tek başıyım!”

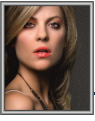

“Anladım... Peki... Yarın görüşürüz o halde...”

“Seni seviyorum...”

Ebru ‘Ben de’ bile diyemedi. Telefonu yavaşça kapattı. Gözleri evdeydi. Az sonra ikinci kattaki lamba yandı. Burasının sevdiği adamın yatak odası olduğunu biliyordu. Perdeler çekilmeden önce bir kadın silueti içeride gezindi. Yakup perdelerle yönelmişti. Yavaş yavaş perdeleri kapatmaya başlamıştı. Onu, perdeleri kapatan ipi çekerken rahatlıkla görebiliyorlardı. Son anda adamın arkasında bir kadın bedeni belirdi ve perdeler tamamen kapanmadan önce arkadan adama sarıldı...

Her şey bitmişti!

3. BÖLÜM

Parti hâlâ devam ediyordu. Genç kadın iki erkeğin el sıkışmasını izlerken o gecenin acısını henüz içinde hissediyordu. Bir zamanlar o çok sevdiği erkek, artık başka bir kadınla evliydi. Ve kendisi... Artık kendisi de bir başka erkekle evliydi. Adamın o geceki ihaneti olmasaydı, bu evlilikler olmayacaktı. Belki de birbirleriyle evlenecekler ve bir ömür boyu çocuklarını büyüterek mutlu olacaktı.

İç çekmemek için kendisini zor tuttu. Hamile olmayı istemişti. Bir dönem bunu gerçekten istemişti. Hayat pek de adil değildi. Şimdi kendisi hamile olması gerekirken arkadaşı Jülide hamileydi. Kendisi ise kaybettiği zamana acıyordu ve bunun için üzülüyordu. Dikkatle Yakup'u süzdü. Evet, onun da acı çektiğinden emindi. Çünkü Selim'e bakan gözleri gizlemeye çalıştığı bir öfke ve nefretle doluydu. Dudakları gülüyordu ama her an Selim'e bir yumruk çakacakmış gibi duruyordu.

"Evlenmeniz sürpriz oldu..." diye mırıldandı Yakup.

"Doğru... Bizim için de öyle!" diye gülümsedi Selim. Onun da gülümsemesi normalden daha meydan okuyucuydu. Her iki erkek de karşısındaki boş olmadığını anlamıştı. Ebru da dehşetle onların kavga etmesini istemediğini düşündü. Her ikisi de birbirlerine çok zarar verecek kadar güçlü duruyordu. Selim'i bu güne kadar hep sakın ve alttan alan birisi olarak görmüştü. Ama şu anda gergin duruşuyla, meydan okuyan gülümsemesiyle hiç de o eski sakın Selim değildi. İçindeki bir şey, kocasının sandığından daha tehlikeli bir insan olduğunu söylüyordu. Aslında onu yine pek tanımadığını düşündü. Bir yıl önce tanıştıklarından bu yana Selim'i yeterince çözememişti. Onun hayatındaki birçok şey, kendisi için

hâlâ bir gizemdi. Eninde sonunda bu gizemi çözecekti. Acelesi yoktu.

Önce Yakup elini çekti.

“Öyle mi? İlk nasıl tanıştınız? Ebru bana anlatmaya fırsat bulamadı,” diye sordu sahte bir gülümsemeyle... Fakat erkeksi siyah gözleri kıskançlığını zor gizliyordu.

“Kaybolmuştu...” dedi Selim birden daha sevimli bir şekilde gülümseyerek. “Gördüğüm en güzel kaybolmuş genç kadındı ve ben ona hemen âşık oldum...” Kalın bir kol genç kadının incecik beline dolanınca, Ebru istemeden yutkundu. Bu tür yakınlıklar anlaşmalarında yoktu ama fena da olmamıştı doğrusu. Yakup’un gözlerinin kısılmasını hazla seyretti. Bu adam ona çok acı vermişti. Onun için ağlamıştı ve onu affetmek için sebepler aramıştı. Şimdi de artık sinir olma sırası ondaydı. O bunu hak etmişti.

Selim’in parmak uçları belinin kıyısını okşayınca, hafifçe irkildi. Uzun süredir erkek eli değmemiş bedeni ise birden garip bir tepki vermişti. Parmaklar hâlâ nazikçe kalçasının üst köşesini okşuyordu. Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Midesinden kasıklarına inen tatlı bir sızı, yutkunmasına sebep oldu. Gövdeleri birbirine değerken, yakışıklı ama parayla satın aldığı adamın cinsel çekiciliğini yine hissetti.

“Çok romantik... Ne işle uğraşıyorsunuz Selim Bey?” diye sordu Jülide. Çok güzel bir kadındı ve hamilelik ona çok yakışmıştı. Gözlerinden Selim’i beğendiği açıktı. Ebru buna hiç şaşırmadı.

Genç adam omuz silkti.

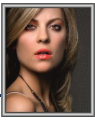
“Bir çok işle... Belli bir işim yok!” dedi aynı genç kadına bir sene önce verdiği cevap gibi.

“Öyle mi? İlginç...”

“Şimdilik karım ile beraberliğimin tadını çıkarıyorum...”

“Zengin kadınla evlenmenin avantajları...” dedi Yakup biraz küçümsercesine... “Çalışmaya gerek kalmıyor!” Ebru belindeki elin gerildiğini hissetti. Buna rağmen Selim güldü.

“Doğru!” dedi sakince. İşsiz olduğu ve karısının parasını

yediği meydana çıktığı için hiç gücenmemiş gibiydi.

Ebru hemen atıldı. “Yakında şirkette bir odası olacak... Yönetime katılacak!” dedi sakince. “Alışması için zaman tanıyoruz ona!”

Ne zamandır aklında olan şeyi söylemişti. Bu Selim’in hiç hoşuna gitmeyecekti ama bu işsiz güçsüz adam madem artık kocasıydı, ona konumuna uygun olarak şirket içinde bir yer vermeyi düşünüyordu. Böylece planı dahilinde yaptığı bu evliliğin fazla dedikodu çıkarmasını önlerdi.

Selim bir an duraladı. Bu durumdan kendisinin bile yeni haberi olmuştu ama şaşırdığını belli etmedi. Bunun için Ebru ona minnettardı. Genç adam karısını biraz daha kendisine çekti. “Hem daha birbirimize doymadık bile!” dedi gülümseyerek. Aşk dolu bakışları karısının güzelliğini emmek istermiş gibi yüzüne dikilmişti. Sonra ansızın dudaklarını eğip karısının boynunun kıyısına yumuşak bir öpücük kondurdu. Sıcak havada bu hafif dokunuş, genç kadını titretti. Gözlerini bir an için yumdu. Sonra kendisini topladı.

Bu öpücükten herkesin önünde hoşlandığına inanamıyordu. Bedeni kolayca ona sinyal veriyordu artık. Sevişmeyeli çok olmuştu. İlk sevişmesini hatırladı. Çok güzeldi ve şiddetli patlamalarla sona ermişti. Bekâretini verdiği erkek, işinde çok ustaydı ve sonra da defalarca kendisiyle sevişerek bir kadının ihtiyaçlarının ne olduğunu kolayca ortaya çıkarmıştı. Şimdi yine aynı tatmini yaşamak için verdiği kadınsal tepkiler yüzünden, dudakları kurumuş, göğüs uçları sertleşmişti.

Selim ile evlilikleri elbette sadece koşullu bir anlaşmaydı. Baş başa verip, bu anlaşmalı evliliği planlamışlardı. Daha çok kendisi planlamıştı. Bu anlaşmaya göre, onun sağlıklı ve ihtiyaçları olan bir erkek olduğunu da göz önüne alarak, belli zamanlarda sevişmelerini kabul etmişti. Bu doğaldı. İlk birkaç ay, ayda bir olacaktı. Sonra da haftada bire inecekti. Birbirlerine alışmaları için Selim en fazla birkaç ay bekleyebileceği konusunda ısrarcı olmuştu. Ama sonra normal kocalık haklarını istiyordu. Selim’in ısrarı üzerine bu konu üzerinde de konuşmuş ve anlaşmışlardı. Tabii evlendiklerinden beri genç adam kendisine hiç

dokunmamıştı. Düşün geceleri de buna dâhildi. Tam üç haftadır evli olmalarına rağmen, iki arkadaş gibiydiler. Ebru şimdilik şikâyet etmiyordu. Neyse ki plan dâhilinde her şey yolunda gidiyordu. Asıl planda, kendisini sevmeyen bir erkekle sevişmek yoktu.

“Ne mezunusunuz Selim Bey?” dedi Yakup. “Şirket yönetiminde olmak bilgi ve beceri gerektirir...”

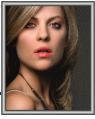
Bu soru Ebru için beklenen bir soruydu. Az sonra kocasının ilkokul mezunuyum diyeceğini tahmin etti. Belki de ortaokul... Liseyi de bitirmiş olabilir miydi acaba? Bazen konuşmaları fazla kültürlü bir insana aitmiş gibi geliyordu. Adamın kendisiyle ilgili konularda fazla konuşmadığını biliyordu. Onun hangi okulda okuduğunu kendisi bile bilmiyordu. Belki bir sır değildi ama içinden *‘keşke bir üniversite bitirmiş olsa’* diye geçirdi. Yakup’un seviye farkını vurgulamaya çalışacak kadar kendisini beğenmiş olmasından nefret etti. Bu özelliğini ne yazık ki daha önceden de fark etmişti.

Genç adam omuz silkti. “Herkes yaptığına göre ben de yaparım...” dedi sakince. “Yapan benden akıllı değil ya!” Öyle bir havayla söylemişti ki Yakup resmen hakarete uğramış gibi olmuştu. Siyah gözleri yandı. İşte o anda iki erkeğin de birbirlerinden gerçekten nefret ettiğini anladı Ebru.

“Üniversite okudunuz mu?” diye ısrar etti Yakup. Kendisi Bilkent mezunu olduğu için hep hava atardı.

“Elbette...” dedi Selim. Onun bu kadar rahat yalan atması Ebru’yu biraz üzdü. Fakat her şeyi kendisi için yaptığını biliyordu ve aslında minnet duymalıydı. Onun gerçekten de liseyi bile bitirdiğinden şüpheliydi. Hayretle kocası hakkında bu kadar basit bir bilgiyi bile bilmediğini düşündü. İntikam ve aşk planları yaparken, bir çok şeye duyarsız kalmış olabilir miydi? Öyle gözüküyordu. Planının özüne o kadar yoğunlaşmıştı ki, onun heyecanıyla bazı detayları görmezden gelmişti. Sevmek insan garip şeyler yaptırıyordu...

“Ben Bilkent mezunuyum... Siz?” diye rahatça ve gururla açıkladı Yakup.

Selim gülümsedi. Hafif bir alayla onayladı. “Ne rastlantı! Ben de!”

Yok artık!

Bu kadar da yalan olmazdı! Ebru onu uyarmak için bakışlarını kocasına çevirdi ama adamın kendisinden emin yüzü doğrudan Yakup’a çevriliydi. Attığı yalandan hiç rahatsız olmamış gibi bir hali vardı. Yakup da sarsılmıştı. Önce inanmaz gibi baktıktan sonra neşeyle güldü.

“İnanmam!” dedi gülerken. Onun numara yaptığından o kadar emindi ki! Fakat karşısındaki adamın ciddi gülümsemesini görünce durakladı. “Gerçekten mi? İşim yok deyince... Ben de şey sandım... Eee... Fakat... Bilkent mezunları genellikle hemen iş bulurlar?”

“Pek memur gibi çalışmayı sevmediğimi söyleyebilirim...”

“Peki, Asım Hocayı tanıyor musun?” Bu bir tuzak soruydu. Ebru üzüntüyle kocasının bu kadar ileriye gitmemiş olmasını diledi. Fakat artık çok geçti. Yalanı açığa çıkınca çok kötü olacaktı. Hemen bir çare bulmalıydı. Yoksa hem o hem de kendisi rezil olacaktı.

“Sen Selim’den çok önce mezun olmuşsun! Eminim Asım Hoca diye birisi kalmamıştır?” diye atılarak konuyu geçiştirmeye çalıştı.

“Saçma! Aramızda o kadar yaş farkı yok! Kaç yaşındasın Selim? Ben Otuz üç yaşındayım...”

“Ben de otuz bir... Ayrıca Asım Hocayı iyi tanırım. Onu tanımayan var mıdır? Gördüğüm en komik ekonomi hocasıdır...”

“Doğru...” Yakup şaşırmıştı. Ebru da... “Mankenlikle uğraşan bir de oğlu mu vardı ne?” diye sordu Yakup.

Selim o sırada masanın üzerindeki minik kanepelerden birisini ağzına atmıştı. Onu çiğnerken dalgın bir şekilde kaşlarını çatı. Yakışıklı yüz hatları sakindi ama Ebru’nun neredeyse kalbi duracaktı. Yüzünün sararmadığını umdu.

“Bilmem...” dedi Selim yavaşça. İşte yakalanmıştı. Ebru neredeyse üzüntüyle iç çekecekti. Yakup’un yüzündeki zafer

ifadesini gören genç kadın, bir an önce oradan kaçmak istiyordu.

“Oğlunu bilmiyor musun?” diye ısrar etti Yakup...

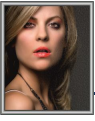
“Hayır... benim bildiğim onun çok güzel bir kızı vardı ve ailede tek çocuktı. Ayrıca manken olduğu doğru, ama ben onunla çıktığımda, mankenliği bırakalı bir sene olmuştu... Bana bir erkek kardeşi olduğundan hiçbir zaman bahsetmedi. Beni denemek için soruyorsun sanırım?” Sesindeki eğlenceli ton, havada asılı kaldı.

Yakup dâhil hepsi donup kaldı. Ebru ise bayılmak üzereydi. Bunlar ne demekti şimdi? Konunun nereye gittiğini anlayamadığı gibi adamın sözlerinin anlamsızlığı, hayalindeki doğrularla kesişmeye başlamıştı. Deli gibi atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

“Sen?..” diye kekeleydi Yakup! “Sen Zehra ile çıktın mı?”

Adam omuz silkti. “Evet... Son senemdi... Şebnem Zehra Çalık gördüğüm en güzel sarışındı. Babasını görmeye geldiği bir günde tanışmıştık. Ben yüksek lisanla uğraşıyordum. Bir süre çıktık. Galiba ondan sonra iki ay kadar daha görüştük. Sonra ben dönmek zorunda kaldım. Sanırım şimdi bir armatörle evli...”

“Ciddi olamazsın? Sen onunla çıktın mı yani? Tüm okul o kızın peşindeydi...” Yakup sadece sözlerinin sonuna ‘*Ben de dâhil!*’ diye ekleme yapmamıştı ama herkes bunu anlamıştı. Selim’in onunla çıkmış olduğuna inanmadığı belliydi. Ebru da şok içindeydi... Bu gerçek olabilir miydi?

4. BÖLÜM

BİR SENE ÖNCE...

Arabanın içinde oturmuş, konuşmadan duruyorlardı.

Ebru derin bir nefes aldı. Gözleri dolmuştu. Çok yorgundu, çok yalnızdı ve aldatılmıştı. Kim tarafından? Her şeyini vermeyi düşündüğü, evlenmeyi planladığı, çocuğunu doğurmayı planladığı adam tarafından...

“Seni balık çiftliğine geri bırakayım...” dedi genç kadın sakın olmaya çalıştığı bir sesle. Gözleri donuktu. Genç adamın yüzüne hiç bakmadı. Hâlâ Yakup’un evinin önünde durmuş, elindeki telefona bakıyordu. Yatak odasının lambası da sönünce, yapacak bir şey olmadığını anlamıştı. İçi öfkeden yanıyordu. Şimdi yalnız olmak ve çılglık çılgılığa bağırıp ağlamak isterdi. Yanında bu adam olmasaydı yapardı da belki...

“Olur... Ama geri dönecekseniz eğer?..” diye mırıldandı Selim. “Beni Çeşme’ye bırakmanızı tercih ederim!” Ne bir yorum yapmıştı ne de yüz ifadesi değişmişti.

Genç kadın arabayı çalıştırdı. Onu nerede bırakacağı o kadar önemli değildi. Geldiği yoldan giderlerken hiç konuşmadı. Adam da sessizdi. Camı biraz aralamıştı ve kadına sormadan klimayı kapatmıştı. Şimdi mis gibi deniz ve dağ havası arabanın içine doluyordu. Genç kadının gözleri dolduğu için yolu zar zor görüyordu. Bir an önce adamı bırakıp tek başına kalmak istiyordu. Şu anda ağlamakla öfke çılgınlıkları atmak arasında gidip geliyordu.

Ara yollardan Çeşme’ye çıkan çevre yoluna çıktıklarında, Selim eliyle işaret etti. “Soldan...” Onun kamyonetin bulunduğu

yeri tarif ettiğini sanan genç kadın sesini çıkarmadan sürmeye devam etti. Gözleri o kadar doluydu ki, kamyonetin yanından geçtiklerini bile fark etmedi. Birkaç dakika sonra adam yine konuştu. “Sola...”

Genç kadın uysalca, mekanik bir tavırla söylenenlere uydu. Bir kilometre sonra ise, tepelik bir yola girdiklerini fark etti. Sağda solda gür zeytin ağaçları vardı. Işık yoktu. Sadece arabanın farları ve dolunayın ışığı onlara eşlik ediyordu. Biraz daha ilerleyince, önünde ev olduğu belli olan bir karaltıyı fark etti.

Aniden frene bastı. “Bu... Burası neresi?” diye sordu kendisine gelmeye çalışarak...

“Benim kaldığım yer!” dedi genç adam sakince.

“Senin kaldığın yer mi?” Bu daracık yerde, tanımadığı bir yabancı, üstelik de kendisi gibi dört beş tane kadının bile baş edemeyeceği kadar güçlü gözüken bir erkeğin yanında yalnız olduğunu fark etti.

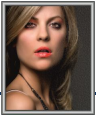
“Korkma! Bu şekilde İzmir’e dönmene müsaade edemem... Yolda başına bir iş gelebilir...” dedi genç adam sakın bir sesle. Sizli bizli konuşmayı bırakmıştı ama Ebru buna dikkat edecek durumda değildi.

“Bir şey olmaz... Giderim...” diye ters ve soğuk bir sesle karşılık verdi. Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Hele ki bir erkeğin acımasına hiç ihtiyacı yoktu.

“Yolu doğru düzgün görmüyorsun bile! Az önce iki kediyle bir köpek ezdik! O kadar kendi haline dalmıştın ki, buraya kadar geldiğimizi de fark etmedin... Yolda giderken ağlamaya başlayacaksın ve büyük ihtimalle daha İzmir’e varmadan kaza yapacaksın... Bunu istemem. Zaten çok geç oldu! Saat ikiyi geçti... Yaşın bu saatte gezmeye müsait değil!” Genç adamın sesi şakacı ama kararlıydı.

“Ben... ben senin evinde kalamam... Bak, çok nazıksın ama...”

“Ebru Hanım?..” Genç adam ilk kez otoriter bir tonla konuşmuştu ve sabırsız ses tonu bir an için genç kadının dikkatini

çekti. Bakışları genç adama döndü. Doğrusu o gri gözlerde daha evvel dikkat etmediği otoriter bir bakış vardı. “Bu gece burada kalman gerektiğini kabul et! Etmezsen eğer, seninle İzmir’e kadar gelmek zorunda kalacağım ki, bu da her ikimiz için iyi olmayacak.”

“Bu... buna gerek yok. Ben... gidebilirim!”

“Gidemeyeceğin konusunda ısrar ediyorum.”

Ebru gözlerini kırıştırdı. Genç adamın iyi niyeti yüzünden neredeyse gözyaşlarını artık tutamayacaktı. “Peki... peki, neden ikimiz için de iyi olmayacak?”

“Çok basit! Sevgilin yarın sabah seni arayacak ve belki de bir barışma gerçekleştirecek...”

“Asla!”

“Yine de ona bir şans verme taraftarıyım. Kendi açımdan da İzmir’e gelmek zorunda kalırsam, geri dönmek zor olacak. Bu evi boş bırakmak ayrı bir dertken, orada kalmak da şu anda istediğim bir şey değil.”

“Gelmek zorunda değilsin. Ben... gerçekten gitmeliyim!”

“Bana güven... İstersen odanın kapısını kilitlersin! Ben de bahçede yatarım. Arada kalkıp beni kontrol bile edebilirsin. Yarın sabah da kahvaltı ile birlikte gidersin... Kahvaltı odaya dahil... Ondan sonra nereye gideceğini bilemem... Belki yine sevgilinin kollarına dönersin?”

“Sana asla dedim!” diye öfkeyle reddetti. “Ona artık asla dönmem! O artık benim sevgilim falan değil!”

“Emin misin?” Hafif alaycı bakıyordu. “Bence onu affetmelisin. Evli olmadığımıza göre sana verilmiş kesin bir sözü yok... O bir erkek ve...” Omuz silkti.

“Sence bana ihanet etmiş olmuyor mu?”

“İlişkinizin ciddiyetine bağlı... Sen bu gece gitmeyince başka kadınla birlikte olmak ona doğal gelmiş olmalı. O hâlâ bekâr bir erkek ve...” Birden durdu. Gözleri kısıldı. “Yoksa evli mi? Yatağını evli bir adamla mı paylaşıyorsun? O kadın onun karısı

mi?”

Ebru sinirden kıpkırmızı olmuştu. “Ne münasebet! Ben evli erkeklerle çıkmam. O kadını da daha evvel hiç görmedim?”

“Neyse? O kadar da kötü değilmiş! Anlaşılan sevgilin seni, senin onu sevdiğin kadar sevmiyormuş...”

“O yalancının teki! Beni çok sevdiğini söylemişti?..” diye isyan etti Ebru...

“Belki de kendince seviyordur! Ama şu an başka bir kadının kollarında!” dedi genç adam hafif acımasızca. “Yapacak bir şeyin yok. Evli olmadığınıza göre, onun üzerinde hak iddia edemeyeceğini düşünmüş olmalı... Aynı fikirdeyim!”

“Biz evlenecektik onunla...” Bu çok klasik bir laf değil miydi? Kendisine bile garip geldi.

Adam omuz silkti.

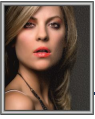
“Neyse, bunu yarın düşünürsün... Neticede o adam bu yaşa kadar hiç kadınsız gelmemiştir. Gece iyice düşün... Sabah da istersen yanına gider ve onu affettiğini söylersin...”

“Onu asla affetmem... Bana göz göre göre yalan söyledi... Yanımda kimse yok dedi ve beni özlediğini söyledi...” İsyankâr sesi sanki Selim ile değil de Yakup ile tartışıyor gibiydi.

“Hepsini duydum. Ya ne yapsaydı?.. Yanımda birisi mi var deseydi?.. Senin kapı önünde beklediğini ne bilsin?.. Anladığım kadarıyla sen gecikince hayal kırıklığına uğramış ve çarşıda da güzel bir kadın denk gelince fırsatı kaçırmamış...”

“Onu mu savunuyorsunuz yoksa Selim Bey?” dedi genç kadın tiksiniresine. “Siz tüm erkekler aynısınız zaten...”

Genç adam aldırmadı. “Muhtemelen...” dedi sadece. “Ben sadece şaşırmamayı öğrendim... Beni küçümseyebilirsin ama...” Alaycı bir şekilde gülümsedi. “...çok iş yapmanın da avantajları vardır. Örneğin bu sayede çok insan tanıdım ve bu tip olayları çok gördüm... Ama kendi açımdan söylersem, asla sevgililerimi aynı anda bir başka kadınla aldatmadım... Ayrıca asla evli kadınlarla kocalarını aldatabilecekleri bir ilişkiye girmedim...”

Ebru donup kalmıştı... Küçümsediği bu adamın acaba kaç sevgilisi olmuştu?

“Seni takdir ediyorum işte şimdi!” dedi alayla. “Ne kadar gurur verici... Onur duygun gözlerimi yaşarttı. Ama bilesin diye söylüyorum, ben de bir gecelik ilişkiye girilecek kadınlardan değilim... Ben onu tüm kalbimle seviyordum... Biz tanıştıktan sonra böyle bir şey yapacağı asla aklıma gelmezdi!”

“Belli...! Üzülme hadi... Eminim o kadına gerçekten de senin kadar değer vermiyordur. Yarın konuşur anlarsınız. Şimdi bu kafayla gitmene izin vermeyeceğime göre arabayı sür de eve gidelim... Bana da öyle korkuyla bakma! Sana pansiyon verdiğimi düşün!”

“O halde... parasını öderim!” dedi Ebru sakın olmaya çalışan bir sesle. Gerçekten de bu saatte yol alabileceğini sanmıyordu. Ve bu moralle!

“Olamaz... Bu ev benim değil... Tanıdığım birisi için birkaç haftalığına göz kulak oluyorum. O yüzden para falan alamam...”

“Sana kızmayacak mı peki?”

“Hayır... Hadi devam et!”

Genç kadın arabayı eve yanaştırdı. İki katlı bir binaydı. Daha inşaat halindeymiş gibi gözüktüyordu. Fakat planının güzel olduğu belliydi. Bahçe bitmiş gibiydi.

Arabadan indiler. Genç adam zemin kata girip lambayı yaktığında, içerisinin de yaşanılacak halde olduğunu gördü. Üst katları bilmiyordu ama bu katta her şey yolundaydı. Sanki onun düşüncelerini anlamış gibi adam açıkladı.

“Ev henüz tam bitmedi. Yukarı kat da yapılı ama en üst kat daha inşaat aşamasında. Sanırım seneye bitmiş olur. Yalnız yatmaktan korkmazsan üst katta yatak odası var. Hem de iki tane! Ben normalde onlardan birisinde kalıyorum fakat senin rahatsız olmaman için bahçede ki hamakta yatacağım.”

Selim’e karşı hâlâ mesafeli olan Ebru başını salladı. “Zaten uyarayım... Çantamda göz yaşartıcı sprey var!” dedi kendisine güvenen bir sesle!

Adam güldü. “Eminim vardır. Rahat ol! Karnın aç mı?”

Genç kadın çocuk gibi dudaklarını büzdü. Yaşadığı korkunç hayal kırıklığına rağmen... acıkmıştı. “Evet...!” diye itiraf etti yavaşça. Onun gülüşü gururunu incitmişti. İstese kendisine rahatlıkla sahip olabileceğini, sprej gibi şeylerin kendisini durduramayacağını belli eden bir gülüştü. İşin gerçeği haklıydı da... Boyu onun omzuna zor yetişirken, kaba gücü karşısında hiç bir şey yapamazdı. Neden gecenin bir yarısı, bu sürekli gülümseyen ama yine de kendisine ürkütücü gelen adamlaydı ki?

“İyi, ben de acıktım. Dolapta tost malzemeleri olacaktı. Sen bahçede otur... Ben de sana yiyecek güzel bir şeyler hazırlayayım...”

Genç kadın hafifçe esnedi. Aç olduğu kadar çok da yorgundu. Aslında açlıkla uyku arasında gidip geliyordu. Tüm yaşadığı stres de sinirini fena bozmuştu. Fakat hemen yatsa, uykusunun kaçacağını ve sevdiği adamın ihanetini düşüneceğini biliyordu. En iyisi biraz daha oturmak.

Bahçeye gidip hamağa yerleşti. İyi ki üzerine rahat bir şeyler giymişti. Üzerindeki harika kumaş pantolonu bile bu Selim denen adamın bir aylık gelirinden pahalı olmalıydı. Çok para verdiğini hatırlıyordu. Kendisine çok yakışan bej gömleği de çok iyi kesimli ve yine çok iyi bir markaydı. İç çamaşırlarına kadar pahalı şeyler giyinirdi. Zengin olmanın bu yönünü çok seviyordu.

Elinde çantası, içindeki göz yaşartıcı spreji her an alabilecek şekilde, adamın gelmesini bekledi. Her ne kadar ilk anda tehlikeli bir adam izlenimi veriyorsa da, genç adamın doğal halini ve bakışlarındaki bir şey umut etmeyen havasını sevmişti. Ayrıntı budaçası gibi kendisine bakan erkeklerden bıkmıştı. Çok güzel bir kadın olduğunu elbette ki biliyordu. Fakat anlaşılan bu adam diğerleri kadar kadın manyağı değildi. Kendisine bakarken bir kere bile güzelliğini vurgulayacak şekilde bakmamıştı. Belki de gerçekten çok fazla güzel kadın tanımıştı? Bazı arkadaşlarının sırf zevk olsun diye veya biraz yakışıklı diye evlerine gelen tamirci benzeri insanlarla yattığını biliyordu. Bu adam da işlerini görmek için gittiği evlerin sahipleri ile kolayca ilişkilere girmiş olabilirdi.

Uzun adam elinde bir tepsi ile geldiğinde neredeyse uyumak üzereydi. Elindeki değerli çantası alınıp bir kıyıya konduğunda gözlerini zorlukla araladı. Sprey falan aklında değildi. Hamağın önüne gelen adam, elindeki tepsiyle öylece duruyordu. Genç kadın kendisini toparlamaya çalıştı.

“Affedersin...” dedi yavaşça. “Sabah neredeyse altıda kalktım... Ayrıca tüm gün çok yorucuydu ve bir de...”

Adam başını salladı. “Önemli değil... Hadi biraz ye de yat!”

“Hımm!” Genç kadın yine esnerken onun uzattığı tepsiyi aldı. Kucağına koyduğunda genç adamın çok uzak bir sandalyeye oturduğunu gördü. Onun da elinde bir tost vardı. Limonatasını ise yuvarlak mermer bir masaya bırakmıştı.

Tostundan bir lokma ısırın genç kadın memnuniyetle gülümsemeye çalıştı. “Eline sağlık... Gerçekten harika olmuş...” diye mırıldandı. Gözü tostunun içindeydi. Beyaz tavuk etleri, yeşillik ve mayonez ile yapılan bu basit yemeğin bu kadar harika lezzette olması inanılmazdı. “İçine uyku ilacı koymadın umarım?..” dedi şakayla.

Adam güldü. Kendi tostundan koca bir ısırık almıştı. Alaycı gri gözleri kadının üzerinde gezindi. “İhtiyacım yoktu...” dedi sabırla. “Zaten uyumak üzeresin...”

“Sana güvenebilirim... değil mi?” dedi çocukça. Ona güvenebileceğini hissediyordu.

“Bu gece... evet!” diye onayladı adam sakince. “Ama sadece bu gece...”

Onun dediklerini tam anlamayan Ebru hâlâ uyku ile boğuşuyordu. Tostundan bir iki lokma daha yiyebildi. Lokmasını çiğnerken başını arkaya atıp gözlerini yummuştu. Gözlerini dinlendirmek istiyordu. Bir an önce yese iyi olurdu. Yoksa şimdi uyuyacaktı ve tepsi üstüne devrilip limonata da pahalı giysilerini berbat edecekti.

Ne olduğunun bile farkında değildi. Elindeki tostı alınıp da kucağındaki tepsiyle birlikte kıyıya konduğunda, hiç ilgilenmedi. Sadece çocuk gibi kucaklandığını ve eve doğru götürüldüğünü

hissetti. Bir an Yakup'un kollarında olduğunu zannetti. Kollarını boynuna doladı. Merdivenlerden kolayca çıkarılırken uyku sersemi yüzünü adamın sıcak boynuna gömmüştü. İçini çekti. Burnuna Yakup'un pahalı erkek losyonu yerine tanımadığı bir koku gelmişti. Daha erkeksi ve cinsel dürtüleri uyaran bir şeydi bu. Sevdiği adamın parfümünü değiştirdiğini bilmiyordu. Güzel buldu bu kokuyu... Ellerini dayadığı omuzları da sanki daha kemikli ve kaslı gibiydi.

Yatağına yatırılırken "Yakup..." diye mırıldandı.

Genç adamın bir an duraladığını fark etmedi. Sonra bluzunun düğmeleri çözülüp de omuzlarından sıyrıldığında, memnuniyetle gülümsedi. O anda hâlâ Yakup ile olduğunu zannediyordu. Onun sutyenini de çıkaracağını umarak gözlerini araladı. Fakat bulanık bakışları arasında gördüğü, sakalı uzamış, sakın suratı ilk anda tanıyamadı...

"Ama sen?..." diye fısıldadı.

"Evet... Ben sevgilin değilim..." dedi adam sakın bir sesle.

Hafif bir öfkeyle toparlanmaya çalıştı Ebru. Sonra ten rengi sutyeninden taşan göğüs kıvrımlarını fark edince şok oldu. Neredeyse çıplak gibiydi. Bir sapığın eline düşmüştü. Olamaz! "Sen... Sen ne yapıyorsun?" diye hayretle itiraz etti.

"Korkma... Böyle yatamazsın... Yoksa yüzlerce lira değerindeki bluzun hiçe çıkar..."

"Çek elini..." dedi yorgun bir öfkeyle.

Genç adam ellerini çekmişti zaten. Fakat pahalı bluzu da elindeydi. Bluzu katladı ve yandaki sandalyenin üzerine yumuşakça koydu. Genç kadın örtünecek bir şey aradı ama hemen yanında oturan adam yüzünden temiz yatak örtüsünü de üzerine çekemiyordu. Hemen elleriyle iç çamaşırının zorlukla sardığı iri göğüslerini örttü. Titremeye başlamıştı.

"Korkmana gerek yok... Yemin ederim emniyettesin. Bu dünya üzerinde gördüğüm en güzel kadınsın ama senden yararlanmak gibi bir niyetim yok. Sana dokunmayacağım. Bir zarar vermeyeceğim. Sadece rahat uyumamı istedim. Hem denizde bikini

giysen de seni böyle çıplak görecektim?” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı Selim.

“Şu... şu anda plajda... değiliz ama?” diye ürkekçe mırıldandı Ebru. “Bu yatak odasında... yarı çıplak... ke...kendimi hiç de gü...güvende hissetmiyorum!” Neden kekeliyordu ki? Göğüs uçları sebepsiz yere kıpırdanmıştı. Kendi avucunun altında, kumaşı bile itecek kadar sertleşmesine bir anlam veremedi. *Dünyanın en güzel kadını* lafını ise unutmalıydı. Hoş iltifatlar onun bir yabancı olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

“Bak... Şu anda aklındaki şeyi yapmaya niyetim yok! Kalbi kırık âşık kadınlar ilgi alanım değil. Başkalarının kadınlarına bakmadığımı söylemiştim?..”

“Ben... Ben kimsenin kadını değilim!” diye sızlandı Ebru. Sesinde hafif bir öfke vardı.

“Ama az önce onun adını sayıkladın?..”

“Kazara olmuştur... Uykuluydum...” diye açıklamaya çalıştı.

“Doğru, yine de ona âşıksın. Güzel bir duygu olmalı. Ben hiç âşık olmadım...” Başıyla pantolonunu işaret etti. “Rahat uyumak istiyorsan bence pantolonunu da çıkarmalısın...” dedi genç adam sakince.

“Sakin dokunayım deme!..”

Genç adam bir an onun uykulu gözlerine baktı. Sonra gülümseyerek başını salladı. “Peki, kendin çıkar o halde!”

“Sana güvenmiyorum... Eğer sözlerinle beni sakinleştirip benden faydalanmayı düşünüyorsan?..”

Adam iyice güldü. “Düşünmek mi? Hadi Ebru Hanım?.. Açıkladım ya! Çok güzel olduğunu gerçekten kabul ediyorum ama kalbi başkasında olan kadınlar gerçekten de ilgi alanım değildir... Ben kollarımdaki kadının sadece beni düşünmesini isterim.”

“Çok kendini beğenmişsin!”

“Belki... Ya da belki senin için bir istisna yapabilirim.” Sıkılmış bir şekilde uzandı ve hafifçe kızın saçına dokundu.

Sersemlemiş olan genç kadın önce karşı bile koyamadı. Bir tokasını çekip çıkaran Selim, elini geri çekince bal rengi saçların bir kısmı narin omuzlara döküldü. Saçları gerçekten de ipek gibiydi. Yaydıkları mis gibi koku adamın burnuna kadar gidiyordu. Sonra yine diğer tokaya uzandı ama Ebru kendisine gelip onun elini itti.

“Dokunma artık bana!” diye bağırdı. “Bütün erkekler... Hepiniz aynısınız!”

“Öyle mi?”

“Evet... Bencil... Çıkarıcı... Kadın düşkünü...”

“Aslında...” dedi genç adam kısıklı gözlerle. “Hayatına kaç erkek girdi bilmiyorum ama...” Uzanıp kadının çenesine dokundu. Sonra çıplak kollarını iki yandan nazikçe kavradı. Genç kadını kendisine çekerken, yavaşça eğildi. “...Belki de haklısındır!”

Ve kadının dudaklarına uzandı. Ebru donup kalmıştı. Ellerini bile kıpırdatamıyordu. Kirpiklerini kırıştırdı. Dudakları itiraz etmek ister gibi aralandı. Kırmızı dudaklarında ilk kez bir yabancıнын dudakları gezinmeye başladığında, şok olmuştu.

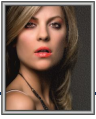
Sıcak, hafif baskıcı, araştıran ve... hayret... lezzetli!

Çok uzun gibi gelen bir süre sonra Selim geri çekildi. Oysa sadece birkaç saniye sürmüştü. Genç kadını salmıştı. Buna rağmen Ebru kıpırdamıyordu. Genç adam etkileyici gri gözleriyle, onun garip garip bakan harika iri gözlerini süzdü. İçinde altın ışıklar oynaşan bal rengi gözler...

Genç adam aslında onu öptüğü için çoktan pişman olmuştu. Fakat hiçbir erkek bu kadının güzelliğine bir saniye bile dayanamazdı. O meydan okurcasına kendisine bakarken içinde oluşan öpme dürtüsünü engelleyememişti. Kırmızı dudakları öylesine lezzetli ve baştan çıkarıcıydı ki, onu yine öpmemek için tüm gücünü kullandı.

“Sana bir kıyaslama yapma şansını vermek istedim... Her erkek o kadar da aynı değildir!” dedi usulca. Kendisini daha iyi savunamamıştı. “Ama belki sevgilin Yakup daha iyi öpüyordur?”

Ebru öylece duruyordu. Hâlâ kıpırdamıyordu. Cevap

vermiyordu. Başı arkaya atılmış, öpüldüğü haliyle duruyordu. Genç adam kendisini tutmuyordu bile. Ellerini indirdiğinin, adamın önünde sutyeni ile açıkça durduğunun ve birbirlerine çok yakın olduklarının farkında değildi. İyice uyuşmuştu sanki... Uyku sersemi olduğu için karşı koyamadığını düşündü. Bir haftalık sakalları uzamış şu adamın bu kadar yumuşak öpmesine ve kendisinin de buna karşı koymamasına şaşırmişti. Fakat aklını başına almalıydı. Diliyle dudaklarına dokundu. Bu lezzeti kabul etmemeliydi.

Dilini dudaklarında gezdirdiğinde adamın gözleri bir anda ateş almıştı. Fakat Ebru bunu fark edemedi.

“Beni öptün?..” dedi kısık bir sesle. Yavaşça kendisini topladı. Evet, fena değildi ama?.. İçini çekti. Sonra da sesini sertleştirmeye çalıştı. “Bu... Bu ne cesaret? Beni nasıl öpersin?..”

Yutkundu... Eyvah! Bu bir meydan okuma değildi ki... Gri gözler yine ışıldamıştı. Onun kendisini yine öpeceğini hissetti. Çelik gibi parmaklar kollarından bu sefer biraz daha kararlı tuttu. Kendisine çekişi daha sertçeydi. Dehşetle ürperdi. Gözleri kocaman oldu. Susmak zorunda kaldı. Keskin kenarlı dudaklar kendisine yanaşırken ağzını itiraz etmek için araladı. Fakat tek yapabildiği davetkâr bir şekilde dilinin ucunu dudaklarına sürmek olmuştu. Ardından dudakları da bu sefer daha sert bir şekilde hapsedilmişti.

Bunu yapamazdı!

Onun temiz nefesine, araştıran dudaklarına, fırsatçı diline izin veremezdi. İnleyerek onu ittirmeye çalıştı. Bu çok zordu. Hem çok güçlü ve ağırdı hem de... kollarında inanılmaz bir halsizlik vardı. Bütün vücudunu saran bir etkiyle ürperdi. Avuçlarının altında, atletinin asla gizleyemediği kasları hissetmişti. Dehşetle avuçlarını onlardan çekmek istemediğini fark etti. Sıcak ve canlıydı. Güç ve erkeklik doluydu. Bir kadının ihtiyaç duyacağı her şey vardı o gövdede! Çaresizce durakladı.

Ve daha önce hiç kimse kendisini böyle öpmemişti.

Çılgınca bir korkuyla, adamın müthiş tecrübeli olduğunu düşündü. O kadar tecrübeliydi ki, onu tahrik etmek için ellerini bile

kullanmaya gerek duymuyordu. Sadece kollarından tutuyordu. Dudaklarına adamın sakal ve bıyıkları sürünmesine rağmen... bundan rahatsız olmadığını fark etti. Korkusu yavaşça yok oldu. Ağzına hafifçe giren dili reddetmedi. Bu... bu hiç de iğrenç değildi. Aksine bu çok erotikti. Yakup'un yaptığına benzemediğini düşündü. Kendi dilini yoklayan dili hissedince, daha fazlasını istedi. Önce kendi diliyle onunkini karşıladı. Sonra dişleriyle onun diline hafifçe dokundu... ve dudaklarıyla... emdi...

Ağzının içine bir kova şeker boşaltılmış gibiydi. Gözlerini yumduğunun ve dudaklarını iyice araladığının farkında değildi. Belini kıvrarak göğüslerini ona yasladı. Ah, göğüsleri... Onun şimdi göğüslerini okşaması gerekmez miydi? Fazlaca kabarmıştı ve uçları sızlıyordu. Bu adamın şimdi o tepecikleri okşayarak taş gibi olmasını sağlayan gerginliklerini alması gerekmez miydi? Onun bir yabancı olması önemini yitirmişti. Vücudu dokunulmak istiyordu.

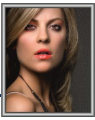
Kendi dilini onun ağzına uzatırken, bu hiç yapmadığı şeyden önce utandı. Fakat adam daha bir arzuyla onu çekince, utancını unuttu. Parmakları göğüs kaslarını okşayarak adamın sırtına dolandı. Birisinin bunu durdurması gerektiğini bilecek kadar yaşı büyüktü. Ama Allah şahitti ki, bu birisi kendisi olmak istemiyordu. Bir iki saat önce tanıdığı bir yabancımanın kollarında, dudakları ve dilleri birbirine karışmışken, o anın tadını çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu. Çok yorgundu ama tüm bedeni daha fazlası için direniyordu.

Lütfen! Yeter...

İşte! Nihayet!

Ve Selim dudaklarını zorlukla ayırdı. Bir kaç küçük öpücükten sonra başını çekti. Birkaç saniye sonra da bedenini geri çekmişti. Genç adam geri çekildiğinde, Ebru artık tam bir şaşkınlıkla ona bakıyordu. Bunu nasıl yapabilişti? Ona nasıl karşılık vermişti?

“Sevgilini suçlama...” dedi genç adam yavaşça. Onun ne demek istediğini bile anlayacak durumda değildi. Titreyen dudakları ve alevli gözleriyle karşısındaki hiç tanımadığı adama

bakıyordu. “Sen bile bir gecelik ilişkiye hazırsın...”

Sesinde suçlama veya alay etme yoktu. Bu tespitin ne kadar doğru olduğunu hissetmek ise Ebru’nun canını daha çok yakmıştı. En az sevdiği adamı başka kadının kollarında görmek kadar yakmıştı!

“Ben... ben çok yorgunum...” dedi pişman bir sesle. Tüm yaptıklarının yorgunluk yüzünden olduğuna emindi. Farkında olmadan dudaklarını yaladı. Bu hareketinin adamı ne kadar tahrik ettiğini ise o anda fark etti. Fakat hâlâ dilinde onun tadını hissetmek çok zevkliydi. Hafif bir sigara ve erkeksi bir tat...

“Doğru, yorgun görünüyorsun! Seni öptüğüm için üzgün olduğumu söylemek isterdim ama... maalesef değilim. Yine de yorgunluğundan faydalanmak istemezdim. Söz verdiğim gibi bu gece emniyettesin. Rahatça uyuyabilirsin...” Sonra gözleri kırmızı dudaklara, baygınlaşmış gözlere kaydı. Sıkıntıyla iç çekti. “Ama yine de bana öyle bakmazsan iyi olur...” diye homurdandı...

“Na...nasıl?”

“Boş ver!” Yumuşak bir şekilde onu yatağa itirdi. Ebru sırtını yatağa dayadı. Başını yumuşacık yastığa gömüldü. Dirisi göğüsleri meydana çıkacak şekilde gerildi. Gözleri adamın yüzündeydi. Genç kadın onun bir kere bile dolgun göğüslerine bakmadığını fark etmişti. Neden bakmıyordu? Neden okşamamıştı hiç? Kendisini tutamayacağından mı korkuyordu? Gerçekten de başkasının kadınına bakmak istemeyen birisi gibi duruyordu. Peki ama öyleyse neden kendisini böyle öpmüştü?.. Bu kadar... Bu kadar ateşli?

Öpüşmek ne kadar da güzeldi!

Utanması gerekiyordu ama dudaklarında hâlâ onun tadı varken, sadece aptallığına kızıyordu. Yorgun olduğu için gereğinden fazla tepki vermişti. Yakup’a yönelmesi gereken arzusu bir an için yoldan çıkıp başka bir hedef bulmuştu. Galiba bedeni bu geceki sevişmeye fazlasıyla hazırlanmıştı. Kim olursa olsun öpüşüne karşılık verebilirdi.

Peki ya onunla sevişebilir miydi? Hiç tanımadığı bu seksi adamla...

Genç adamın elleri pantolonuna uzanınca hafifçe irkildi. Sesini çıkaramadı. Yorgundu ve mücadele edecek gücü yoktu. Üstelik vücudu bir bekleyiş içindeydi. Bu iri adam başladığı işi bitirecek miydi yoksa? Korku ve ürperti ile nefesini tuttu. Minik eli istemsizce onun bileğini yakalamıştı.

“Sadece çıkaracağım...” dedi genç adam. Genç kadının yarı kapalı gözlerine bakarken, güven verici bir tonla konuşmuştu. “Sonra da yatıp güven içinde uyuyacaksınız!”

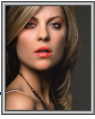
Pantolonu çıkarılırken, gece Yakup için giyinmiş olduğu seksi iç çamaşırıyla kalacağının farkındaydı. Neredeyse saydam olan çamaşırının meydana bıraktıklarına aldırmadı. Yorgunca kendisini onun ellerine bıraktı. Garipti... Ona güveniyordu. Bir şey yapmak istese çoktan yapardı. Az önce nasıl da kendisini kaybetmişti? Ona karşı bile koyamazdı. Kocaman bir evde hiç tanımadığı bir adamla olmak korkutucu olmalıydı. Ama korkmuyordu. Kalçalarını kaldırarak pantolonu sıyrmasına izin verdi. Parmak uçları beyaz bacaklarına hafifçe temas etmişti ve uyku sersemi bu temasın güzel olduğunu düşündü.

İşte o anda, çok kısacık bir an, genç adam ten rengi ve incecik iç çamaşırlarını süzdü. Gerçekten de gördüğü en güzel kadındı. Şimdi o sutyeni çıkarıp göğüs uçlarını ağzına almamak için harcadığı güç, dişlerinin sıkılmasına sebep oluyordu. Yuvarlak dar kalçalarındaki incecik ve küçük iç çamaşırı, hayal gücünü köşeye kısırmıştı. Ona bakmaması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. O tam anlamıyla arzu uyandıran bir yaratıktı. Her ne kadar soğuk görünmeye çalışsa da...

Bu bakış yeniden genç kadının içini ürpertti. Aylardır çıktığı Yakup bile kendisini bu kadar çıplak görmemişti. İnce dantelli saydam iç çamaşırından görünenleri örtmek için elinde olmadan bacaklarını birleştirdi.

“Sevgiline hazırlandığın belli...” dedi genç adam hafif bir alayla. “Sersem... Ne kaçırdığını bir bilse...”

Evet... Yakup çok şey kaçırmıştı. Kaybettiği şeylerin çoğu şimdi, şu adamın gözleri önündeydi ve o da hiç ilgi duymuyor gibi bakıyordu. Uykulu bir tavırla başını çevirdi ve gözlerini yumdu.

Çıplak olduğuna aldırarak durumda değildi. Çok yorgundu ve garip bir şekilde etkilenip uyuşmuştu. Saçındaki tokalar tek tek çıkarılıyordu. Buna da karşı koymadı. Şu anda bu tanımadığı adam kendisine tecavüz etse umurunda bile olmazdı. Yaşadığı cinsellik şokundan sonra, tüm istediği biraz uykuydu. Üzerinin ince bir pikeyle örtüldüğünü bile fark etmedi.

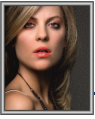
5. BÖLÜM

Nihayet davet bitmişti. Çok meraklı bir arkadaş grubuna kocasını tanıştırmıştı artık. Geri dönüş için çok geçti. Plan tıkr tıkr işliyordu. Tıpkı anlaştıkları gibi, bir seneliğine evlendiği kocasıyla artık baş başaydı. Ebru odasında soyunurken, gece epeyce ilerlemişti. Neredeyse iki olmak üzereydi. Bir sene önce bu saatlerde Yakup ile olan ilişkisi bitmiş ve şimdi kocası olan bu garip adamla ilişkisi başlamıştı. Gözleri yatak odasındaki ara kapıya gitti. Yandaki oda ile bağlantısı olan tek kapı buydu. Kapının açıldığı yer daha küçük bir odaydı ve çocuk odası olarak tasarlanmıştı. Şimdi ise anlaşmalı kocası Selim orada yatıyordu. Banyoyu ortak kullanmalarına rağmen, yatakları ayırdı. Genç adam dişlerini fırçalamıştı ve iyi geceler dileyip odasına geçmişti bile.

Yeni aldığı geceliğini giydi. Yatarken bile şıklığından bir şey kaybetmiyordu. Pahalı ipek gecelik bacaklarını ve dolgun göğüslerini erotik bir şekilde meydanda bırakırken, uzun bedenini daha da seksi gösteriyordu. Gözü yeniden yan kapıya kaydı. Aralıktı... Işık geldiğine göre kocası daha yatmamıştı.

Tüm sakın görünüşünü takınarak kapıya yürüdü. Kısa bir an durakladıktan sonra, aralık kapıyı ittirdi. Gözü kocasının iri bedenini aradı. İçeride kimse yoktu. Başını çevirdi. Balkon kapısı açıktı. Genç adam balkona çıkmıştı. Balkondaki bir sandalyeye oturmuş, dalgınca elindeki bir dergiyi okuyordu. Sessiz olmaya gayret göstermemişti ama genç adam da geldiğini fark etmemişti. Onu gizlice kontrol ettiğini sanmasın diye varlığını belli etmeye karar verdi.

“İş hayatına mı girmeye karar verdin?” dedi şakacı bir

tavırla. Onun okuduğu derginin ciddi bir iş dergisi olduğunu görmüştü. Selim ve ciddiyet ha! Bu olmayacak bir ikiliydi. Fakat yanılıyor da olabilir. Artık onunla ilgili hiç bir şeye güvenemiyordu. Ona şu okul meselesini ve Zehra isimli sevgilisini sormalıydı. Hafif bir alayla gülümsedi.

Genç adam onun geldiğini fark edince sakince dergiyi kapatıp bir kenara koydu. “Görünce bir göz atayım dedim...” dedi onun iğnelemesine kızmamış gibi. “Senin sanırım?..”

“Benim...” Genç kadın da balkona çıkıp onun yanındaki koltuğa oturdu. Bacak bacak üstüne atınca göz alıcı beyaz baldırları kısmen meydana çıkmıştı. Bu balkona kendi odasından da çıkış vardı. Gözleri bir an ağaçların üzerinden gözükken İzmir manzarasında gezindi. “Bu gece çok iyiydin...” dedi sakince. Gülümsemesi silinmiş, yine ciddi ve soğuk iş kadını havasına bürünmüştü.

“Öyle mi?” Alaycı ama sevimli gülümsemesi genç kadının yüzündeki soğuk ifadeyi değiştirmede. “Sevgilini kandırdık mı dersin?”

Ebru önce sesini çıkarmadı. En azından gururu biraz kurtulmuştu. Kocasının Yakup’un yanında ezilmemesi ve güvenle durması çok hoşuna gitmişti. Hep bir şüphesi olmuştu. Son ana kadar iki erkek karşılaştığında olacakları düşünmekten endişe duymuştu.

“O artık benim sevgilim değil!” dedi donukça. “Bana niye inanmadığını biliyorum ama gerçek bu...” Bir an durakladı. “Ama onu iyi şaşırttığını itiraf etmeliyim...”

“Evet, bana epey kızmış ve seni de kıskanmış gibi gözüküyordu. Bu durumda bana yaptığın masrafların karşılığını vermiş mi oldum?” diye sordu genç adam kendi kendisini biraz küçümseyerek.

“Hem de her kuruşunu...” Gözlerini parlak gri gözlere dikti. Gece loşluğunda ve balkon lambasının ışığında daha koyu duruyordu. İnsanın içini ürperten derin gözleri vardı. Ve kendisine karşı güvensiz... “Ona Bilkentli olduğunu söylemen çok riskliydi. Beni bir an için gerçekten korkuttun... Bahsettiği öğretmeni

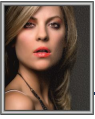
nereden biliyordun? Önceden araştırma mı yaptın?”

Selim omuz silktili ama cevap vermedi. Başını çevirdi. Gözleri karanlık gecede idi. Ebru onun keskin dudaklarına baktı. Bir sene önce onun kendisini nasıl ateşle öptüğünü hatırladı. Üstelik bu öpüşlerden nasıl hoşlandığını da... Ya vücudu?..

Bir süre önce büyük bir hata yapmıştı. Bu yakışıklı adamın kendisine karşı bir ilgisi vardiysa bile, o günden sonra bu ortadan kalkmıştı. Artık kendisine bakan gözleri çekici bir kadına bakar gibi değildi. Şu anda üzerindeki bu seksi geceliğe rağmen, kocasının ilgisizce durması nedense içini burktu. Bacakları ve dik göğüslerinin tatlı kıvrımları, geceliği tarafından cömertçe sergileniyordu. İç çamaşırı giymediği için göğüs uçları kumaşı inatla iteliyordu. Bir kadın olarak şu andan daha çekici bir durumda olabileceğini sanmıyordu. Fakat Selim Bey kendisini görmezden gelmeye devam ediyordu. Gururunun incinmediğini söylese yalan olurdu.

Aklına balayı günleri geldi. Büyük bir süit dairede kalmışlardı. Çok lüks olan bu dairede iki ayrı oda ve doğal olarak da iki yatak, iki banyo vardı. Yani balayında birbirlerine dokunmamışlardı bile. Planlandığı gibi ayrı yatmışlardı. Temizlikçi kadınlar yeni evli çiftin ayrı yattığını görünce mutlaka çok şaşırmış olmalıydılar. Büyük ihtimalle de zenginlerin şımarıklıklarına vermişlerdi. Havuz kıyısındaki bikinili en güzel kadının kendisi olduğunu biliyordu. Adamın yanında sürekli yarı çıplaktı. Kocası sırtına ve kollarına krem bile sürmüştü. Tabii ki asla ileriye gitmeden... Genç adam asla cinsel tacizde bulunmamış ve anlaşmanın şartlarını bozacak herhangi bir şey yapmamıştı. Bunun onun artık kendisini çekici bulmadığından mı, yoksa Ebru'nun evlilik öncesi sıraladığı kesin şartlara saygısından mı olduğunu tam bilmiyordu. Fakat Yakup ile yaptığı o hatanın da etkisi olduğunu kesinlikle tahmin ediyordu.

Buna rağmen, havuzdaki her kadın genç adamı göz hapsine almışken, bilinçaltından onun kocası olmasından gurur duymuştu. Bu gurur iyi bir arabaya binmenin veya iyi bir eve sahip olmanın verdiği gururdan farklı bir şeydi. Aslında o iyi bir yatırımdı ve bu gece de gözükteği gibi kendisini çoktan amorti etmişti.

Yine o ana döndü. Selim'in bakışlarında kadını çekiciliği ile ilgili özel bir ışık göremeyince incinen gururunu geri plana atmaya çalıştı. Gücenmemeye çalışıyordu ama elinde değildi. Kadını yönü bunu hakaret kabul ediyordu. Bu geceliğinin içine ilk girdiği zaman nedense kendisini inanılmaz seksi hissetmişti. Doğrusu alırken kocasının onu beğenip beğenmeyeceği düşünmüştü. Görünüşe göre fazla beğenmemişti.

Rahat gözükmeye çalışarak "O kızı da gerçekten tanıyor musun?" diye sordu. Sesindeki kıskançlık tonunu gizlemeye çalışmıştı. Bu elinde değildi. Selim'le tanışınca kadar, kıskanç bir kadın olduğunun farkında olmamıştı. Daha önce Yakup'u bile kıskanmamıştı. Gözünün ucuyla gri gözlerdeki ışığı ve ifadeyi yakalamaya çalışıyordu.

"Kimi?"

"Şu Zehra denen kızı..."

"Evet..." Fazla açıklama yapmaya gerek görmemişti.

"Nasıl tanıdığını sormayacağım... Sormaya korkuyorum. O yüksek lisans yalanına inandığımı da sanma! Herhalde o da, ünlü günlük işlerinden birisiydi? Babasının Bilkent'de öğretmen olduğunu öyle mi öğrendin? Eğer öyleyse bu inanılmaz bir rastlantı?"

"Yakup'un tanınması da öyle!"

"Ama Yakup o kızla yatmamış... Ya da yatamamış..." İçinde hoşuna gitmeyen bir sızı vardı. Göğüs kafesi daralır gibi olmuştu. Donuk olmaya çalıştığı bir sesle sordu. "Sen ise o kızla yattın... değil mi?" Sorusunun cevabını biliyordu. Kalbi sızlamıştı. Yakup'tan sonra bir erkek daha onun kalbini sertçe sarsmıştı. Aslında bu düşünce, Yakup'u o kadınla yakalamaktan bile fazla rahatsız etmişti.

"Bunları niye soruyorsun?" dedi adam gülümseyerek. "Hepsi geçmişte kaldı..."

Ebru çatılı kaşlarla ve asık suratla onu süzüyordu. Ona karşı yumuşamaya hiç niyeti yoktu. "Yattın ve unuttun, değil mi?" diye ısrar etti.

“Unutmuş olsaydım adını hatırlamazdım... Yine sevgiline olan kızgınlığını benden çıkarma!”

“Ben onu sevmiyorum artık!” Birden öfkelenmişti Ebru. “Sözlerine dikkat et!”

“Öyle mi? Benimle niye evlendin peki?”

“Seninle evlendim çünkü... çünkü ondan intikam almak istedim... Onu artık umursamadığımı iyi anlasın istedim...”

“Oysaki umursuyorsun!” dedi genç adam alayla. “Onun sana ve senin de ona olan bakışlarınızı gördüm. Onu hâlâ deli gibi sevdiğin belli... O da sana karşı hiç boş değil. İlk boş zamanda çeneme yumruk çakacağına eminim! Bak, eğer bu evlilik oyununu daha kısa sürede kesmek istersen?..”

“Sen kendi işine bak!” diye buz gibi bir öfkeyle homurdandı Ebru. “Patronun ben olduğumu unutma... Evliliğimiz ben ne zaman istersem o zaman son bulacak! Ne o? Bu kalıbına rağmen ondan korktun mu yoksa? Senin kendi denginde birisini görünce korkacağını sanmazdım!”

“Boş konuşma! Ne demek istediğimi biliyorsun?”

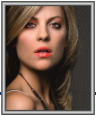
“Korkak!” Küçümsercesine ve alayla söylemişti bu sözü... Biraz da inatla dalga geçme havası vardı. Adamın ilgisizliğinin kındığı kadınlık gururu onu da incitme ihtiyacı içindeydi.

“Bak yavrum... Ben...”

“Korkak!” Hafifçe gülümsedi. “O çok iyi boks yapar! Bunu biliyor muydun? Seni çiğ çiğ yer! Haftada üç gün bir spor salonuna gider. Korktuysan eğer seni de bir spor salonuna yazdırayım?.. Azıcık korkmamayı öğrenirsin belki!”

“Sen de bir gün onun çeneme sıkı bir yumruk vuracağından eminsin yani?” Onun da sesi alaycıydı.

“Belki!” Gözlerinin içine bakıp bu sefer neşeyle güldü. “Korkak!” Böyle gülmemesi gerektiğini biliyordu. Bu gülüşü onu öfkeliendirecekti. Onu öfkeliendirmesinin haricinde, böyle gülünce çok... çekici bir kadın oluyordu. Bir gün bir erkek ahabası, gülümsemesinin çok güzel olduğunu ve her genç erkeği çıldırtabileceğini söylemişti. Üstelik o zaman daha gençti ve bu

kadar güzel değildi.

Silahları kullanmanın bir zararı olmazdı. Tabii ne kadar güzel olduğunu bilseydi. Fakat o anda da, ne kadar güzel olduğunun hiç farkında değildi. Saçları omuzlarındaydı ve makyajını silmişti. Buna rağmen pırıl pırıl cildi gençlik ve tazelik ile ışıldıyordu. Seksi gerdanı, geceliğinin açık yakasından gözüktüyordu. Derin göğüs dekoltesi dolgun göğüslerinin kıvrımlarını ay ışığında daha belirgin yapmıştı. İnatçı sivri çenesi, ışıldayan gözleri ile yaşıdan çok daha genç duruyordu.

Bu zevkli manzarayı bir an süzen genç adam iç çekti. Evlendiklerinden beri kadın sanki daha da güzelleşmiş gibiydi. Bir erkek olarak onun çekiciliğine karşı koyması her gün daha da zorlaşıyordu. “Gülünce çok güzel oluyorsun...” dedi aniden. Bunu söylemek ve onu korkutmak istememişti ama laflar bir anda çıkmıştı ağzından.

Genç kadının alaycı gülmesi biraz azaldı.

Uzun zaman sonra genç adam ilk kez kendisine bir kadın gibi bakıyordu. Gözleri geceliğinin üzerinden önce göğüslerine ve ardından açıkta kalan beyaz bacaklarına kaydı. Ebru yutkundu. İşte, kendisine bakmıştı nihayet... Ama... Ama bu bakış...! Bir kadını rahatça mahvedebilirdi. O kadar deliciydi ki, kendisini çıplak hissetti ve bu şekilde onun karşısına geçip alay etmesinin bir hata olduğunu anladı. Gülümsemesi dudaklarında iyice azaldı fakat tamamen kaybolmadı.

“Korkaklığımı böyle sözlerle örtme!” dedi burun kıvrarak. İlgi çektiği için hissettiği memnuniyeti gizlemeye çalıştı. Ayağa kalktı. Yan gözle ona baktı. Gözleri karşılaştığında kocasının gözlerindeki tehlikeli pırıltıları hissetmişti. Yine de patron olmanın verdiği rahatlıkla inat etti. Yanından geçip odasına giderken eğildi. Dudaklarını kulağına yanaştırdı ve hafifçe fısıldadı.

“Korkak!” Burnundan içeri adamın mis gibi kokusu süzülüyordu. Yoğun bir cinsellik ile birlikte... Hiç kuşku yoktu ki kocası, tanıdığı en erkeksi adamlardan birisiydi. Dudakları onun kulağının kıvrımlarına değmişti. Bu bile içinde bir kıpırtı oluşturmuştu. Şimdi gitmeliydi. Oradan bir an önce uzaklaşsa iyi

olurdu...

Odasına girdiğinde, içinden gülüyordu. Ne olduğunu bile anlamadan omuzlarından tutulunca, korkuyla küçük bir çığlık attı. Bu adam ne zaman gelmişti arkasından? Döndürüldüğünü hissedince başına ne geleceği anladı. Onun yarı kızgın gri gözlerine sessizce ve inatla baktı.

“Çok ileriye gidiyorsun!” diye mırıldandı genç adam.

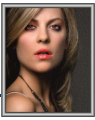
Ebru gülümseyen gözlerle hâlâ adama bakıyordu. Onun kendisini öpüp öpmeme konusunda kararsız kaldığını hissedince, içi bir garip oldu. Allahım, bu adam gerçekten de korkaktı! Kendisini öpmeye bile çekiniyordu! Neden?.. Aralık dudaklarının titrediğini ve onu beklediğini hissetmemiş miydi?

“Korkak!” diye fısıldadı. Bu gecenin başarısının şerefine, kendisini çok cesur hissediyordu. Meydan okuyan bakışlarını onun yakışıklı yüzüne dikmişti. Dudaklarını kıpırdattı. Dilini dudaklarında hafifçe gezdirdi. Bunu niye yaptığını bilmiyordu... Yok... Aslında biliyordu. Geçen sene bu hareketin getirdiği sonuçları öğrenmişti...

Ağzı adamın ateşli dudaklarıyla kapanınca, neden yaptığını iyice anladı. Önce karşılık vermemek için elinden geleni yaptı. Hemen kendisini salmamalıydı. Fakat bu çok zordu. Bütün vücudu inatla kendi benliğine karşı koymaya başlamıştı. Bu duyguyu biliyordu. Cinsel olarak güçsüz olmaktan hoşlanmıyordu. Kontrolünün kaybolmasına razı olacak karakterde birisi değildi. Fakat... yine de... çok güzeldi.

Kollarını tutan kelepçe gibi parmakların yumuşamasını memnuniyetle karşıladı. Onun için bir ödül olarak ellerini adamın sırtına doladı. Bunun bir davet olduğunun farkındaydı. Dudaklarını iyice araladı. Dilinin ağzına doğru kaymasına izin verdi.

Ağzına adamın tadı gelince, inanılmaz bir hazla ürperdi. İnleyerek ona sokuldu. İki iri el geceliğinin altından kalçalarını avuçlayınca, gözlerini iyice yumdu ve bu dokunuşun tadını çıkardı. İç çamaşırının üzerinden gezinen eller, kolayca kumaşın içine kaydı... Bunu daha evvel Yakup da denemişti ama ona izin vermediğini hatırladı. Neden Selim’e bu kadar kolayca izin

veriyordu? Kalçalarının ne kadar hassas olduğunun yine farkına vardı. Ateş gibi yanan çıplak tenini avuçlayan adam, ince vücudunu çocuk gibi kendi bedenine çekiyordu.

Zorlukla başını geriye çekti. Nefessiz kalmıştı. Kızarmış dudaklarla ve heyecanlanmış bakışlarla kocasının yüzüne baktı.

“Yakup da sana böyle hissettiriyor muydu?” diye sordu adam hafif bir öfkeyle...

“Her zaman...” diye yalan attı Ebru.

“Ona benzediğim için mi bana karşılık veriyorsun?” diye sordu yine Selim. Gözleri davetkâr bir şekilde duran kırmızı dudaklardaydı. “Dikkat ettim de... Gerçekten de onunla biraz birbirimize benziyoruz! Seni öptüğümde o öpüyor gibi mi sanıyorsun?”

“Saçma... Beni kaç aydır ilk kez öpüyorsun... Fizik olarak birbirinize benzediğiniz doğru ama...”

“Ama?”

“Diğer her şeyiniz çok farklı. Sizi asla birbirinize benzetmedim. İnan bana, sen beni öptüğünde, kimin tarafından öpüldüğümü çok iyi biliyorum.”

Hem de fazlasıyla!

“Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?”

Bu iyi bir soru değildi. Planda, böyle bir soruyu cevaplamak da yoktu. Üstelik de böyle birbirlerine yakınken. Yine de “Sence?” diye onu kışkırtmak için sordu.

“Önce ben sordum?”

Dudakları genç kadının dudaklarının çok yakınındaydı. Ebru gülümsedi. “Onu sevip sevmemem önemli değil. Şimdi senin kollarında olmam bir şey ifade etmiyor mu?” diye yeni bir soru sordu.

“Benim açımdan sana dayanmakta zorlandığım anlaşılıyor. Senin açımdan ne olduğunu bilmiyorum. Benimle oynuyor musun?” Karısını biraz daha kendisine çekti. Gözleri kısık bir şekilde bakıyordu ama içindeki arzu kıvılcımları belli oluyordu. Bu

kıvılcımlar Ebru'nun da içinde var olan kıpırtının coşmasına sebep olmuştu. “Oynadığın oyun senin için zararlı olabilir...” diye mırıldandı Selim.

Ebru bu açıklamayı duymazdan geldi.

“Buna ben karar verebilir miyim?” dedi yavaşça. Gözlerini genç adamın erkeksi dudaklarından alamıyordu. Tıpkı bir sene önce olduğu gibi büyülenmişti. Yine kendisini öpmesini istiyordu. Kadın olmayı keşfettiğinden, ilk kez seviştiğinden beri, öpüşmenin de ne kadar zevkli olduğunu öğrenmişti. Şu anda eski sevgilisi Yakup umurunda değildi. Tek istediği, kendisini saran bu yakışıklı erkeğin kollarında eriyip gitmekti.

Genç adam eğilip dudaklarını onunkilerin üzerine dokundurdu. Ebru'nun dudakları hemen aralanmıştı. Gözlerini yumup devam etmesini bekledi. Hafifçe ona sokuldu. Parmak uçlarında yükselmiş ve kendisini onun güçlü kollarına bırakmıştı.

“Evlilik şartları ne olacak?” dedi genç adam. “Daha bir aylık sürem dolmadı?..”

“Biraz esnetebilirim...”

“Ne kadar?”

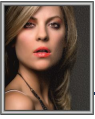
Ebru'nun içi kıpır kıpırdı. Genç adamın dudakları hâlâ yüreğini sökercesine dudaklarının üzerinde geziniyordu. Tam olarak öpmüyordu. İşkence çektirir gibiydi. Hafif dokunuyor ama asla tam olarak genç kadının istediğini vermiyordu. Ebru sabırsızlıkla iç çekti.

“Yeteri kadar...” diye mırıldandı.

“O ne kadar? Sadece öpücük mü?”

“Hımm... Biraz daha fazlası olabilir...” diye fısıldadı Ebru. Kalçalarını ona bastırdı. “İçime girmeye ne dersin?” dedi inlercesine. Düşüncesi bile kasıklarını sıplatmıştı. Baştan çıkmak üzereydi ve adam bunun için fazla bir çaba sarf etmiyordu. “...Ve göğüslerimi de istediğin kadar öpebilirsin...”

“Öyle mi?” Genç adamın da sesi hafif değişmişti. Onun da tahrik olmaya başladığı belliydi.

“Evet... Aslında... her yerimi... istediğin gibi öpebilirsin?” Biraz yanakları kızarmıştı. Başka kadınların ne hissettiğini bilemezdi. Kendisi ise bacaklarının arasında dolaşan dudaklara karşı değildi. Parmaklar da güzel oluyordu ama araştıran dudakların verdiği zevk çok daha başkaydı.

Ciddi bir tavırla “Bu iyi... Sanırım denemek isterim!” dedi Selim dudaklarının kıyısını öperken.

“Denemen iyi olurdu...” Çok utanmaz bir kadın olduğunu zaten çok önceden keşfetmişti. O da bir süre önce bir erkeğin çıplak organını öpmemiş miydi? Hem de hiç utanmadan! Bekâretini verdiği erkeğe bunu yapmak çok doğal gelmişti. Hangi kadın böylesine erotik bir şeye cesaret edebilirdi? Kendisi edebilirdi. Öğretmeni iyiydi....

“Peki?.. Ya bir defa bana yetmezse?” diye şartları zorladı genç adam. Dudakları hafifçe gezinmesine devam ediyordu.

Ebru gözlerini hafif araladı. Bir keresinde, bir gece içinde üç defa seviştiği bile olmuştu. Bir erkekle üç defa sevişmenin bir rekor sayılabileceğini sonradan bir yerde okumuştı.

“Kaç... Sen kaç defa istersen...” dedi sabırsız bir sokuluşla. Kasıklarının hemen üstünde genç adamın sertleşmiş pantolonunu hissediyordu. Oradaki kabarıklık heyecanını daha da artırmıştı.

“Şimdiden bilemem...” Genç adam onun boynuna indirmişti dudaklarını. Ebru yeniden gözlerini yumarak boynunda gezinen dudakların ateşini algıladı.

“Şey... İkiye ne dersin?” dedi zorlukla.

“Hımm... Fena değil... Dört olsa daha iyi!”

Ebru gözlerini hayretle açtı. Şaşkınlıkla onun gri gözlerini süzdü. Şaka yapıp yapmadığından emin olmak istiyordu.

“Bunu yapamazsın?.. Üç belki!”

“Ben seni çok özledim. Denemek ister misin?”

“Ama... Ama...” Biraz tereddüt etti. Gözlerini kırıştırdı gülümserken. “Yarın yürüyemeyeceğim... Epeydir sevişmediğimi biliyorsun!” dedi gülerken.

“Korkuyor musun?”

Ebru derin bir nefes aldı. Sonra ona yeniden sokulurken “Yapalım o zaman...” diye fısıldadı. “Ama yumuşak ol... Yarın yengeç gibi yürümek istemiyorum...”

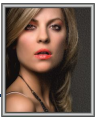
Yeniden ağzını kaplayan dudaklar çok yumuşaktı. Onun kendisiyle oynadığını hissediyordu ama umurunda bile değildi. Yavaş başlayan öpücükler gittikçe ateşlenmişti. Selim dudaklarını müthiş bir beceriyle öperken, onun ensesindeki kalın saçlarını okşuyordu. Bu öpücük çok güzeldi. Kendisini sarhoş gibi hissediyordu.

Bir süre sonra genç adam dudaklarını usulca geriye çekti. Gözleri genç kadının bal rengi gözlerindeydi. Sonra bir eli yavaşça havaya kalktı. Parmak uçları Ebru’nun geceliğinin sağ askısına takıldı. Gözleri hâlâ genç kadının gözlerindeydi. Ne yapacağını merak ediyor gibiydi. Askıyı usul usul aşağıya sıyırdı. Ebru hiçbir engellemede bulunmadan öylece duruyordu. Bir askı aşağıya düştü ve inanılmaz güzellikteki göğüslerinden birisi, pembe ucuna kadar meydana çıktı.

Aydınlık odada, adamın yanan bakışları bedeninin en özel kısımlarından birinde, o güzel kıvrımlarda gezinirken, hiç rahatsız olmadı. Diğer askısının da inmesine sesini çıkarmadı. İpek kumaş nazlı bir şekilde aşağıya düştü.

Göğüslerinin artık saklanacak bir yanı kalmamıştı. Üzerinde küçücük bir iç çamaşırından başka bir şey yoktu. Öylece karşısında durmak, o giyinikken kendi başına çıplak olmak, biraz garipti. Fakat bu ilk değildi ki... Selim kendisini daha evvel de çıplak görmüştü! Hem de çırlıçıplak... Adamın iri sağ eli usulca sol göğsünü kavradığında, zevkle gözlerini yumdu. Usta parmaklar hemen en hassas kısımlarını keşfedivermişti. Göğüsleri buna hasretmiş gibi gerildi ve uçları sızlarcasına sertleşti.

Adamın dudakları yavaşça boynuna kayınca gözlerini iyice yumdu. Kulaklarında, şah damarlarında gezinen dudaklar içini yakıyordu. Bu gece direnmeyecekti. Aslında planında bu yaklaşma yoktu. En azından hemen yoktu. İnce bedeni kendisini dinlemiyordu. Aslında bu seksi geceliği giyerken, bunun

olabileceğinden de biraz şüphelenmişti. Bu gecelik planına uymasa da olurdu. Bu gece adama hakkı olan her şeyi verecekti. Kocasını değil miydi? Kendisinin de bunu aylardır istediğini kabul etmeliydi. Soğuk görünebilirdi. Ama bir zamanlar Selim'in de dediği gibi, aslında ateşli bir kadındı. Kendisine zorlukla itiraf etse de bir erkeğin cinsel yakınlığına inanılmaz derecede ihtiyacı vardı. Bekâretini zevkli bir gecede verdiği günden beri kendisini hiç bu kadar dolu hissetmemişti. O sağlıklı bir kadındı. Daha evvel de sevişmişti. Artık tatmin edilmesi gereken dürtüleri vardı. Kadın olmanın güzelliğini yeniden yaşamak için, bu gecelik planını, bu adamın parayla satın alınan bir koca olduğunu unutabilirdi.

Nazıkçe yatağa yatırıldığında, artık bacakları tutmaz olmuştu. Uzun beden de hemen yanlamasına yanına uzanmıştı. Adamın başını inleyerek göğüs uçlarına çekti. Küçük pembe uçlarının emilmesi ile gülümsedi. Gözleri göğüs uçlarıyla oynayan adamdaydı. İhtiraslı dudaklar göbeğine kaydığında ise hazla gözlerini yumdu. Göbeği ve daha aşağısı çılgınca ürpermişti. Teninde gezinen dilin ustalığına diyecek yoktu.

Adam yeniden dudaklarını göğüslerine getirdiğinde, ince bacakları ile onun gövdesine dolanmak için çıldırır haldeydi. Elleri adamın gömleğini sıyırmıştı ve sırtını okşuyordu. Bir zamanlar bu hisleri Yakup ile yaşamayı istediği günleri düşündü. Hepsisi artık çok geride kalmıştı. Artık ikisi de başkalarıyla evliyediler ve cinsel ihtiyaçlarını başkalarıyla gidermek zorundaydılar. Her şey ne kadar da garip olmuştu.

İç çekerek, kabaran göğüslerini koparırcasına sıkın ellere doğru kıvrıldı. Canı yanmıyordu. Bu okşamalardan hoşlanıyordu. Ama artık daha fazlasını istiyordu.

“Sen de soyun...” dedi sabırsızca.

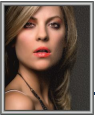
Selim doğrulup üzerindekiyi çıkarmaya başladı. Ebru elleri iki yanda, onun harika vücudunu seyreliyordu. İnanılmaz geniş omuzlar, ipek gömleğin altından meydana çıktı. Gömleğin altına bir şey giymemişti. Tatlı tüylerle kaplı geniş göğsü, okşamayı sevdiği kaslarla kaplıydı. Bu adam ne sporu yapıyordu acaba? Pantolonu da inince nefesini tuttu. Sonra iç çamaşırı da onun yanını boyladı. O şimdi çırılçıplaktı. Bedeninden utanmayacak

kadar güzel bir fiziği vardı.

Ebru yattığı yerden doğruldu.

Uzanıp onun sertleşmiş erkekliğini tuttu. Buna bayılıyordu. Yavaş hareketlerle okşadı. Aklına bir sene öncesi geldi bir anda...

6. BÖLÜM

BİR SENE ÖNCE...

Ebru sabah uyandığında önce nerede olduğunu kavrayamamıştı. Sonra etrafını tanıdı. Olanları hatırladı. Bu rahat yatakta iyi uyumuştı. Gece baygın bir halde gözlerinin kapandığını hissetmişti. Selim denen adamın onu kollarına alıp yatak odasına getirdiğini de hatırlıyordu.

Sonra birden gözleri kocaman açıldı.

Ellerini dudaklarına götürdü. Bu olamazdı...! O adamla öpüşmüş olduğunu hatırlamıştı. Bu gerçek miydi? Geçekten onunla öpüşmüş müydü? Onun kendisini öptüğünü ve kendisinin de ona cevap vermediğini düşünmeye çalıştı. Hayır, bu doğru değildi. Resmen genç adama karşılık vermişti ve şimdi hatırladığı kadarıyla bile çok hoşlanmıştı. Yine de bu gerçeği kabullenmek istemiyordu. Kim bilir adam aklından neler geçirmişti? Kendisinin zengin ve hoppa bir kadın olduğunu düşünmesini, başka erkeklerin kollarında rahatça gezen bir kadın sanmasını istemezdi. Bunu bir erkekle ilk kez yaptığını nasıl söyleyecekti? Yakup'la bile böyle öpüşmemişti. O dili ağzında ne arıyordu? Neden bu fazlaca yakın öpüşme, içinde tiksinti uyandırmamıştı? Tamam, yakışıklıydı fakat o öpücük sırasında vücuduna doğru dürüst dokunmamıştı bile! Böylesine ateşlenmesine sebep ne olabilirdi?

Kendi bedenine baktı. Birisi onu soymuştu. Tabii ki bunu yapan belliydi. Soyduğunu da hatırlamıştı şimdi. Allahtan kendisine dokunmamıştı. Selim denen adam kendisini soymaktan başka bir şey yapmamıştı. En azından bunun için ona minnettardı.

Durduk yere öpmeseydi daha da iyi olacaktı ya neyse! Olmuştu bir kere... İç çamaşırları ile yatmaya pek alışık değildi. Hava o kadar sıcaktı ki, pencere açık olmasına ve klima da uygun bir serinlikte çalışmasına rağmen tüm gece üstü açık uyumuştur. İnce bir pike ise yatağın ayakucunda top olmuştu. Doğrulup ayaklarını yataktan sarkıttı. Yarı çıplak halde pencereye gitti. Aşağıya baktı. Dün oturdukları bahçeyi görebiliyordu. Gündüz daha farklı gözüküyordu. Oldukça derli toplu, sevimli bir bahçeydi. Sağda solda gül fideleri vardı ve bir kısmı açmıştı bile. Rengârenk güllerin çevrelediği bahçede, birkaç sandalye, büyük verzalit bir masa vardı. Tost tepsileri kaldırılmıştı. Demek ki genç adam ya geç yatmıştı ya da erken kalkıp ortalığı toplamıştı.

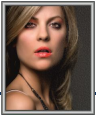
Odasına göz gezdirdi. Burasının da dekorasyonu bitmiş gibiydi. Dün gece pek dikkat edememişti. Hiç tanımadığı bir adamın kollarında yarı uyur olarak getirildiğine göre dikkat etmesi de düşünülemezdi. Utanması gerekirdi. İç çekti. Nedense utanmıyordu. Onun kendisini soyduğunu ve şu üstündeki seksi şeylerle gördüğünü de biliyordu. Fakat o sakallı adama karşı içinde öyle garip bir his vardı ki, bunu doğal karşılıyordu. Sanki bir kocanın kendi karısını çıplak görmesi gibi bir şeydi. Buna hakkı olan serseri bir koca... Saçmalıyordu. Bu serseri kılıklı adam ne çabuk kendisinde böyle samimi hisler oluşturmıştı? Belki de dün geceki iyi niyetli davranışları yüzündendi? Belki de ona yeterince çekici bir kadın gibi gelmediği için de olabilirdi? Adam evini açmış, ona tost hazırlamış, güzel bir oda vermiş ve yarı çıplak vücudundan faydalanmamıştı. Bunlar iyi şeylerdi. Ah, bir de öpmemiş olsaydı...

Elini dudaklarına götürdü. Durup durup öpüşmelerini hatırlaması çok saçmaydı. Sanki ilk kez öpüşmüştü. Şu kesindi ki, bir kadın olarak o öpücükten hoşlanmıştı.

Kendisini biraz ucuz hissetti. Kalbinde henüz bir erkek varken, başka bir erkeğin öpüşünden hoşlanmak ona ihanet gibi gelmişti. Üstelik adamın son sözlerini de hatırlıyordu.

'Sen bile bir gecelik ilişkiye hazırsın...!'

Bu doğru değildi. Hayatında hiç böyle saçma şey duymamıştı. O bir gecelik ilişkilere karşıydı. Öyle olmasaydı

bekâretini çoktan bir yabancıya verirdi. O kendisini sadece sevdiği adama saklamıştı. Sevdiği adam kendisini öpebilir, okşayabilir ve sevişebilirdi. Ne yazık ki sevebileceği gibi bir adamı bulması uzun sürmüştü, ondan da ağır bir darbe almıştı. Hayatın cilvesi miydi bu? Kendisine âşık olan birçok erkeğin bedduası mıydı? İstmeden acı çektirdiği genç erkekleri düşündü. Hiç birisinin yüzlerini hatırlamıyordu. Onlara kendisine âşık olmalarını söylememişti. Onlarla oynamamıştı bile... Bazılarıyla çıkmıştı elbet! İyi bir ilişki başlatabilirim umuduyla ve belki de ömür boyu dayanabileceğim bir koca bulurum umuduyla bir yerlere gitmişti. Fakat Yakup'a kadar, erkeklerin ne yakınlıklarından, ne de öpmeye çabalamalarından hoşlanmıştı. Bir erkeğin iğrenç nefesini ağzında hissetmek için hiç de hevesli değildi.

Uyku sersemliğinden olmalıydı...! Bu kesindi! O iri kıyım Selim denen adamın nefesi hiç de iğrenç değildi. Ağzının içinde onun dilini hissetmek ve kendi diliyle onun dilini okşamak, sandığı gibi tiksindirici değildi. Üstelik bunu yapmak içini gıcıklamıştı. O serseri tecrübeliydi de... Bu açıkça belliydi. En az Yakup kadar tecrübeliydi. Bu yüzden vicdan azabı çekmesine gerek yoktu. Hangi kadın olsa o öpüşe karşılık verirdi. Tamam, kendisini biraz fazla kaptırmıştı ama yorgunluğunun da etkisi vardı. Üstelik onu önce Yakup zannetmişti. Bilinçaltından bu öpüşe karşılık vermeye hazırdı.

Ah!... Kime yalan söylüyordu öyle?

İçini çekti yine... Bu doğru değildi. Kimin kendisini öptüğünü bal gibi biliyordu. Yakup'a ihanet mi etmişti? Bu kesindi. O kendisini aldatça bile... Ama hayır! İhanet sayılmazdı. Olsa olsa kana kan olurdu. O bir başka kadınla kendisini rahatlıkla aldatmıştı. Hem de en özel olabilecek gecede! Kendisinin yaptığı ise daha masumaneydi. Alt tarafı bir öpücüktü. Genç adam vücuduna dokunmamıştı bile! Sadece narin kollarını tuttuğu yerler ateş gibi yanmıştı. Ve pantolonunu çıkarırken bacağının iç kısmına bir an için değen elleri çok erotik bir sızı açmıştı içinde.

Gözlerini yeniden odada gezdirdi. İleride bir kapı vardı. Banyo olmalıydı. Aklını toplamaya çalışarak gidip baktı. Evet, banyoydu. Temiz ve oldukça büyüktü. Kendi evindeki lüks

banyoyla kıyaslanamazdı bile ama bir pansiyon niyetine kullandığı bu oda için mükemmeldi. Hızlıca serin bir duş aldı. Banyoda her türlü malzeme bulunuyordu. Önceki gün giydiklerini mecburen yeniden giydi. Aynadan saçlarının görüntüsüne baktı. Toplamak istemiyordu ama böyle de çok genç gözüküyordu. Şu anda genç gözükmek istemiyordu. O yirmi dört yaşındaydı. Kim derdi ki onun kocaman bir şirketin sahibi olduğunu ve başarıyla yönettiğini...

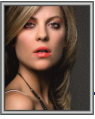
Aklına sevdiği adamı getirmemeye çalışarak tokalarını aradı. Yakup ipek gibi saçlarına dokunmaya bayılırdı. Fakat şimdi saçlarına bakarken aklına o değil, dün gece tokalarını tek tek çıkaran başka müşfik eller gelmişti. Selim dün gece tüm tokalarını üşenmeden çıkarmıştı. Hayal meyal hatırlıyordu. Hatta yatırmadan önce de parmak uçlarıyla düzelmelerini sağlamıştı. Tokalar neredeydi acaba? Her halde yatağın kıyısına koymuş olmalıydı. Onları kolayca buldu ve saçlarını yine ciddi bir şekilde topladı. Şimdi hazırды. Adama karşı mesafeli olmalıydı. Dün geceki öpüşmeden bir şeyler çıkarmasını istemiyordu. Şu anda sırnaşık bir erkeği kaldıramazdı. İşte yine erişilmez bir iş kadını olmuştu. Bir an önce buradan uzaklaşmalı, her şeyi unutup hayatını bir düzene koymalıydı.

Kendi kendisine, alay edercesine güldü. Bu çok saçmaydı.

Artık unutmam gereken iki erkek oldu!

Aşağıya indiğinde önce kimseyi görmedi. Etrafa bakındı. Bir tarafta mutfak vardı ama Amerikan tarzıydı. Her şey ortadaydı. Geri kalan kısım oturma alanı olarak kullanılıyor olmalıydı. Bir takım koltuk, büyük bir plazma ekranın önüne serpiştirilmişti. Evin geniş camları, içeriye ısıllı sabah güneşini alıyordu. Yerdeki halı yeni olmalıydı. Koltukların kehribar rengine uymuştu. Çok sıcak bir aile evi gibi duruyordu. Burası kimindi acaba?

Tam o sırada bahçe kapısından içeriye Selim'in girdiğini gördü. Soğuk görünümünü geri kazanmaya çalıştı. Gözlerini ifadesizleştirdi. Sesini de donuk yaptı mı, tamamdı! Genç adamın elinde ekmek ve başka şeylerin de olduğu bir poşet vardı. Alışverişe gidip bir şeyler aldığı belliydi. Sabah güneşi geçmesin diye başında spor bir şapka vardı. Pahalı gibi duran güneş

gözlüğünü çıkarıp bir sapını uzun bacaklarını saran şortunun kenarına soktu ve orada kalmasını sağladı.

Genç kadın adama öylesine baktı...

Ebru donup kalmıştı. Onun karşısında, gözlerini ondan alamadan, ayakta öylece durdu.

Aman Allahım! Bu beni öpen adam mı?

Birden bütün nefesi kesilmişti. Onu ilk kez gündüz gözüyle görüyordu ve şimdi gerçekten de şok olmuştu. O esnada Ebru'yu fark eden adam da bir an durmuş ve kısılı gözlerle genç kadını süzmüştü. Sonra başındaki şapkayı çıkarıp bir kenara fırlattı.

“Demek uyandın?.. Ebru Hanım!” diye sakince sordu. Nezaket eklemesini son anda yapmıştı ama ağzına hiç de sırtıtmamıştı. Sanki her gün böyle nazik konuşuyormuş gibi doğaldı. Dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı.

“Evet... Uyandım...” dedi üzerindeki şaşkınlığı atmaya çalışarak. Allahım! Bu... Bu ne yakışıklı adamdı böyle!

“İyi uyudun mu?”

“Evet... Çok rahattı... Teşekkür ederim.” Çekinik olmamaya çalışarak konuşuyordu ama adamın yakışıklılığından dolayı gerçekten şok olmuştu. Sakallarını kesmişti. Şimdi sağlıklı cildi pırl pırlı ve esmerdi. Yüzünde tek bir leke bile yoktu. Gür uzun saçları tertemizdi ve iyi taranmıştı. Belki hâlâ kesilmeye ihtiyacı vardı ama geriye doğru güzelce taranmış olduğu için itici durmuyordu. Serseri bir tutam saç kaşının üstüne düşmüştü. Üzerinde dün geceki kirli atleti yoktu. Enerji fışkıran vücudunu saran ince şort ve bordo renkli kısa kollu tişörtü ile çok... çok yakışıklıydı.

Onun Yakup ile yan yana durduğunda hiç de sönük kalmayacağını içtenlikle fark etti. Bu nasıl olabilirdi? Erkeğin birisi iyi yetişip iyi bir eğitim almış ve bir diğeri de hayatın içinde savrulup gitmiş olmasına rağmen, aralarında hiç bir fark yok gibi duruyordu. Bu adam iyi bir kıyafetle sosyete de tanıdığı bütün kadınları kendisine âşık edecek kadar çekici olabilirdi. Hayalinde onu giydirip saçlarını daha güzel tıraş ettirdi. Evet, nefes kesici

olacağı daha hayal ederken bile belliydi. Bu adamda başka bir şey daha vardı. Bunu tam adlandıramıyordu. Ona bakarken bunu yürekten hissediyordu. Bu hissi Yakup ile birlikteyken hissetmemişti. Ne olduğunu bilmiyordu ve merak etmemeye çalıştı. Nasılsa bir saat içinde ayrılmış olacaktı. İkisi de kendi yoluna gidecekti. Onda kendisini çeken şey her neyse bir saat sonra önemsiz olacaktı.

“Kahvaltı için bir şeyler almaya gitmiştim. Yakında bir market var!” dedi Selim. Kızın halindeki garipliği fark etmişti ama ne olduğunu anlamamıştı. Zaman zaman kadınların kendisine böyle garip baktığını fark ediyordu. Her halde onlara garip gelen bir özelliği vardı? O da bu özelliğinin ne olduğunu bilmiyordu. Umursamamaya çalışarak elindeki poşetleri mutfak tezgâhının üzerine koydu.

“Fazla uyumuyorsun sanırım?” dedi Ebru. Gördüğü yakışıklılığın verdiği şaşkınlığı atmaya başlamıştı.

Genç adam omuz silkti. “Gereği kadar uyurum... Kahvaltı edecek misin yoksa hemen yola çıkacak mısın?”

Bakışları o kadar yalındı ki, Ebru buna alışık değildi. Kendisine bakan her erkeğin ikinci kere bakmak için fırsat kollamasına alışıktı. Zengin bir kadın olmasa bile erkekler için çok cazip olabileceğini biliyordu. Bu adam ise sanki karşısında belediyede çalışan bir bayan memur varmış gibi rahattı. Üstelik gece kendisini öpmüştü...! Üstelik kendisini soymuştu!.. Neredeyse çıplak görmüştü ve şimdi de son derece ilgisiz davranıyordu. Bunun gibi erkekler artık pek kalmamıştı. Gitmek istese sesini çıkarmayacağını ve gitmesine izin vereceğini tahmin etti.

Ve nedense gitmek istemiyordu...

“Kahvaltıya kalsam... rahatsız etmem ya?”

Genç adam döndü ve “Elbette hayır!” dedi kesin bir sesle. “Kahvaltının oda hizmetine dâhil olduğunu söylemiştim. Kalırsan sevinirim.” Sonra cevap beklemeden yine poşetine döndü ve boşaltma işlemine devam etti.

Ona yaşayıp yaşanmama konusunda kararsızdı. Neticede o

hâlâ yabancı bir adamdı. Sonra vazgeçti. Ne saçmalıyordu. O hiç de bir yabancı değildi. Kendisini öpmüş, çıplak görmüştü... Bunlar yeterince özeldi. Kendisini zorlayarak doğal olmaya çalıştı. Yavaşça dolaba aldıklarını yerleştiren adamın yanına gitti.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Çayı demlersen sevinirim!” Ona bakmadan konuşuyordu. Birden durdu ve alaycı bir gülümsemeyle sordu. “Çay demlemeyi biliyorsun, değil mi?”

Ebru buna bozuldu. Yüzü hafifçe asıldı. “Elbette! Çay demlemeyi kim bilmez ki?” dedi ters bir sesle.

“İyi... Senin gibi prenseslerin bir yumurta bile kıramadığına çok kez şahit oldum!”

“Annem mutfğa inme karışmazdı. Orada zaman zaman yemek yapmaktan zevk alırdım. Yardımcımızın benim yaşımda bir kızı vardı. İkimize de arada sırada yemek yapmayı öğretirdi...”

“Hımm... Pilav yapmayı bilir misin?”

“Şaka mı bu?”

“Hayır? Pilavı her kadın güzel yapamaz...”

“Ben güzel yaparım!” diye gururla burnunu kaldırdı Ebru.

“Yemeyi isterdim doğrusu... Ben berbat yaparım.” Bir yandan da aldıklarının bir kısmını dolaba yerleştireliyordu. Genç kadın başını çevirip ocağa baktı. Çaydanlığın altı çok kısık bir şekilde yanıyordu. Yürüyüp onun dediğini yaptı. Çayı demledi ve geri koydu. Birkaç dakika sonra birlikte, gölgeler içindeki çok huzur verici gözükten çiçekli bahçede, masayı mükemmel bir şekilde hazırlamışlardı.

Karşılıklı kahvaltılarını ederlerken kuş sesleri ve cırcır böceklerinin sesleri, her yere yayılmıştı. Bahçe o kadar güzel ve gölgeydi ki, Ebru hiç acele etmedi. Böylece kafasında akşamki korkunç olayla ilgili şeyleri geri plana atabiliyordu. Gözleri kahvaltısını ederken sakince gazetesini okuyan ve gereğinden fazla yakışıklı duran adama kaydı. Bu ne rahatlıktı? Yakışıklı olduğunu ona söyleyen olmamış mıydı acaba? Çekiciliğinden o kadar habersiz görünüyordu ki, anlamlı değildi. Kim bilir kaç kadın o

çekicilik ile kendisini kaybetmişti. Suratını astı. Tıpkı kendisi gibi... Gururu bir türlü dün geceki olayı kabullenemiyordu. Çatık kaşlarla onun okuduğu sayfaya göz attı. Ekonomi sayfası mı okuyordu? Bu çok saçmaydı. Onun ekonomi sayfası okuduğuna inanamadı.

“Erkeklerin hemen Spor sayfaları okuduğunu sanırdım?..” dedi alayla. “Ayrıca senin ekonomi ile bu kadar ilgileneneğini hayal bile edemiyorum...”

Adam gülümsedi. “Bazen ilginç yazılar oluyor. Öylesine bakıyordum zaten. Ben de her erkek gibi spor sayfasına bakarım ama genelde en sona bırakırım. Tostun en güzel yerini en sona bırakmak gibi...” Gülmesi arttı. “Ebru Hanım? Sence benim gibi belli bir işi olmayanlar ekonomiyle ilgilenmezler mi?”

Genç kadın omuz silkti. “Bilemiyorum... Mantıklı değil. Ayrıca artık bana adımla seslenebilirsin... Ben de sana Selim derim! Resmi olmaya gerek yok!” Hâlbuki daha yarım saat önce aralarına mesafe koymak isteyen kendisi değil miydi? “Yaptığın iyiliği unutmayacağım. Ayrıca niyetim de seni kırmak değildi. Elbette ekonomiyle ilgilenebilirsin ama...”

“Merak etme, kırılmadım. Çocuk değilim. Her erkek gibi ben de memleketin ekonomik durumuyla ilgileniyorum. Bu zamanda para kazanmak zor... Ya sevgilin ne iş yapıyor?”

“Bilgisayar alanında çalışan bir şirketi var...”

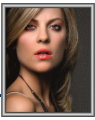
“Hımm... Zengin olduğu belli... BMW arabası var. Evi ve bilgisayar şirketi... Bir kadın için çok cazip olmalı! Senin kadar zengin mi?”

“Sayılır...”

“Sen çok mu zenginsin o zaman?”

Tereyağı sürdüğü ekmeğinden bir ısırık alan Ebru, hafif donuk ama şaka kokan bir sesle sordu. “Oldukça... Bana kur mu yapacaksın yoksa?” Çoğu zaman içindeki esprili kadını saklamak zor oluyordu.

Adam güldü. Gülünce o kadar yakışıklı oluyordu ki, Ebru bir an için Yakup’u unuttu. Dişleri bembeyaz, elleri tertemizdi. Sadece

saçları biraz uzundu ama artık o da gözüne o kadar kötü gelmiyordu. Demek fakir olmak bakımlı olmaya engel değildi. Dün gece o kamyonetin motoruyla uğraşırken üstü başı batmış olmasına rağmen hiç de pis kokmadığını hatırladı. Ter kokan erkeklerden nefret ederdi.

Genç adam bir sigara yakıp kısıklı gözlerle Ebru'yu süzdü. Sigaranın dumanı nazlı bir şekilde yükselirken, basit bir durum tespiti yaptı. "O adamı seviyorsun... Sana şimdi kur yapacak kadar aptal olamam!" diye mırıldandı Selim. "Belki ileride şansımı denerim..."

"Beni yine göreceğine eminsin yani?" Bu fikir hiç de kötü gözükmedi. Olamazdı tabii. Olmamalıydı...

"Bana iş teklif etmemiş miydin? Belki senin için de yapabileceğim bir iş bir gün olurur..."

"Ben... Aslında..." Evet, ona iş ile ilgili birkaç şey söylemişti. Fakat şimdi Selim'i yanında bir yerlere yerleştirme fikri aniden ürkütücü gelmişti. "Seni sadece kendi şirketim için düşünmemiştim... Benim bir sürü de zengin tanıdığım var! Sana kartımı bırakacağım... Beni ararsan bir şeyler yapmaya çalışırız! Fakat artık bu geçici işleri bırakmalısın. Geleceği olan, daha kalıcı bir işe girmen gerekir gibi geliyor."

"Neden?"

Ebru kararsızca onu süzdü. Neden?

"Ben... bilemiyorum. Öyle olması gerekmez mi? Kaç yaşındasın?"

"Otuz!"

"Evlenme yaşına geldiğini hissetmiyor musun? Bir gün sen de evlenmek isteyeceksin. Hiç bir kadın işsiz güçsüz birisiyle evlenmek istemez!"

Senin kadar yakışıklı olsa bile!

"Para çok mu önemli? Beni bu halimle sevecek bir kadın olmaz mı diyorsun?"

"Sanmam... Dürüst olmak gerekirse ben evlenmezdim.

Üstelik ben zenginim. Kocama bakabilirim. Fakat ben bile kocamın iyi bir işi olsun isterim...”

“Demek seninle bir geleceğimiz olamaz?” diyen sesi hafif alaycıydı.

Ebru da alayla güldü. Gelecek mi? Bu adamla mı?

“Kesinlikle! Ben zaten böyle bir olasılığı sırf örnek olsun diye söyledim. Ben daha orta sınıf bir kadından bahsediyorum. Fakat neticede kadınların hepsi aynı düşüncelere sahiptir. İyi bir koca, iyi bir gelir, başını sokacak bir ev, belki birkaç çocuk... Kimse senin gibi her bulduğu işi yapan, düşük vasıflı bir erkekle evlenmez. Birçok konuda iyi olabilirsin ama vasıflı olman için bir konuda uzmanlaşman gerekir. Bir kursa veya gece okuluna falan gidebilirsin. Sonra da iyi bir işle yeniden hayata başlarsın.”

Adam keyifle güldü. “Hiçbir kadın şimdiye kadar benden senin kadar şikâyetçi olmamıştı!”

Ebru biraz kızardı. Sonra biraz sertçe karşılık verdi. “Kötülük olsun diye söylemiyorum. Çok kadın tanıdığından eminim. Ama belli ki yakışıklılığın bile onları elinde tutmaya yetmemiş. Bu da benim söylediklerimi doğruluyor. Bu serseri hayattan vazgeçmelisin! Başlangıç olarak ben sana yardıma hazırım... Bunu unutma.”

“Teşekkürler...” Yine de sesi ondan yardım isteyecekmiş gibi değildi. Gri gözleri ise hâlâ gülümser gibi bakıyordu. “Bakarız... Sen şimdi ne yapacaksın peki? Sevgiline bir şans daha verecek misin?”

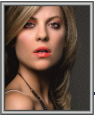
Konu hızlıca değişmişti. Ebru içini çekti.

“Bilmiyorum... Bana karşı... yaptığı şeyi kabullenemiyorum. Çok yanlış!” Başını önüne eğip bir an düşündü. Dişlerini sıkımişti ama Yakup’u hatırlayınca yine de sevgisi depreşti. “Bunu anlamam çok zor! Sadece öpüşüp koklaştıysaydı belki... belki affedebilirdim ama...”

“Çok gururlusun değil mi?” diye sordu adam aniden.

“Bunun gururla ilgisi yok. Ben normal bir kadınıym...”

“Doğru! Fakat sen diğer kadınlardan daha farklısın... Daha

evvel senin kadar güzelini görmemiştim. Çok güzelsin ve nedense saçlarını şu çirkin şekilde toplayarak kendini çirkinleştirmeye uğraşıyorsun! Bu çok saçma! Yüzüne takındığın ciddi iş kadını maskesi de ne yazık ki güzelliğini örtemiyor. Galiba iş hayatında daha ciddiye alınmak için böyle davranıyorsun! Ben tüm şu soğuk ve duygusuz görünüşüne rağmen... içinde erkeğini mutlu edecek kadar ateşli bir kadın olduğuna eminim!”

“Bunu sadece bir tek öpücükle mi anladın?” Sesi soğuktu. Ateşli bir kadın olmak istemiyordu. Hiçbir zaman dün geceki gibi olmamıştı. “Hayır... İki öpücük!” diye düzeltti.

“Demek hatırlıyorsun?” dedi genç adam sıkıntılı bir sesle. Genç kadın o esnada çok uykulu ve yorgun olduğu için, o öpüşmeyi hatırlamayacağını ummuştu. Sonradan kısmen de olsa onu öptüğü için pişman olmuştu. Ebru da adamın nasıl düşündüğünü anladı. Uykulu olabilirdi ama öpüşmeyi gayet net hatırlıyordu. Hem de her birkaç dakikada bir, en azından adamın yakışıklı yüzüne baktığı her an, o dolgun erkeksi dudakları gördüğü her an, o öpücüğü hatırlamadan yapamıyordu.

“Beni öpmen yanlıştı! Seni tanımıyorum bile!” dedi biraz ters bir sesle. Bu iyiydi. Hemen yumuşamak ve bu davranışa mazeret uydurmak istemiyordu.

“Üzgünüm... İncindin mi peki?”

Ebru dürüst olmayı severdi.

“Hayır... Sanırım erkekler konusunda dün gece biraz ağır konuştum... Bunu hak etmiş olabilirim! Sana karşılık verdiğimi de inkâr edecek değilim. Yap... yaptığımız şey... değişti. Fakat yapman gerekmiyordu!”

“Gerçekten üzgünüm... Aslında tüm erkeklerin aynı olduğuyla ilgili söylediklerin de biraz etken oldu tabii. Fakat tüm suçu buna atamam.”

“Neden yaptın peki?”

“Aynaya bakmıyorsun galiba?”

“Sık sık bakarım... Fakat güzel olduğum için karşılaştığım her erkek beni öpmeye kalksaydı, ne alışveriş edebilirdim ne de

sokakta yürüyebilirdim...”

Genç adamın bakışları yavaşça bluzunun altından gözüken dik göğüslerine kaydı. Bu bakışın rahatlığı ve vücudunda yaydığı ısı ile Ebru kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bu ne cüretti?

“Bana kızabilirsin... Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim. Karşımda öyle uykuluyken, dayanamayacağım kadar güzeldin. Aslında seni ikinci kez öpmeyecektim...”

Ebru birden o anı hatırladı. Kıpırdamadan durmuş, onu neredeyse bir daha öpmesi için davet etmişti. Çünkü ilk öpücüğün etkisiyle büyülenmiş gibiydi. Suçun bir kısmının kendisinde olduğunu biliyordu.

“Neyse... Sayende sabaha kadar uyuyamadım. Senin gibi güzel bir kadınla sevişebilen, sana sahip olmayı başarabilen bu salak adamın, nasıl olur da seni başkasıyla aldattığını düşünüp durdum! Bunu bir türlü aklım almıyor!”

Aslında bedenini Yakup’tan bile daha fazla ayrıntısıyla gören bu adama, hiç sevişmediğini, aslında bu yaşta hâlâ kız kurusu olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki! Utanırdı zaten... Bekâretini tanımadığı birisiyle tartışacak değildi.

“Şey... O halde... En iyisi bu öpüşmeyi unutmak... Ben de galiba biraz yanlış yaptım. Uykuluydum... Sana öpüşürken engel olmalıydım ama...” Boğazını temizledi. Sanki dilinde hâlâ adamın dilinin tadını hissediyordu. Daha önce Yakup’un hiçbir öpüşünü böyle hatırlamadığını düşündü. “Unutacağız, değil mi?” İri gözleri genç adamın ateşli dudaklarına kaydı.

“Evet... Kesinlikle... Sanırım fakir birisiyle daha evvel hiç öpüşmemişsindir? Unutmak istemeni normal karşılıyorum!”

“Şey... Kalbini kırması için söylememiştim. Ama... bu da bir gerçek tabii!”

“Biliyor musun?” Genç adam gülümsüyordu. “Sanırım biraz da kibirlisin!”

Ebru da gülümsemeye çalıştı. Zengin ve fakir... Kitaplarda sıkça geçen bir konuydu. “Evet, sanırım...” dedi dürüstçe. “Yine de... sana karşılık verdiğim gerçeğini değiştiremem. Beni

öpmenden hoşlandım. Bu yüzden bunu unutmak istiyorum. Ben senin gibi erkeklere alışık değilim. Önüme çıkan erkeklerle öpüşmem normal olarak. Beni biraz da hazırlıksız yakaladın. Lütfen bunu yaptığımızı unutalım...”

“Olur... Ben unuttum bile!” Yine de gri gözler kırmızı dudaklara kayınca, Ebru hemen ürperdi. Bakışlarını soğuklaştırmaya çalıştı. Normal bir olaydan bahsetmeye çalışır gibi sordu. “Sen... sen çok kadın tanıdın mı peki?”

“Nasıl?” Soruyu tam anlamamış gibiydi.

“Ben... sevmediğim birisini öpebileceğimi hiç sanmazdım. Bu utanç verici... Hem de dün geceki kadar kötü bir olay yaşadktan sonra! Hem de başka bir erkeği sevdiğimi sanırken! Ama senin kadınlar konusunda tecrübeli olduğunu görebiliyorum. Yeterince fazla kadın tanımış olmalısın?”

Genç adam omuz silkti. “Bunu sayan tiplerden değilim...”

“Erkekler... sevmeden de yatabiliyorlar, değil mi?” Aklına sevdiği adam gelmişti. “Yakup da o kadını yatağına atarken sevmesi gerekiyordu. Günlerdir beni sevdiğini söylüyordu!”

Adam bir an düşünür gibi gözlerini kıstı. Sonra başını salladı. “Sanırım doğru... Seks için sevmek şart değil. Kimya meselesi... Ben hiç âşık olmadım. Fakat çekici bulmadığım hiçbir kadınla da birlikte olmadım.”

“Bakirelerle?”

“Anlamadım?”

“Hiç bir bakireyle seviştin mi?” Genç adam cevap vermeyecek gibiydi. Ebru genzini temizledi. Sorusunu değiştirdi. “Peki, zengin kadınlarla... oldun mu hiç?”

Adam garip bir şekilde güldü. Bu sorulara inanamıyor gibiydi. Gri gözleri umarsızdı. “Evet... Birkaç tane tanımıştım... Eğer bu bir teklifse?..”

“Terbiyesizleşme...! O niyetle sormadım. Bekârsın ve çok yakışıklısın. İyi öpüşüyorsun. Telefonun oldukça pahalı... O gözlüğün de öyle! İşsiz olmana rağmen kendine güvenin var. Gece beni neredeyse çıplak görmene rağmen, kendini tutabildin. Yani

kadın açlığı çekmediğine eminim...”

“Eee?”

“Şey... Sen... jigolo musun?” Bu soruyu nasıl sorabildiğini bilmiyordu ama neredeyse bundan emindi. O tam da zengin kadınların hoşlanabileceği bir tipti. Neredeyse erkeklerin en üst sembolü!

“Ben mi?” Sesinde hafif bir hayret vardı. Sonra gülmesi yayıldı. “Bütün gerçeği telefonumdan ve gözlüğümünden meydana çıkardın demek?”

“Bu ev de zengin bir kadın arkadaşının mı?”

Genç adam bir kahkaha attı. “Bu kesinlikle doğru işte!”

“Peki, para için sevmediğin bir kadınla sevişmek zor değil mi?” Yüzü biraz kızarmıştı. Konu buraya nasıl gelmişti? Fakat bu adamın durumunu inanılmaz merak ediyordu.

“Söylediğim gibi, hoşlanmadığım bir kadınla hiç birlikte olmadım. Bir kaç zengin kadın tanıdığım doğru. Modern ve çağdaş kadınlar... Onların seks konusunda çok daha usta ve özgür olduğunu söyleyebilirim. Normal aile kızları gibi bekâret ve evlilik peşinde koşmuyorlar...”

“Sözlerinden zaman zaman... şey... jigololuk yaptığını anlıyorum. Peki, daha evvel evlenmedin mi hiç?”

“Hayır...”

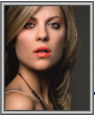
“Bu kadar...” Boğazındaki hırıltıyı temizlemeye çalıştı. “...yakışıklı olup da evlenmemen ilginç...” dedi isteksizce.

“Ama sen de çok güzelsin ve... evli değilsin?”

“Vakit olmadı... Babam ölünce şirketi ben yönetmeye başladım. Tam üç yıl oldu... Üniversiteyi bitirmeme bir yıl vardı. Bir sene önce de annem öldü.”

“Üzıldüm... Şimdilik evlenmek benim için ihtimal dahilinde değil... Ama sanırım sen düne kadar evleneceğin ideal adamı bulduğunu düşünüyordun, öyle değil mi?”

“Evet... Öyle sanıyordum!”

“Ona hâlâ kızgın mısın?”

“Elbette!”

“Fakat hâlâ seviyorsun?”

“Bilmiyorum...”

Birkaç dakika konuşmadan çaylarını içtiler. Sonra birlikte masayı topladılar. Genç kadın onun yanında kendisini rahat hissediyordu. O şimdi bir yabancı değildi. Boş zamanlarında jigololuk yapan bir serseri olabilirdi. Ama şimdi gayet nazik ve düşünceli bir ev sahibiydi. İyi bir arkadaş bulmuş gibi rahattı. Kendisine ait çoğu kişinin bilmediği şeyleri biliyordu ve üstelik de hiçbir menfaat beklemeden yardım ediyordu. Onu istediği zaman parayla satın alabileceğini bilmek de içine bir güven duygusu vermişti. Hiçbir jigolo, muhtemel müşterisi olabilecek birisine sarkıntılık etmek istemezdi. Gerçi genç adam tekin olmayan görünüşüne rağmen, kendisine karşı normalden daha mesafeliydi. Belki de onun tipi değildi? Hoşlanmadığı kadınlarla beraber olmadığını söylememiş miydi?

Uzun zamandır ilk kez güzelliğini sorguladı. Bir erkek kendisini açıkça başka bir kadınla aldatmıştı. Diğer bir erkek de, güzel olduğunu söylemesine rağmen, kendisine hiç ilgi göstermiyordu. Bu işte bir terslik vardı. Yaşlandıkça güzelliği azalıyor muydu acaba? Halbuki birkaç sene öncesine göre daha güzel olduğunu düşünürdü.

Mutfakta, kahvaltılık malzemeleri geri yerleştirirken, gözü adama gitti. Yanında kadınların bulunmasına alışık bir hali olduğunu fark etti. Evli olmadığına göre kız kardeşleri olabilirdi. Veya çok fazla sevgili... O kesindi zaten. Hiç de huzursuz ve utangaç değildi...

İşler bitince, Ebru isteksizce etrafına bakındı. Gitme vakti gelmişti. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu. Kafası adamın arkadaşlığı sayesinde biraz sakinleşmişti ama yapacakları konusunda hiçbir fikri yoktu.

Islak çay bardaklarını bulaşık selesine kuruması için bırakan Selim, ellerini kurularken genç kadına döndü ve hafif gülümseyen gözlerle onu süzdü. Ebru ile bakiştılar bir an...

“Yüzmek ister misin?” diye sordu Selim aniden.

“Yüzmek mi?”

“Evet, hemen aşağıda harika bir koy var. Suyu biraz soğuktur ama sakın bir plajı ve tertemiz denizi vardır... Ben hep orada yüzerim...”

Evet... İsterdi... Canı gitmek istemiyordu. Onun yanında biraz daha kalmak istiyordu. Bunu niye istediğini bilmiyordu ama istiyordu işte... Belki de teklifsiz arkadaşlığı hoşuna gitmişti? Belki de yapacak başka bir işi olmadığı içindi?... Belki de kendisini aldatan Yakup’a biraz karşılık olsun diyeydi. Ama gitmek istemiyordu.

“Sana... yük olmuyor muyum?” diye çekinikçe sordu.

“Asla... Yanında mayon var mı?”

“Evet... Arabamda... valizde...”

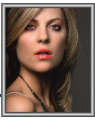
“Arabanın anahtarını ver de valizini getireyim...”

“Gitsem daha iyi olur!” diye küçük bir direniş gösterdi Ebru. Diğer yandan onun kabul etmesinden korkuyordu. Gözleri ürkekçe genç adamı süzdü. Ya kabul edip gitmesine izin verirse? Şu anda yalnız kalmak başına gelebilecek en kötü şeydi. O ise hafif bir alayla gülümsemişti.

“Saçma... Gitmesen daha iyi... Bir saate kadar sevdiğin adam, duyduğu suçluluktan dolayı seni arayacak... Sen ise onun telefonuna cevap vermek istememene rağmen, yine de cevap vereceksin. Çünkü hem ona hesap sormak istiyorsun hem de affetmek için bir bahane arıyorsun! Kalbin onun için attığı sürece bahane bulmaya hazır olacaksın. Eğer yola çıkarsan, geri dönmekte zorlanacağımı da biliyorsun!”

Ebru buz gibi olmuştu. Kaşlarını çatıp yine soğuk iş kadını havalara büründü. Bu adamın tespitlerine açık değildi. “Nesin sen?” diye ters ters sordu. “Falcı mı? Benim hayatım hakkında fikir üretmeye hakkın yok? Düşüncelerini kendine saklarsan sevinirim!”

“Ama haklıyım... O yüzden ver anahtarını!” Sesi sevimli ve bir o kadar da kararlıydı. Onun ışıldayan gri gözlerine bakan Ebru, elini cebine atıp araba anahtarı adama fırlattı.

“Al... Ama onunla barışacağımı zannetme! Ona âşık olabilirim fakat ahmak değilim...”

“O seni ikna edecek güzel bir yöntem bulur...” Anahtarı yakalayıp alayla sırtını dönmüştü.

On beş dakika sonra plaja inmişlerdi. Genç adam elinde taşıdığı şemsiyeyi kumlara gömdü. Onu seyreden Ebru, tanımadığı bir adamla sabahın saat onunda yüzmeye hazırlandığına inanamıyordu. Genç adam şemsiyenin altına geniş bir örtüyü sererken, Ebru’nun telefonu çaldı. İşini bitiren Selim genç kadına tam bakmasa da alayla gülümsemişti. Kimin aradığını tahmin ettiği belliydi. Onun sevimli bakışlarına karşı öfkeyle soludu Ebru... Sonra çantasına elini atıp telefonunu çıkardı.

“Alo?” diyen o genç adamın sesini özlemişti.

“Efendim Yakup?” Sesi istediği kadar soğuk çıkmamıştı.

“Aşkım... Günaydın... Neredesin?.. Yolda mısın?”

Ebru birkaç metre ileride sırtı dönük bir halde denizi seyreden Selim’e baktı. İhtimal yine alayla gülümsüyordu ve konuşmalarını dinleyerek kızın tepkisini ölçecekti. Ebru yutkundü. Kalbi hâlâ Yakup için sızlıyordu. Onu affetmeyi ve kollarında olmayı o kadar çok isterdi ki! Şu kendini beğenmiş alaycı şeytani yalancı çıkartamayacağını bildiği halde onunla barışmak isterdi. Fakat çok kırılmıştı. Başka zaman olsa daha az önem gösterebilirdi... Neticede onun da ihtiyaçları olabileceğini kabul ediyordu. Sevişmediği bir kadının peşinden üç ay koşup da rahip gibi yaşamasını kim beklerdi? Fakat dün gece ona göre çok özeldi. O gece kendisini adama verecekti ve her şeyiyle onun olmanın hazzını yaşayacaktı.

“Hayır... yolda değilim...” dedi sakince.

“Neredesin peki? Çeşme’de misin? Sen buraları bulamazsın! Gelip karşılayayım mı seni?”

“Hayır... Gerek yok!” Sırtını dönüp kumların üzerinde biraz Selim’den uzaklaştı. “Dün gece... rahat uyudun mu?” diye sordu yavaşça. Buradan Selim’in kendisini duyması imkânsızdı. Sabah güneşinin altında terlemeye başlamıştı. Konuşmayı kısa kesmek

istiyordu. Konuştukça ona karşı yumuşayacaktı.

“Evet... Fena değildi ama hep seni düşündüm... Şey... Doğru düzgün uyuyamadım...”

“Öyle mi? Neden acaba?”

“Uyuyamadım işte!”

“Uykusuzluk mu çekiyorsun?”

“Hayır ama...”

“Yanındaki... kadın uyutmamış olmasın?..”

“Kadın mı?” Adamın sesi tedirgindi. “Ne kadını?”

“Dün gece evine aldığın kadın?..”

Bir an kısa bir sessizlik oldu. Sonra Yakup derin bir nefes aldı. “Bak aşkım... Komşular mı söyledi sana? Evet, bir kadın benimle eve geldi ama sonra...”

“Sonra geri mi döndü Yakup? Sabaha kadar kalmadan?.. Onu koynuna almadan?.. Sadece çay içip gitti mi?”

“Bak Ebru... Aşkım...”

“Bana aşkım deyip durma!” diye bağırdı Ebru. “Bana aşkım deyip durma! Bana komşun falan haber vermedi... Ben de oradaydım... Anladın mı? Ben de oradaydım. Koşa koşa sana geldim ama sen evde yoktun. Sana sürpriz yapacaktım. Seni heyecanla bekledim. Seni telefonla aramıştım... Hatırlıyor musun? Sen o kadınla eve girdikten hemen sonra! İşte o aradığım sırada ben de evinin önünde arabamın içindeydim! Seni ve o kadını gördüm... Üstelik de bana yalan söyledin...”

“Ebru... Aşkım... Lütfen bir dinle önce!”

“Dinleyecek bir şey yok Yakup...” Ebru’nun sesi buz gibiydi. “Aramızda her şey bitti! Seni bir daha görmek istemiyorum... Beni bir daha arama lütfen!”

“Ebru...” Sesi ağzında tıkalı kaldı. Genç kadın telefonu kapatmıştı bile. Öfkeyle şemsiyenin yanına yürüdü. Sinirli bir tavırla örtünün üzerine kendisini diz üstü bıraktı. Yeniden çalmaya başlayan telefonunu da kıyıya fırlattı. Meydan okuyan bakışlarını

gölgeye uzanmış adama çevirdi. O gri gözlerdeki bakış üzerine kendinden emin bir şekilde güzel kaşlarını kaldırdı.

“Gördün mü?” dedi. “Yeniden onun kollarına koşmadım. Tahmininde yanıldın! Benim için her şey bitti!”

Adam gülümsedi. “Tahminlerimde asla yanılmam! Kadınları tanıyorsam, en fazla bir iki ay içinde ona geri döneceksin...”

“Sana çok küstah olduğunu söyleyen oldu mu hiç?” dedi Ebru.

“Hem de birkaç defa!”

“Neden düzgün bir iş bulamadığın belli! Çok gıcıkısın!”

“Bunu da bir iki defa duymuştum!” Kendini beğenmiş bir tavırla gülümsemesi genç kadının sinirini iyice bozmuştu. Öfkeyle dişlerini sıktı. Söyleyecek kelime bulmakta zorlandı.

“Selim Bey! Sen...sen.. Gerçekten de sinir bir insansın! Hâlbuki senin için iyi düşünceler beslemeye başlamıştım. Sana bir iş vermeyi bile düşünüyordum...”

Adam kollarını başının altında kavuşturup iyice gölgeye uzandı. Üstünde hâlâ tişörtü olmasına rağmen genç kadın enerjiyle şişen pazılarına bakmaktan kendisini alamadı. Hayatına giren erkeklerin böyle atletik ve çekici olmaları doğru değildi...

Bu arada sürekli çalan telefon da susmuştu.

“Zaten senin şirketinde çalışmam...” diye mırıldandı adam.

“Nedenmiş o?” Genç kadının üzerinde yeşil renkli ince bir plaj elbisesi vardı. Güneş de yakıcı olmaya başlamıştı. Elini elbisesinin eteğine götürdü. Plaj kıyafetini çıkarıp kenara koydu. Şimdi üzerinde Yakup’u düşünerek almış olduğu seksi bikiniyi vardı. Beyaz bikini göğüslerinin diriliğini ve kalçalarının kıvrımlarını meydana çıkarırken, onu olduğundan daha seksi gösteriyordu. Tabii ki gözlerini yummuş olan Selim’in bu güzelliği görmesi imkânsızdı. Adam alaycı bir tavırla dudak bükmişti.

“Sen çok asabisin... Çalışanlarına kan kusturduğuna eminim. Kimse de seni sevmiyordu!”

Genç kadın elinde olmadan kıkırdadı. Bütün siniri

gidivermişti. “Nereden bildin?” dedi gülerken. Sonra ne yaptığını fark etti ve hemen ciddileşti. “Ah... Tabii sen her şeyi bilirsin değil mi? Falcı ya da dedektif olmalıymışsın gerçekten?”

“Böyle gülünce çok daha güzel oluyorsun! Kibirli zengin kız imajından çıkıyorsun!” Bir gözünü aralamış olduğunu ve kendisini seyrettiğini fark etmemişti.

Sesini çıkarmayan Ebru, başını çevirip gözünü plajda gezdirdi. Nefis bir kumsalı vardı hakikaten ve boş olması çok ilginçti. En iyisi konuyu değiştirmektir.

“Burası çok güzelmiş...!” dedi yavaşça. “Sen sakın deyince başka türlü düşünmüştüm. Bugün Cumartesi! Neden hiç kimse yok?”

“Bu koya yanlardan girmek imkânsız. Gördüğün gibi dikenli çalılar var ve çok can acıtır. Tekneyle de gelinemez, ilerisi kayalık... Tek yol geldiğimiz yer... Ev yapılıncaya orası da özel araziye dahil olmuş... Bu yüzden bu plaj sadece bize ait... Çıplak bile girebilirsin!”

“Hiç komik değil... Asla çıplak yüzmem! Hele senin yanında asla...”

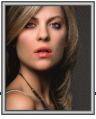
“Sanki bir erkeğe vücudunu ilk kez çıplak gösteriyormuş gibi davranma! Bu sevgilinden önce de başka ilişkilerin olmuş olmalı... Senin kadar güzel bir kadın yalnız bırakılmaz...”

“Hakaret mi ediyorsun iltifat mı anlayamıyorum... Ayrıca ben sandığın gibi her önüne gelenle yatan bir kadın değilim... Dün gece... Dün gece öpüşüne karşılık verdimsem...” Sıkıntıyla omuz silkti. “Neyse işte! Oldu bir kere! Bir daha olmayacak. Hemen beni hafif kadın sınıfına sokma! Ayrıca Yakup’la seni karıştırır gibi oldum bir an!”

“Fark ettim. Biliyor musun, bu sözün bir erkek için çok acı... Kimse başka bir erkeğin yerine konmak istemez.”

“Gerçek bu! Tecrübeli olduğunu inkâr etmiyorum. Ama tanımadığım bir adamın öpüşüne karşılık vereceğimi san...”

Sözünü bitiremedi. Genç adam doğrulunca ürktü. Birden bileğini kavrayan el onu kendisine çekmişti. Ebru çırpınmaya

çalıştı ama narin vücudunun kolayca onun gövdesi üzerine yığılmasına engel olamadı. Göğüslerinde onun adaleli göğsünü, bacaklarında da şortunun meydana bıraktığı kalın bacaklarını hissetti. Biraz çırpındı. Önemsizdi, o çok güçlüydü. Zaten birkaç saniye sonra direnmeyi bırakmıştı. Çünkü çırpındıkça göğüslerinin ona değen kısımlarının kendisinde hoş hisler uyandırdığını fark etmişti. Şimdi yüz yüze bakıyorlardı. Ayrıca kasıklarında hissettiği ve içini ürperten o sertlik de neydi?

“Sakın yapma!” dedi kızgınca.

“Ne yapacağım ki?” diye sakince mırıldandı adam.

“Öpeceksin...” Yutkundu.

“Doğru...”

“Neden?”

“Öncelikle... çok istiyorum! Ayrıca bana çanak tutuyorsun! Sabahtan beri şu ciddi iş kadını maskesinin altında ne kadar da ateşli olabileceğini düşünüp duruyorum. Aslında sabah yüzünü gördüğümünden beri bu güzel dudaklarından seni yine öpmek istiyorum ama...”

“Ama?...” Bunu sorarken o kadar yakındılar ki, dudakları arasında sadece birkaç santim vardı. Adamın kelepçe gibi ellerinden birisi beline dolanmış kıpırdamasına bile müsaade etmezken, diğeri de ensesinin hemen arkasındaydı. Kendisine doğru kafasını biraz çekse dudaklarının dokunması işten bile değildi. Ve her nasılsa kasıklarındaki sert baskı, bacaklarını biraz aralamasını sağlamıştı.

Parmakları usul usul tokaları çıkarınca, genç kadın garip bir hazla dudaklarını sıktı. İpek gibi saçları yavaş yavaş adamın yüzüne doğru döküldü. Ona karşı koyamıyordu. Kalçalarını adamın kasıklarına bastırma hissi ile doluydu. Selim bunu hissetmiş gibi aralık bacakları arasına erkekliğini bastırdı. Ebru neredeyse hazla gözlerini yumacaktı.

“Bana ne yaptığını hissediyor musun?” diye mırıldandı Selim. Gayet iyi hissediyordu Ebru. Kasıklarındaki baskı tam uygun yeri bulmuştu. “Seni bir daha öpersem... bunun devamını

isterim. Daha önce hiçbir kadına bu kadar hızlı kapılmamıştım!”

“Selim... Lütfen... yapma!” Tahrik olmuş sesi titremek üzereydi. Bacak arasındaki baskı fazla keyif vericiydi.

Adam birden onu tutan ellerini gevşetti. Ebru hemen geriye kaçtı. Dizlerinin üstünde dikelip kızgın bakışlarını genç adamın yüzüne dikti. Yaptığı şey fazla cinseldi. Daha evvel Yakup ile bu seviyeye hiç gelmemişlerdi. Yakup göğüslerini bir iki kere okşamıştı ama hepsi de giysileri üzerindendi. Yakup’un erkeklik organını hiç merak etmediği gibi böylesine yakın bir temas onu çok korkuturdu.

Kızgınlığının bir kısmı, bu temastan hiç korkmadığı içindi...

Aslında... öpmediği için de biraz kızmıştı. Ne hissedeceğini çok merak ediyordu. Dün gece ona cevap vermişti ve bunun yorgunluktan olduğuna emindi. Yakup’a inat her hangi bir erkekle olmak aklından geçmiyor da değildi. Bu alaycı, pervasız, işsiz güçsüz serseri tam da bu iş için uygundu. Hem de jigoloydu. Fiyatı neydi acaba?

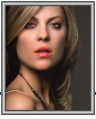
Kendi düşüncelerinin saçmalığı karşısında yutkundu. Neler düşünüyordu böyle? Bu adamın şimdilik kendisinden bir şey ummadığı belliydi. Jigoloysa bile genç kadının zenginliği onu fazla etkilememişti.

“Bana bir daha istemediğim sürece elini sürme!” dedi öfkeyle. Kendisini savunma ihtiyacı hissetmişti. “Daha tanışalı on iki saat bile olmadı... Yakışıklı olduğunu kabul ediyorum ama ben başkasını seviyorum...”

Adam güldü. “Evet, bu yüzden zaten!” Gri gözleri kısıklı bir şekilde genç kadını öfkeli yüzünü süzüyordu.

“Ne... Ne, bu yüzden?”

“Sevgiye saygım vardır... Aksi halde peşini asla bırakmazdım... Rahat ol! Beni zorlamadıkça yanımda bir bebek kadar emniyettesin... Bence İzmir’e yarın akşam dön! Burada kafanı daha iyi toplarsın ve sakince ne yapacağına karar verirsin. Seni hiç rahatsız etmem. Sana kısa bir süreliğine iyi bir arkadaş olabilirim. Beni eğlenceli bulacaksın... Belki o zengin arkadaşın

kadar lüks şeyler sunamam ama en azından huzur bulursun!”

“Saçma...! Kalamam! Tamam, dün yorgundum ve çok geç olmuştu. Yanında kalmak zorundaydım. Fakat bir gece daha tanımadığım bir erkekle aynı evde kalmak, Yakup’un yaptığından farklı olmaz!”

“Evet ama... Biz sevişmiyoruz. Sadece arkadaşız... Fark ettim ki ben de uzun zamandır birisiyle kahvaltı etmeyi özlemişim... Benim için de çok güzel bir değişiklik oldu.”

“Gece bana saldırmayacağını ne bileyim?..”

Adam dalgınca bikinisinin gizleyemediği göğüslerine baktı. Ebru kızarak dudaklarını sıktı. Göğüs uçları birden hareketlenmeye başlamıştı ve bunu çok ilginç buldu. Az önce adamın sıcak vücudu üzerindeyken de böyle olmuştu. Yakup ile neden böyle şeyler olmadığını düşünmek bile istemiyordu.

“Bilemezsin...” dedi Selim yavaşça. “Ama sapık olsaydım daha dün gece sana tecavüz ederdim... Sadece gördüğüm en güzel kadın değilsin... Aynı zamanda gördüğüm en güzel vücuda sahipsin... Çıldırtıcı bir karışım...”

“Öyle mi?” Sonunda onun kendisini beğenmesi, Yakup’tan sonra ilk kez içinde bir memnuniyet hissettirmişti. “Zengin kadın avcısı silahlarını benim üzerimde denemiyorsun, değil mi?..” Gerçi davranışları hiç de öyle olmadığını gösteriyordu. Kendisinden önce başka zengin kadınlarla olmuşsa bile, büyük ihtimalle çoğu para için değildi.

Adam güldü. “Hayır... Denemiyorum... Tatilde olduğumu söylemiştim. Senin yanında uslu bir oğlan çocuğu gibi olacağıma söz veriyorum. İstemediğin hiçbir şey olmayacak. Beraberce yalnızlığımızı yok edip, eğlenceli vakit geçirebiliriz. Sen de eve gidip tüm hafta sonunu sinir içinde geçirmekten kurtulursun...” Gözü telefona kaydı. Kadından bir cevap beklemediği belliydi. “Zaten şu yakışıklı sevgilin birazdan yeniden arayacak... Bekleyelim bakalım. Ondan sonra yüzmeye gidebiliriz... Aradığında, bence hemen yelkenleri indirme... Azıcık burnu sürtülürse yine aynı hatayı yapmaz...”

“Sen...” diye öfkeyle başladı.

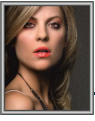

Telefonu çalınca, hayretle sustu. Dudakları alayla kıvrılmış adama baktı. Buna inanamıyordu. Tahmin ettiği şey gerçekten de doğrudu. Öfkeyle uzanıp telefonu aldı ve ekrandaki isme baktı. Yakup arıyordu. Fazla düşünmeden telefonunun kapatma düğmesine uzun süre bastı. Pahalı telefonu birden ekranını kararttı ve pasif duruma geçti. Genç kadın onu ilgisizce yine geriye attı.

“Şimdi tamam mı? Telefonumu kapattım! Artık kimse bana erişemez!” dedi meydan okuyan bir tavırla adama...

“Etkilendim şimdi!” Genç adam gülerek yerinden kalktı ve gömleğini üzerinden sıyırdı. Bu plajda bol vakit harcadığı belliydi. Güneşte pırıl pırıl parlayan bronz vücudu her erkeği çatlatacak, her kadını da iç geçirecek kadar güzeldi. Kendisine uzanan el ise dostçaydı.

“Yüzelim mi?” dedi keyifle.

7. BÖLÜM

Sabahın erken saatlerinde, dışarıdan gelen kuş seslerini dinleyen Ebru, gözlerini yumup gülümsedi. Neredeyse hiç uyumamıştı. Kocasını banyoya geçmişti. Ortak kullandıkları banyodan gelen seslere bakılırsa duş alıyordu. Çocuk gibi yatağında kıvrıldı. Mutluydu... Mutluydu çünkü planının bir kısmı amacına erişmişti. Dün gece Yakup'a artık onu sevmediğini ve çok yakışıklı bir erkekle evlenerek daha mutlu olduğunu ispatlamıştı. Onun yüzündeki acıyı gece boyunca fark etmişti. Sık sık kendisine dönen siyah gözler üzgün ve sorgulayıcıydı. Ebru ise gece boyunca Selim ile dans etmişti ve onun gözlerine aşık bir kadın gibi bakmaya çalışmıştı. Selim'in de rol yeteneğine diyecek yoktu doğrusu... Adamın geleceği gören davranışlarına inanamıyordu. Her zaman olacakları önceden tahmin eden davranışlarda bulunuyordu. Onun önsezilerinin gücüne akıl erdirmek mümkün değildi. Yakup'un Bilkent mezunu olduğunu nasıl tahmin etmişti acaba? Gerçi internette başarılı ve geleceği parlak bu iş adamı ile ilgili bir sürü bilgi bulmak mümkündü ama yine de iyi bir hazırlık yapmıştı doğrusu...

Zehra isimli kızı düşündü. İçi biraz burkuldu. Kıskançlık içinde vahşi bir canavar gibi yükseldi. Kocasının o genç kadını tanınması da bir mucizeydi... Yakup bile o kızdan etkilendiğine göre çok güzel olmalıydı. Selim ile kızın gerçekten de bir süre çıktıklarından emindi. Onunla yatmış mıydı acaba? Bu düşünce, içini kemiriyor, Zehra isimli kadına öfke duymasına sebep oluyordu.

Dün gece olanlar ise muhteşemdi. Tabii yatakta olanlar... O çıldırıncı bir ateşle göğüslerini öperken ve bacaklarının arasında

elini gezdirirken zevkten kendisinden geçmişti. Bu inanılmazdı ama az öncekini de sayarlarsa, tam beş defa sevişmişlerdi. Her biri diğerinden güzel ve doyurucuydu. Ne yazık ki bacakları gerçekten de ağrıyordu. Bugün normal yürüyebilecek miydi acaba? Örtüyü üzerinden atıp kadınca bir merakla bacaklarının arasına baktı. Her şey normaldi. Sadece biraz kızarmıştı. Göğüslerinde de bir iki ısırik izi vardı. Uçları tahriş olmuştu. Onlara bir iki gün hiçbir dudağı yanaştırmamak lazımdı.

O esnada genç adam, belindeki bir havluyla içeriye girdi. Ebru hayran bakışlarını çıplak bedeninden kaçırdı. Selim kadının uyanık olduğunu fark etmişti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Ebru hemen açık bacaklarını kapattı.

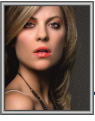
“Bakıyorum sadece...”

“Canın mı acıyor?”

“Evet... Biraz...” Çıplak göğüsleri ile ona bir göz ziyafeti çektiğinin farkında olarak gülümsedi. “Şikâyetçi değilim. Ama biraz dinlensem iyi olur...” Böyle demesine rağmen gözleri adamın havlusundaydı. Daha sevişmeyi bitireli yarım saat olmuştu ama yine onu içinde hissetmek istedi. Bu arzuyla iç çekti. Uzun süredir sevişmediği için gerçekten de çok iştahlı bir kadın olup çıkmıştı galiba?

Kocasını yanına çağırıp çağırmamak arasında bocaladı. Genç adamın ıslak saçları alnına dökülmüştü ve tıraş olmuş yanakları pırıl pırıldı. Çok çekici gözüküyordu. İç çekti. En iyisi bu günlük uslu durmaktı. Hem planında oluşan bu küçük sapmayı değerlendirmesi lazımdı.

Yattığı yerden onun giyinmesini izledi. Ona hizmeti karşılığında aylık olarak çok iyi bir para ödüyordu. Bunu da sadece avukatı biliyordu. Artık çok daha şık giyiniyordu. Elbiseleri genellikle terzi elinden çıkıyordu. Ona güzel de bir araba almıştı. Hesabında aylık ödediğinin haricinde, bol parası vardı. Buna karşılık Selim de gerektiği gibi davranıyordu. Haksızlık etmemesi lazımdı. Tüm aldıklarına karşılık genç adam da görevini başarıyla yapmıştı doğrusu...

Kalkıp o da banyoya gitti. İçerisi tertemizdi. Kullandıktan sonra genç adam her tarafı düzgünce toplamıştı. Onun düzenli birisi olduğunu anlaması çok uzun sürmemişti. Yaptığı işi iyi yapmayı seven tiplerdendi. Dikkat etmişti ki elinden gerçekten de her iş geliyordu. İsteyip de yapamayacağı çok az şey vardı. Elini attığı her şeyi tamir edebilirdi. Allahtan bir sene önce o kamyoneti tamir edememişti de bu gün bu zor durumda ondan faydalanma şansı olmuştu. Eğer o gece kendisi kaybolmamış olmasaydı Selim ile hiç tanışmamış ve o güzel hafta sonunu daha farklı geçirmiş olacaktı. O hafta sonunu tüm hayatı değişmişti. Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Şimdi çok daha kararlıydı. Sevdığı adamı sonunda yola sokacaktı. Sonunda o da kendisine âşık olduğunu anlayacaktı.

8. BÖLÜM

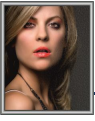
BİR SENE ÖNCE...

O hafta sonu Ebru eve dönmedi.

Cumartesi gündüz adamla yüzmek ve dinlenmek kendisine iyi gelmişti. Asla kendisinden özel bir şey istemiyordu. Ne elle dokunmaya, ne gözle tacize yelteniyordu. Ona bir iki saat içinde iyice alışmıştı. Kanayan kalbine geçici bir merhem olmuştu. Hatta mesafeli haline rağmen zaman içinden ne kadar şakacı olduğunu da anlamıştı. Gerekirse gülmekten çekinmiyordu. Bazı şeyleri eğlenceli yanından almakta üstüne yoktu.

Bol bol yüzdüler. Selim balık gibi yüzüyordu. Onun milli yüzücü olup olmadığından bile şüphelendi. Suda bazen bedenleri birbirine temas ediyordu ama ikisi de fark etmemiş gibi davranıyorlardı. Ebru aylardır ilk kez Yakup dışında bir erkeğin dokunuşlarından ve bakışlarından haz alıyordu. Bu hem utanç hem de heyecan vericiydi. Elinde değildi. Onun yanındayken kendisini çok seksi hissediyordu. Onun erkeksi çekiciliği adeta koku olmuş, burnunun içine arsızca süzülmişti.

Bir süre suda şakalaşmışlar, açığındaki bir kayalığa kadar yarışmışlardı. Dönüşte yorulan Ebru bir an suyun içinde durdu ve gülerek daha fazla devam edemeyeceğini söyledi. Selim hemen ona yanaştı ve dinlenmesi için bekledi. Sanki su için yaratılmıştı. Bir tek yüzgeçleri yoktu. Derin suda neredeyse hareket etmeden durabiliyordu. Simsiyah saçları ıslanmıştı ve iyice koyulaşmıştı. Biraz daha yanaşınca, Ebru bilinçsizce ona sokuldu ve ellerini omzuna attı. Aslında gerçekten yorulmuştu ve nefes nefeseydi.

“Sana tutunabilir miyim?” diye sordu.

“Zevkle!” diye mırıldandı adam. Onu taciz edecek hiçbir şey yapmayınca Ebru biraz daha yanaştı. Siyah saçlarından süzülen sular, uzun erkeksi kirpiklerinden yanaklarına, oradan da kemikli çenesine iniyordu. Çok güzel bir manzaraydı.

Dolgun göğüslerini yavaşça onun geniş göğsüne dokundurdu. Sonra hafifçe bastırdı. Genç adamın sıcak teni serin suda bir haz dalgası yaymıştı.

“Affedersin... Çok mu yanaştım?” diye sordu adama.

Selim onun ne yaptığını anlayamamıştı. Elbette göğsünde onun diri göğüslerini hissediyordu ve bir erkek olarak hemen uyarılmıştı. Ellerini genç kadının kalçalarına atmamak için kendisini zor tutuyordu. Fakat ona verdiği lanet söz yüzünden parmak uçlarını bile kıpırdatamıyordu. Kıpırdayabilen sadece bir tek yeri vardı. Ona da zaten engel olamıyordu.

“Şikâyetçi değilim...” diyerek şakaya vurmaya çalıştı.

“Çok iyi yüzüyorsun?”

“Çocukluğum denizde geçti...”

“Ama hiç paslanmamış gibisin?”

“Zaman zaman spor yaparım...”

“Ne gibi mesela?” Suda dalgalandıkça göğüsleri ona sürtünüyordu. Bu hoş bir duyguydu. Hele çıplak göbeğine değen sertlik, aklına olmadık resimler getiriyordu. İlk kez bir erkeğin orasını merak ediyordu. Genç adamın giydiği bu düz şort, ıslanınca daha da incelmışti sanki... “Seks?” diye sordu fısıltı gibi...

Adamın gri gözleri kısıldı. “O da var...” diye mırıldandı. Vücutlarının temasından sesi biraz sıkıntılı çıkmıştı. Ebru onu etkiliyor olmaktan hoşlandı.

“Sık mı?”

Genç adam sıkıntılı bir gülümseyişle başını salladı. “Şu ara hayır... Burada tek başıma tatil yapıyorum.”

“Geceleri şehre inmiyor musun?”

“Hayır, evde kalıp kitap okumayı tercih ediyorum...” Ebru gülünce o da güldü. “Benim gibi işsiz güçsüz birisi için çok garip değil mi?”

“Doğrusu Evet!”

“Bazen balık çiftliğine giderim. Amcam orada çalışıyor. Ufak tefek işlere yardım ederim. Bazen de beni telefonla arayan bir iki kişiye yardıma giderim. Fakat genellikle evdeyim. Şu anda bir kadın yok!”

Ebru onun çekici dudaklarına, istemeden baktı. Aklında onunla ilgili bir sürü soru vardı ama çok meraklı görüneceği için sorup sormamakta tereddüt ediyordu.

“Peki,... bir kadınla... kaçta yatıyorsun?”

“Ne?” Adamın kalın kaşları hayretle havalanmıştı.

“Diyelim ki Yakup’tan intikam almayı düşünüyorum ve benimle sevişmeni istiyorum. Kaç para? Benimle yatmanı istesem... ne ödemem lazım?”

“Şaka yapıyorsun değil mi?” Adamın sesi biraz şaşkıncı. Dudakları gülecek gibi kıvrılmıştı.

“Yapma hadi!” dedi Ebru ısrarla. “Ciddiyim... Ben zengin bir kadıms. Karşılayabilirim... Gerçekten de merak ediyorum. Benimle yatmanı istesem ne ödemem lazımdı?”

Genç adam bir an düşünür gibi gözlerini çevirdi. Sonra genç kadına uyarıcı bir bakış attı. “Ben ucuz değilimdir... Sana pahalıya patlardım.” dedi şakacı bir tonla.

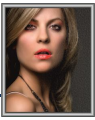
“Ciddi ol! İki bin?”

“TL mi Dolar mı?”

Ebru güldü. Güzel gözleri oyunu devam ettirme isteğiyle doluydu. “TL tabii ki sersem! Senin fiyatın fix değil mi? Kadının zenginliğine göre değişiyor mu?”

“Elbette! Bazı kadınların yüzüne bile bakılmaz...”

“Ama ben güzelim? Vücudum da güzel. Biraz göbeğim var galiba?”

“Bence göbeğin çok seksi?”

“Öyle mi? Rejim yapmayı düşünüyordum?”

“Hiç gereği yok... Diğer erkekler söylemedi mi?”

“Boş ver diğer erkekleri! Biz, fiyata gelelim yine! Ya beş bin nasıl?”

“İyi rakam...”

Ebru nedense bu erotik konuşmadan fazlasıyla heyecanlanmıştı. Göğüslerini suda biraz geriye çekip denizin dalgası zorluyormuş gibi yeniden ona yapıştırdı.

“Bir kere mi?” Parmak uçları ensesindeki saçlara dokundu. Göbeğindeki sertliğin baskısı artmıştı. “Yani o paraya bir kere mi sevişilir?”

“Genelde bir olur. Ama sana sabaha kadar hizmet verebilirim...”

“Bu ne demek? İki mi? Üç mü?”

“Sen de seks yapmışsın! Daha önce sabaha kadar kaç kere denediniz?” diye mırıldandı adam. Düşündüğü zaman bu genç kadına başka erkeklerin de dokunmuş olması ve ona sahip olmaları canını sıkmaya başlamıştı.

Aslında Ebru bu konuda ne kadar tecrübesiz olduğunu ona söyleyecek değildi. Ona bir türlü bakire olduğunu söyleyemiyordu. Bu utanılacak bir şey değildi ama açıklama yapmak zor geliyordu. *Varsın başka erkeklerle ilişki kurduğumu düşünsün*, dedi içinden.

“Yani kaç kere istesem, yapar mısın?”

Genç adam keyifle güldü. “Nesin sen? Seks canavarı mı? Doyumsuz musun yoksa? Bu vereceğin parayı biraz daha arttırır tabii!”

Ebru biraz ters baktı adama. “Doyumsuz falan değilim. Sadece merak ettim. Beş bin iyi para! Bana zevk aldıracağını ne bileyim? Belki de sadece kendi zevkini düşünüp sonra da uyuyacaksın?”

“Zevk garanti... Yoksa para almam!”

“Kendine güveniyorsun yani?”

Adam bir kaşını kaldırdı. “Gerçekten denemek istiyor musun?”

Ebru başını salladı iki yana. “Hayır... Daha düşünüyorum. Ben bir iş kadınıyım. Anlaşmalarımı sağlam yapmaya alışkınım. Bir bedel ödeyeceksem hizmeti iyi bilmeliyim. Böylesi daha doğru olur, değil mi?”

“Sanırım...” dedi genç adam düşünceli bir şekilde. “Oldukça mantıklısın!”

Ebru iç çekti. Bir an düşündü. Güzel yüzünde sevimli bir ifade belirdi. Aklına gelen şey hem erotikti hem de yapamayacağı bir şeydi. Yine de sormak istedi.

“Peki, benden ne istersin? Sadece yatacak mıyım?”

“Daha neler! Seks karşılıklı olur.”

“Onu demiyorum... Beni istemediğim şeyleri yapmam için zorlayacak mısın?”

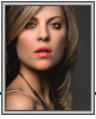
“Bazı kadınlar biraz sertlikten hoşlanır. Sen neyi kastediyorsun mesela?”

Ebru ürperdi. Aşağıdaki teması aklından çıkaramıyordu. “Bu... bu karnıma değen şeyi...” Utanarak yutkundu. Güzel gözleri biraz bulandı. “... Okşayabilirim belki ama... onu öpemem! Öpmemi isteyecek misin?” Kısa bir an bakiştılar. Genç kadının göğüs uçları taş gibi sert olmuştu ve genç adamın göğsüne batıyordu. Konuşmaları fazla ileri gitmesine rağmen bundan hoşlanmıştı. Suyun içinde biraz yükselince sertlik kasıklarına dokundu. Neredeyse konuşamayacaktı. “Başka kadınlar... oral seks yapıyor mu?”

“İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin... Herkesin zevki farklıdır. Sen daha evvel böyle bir şey yapmadın mı hiç?”

“Elbette hayır! Bence çok iğrenç!”

Nedense genç adam onun öyle bir teması başkasıyla gerçekleştirmedigine sevinmişti. Gözleri ışıldadı. Ebru kızaran

yanakları ile ona bakıyordu. Genç adam onun yanağına yapışan bir tutam saçı hafifçe kenara itekledi. “Yapmadığına sevindim!”

Ebru gülümsedi. Derin bir iç çekti. Ne var ki şok sözlerini sona saklamıştı.

“Ama para ödeyeceksem yapmak isterdim?..”

Selim önce dondu kaldı. Sonra öyle bir kahkaha attı ki, kıyıda ağaçlara gizlenmiş kuşlar uçuştı. Genç adamın gülmesi uzun süre geçmedi. Ebru öfkeyle adamın omzuna vurunca durabildi ancak. Genç kadın biraz uzaklaştı ondan. Ama elleri hala omuzlarındaydı.

“Gülme artık! Burada ciddi bir şey konuşuyoruz her halde!”

“Ciddi mi?”

“Yani, kısmen! Ama beş bin çok değil mi? Sen bana neler yapacaksın? Hizmetlerini yeterli bulamayabilirim?”

“Peki, söyle bakalım. Beş bin karşılığında ne yapmamı istedin?”

Ebru durup düşündü bir an... Aklına bir sürü şey geliyordu. Yeniden adama sokuldu.

“Önce bana masaj yapmanı isterdim... Ellerin çok güzel... Parmakların ince ve uzun! Doktor olmalıymışsın. Uykum gelinceye kadar masaj yapman fena olmazdı.”

“Uyursan?”

“Uyandırmayı becerirsin her halde? Yoksa paramı alamazsın?”

“Anladım... Masaj yapmayı severim. Her yerine mi?”

“Sırtımdan ayak bileklerime kadar...” Yutkundu. “...ve boynumdan parmak uçlarıma kadar! Kalçalarım, göğüslerim, her yerim?..”

“Dudaklarımı da kullanabilecek miyim?”

Ebru çocuksu bir tavırla omuz silkti. “İstersen... Bence o kadar paraya haritamı bile çıkarabilirsin!”

“Başka?” diyen adamın kaderine razı olmuş bir hali vardı.

Bu erotik konuşmaya o da kendisini kaptırmış gibiydi.

Ebru yine biraz düşündü. “Banyoda sevişmek isterdim... Bir filmde görmüştüm. Sonra şöminenin önünde...”

“Burada şöminemiz yok... Üstelik Temmuz ayındayız...”

“O halde kumsalda?..”

“Hımm! O paraya sadece gece hizmeti dâhil. Kumsal işi gündüze kayıyor! Gündüz ek para alırım!”

“Doğrusu çok sıkı pazarlık yapıyorsun?”

“Ekonomi konuşmayı severim...”

“Ne vereceğim ek olarak?”

“Her defası için iki bin...”

“Sen soyguncusun!” Genç kadının sesi neşeliydi. “Niye bana sarılmıyorsun?” diye sordu birden. Kendisi genç adama neredeyse dolanmıştı ama Selim’in elleri iki yanda suyun içindeydi.

“Çünkü uslu duracağıma söz verdim... Çünkü sana sarılırsam para falan alamadan bu işi hayırına yapacak kadar heyecanlandım... Çünkü bunu yaparsam ikimiz birden suyun dibini boylayacağız...”

Ebru neşeli bir şekilde güldü. Göğüslerini son bir kez bastırıp kendisini geriye çekti. Şimdi ikisi de suyun içinde ayrı ayrı duruyorlardı.

“Fiyatta anlaştık mı?” diye alayla sordu Selim. Şakacı gözleri, acısını unutan ve eğlenen genç kadının gülümseyen dudaklarındaydı. Ebru bu kısa zaman diliminde bile rahatlamış olmanın verdiği pervasızlıkla başını salladı.

“Anlaştık... Biraz pahalısın ama kaliteli gözüküyorsun. Bu gece sana son kararımı söylerim. Çek kabul edersin, değil mi?”

“Hangi banka?”

Ebru gülerek onun yüzüne su sıçrattı. Sonra hızla kıyıya yüzmeye başladı. Daha yolun yarısında genç adam ona yetişmişti bile. Dalgalı suda kıyıya çıkmasına yardım etti. Sadece kolunu tutmuş ve centilmence dengesini korumasını sağlamıştı. Sonra

kendilerini birlikte gölgede kalan havluya attılar. Omuz uçları şimdi birbirine değiyordu. Ebru oturduğu yerde kurulanırken, biraz saçmalamanın verdiği rahatlıkla etrafını seyretti. Çok güzel bir koydu. Bembeyaz kumlar, serin bir deniz ve yakışıklı bir adam... Ne çabuk da Yakup'u unutmuştu? Bu Selim denen garip adam hızla acılarına merhem olmuştu.

Güneş gözlüğünü taktı. Yanında uzanmış adama baktı. İnanılmaz geniş omuzlarına, tüylü erkeksi göğsüne ve dar kalçalarına bakmaktan kendisini alamıyordu. Güneşlenirken gözlüğünün arkasına saklanarak onu seyretti. Yakup ile birlikte olsaydı ve o da böyle çıplak olsaydı, onu da dikizler miydi acaba?

Sevdiği adamın da atletik bir vücudu olduğunu bir ay önce onun evinde kaldığı zaman fark etmişti. Neticede adam boks gibi erkeksi ve ağır bir sporla uğraşıyordu. Ama onunla plajda güneşlenirken, o iri ve kaslı gövde, bu adamınki kadar dikkatini çekmemişti. Selim'den aldığı elektriğin sebebinin bir türlü anlayamıyordu.

Gözlerini utanarak genç adamın uzun bacaklarından sortunun üzerine çevirdi. Ne oluyordu kendisine böyle? Fazla mesai yapan hormonları aklına garip şeyler getiriyordu. Az önce oradaki bir şey, kendi kasıklarında korkunç bir ateş yakmıştı. Kıpırdandı. Hâlâ onu hissediyordu. Çocuk değildi. Sevişseler, içini neyin dolduracağını biliyordu. Sorun, bu adamınkini neden merak ettiğiydi? Daha önce ancak genç kızken aklına böyle fantezi şeyler gelirdi.

İçini çekerek düşüncelerini onun vücudundan uzaklaştırmaya çalıştı. Hayatında hiçbir erkekten böylesine korkunç, cinsel bir elektrik almamıştı. Sonunda buna, ikisinin de yarı çıplak olmalarının sebep olduğuna karar verdi. Bu yüzden meraklı gözlerini ona hiç çevirmemeye çalıştı.

Şemsiyenin altında geçirdikleri ve yüzdükleri bir iki saatten sonra eve dönüp duş aldılar. Atıştırmalık bir öğle yemeğinden sonra biraz kestirmek için odasına çıkan Ebru, onun bahçede oturup bir şeyler okuduğunu fark etti. Ne okuduğunu görmüyordu ama onun genelde okumaktan hoşlandığını biliyordu. Eline ne geçerse okuyabiliyordu. Böylece beğenmediği işsiz güçsüz adamın

neden o kadar bilinçli ve düzgün konuşabildiğini, birçok konuda nasıl bilgi sahibi olabildiğini anladı. Her boş zamanda kitap okuyor, kolayca dünyadan kopuyordu.

Akşam çayını kendisi hazırlamıştı. Biraz uyumak kendisine iyi gelmişti. Kısa şortu ve askılı siyah bluzu ile çok güzel olduğunu biliyordu. Saçlarını her zamanki gibi toplamıştı ama bu haliyle yine de genç bir kızdan farkı yoktu. Bazı uzun lüleler incecik boynunun iki yanından sarkıyordu. Özellikle, içine sutyen giymediği için diri göğüsleri çok davetkâr ve çekiciydi. Çayı demleyip, kitap okuyan adamın yanına gittiğinde, Selim hemen nazıkçe doğruldu. Çok kısa bir an kadını süzdükten sonra bakışlarını elindeki çay fincanlarına çevirdi. Yine de bakışlarındaki kısa beğeni, Ebru'nun güvenini tazelemesine sebep oldu. Yakup'tan başka erkeklerin de kendisini çekici bulabileceğini bilmek içini rahatlatıyordu. Bu adamın da zaten çekicilikte Yakup'tan geri kalır yanı yoktu. Cinsel çekiciliği ise fersah fersah öndeydi. Allah vergisi bir şey olmalıydı.

“Sen uyumadın mı?” diye sordu ona.

“Uykum yoktu...” diye mırıldandı Selim. “Sen dinlenebildin mi?”

“Evet... Çok güzeldi. Klimayı biraz açınca içerisi bahar gibi oldu. Teşekkür ederim... Bu iyiliğini unutmayacağım.”

“Sorum değil... Arkadaşlığından sıkılıyorum!”

“Ben de!” Ebru ciddi bir şekilde onu onaylamıştı. Yakup'u düşündü. Onu hâlâ sık sık düşünüyordu. Ona kızgındı. Onu düşündükçe içindeki öfke daha da yükseliyordu. Diğer yandan sandığı kadar canını acıtmıyordu. Aklında kendisini aldatan, kızdığı sevgilisi olduğu halde adama çay fincanını verdi ve gidip gece üzerinde uyukladığı hamağa oturdu. Hafifçe sallanarak adamı seyretmeye başladı. Bu sefer çok daha dikkatle bakıyordu. Hafif uzun dalgalı saçları geriye doğru taranmıştı ve çok sağlıklı oldukları belliydi. Bu siyah saçların beyazlamasına daha çok var gibi gözüküyordu. Geniş alnı aslında çok zeki olduğunu gösteriyordu ama acaba neden kendisine iyi bir gelecek çizmemişti? Dümdüz burnu inatçılığını belli ediyordu. Bazen gülen erkeksi dudakları şimdi ciddi bir biçimde kapanmıştı. Derin bakışlı

gri gözleri dikkatle önündeki kitabın sayfalarında geziniyordu. Kemikli ama yakışıklı yüzü kendisini okumaya kaptırdığını gösteriyordu.

Erkek güzeli değildi. Yani genellikle kadınlara itici gelen kadınsı bir güzelliği yoktu. Çok... farklı bir yakışıklılığı vardı. Biraz... hayvani çekicilik de vardı. Kalın kaslı kollarını ve geniş göğsünü görmezden gelemiyordu. Evet... Bu adamın inanılmaz yakışıklılığı ve etkileyici fiziği kendisinin bile fazlasıyla ilgisini çekmişti. Ama genç adam kendisiyle ilgilenmiyordu bile! Para karşılığı seksle ilgili yaptıkları erotik konuşmadan sonra bile mesafesini korumaya özen göstermişti. Bu hem iyiydi hem de kötüydü. Açık olmak gerekirse yıllarca erkeklerin ilgisini çekmeye alışık kadınsı gururu inciniyordu.

Bir süre sonra karşılıklı satranç oynadılar. Ebru üniversiteyi sınıfında birinci, okulunda ikinci olarak bitirmişti. Üstelik çok da iyi satranç oynardı. Zeki olduğunu kendisi dâhil herkes bilirdi. Bu yüzden beş oyunun dördünü Selim kazanınca çok şaşırdı. Onun hamleleriyle mücadele etmek mümkün değildi. Adam sandığından daha zekiydi. Bu su götürmezdi. Selim sürekli kendisini şaşırtıyordu. Yine onun neden işsiz güçsüz bir hayatı tercih ettiğini düşünmeden edemedi. Yoksa o da tüm tırlatmış ileri zekâlar gibi kendisine uygun bir iş mi bulamıyordu?

Akşam serinliğinde yine plaja indiler. Suda yüzme yarışı yapıp biraz açıldılar. Sonra kıyıda kumlara uzanıp, batan akşam güneşinde güneşlendiler. Güzel bir gün olmuştu. Güneşlenirken gözlerini yuman Ebru, Yakup ile böyle rahatça dinlenemeyeceğini biliyordu. Zaten Yakup tüm gün onunla sevişip hasret gidereceğini söyleyip genç kadından ne istediğini belli etmişti. İçi ürperdi. Ne ummuştu ne bulmuştu. Dudakları acıyla kıvrıldı. En kısa sürede onu unutmalıydı. Kalbinden çıkarıp atmalıydı. En iyisi dikkatini Selim'e verip biraz kafasını toplamaktı.

Akşam olduğunda toparlanıp eve gittiler. Konuşmadan yürüyorlardı. Ebru kendi düşüncelerine dalmıştı. Kapıdan içeriye girdiklerinde, genç kadın odasına çıkmadan önce, Selim onu durdurdu.

“Akşam seni yemeğe götürsem... kabul eder misin?” dedi

yavaşça.

“Yemeğe mi?”

“Evet... Bildiğim birkaç güzel yer var. Senin için değişiklik olur. Anladığım kadarıyla yine o adamı düşünmeye başladın? Tabii istersen burada da bir şeyler hazırlayabilirim ama insan içine çıkmak sana iyi gelecektir.”

“Nereye gideceğiz?..”

“Elbette ki çok lüks bir yere değil!” derken gülümsüyordu Selim.

“Bilmem ki? Bu doğru olur mu?” Onunla tüm gün çok eğlenmişti ama bu adam onun için hâlâ bir yabancıydı. Hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Belki de gece yarısı olunca canavarlaşıp iyi haliyle kandırdığı genç kadına tecavüz edecekti. Doğrusu insanın aklına bir sürü şey geliyordu. “Evde yesek olmaz mı? Dışarıda boşuna para harcamamış olursun... Tabii benim ısmarlamamı kabul edersen o başka?”

Adam keyifle sırtıttı. “Mümkün değil!”

“Israr etsem?”

“Çok zengin bir kadın olabilirsin... Ama burada misafirim olduğun sürece benim hizmetimden faydalanacaksın. Başka türlü olmaz. Belki bir gün de ben sana misafir olurum...”

Söylerken bile öyle pervasızdı ki, bunun hiç gerçekleşmeyeceğini biliyordu Ebru. Bu hafta sonu bitince onu bir daha göremeyeceğini biliyordu. Adama kartını verse bile onun kendisini iş için aramayacağından emindi. Garip bir şekilde bu düşünce onu rahatsız etti. Onu kaybetmek istemediği bir dost gibi mi görüyordu?

Belki evet, belki hayır... Ne hissettiğini bilmiyordu. Genç adam kendisine dostça davranıyordu ama Ebru’nun bedeni zaman zaman bu dostluğa farklı tepki veriyordu.

“Ne yiyeceğiz peki?” diye sordu sakince. Birden fikrini değiştirmişti.

“Dışarıya gidersek... deniz mahsulleri olabilir. Bir

tanıdığımın çok iyi ızgara balıklar yaptığı bir lokantası var. Yok, eğer burada yersek, ben de sana mangalda pirzola ve tavuk kanat yaparım. Sabah almıştım. Ne dersin? İsteddiğini seç... Dışarıda yemeğe karar verirsen mangal işini yarın akşama erteleriz...”

“Yarın da mı buradayım?” diye masumca sordu Ebru. İçinde sevenen bir çocuk el çırpıyordu.

“Elbette! Pazartesi sabah onda benim de İzmir’de bir işim var. Sabah senin arabanla gidebilirim... Beni nezaket gösterip arabana alırsın değil mi? Erkenden çıkarsak sen de işine geç kalmazsın...”

Ebru gülümsedi. “Cazip görünüyor...” dedi yine sakın bir tonla. “Erken gitmemiz önemli değil... Ben patronum, unuttun mu?”

“Bu kadar genç ve güzel olmana bakınca unutuyorum doğrusu...” Sırıtan suratı, Ebru’yu da güldürdü. Güzel ve genç olduğunu söylemesi hoşuna gitmişti. Başını salladı.

“Gidelim o zaman... Yarım saat sonra hazır olurum.”

Çeşme’ye Ebru’nun arabası ile gittiler. Arabayı kullanması için anahtarlarını Selim’e veren Ebru, onun ne kadar rahat ve seri araba kullandığını fark edince şaşırdı. Atak arabaları kullanmaya alışık gibi duruyordu. Bu adam her an kendisini şaşırtıyordu. Güçlü elleri direksiyonu tutarken kendisinden çok emindi. Beraber olduğu zengin kadınların arabalarını çok sürmüş olmalıydı. Kendi bedensel hizmetleri için istediği fahiş fiyata bakılırsa da, iyi kazanıyor olmalıydı. Belki kendisinin bile bir yerlerde böyle güzel bir arabası olabilirdi.

Yemek için gittikleri yer ise bir sürprizdi. Kocaman bir gemiyi lokanta olarak düzenlemişlerdi. Kıyıya yanaşık olan tekneye girmeleri ile inanılmaz bir şekilde hürmetle karşılandılar. Selim’in tanıştırdığı adam geminin ve lokantanın sahibiydi. Selim’i de sevdiği ve saygı duyduğu her halinden belliydi. Görmemek için kör olmak lazımdı.

“Hoş geldin Selim!” derken çok cana yakındı. İki erkek keyifle el sıkışırken kırk yaşlarındaki yanık tenli adam gülen gözlerini Ebru’ya dikmişti. Sade bir kot ve bluz giyen Ebru,

kıyafetlerinin kalitesine rağmen zengin bir kadın gibi değildi. Genç adamı utandırmamak için olabildiğince en sade kıyafetini giymişti.

“Ebru... Ercan...” diye kısaca tanıştırdı Selim ikisini de.

Oturdukları yeri önceden ayırttığını anladı. Her taraf tıkkış tıkkış doluyken geminin en güzel yerindeydi ve boştu. Arka tarafta bulunan masanın yeri nispeten sakın ve esen bir kısımdı. Kendilerine gösterilen ihtimam da inanılmazdı. Masaları öyle donatıldı ki, Ebru biraz üzüntüyle adama baktı. Azıcık kazancıyla bu masrafın altından nasıl kalkacaktı? Masrafı bölüşmenin bir yolu yok muydu acaba? O hesabı kendisinin ödemesine asla izin vermeyecekti.

Yemeklerinin başlangıcında, herkes ikisini yalnız bıraktığında, usulca adama doğru eğildi. “Tecrübelerim... Bu yemeğin çok pahalı olacağını söylüyor!” dedi onu kırmamaya çalışarak. Masanın üstü çeşit çeşit şeylerle doldurulmuştu. “Hesabı ben ödemekte ısrar ede...”

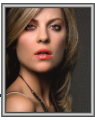
Adam kaşlarını çatınca susmak zorunda kaldı. “Param var, merak etme...” dedi balığından bir parçayı ilgisizce ağzına atarken. Fakat gözleri kadını uyarıyordu. “Geçen hafta çok kârlı bir iş yapmıştım... Üstelik bu yemek o kadar da pahalı değil. Altından kalkamayacağım hiçbir işe girmem.”

“Demek iyi kazandın? Bir gece için istediğin paraya bakılırsa bu normal. Yine bir kadın işi miydi?”

“Hayır... Hayatımı her zaman başka kadınların parasıyla kazanmıyorum. Dedğim gibi, bir sürü iş yapıyorum.”

“Demek öyle!” Nedense bu açıklama genç kadını memnun etmişti. Onun o çekici bedenini başka kadınlara sunduğunu düşünmek biraz rahatsız ediciydi. Onun jigolo olması birden hoşuna gitmemeye başlamıştı. Hamal olması veya inşaat işçiliği yapması bile kendisini daha iyi hissettirirdi. Bu adama yakınlık duymaya başlamıştı. O kendisiyle nasıl menfaatsizce ilgilenmişse, kendisi de onunla ilgileniyordu. “Ama ben yine de senden daha zenginim. İnat etmek zorunda mısın?” diye sordu.

“Ya Sen?”

“Umarım bu iyiliklerin ve ilgin yanlış bir amaca hizmet etmiyordur?”

Adam gülümsedi. Gözlerinin ısısı biraz azalmıştı. “Hâlâ benden şüphelenmen çok güzel! Tüm gün denizkızı gibi karşımda durmana rağmen ve benimle seks için akıllıca pazarlıklar yapmana rağmen, hâlâ kendini güvende hissetmiyorsun. Bu iyi... Aşırı saf kadınları sevmem. Ve de genellikle, üzerinde hâlâ başka erkeklerin kokusunu taşıyan kadınlarla ilgilenmemeye çalışırım... İçin rahat olsun!”

“Bu... Bu dediğin çok terbiyesizce!” diyerek hayretle nefes aldı Ebru. Birden ona karşı olan yumuşaklığı kayboldu. İçi öfkeyle doldu. Normalde buz gibi bakan gözleri birden ateşlendi. Selim onu her erkeğin kohnuna giren birisi olarak mı görüyordu? “Ben vücudumda kimsenin kokusunu taşımıyorum!”

Adam omuz silkti. “Sana benden korkmaman gerektiğini daha açık nasıl anlatacağımı bilemedim!”

“Bu kadar açık olmasaydı iyiydi...” dedi Ebru öfkeyle. “Ben sana güveniyorum... Sadece şaka yapmak istemiştim. Eğer sana güvenmeseydim, denizde öyle kolayca sana sarılır mıydım? Tüm gün oramı buramı sana sürtüp durdum. Kötü bir niyetin olsaydı bunu zaten fark ederdim. Ve bil ki ben kimsenin kokusunu taşımıyorum. Şu anda vücudumda bir erkek kokusu varsa inan bana o da seninkidir...” Sustu. Derin bir nefes aldı.

Selim gülümseyerek onun elini tuttu. İri avucunda genç kadının minik eli kaybolmuştu. “Kızma hadi... Rahatlaman için söyledim. Yemeğini ye! Bu arada...” Alayla gülümsedi. Yine sakın haline dönmüştü. “... Umarım korunuyordun!” dedi aniden.

“Ko...korunmak mı?”

“Evet... O adamdan ayrılmakta inatçı olduğuna göre sanırım karnında bir bebekle kalmak istemezsin.”

“Saçmalama... Bebek falan yok! Nasıl korunmak gerektiğini bilecek yaşıyım. Hem ben onunla hiç...”

O sırada yanlarında lokantanın sahibi Ercan belirmişti. Gülümseyerek masalarının kıyısında dururken “Nasıl? Memnun

musunuz?” diye Ebru’ya sordu. Gözleri bir an hâlâ iç içe duran ellerine kaymıştı. Ebru elini geri çekti. Genç âşıklar gibi göründüklerini fark etmişti birden. Lafı ağzında kalan genç kadın başını salladı.

“Evet... Balık ve diğerleri harika!” dedi gülümsemeye çalışarak.

“Beğendiğinize sevindim...” Gülen siyah gözleri Selim’e döndü. “Daha istediğin bir şeyler var mı?” diye gerçek bir ilgiyle sordu. Genç adam da sıcak bir şekilde gülümsedi.

“Midye ve Kalamar yollarsan iyi olur. Burada kimse senden iyi yapamaz.”

“Ne kadar sevdiğini bilirim. Hazırlatıyorum zaten... Birazdan gelir... Size yeniden afiyet olsun... Balıklarınızı soğutmadan yemeniz için gideyim en iyisi...”

O gidince Ebru garip bir bakışla Selim’i süzdü. Ne olduğunu anlayamıyordu ama bir şeyler tersti. “Buraya sık geliyorsun her halde?” dedi iğnelercesine. “Bu masayı sana özel hazırlamışlar... Sana değer verdikleri de belli! Her şey mükemmel! Bir tek kuş sütü eksik! Serbest çalışmak insana bu kadar kazanç getiriyor mu?”

Adam güldü. “Çeşitli işler yapmanın avantajları var. İnan bana iş yelpazemde kadın avcılığı birinci sırada değil. Genelde iyi para kazandığım günler oluyor. Tabii sen beni üstüm başım perişan görünce hepten fakir yaptın. Kısaca günde on lira kazanan birisi de değilim.”

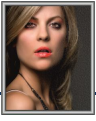
“Tam olarak ne iş yapıyorsun peki? Kadın avcılığı yapmıyorsan yani?”

Adam iyice güldü. Bembeyaz dişleri parlamıştı. “Çok büyük bir holdingin sahibiyim desem inanır mısın?”

“Hayır...”

“Fakat inşaat işiyle uğraşan bir amele de değilim. Öyle sandığımı biliyorum?..”

“Ne bileyim...” diye mırıldandı kadın. “Vücudunda bir gram yağ yok... Her yerin kas... Lüks içinde yaşıyor gibi de görünmüyorsun! Ben de seni ilk gördüğümde, zor şartlarda çalışan

insanlardan birisi olarak düşündüm.”

“Zor şartlarda çalıştığım çok oluyor... Neticede harçlığımı çıkarabiliyorum. En azından Çeşme'nin en güzel kadınına yemek ısmarlayabiliyorum. Şu anda tüm maaşımı benim yerimde olmak için verecek bir sürü erkek tanıyorum. Burada şimdi kaç erkek beni kıskançlıkla süzüyor, biliyor musun?..”

Ebru'nun kızgınlığı geçmişti. Hafifçe gülümsedi. “Bazen terbiyesiz olmana rağmen, iltifat etmeyi de çok iyi biliyorsun...” Kalbi hemen yumuşamıştı. Kadın olmak gerçekten ilginçti. İki güzel söze kanmaya hazır olmaktan hoşlanmıyordu. “Kadınlar konusunda tecrübeli birisi olduğunu kabul ediyorum... Çok kadın tanıdığın belli...” Elinde olmadan sordu. “Çok mu?..” Onun hayatına giren kadınları neden merak ettiğini bir türlü anlayamıyordu.

Genç adam balığını yemeyi bırakıp arkasına yaslandı. Ebru da ağzına attığı lezzetli balığını çiğnerken, onu merakla süzmeye devam ediyordu. Alnına dökülen gür saçlarını temiz eliyle geriye sıvazlayan Selim yalandan hatırlamak ister gibi gözlerini kıstı. Sonra umursamazca omuz silkti.

“Hatırlamıyorum... Şu an senin güzelliğinden dolayı bunu hatırlamak çok zor. Seni milat kabul edebilirim.”

“Sen çok yalancısın...” Ebru da güldü. “Bana şimdi kur yapmıyorsun, değil mi?”

“İsterdim... Seni o adamdan önce tanımak güzel olurdu... Seninle çıkmak için elimden geleni yapardım.” Dürüstçe konuşmasının ardından ciddi bakışlarla karşısındaki inanılmaz güzellikteki kadını süzdü. Bir melek kadar güzel yüzü, dolgun kırmızı dudakları ve şu anda donuk bakmayan kocaman güzel gözleri ile erişilemeyecek kadar çekici bir kadındı. İnce boynu ve narin omuzları, ince askılı pahalı kırmızı bluzundan rahatça görünüyordu. İç çamaşırı giymediği için, göğüslerinin profili ve küçük uçları hafifçe belliydi. Her erkek böyle bir kadına sahip olmak için her şeyini verirdi.

“Aslında...” diye ne diyeceğini bilemeden duraladı Ebru.

“Ama sen benimle çıkmazdın... değil mi?” diye sordu

aniden Selim. Onun sözünü tamamlamak gereğini duymuştu. Aralarındaki uçurum çok fazlaydı. “İşsiz ve parasız bir adam senin standartlarının çok altında olur!”

Ebru da dürüstçe başını salladı. Yavaş ve isteksizdi ama yalan söyleyecek değildi. “Doğru... Çıkmazdım...”

“Sana hak veriyorum... Ben de zengin olsaydım fakir bir kızla vakit kaybetmek istemezdim!” Sesi alaycıydı.

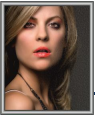
“Mesele bu değil...”

“Ne peki?”

Ebru cevap vermedi. O an gelen kalamar ve midye servisi cevap vermesini engellediği için memnundu. Balığını yerken biraz iştahı kaçmıştı. Yine de gece güzel geçti. Biralarını içerken genç adamın ne kadar eğlenceli olduğunu fark etti. Hemen hemen her konuda bilgisi vardı ve sıkmadan komik hikâyeler anlatabiliyordu. Güldüğünün farkında bile değildi. İkinci birasından sonra Yakup’u çoktan unutmuştu. Bu adam aynen sert bir içki gibiydi. Etkili ve bağımlılık yapan... Böyle güldüğünü şirkettekilerin görmemesi iyi oluyordu. Sert ve soğuk iş kadını kılıfının kendisine çok faydası vardı. Ama onun yanında öyle rahattı ki gülmemek ve eğlenmemek çok zordu. O yüzden kendisini hiç kasmadan gecenin güzelliğine bıraktı.

Ercan’a veda ettikten sonra kıyıda biraz yürüdüler. Yan yanaydılar... Kalabalık yüzünden birbirlerine sokulmuşlardı. Bazen elleri birbirlerine değiyordu. Kolları ve omuzları da... Ama adam söz verdiği gibi daha fazla yaklaşmıyordu. Vakit hızla ilerliyordu. Genç kadının içtiği iki bira etkisini ayağa kalkınca göstermeye başlamıştı. Elindeki dondurmayı yalarken, çocuksu bir şekilde mutluydu. Yıllardır böyle sade ve teklifsiz bir tatil yapmamıştı. Beş yıldızlı otellerin karmaşasından uzakta ve bir başınaydı. Tamam...! Bir başına değildi! Çok çekici bir erkekle beraberdi. Sadece güven konusunda hâlâ birazcık ürktüğü bir adamın yanında olmak bile harika bir maceraydı.

Korkusu onun kendisine zarar vereceği yönde değildi. Vermeyeceğini biliyordu. Daha çok kendisinden korkuyordu. Korkusu, gecenin sonunda kendisini öpmeye kalkışmasıydı. Dün

gece yorgun olduğunu bahane etmişti ama bu gece hiçbir bahanesi yoktu. İçtiği iki bira hariç... Yakup'tan başka bir erkek kendisini öpmeyeli çok olmuştu. Lisede bir kere, üniversitede de iki kere öpüşmüştü. Lisedeki berbattı ve öpüşme bile sayılmazdı. Diğerleri de doğrusu pek cazip değildi. Yakup'tan önce çıktığı iki zengin erkek de ilk öpücükten sonra şanslarını kaybetmişti. Sadece Yakup öperken tecrübesini konuşturmayı becerebiliyordu. Onun kollarında öpüşmenin güzel olduğunu düşünmüştü. Evet, onunla öpüşmekten bazen zevk almıştı. Kaslarında elini gezdirmekten de hoşlanıyordu. Ama... Ama...

Yakup bile dün geceki gibi tüylerini diken diken edememişti. Neden durup durup bu öpücüğü düşündüğünü anlayamıyordu. Üstelik dün Selim'in sakalları da vardı ve cildine batmıştı... Hatta o kadar ateşli bir öpücük bile değildi... Tamam... Biraz ateşliydi ama... Unutsa iyi olacaktı. Keşke şu biraları içmemiş olsaydı...! Çıldıırıyordu her halde? Sarhoş değildi. Belki biraz çakır keyifti...

Yürürken birden genç adamın koluna girdi. İçinden gelmişti. Rüzgâr saçlarını savuruyordu. Elinin altında güçlü kaslarını hissederek ona sokuldu. O iri bedenden yayılan ısı kendi bedenine kolayca geçmişti. O anda keyifliydi. O anda başka bir erkeği düşünmüyordu. Göğüslerine değen kalın kola sarılmış halde yürürken, kendisine imrenen başka kadınları fark ediyordu. Dün gece Yakup da mı böyle hissetmişti acaba? Ebru'yu sevdiğini söylerken başka bir kadının yakınlığından cinsel dürtüleri mi uyanmıştı? Eğer durum öyleyse, çok da karmaşık bir açıklama yoktu ortada... Çünkü kendi cinsel dürtüleri bu adama her dokunuşunda tavan yapıyordu.

Bir süre sonra eve dönmeye karar verdiler. Bayağı yürümüşlerdi. Ebru onun koluna sarılı bir halde yürürken iyice sessizleşmişti. Aklından bin tane düşünce geçiyordu. Tüm gün ve gece çok güzeldi. Neredeyse gecenin bitmesini istemiyordu. Arabaya doğru dönerken, sokakların da yavaşça tenhalaştığını fark etti. İhtimal şimdi çoğu çift yataklarına girmiş, tatil seksi yapıyorlardı. İç iürperdi. Kendisinin mahrum kaldığı şey...

Eve vardıklarında saat ikiye geliyordu. Genç kadın arabadan

inip sessizce öne geçti. Hava biraz serinlemişti. Mis gibi kokular bahçeden yayılıyordu. Durup onun gelmesini bekledi. Sonra anahtarla kapıyı açan adama baktı çekinikçe... Bundan sonra ne olacaktı? Kalbi deli gibi atıyordu.

Evin içine girdiklerinde, içerisi bahçeden gelen lambanın ışığıyla yeterince aydınlıktı. Genç kadın kendisini seyreden adama kaldırdı başını... Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Yatmadan önce... kahve içmek ister misin?” dedi yavaşça.

“Fena olmazdı. Ama bence içmeyelim. Yatıp dinlensen iyi olur. Geç oldu.”

Ebru başını salladı. Üst kata çıkan merdivenin birinci basmağına adım attı. İkinci basamakta durdu ve döndü. Selim hemen arkasındaydı. Elleri ceplerinde merdivenin başına kadar gelmişti. Şimdi boyları aynı hizadaydı. Genç kadın garip bir şekilde adamın yakıcı gri gözlerine bakıyordu.

“Beni öpmen gerekmez mi?” dedi çocuksu bir tebessümle. Genç adamın hafifçe yutkunması içinde bir şeyleri tetiklemişti.

“Şey... Sanmam... Bu... bu iyi olmaz.”

Ebru kirpiklerini süzdürdü. “Çıktığın kadınlara iyi geceler öpücüğü vermez misin?”

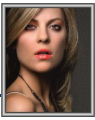
“Başkasına âşık kadınlara vermem...” Gülümsüyordu ama gözlerinde kendisini zor tuttuğunu gösteren bir ateş vardı. Özellikle o ateş, genç kadının rujsuz kırmızı dudaklarında gezinirken çok yakıcıydı. Dudakları yanan Ebru dilini üzerinde gezdirip onları soğutmayı denedi.

“Neden?” Elini uzatıp adamın kaşının üzerine düşen uzun saçını kenara çekti. Bu hareket genç adamın kasılmasına sebep olmuştu. “Dün gece öptün ama?”

Selim erkeksi dudaklarını sıktı. Kendisini zor tutan hali açıkça meydana çıkmıştı. “Seni... öpmemi mi istiyorsun?” diye hafif bir sertlikle sordu.

“Evet... Güzel geceler böyle bitmez mi?”

“Güzel geceler yatakta biter. Sen de şimdi doğruca yatağına

gidip uyuyacaksın. Tek başına!”

“Zaten seni yatağıma çağırmadım ki?” Gülümseyerek, ona biraz cilveyle baktı. “Öpücük için de mi para alıyorsun yoksa? Söyle hadi! O kaç para?”

“O bedava...” Bir an durdu. Sonra uzanıp genç kadının dudaklarına basit, küçük bir öpücük kondurdu. Ebru’yu başından atmak ister gibiydi. Ama geri çekildiğinde, genç kadının dudakları zevkle aralanmıştı bile...

Ebru “Bu kadar mı?” dedi zorlukla.

“Bu kadar!” Genç adamın sesi şimdi daha sertti ama Ebru aldırmadı. İçinde oyun oynayan çocuksu taraf ile daha fazlasını isteyen kadın birlik olmuşlar, yönetimi ele geçirmişlerdi. Ve keşke bu adamdan yayılan şu erkeksi koku olmasaydı...

Gitmesi gerektiğini biliyordu. Neden merdivenlere çakılmış olarak durduğunu anlayamıyordu. Bütün gün kafasını meşgul eden şey ise iyice su yüzüne çıkmıştı. Bu tehlikeli bir düşünceydi. Hayatta yapamayacağı bir şeydi... Bir yabacıyla... Ama yapmak istiyordu. Hem de çok... Başkasıyla değil... Onunla!

Öff!

En iyisi odasına gitmekti. Başka erkek olsa kendisinin bu gönüllü tavrına balıklama atlardı. Bu adam gerçekten de iyi birisiydi. Dürüst, onurlu... İşsiz güçsüz olması önemli değildi. En azından insanlığını ve kişiliğini kaybetmemişti. Kendi hayatında böyle insanları bulmak zordu.

Genç kadının kalbi birden ona karşı şefkatle doldu. Gülümseyerek uzandı ve ellerini yavaşça geniş omuzlarına koydu. Parmakları arasında sert kemikleri ve sıcak kasları hissetti. Sonra dudaklarını uzattı. Yarı yolda bir an durakladı. Selim kıpırdamadan duruyordu. Ebru biraz daha ilerledi. Heyecandan titreyen dudaklarını genç adamın ılık dudaklarına dokundurdu. Yumuşacık, hoş bir öpücüktü. İlk kez bir erkeği öpüyordu. Sadece kendisi... Zorlama olmadan... Güzeldi... Çok lezzetli... Adam şaşırmışsa da bu kısa öpücüğe bir şey demedi.

“Teşekkür ederim...” diye fısıldadı Ebru. “Her şey için. Sen

çok iyisin... Bu gece için de teşekkür ederim... Çok eğlendim!" Dudaklarına yapışan erkeksi tadı algılamak için hafifçe diliyle dudaklarını yaladı. Bu hareket Selim'i iyice huzursuz etmişti.

"Ben de öyle!" Adamın sesi şimdi biraz donuktu. Ebru onun donukluğu üzerine durakladı. Adamın gözleri yanıyordu ama sesinin tonu hoşuna gitmemişti.

"Ne oldu?" diye sordu. "Seni öptüm diye mi kızdın?"

"Kızmadım..." diye homurdandı adam. "Sadece... kendimi zor tutuyorum... Güvenini boşa çıkarmak istemiyorum. Bir an önce odana gitsen iyi olur! Yoksa... sanırım seninle sabaha kadar sevişmek zorunda kalacağız..." Sonunda epey zorlukla gülümseyebilmişti.

"Selim..." diye fısıldadı Ebru. Onun da sevişmek istediğini görebiliyordu. Kendisini ne kadar tuttuğunu da...

Adam bir adım geri çekilip ondan uzaklaştı. "Odana git Ebru... Güzel bir geceydi gerçekten ve... sonu kötü bitmesin..."

Genç kadın onun yüzüne bakarken, sıkıntılıydı. Kalbi heyecanla atıyordu. Kendi hissettikleri yüzünden biraz şaşkındı. Daha da önemlisi, istenen bir kadın olmak, alkolün etkisiyle cesaretlenmesini sağlamıştı.

"Sevişirsek... sence... kötü mü olur?" diye çocukça sordu. Garipti ama bu fikre hazır olduğunu hissediyordu. Bundan böyle kendisini tutmak, alay edilmek istemiyordu. Beğendiği bir erkeğe kendisini vermek için çok düşünmeyecekti artık. Ve bu erkeği fazlasıyla beğeniyordu.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun... O ikinci birayı içmeyecektin..." diye homurdandı adam.

"Sarhoş değilim!" diye itiraz etti genç kadın. Bir an durup düşündü. Güzel gözleri genç adamın yüzünü süzüyordu. Her santimini inceledi... Sonra hafifçe iç çekti. "Bunu istiyorum..." diye fısıldadı.

"Neyi istiyorsun?"

"Anlamazlıktan gelme! Param var! Ben kararımı verdim. Sana on bin vereceğim... Ama her şey dahil?.. Tüm hafta sonu?"

Benimle konuştuğumuz gibi sevişmeni istiyorum! Vücuduma senin kokun sinsin istiyorum!”

Adam iyice kaslarını çatmıştı. Genç kadının cesaretli bakışları hoşuna gitmemişti. “Alkolün etkisindesin ve intikam almak için beni kullanıyorsun!” dedi Selim sertçe. “Oynadığın oyun ikimizin de hayatını etkileyebilir! Sevgilisi bir hata yaptı diye aynı şekilde karşılık vermek ancak bir kadına yakışır! Ve bu hiç doğru değil!”

“Bu seni ilgilendirmez! Para kazanmak istemiyor musun?”

“Hayır... Yeterince param var. Yarın sabah olunca bu yapmak istediğine güleceksin. Odana git hadi!” Adamın gözleri aşağıya inmişti şimdi. Bir an diri göğüslerinde gezinmiş ve kendisini tutmaktan harcadığı çaba yüzünden dişlerini sıkmıştı. Bu da seksi yanak kaslarının oynayıp durmasına sebep oluyordu. Evet, adam kendisini tutmak ve kadının aptalca intikam zaafından faydalanmamak için elinden geleni yapıyordu.

Ebru dudaklarını sıkı. Onun kendisini arzuladığını fark etmek içinde bir şeyleri iyice körüklemişti. Genç adam kendisini arzuluyordu ve kendisine engel olmak için inanılmaz çaba harcıyordu. Yanan gözlerinden belliydi. Kendi kırmızı dudaklarına bakan yakıcı gri gözlerden belliydi...

Ona sokulup bir merdiven aşağıya indi. Parmak uçlarında yükselip dudaklarını yeniden erkeksi dudaklara dokundurdu. Hafifçe üzerinde gezdirdi. Göğüs uçları taş gibi olmuştu. İki küçük avucunu geniş omuzlarına koyup ona biraz daha sokuldu.

“Ebru?..” diye garip bir sesle itirazını yineledi Selim. Dudakları gerilmişti.

Genç kadın kendisini çıldırmış gibi hissediyordu. İçindeki bütün kan deli gibi damarlarında geziniyordu. Hülyalı bakışlarını onun inatçı yüzüne dikti. Onu istiyordu. Sadece intikam değildi... Bütün bedeni bu adam için çıldırıyordu... Bedeli ne olursa olsun.

“Peki... Parayı arttırıyorum. Tam on beş bin? Benimle sevişmen için... Bu geceyi benimle geçirmen için... Bu gece yalnız yatmak istemiyorum... Lütfen beni reddetme!” dedi yavaşça.

“Olmaz! Sen sarhoşsun. Odana git ve bir duş alıp kendine gel!”

“Beni çekici bulmuyor musun?” Sesi biraz hayal kırıklığı doluydu. “Mesele bu mu? Çekici bulmadığın kadınlarla olmadığını söylemiştin? Güzelim ama yeterinde çekici değil miyim?”

“Ebru?.. Sen ne istediğini bilmiyorsun!” Genç adamın direnişi gittikçe kırılıyordu. Dişlerini sıkıyordu. Genç kadın onu dinlemiyor gibiydi. Omuzlarında okşayarak dolaşan küçük eller, adamın geniş göğsüne kaymıştı. Gömleğinin düğmelerinin arasından göğsündeki tüyleri okşadı.

“Biliyorum... Sadece... canımı acıtma! Başka bir şey istemiyorum...”

“Canını niye acıtayım ki?” diye adam garip bir ifadeyle sordu.

Ebru ona bakire olduğunu söylese, adamın hemen vazgeçeceğini biliyordu. Şu anda içini kavuran inanılmaz bir arzunun baskısı altındaydı. Ne olacağını, ne yapacağını bilmiyordu ama tüm istediği bu gece bu yabancı tarafından öpülüp okşanmaktı. Daha evvel hiç bu kadar yoğun bir duygu içine girmemişti. Yakup ile bile böyle bir şey olmamıştı. Neden bu adamın bedenine bu kadar arzu duyuyordu ki? Bu acayip bir histi. Bütün duyuları ayağa kalkmıştı ve tamamiyle bu seksi adama yönelmişti. İnanılmaz derecede susamış ve kana kana su içmeye hasret birisi gibi hissediyordu kendisini.

“Hiç...” diye yalan attı. Dudakları erkeksi boynunda, seğiren çene kaslarında gezindi. “Sadece nazik ol... Çok irisin!” diye fısıldadı. Kendi ince bedeninin onun altında ezileceği kesindi. Bunu düşünmek bile kasıklarında inanılmaz bir sızı oluşturdu. Dudaklarını istekle onun kilere yapıştırdı. Beklediği karşılığı alınca da zevkle gözlerini yumdu. Kollarını boynuna doladığında, adam da kolayca onu kucaklayıvermişti.

Yatak odasına nasıl gittiklerini bile hatırlamıyordu. Yol boyu dudakları genç adamın dudaklarındaydı. İnanılmaz bir zevkle onun öpüşüne karşılık veriyordu. Ah, öpüşmek ne güzelmiş meğerse? Onun tadını ağzında hissetmek yüreğini coşturuyordu.

Dilini onun diline dokundurmak... Bu çok erotikti. Bu gece her şeyi unutmak istiyordu ve kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bu yabancı öğretecekse, ona da razıydı.

Yatak odasının içi, hava kararınca otomatik yanan gece lambası yüzünden yeterince aydınlıktı. Bahçe lambasının ışığı da tavana vuruyordu. Ebru bu aydınlıkta fazla saklanamayacağını anladı. Ama rahatsız olmadı. O da adamın vücudunu görebilmeyi, dokunabilmeyi istiyordu. Hatta tüm gün bunu istediğini kabul etti...

Genç adam onu yatağın üzerine yavaşça, yarı oturur şekilde bıraktı. Bir eli genç kadının boynu arkasında, diğer eli de göğsünün hemen kıyısındaydı. Çakmak çakmak olmuş gözleri ile son bir defa daha kollarındaki güzel kadına sordu.

“Hâlâ kendime engel olabilirim... Engel olmamı istiyor musun?” dedi kısık bir sesle.

İstiyor muydu? Yakup kendisini rahatlıkla başka kadınlarla aldatırken, kendisinin bunu kabullenmesi mümkün değildi. İçinde ondan intikam almak için müthiş bir arzu yükseliyordu. Kana kan, dişe diş... Ama asıl sebep bu değildi.

Ebru cevap olarak elini uzattı ve yavaş yavaş adamın gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Elleri titriyordu. Acele etmek istiyordu ama utanıyordu. Nefesi hızlanmıştı. Sonra gömleğinin alt kısmını çekip pantolonundan dışarıya çıkardı. Başını kaldırdı. Dudaklarını yanık tenine, tüylü göğsüne dokundurdu. İlk kez bir erkek göğsü öpüyordu. Güzel bir kokusu ve vahşi bir tadı vardı. Yarın pişman olacağına emindi ama şu anda değil...

Onun kendisini yavaş yavaş soyması karşısında, sabırsızlıktan homurdanacaktı neredeyse... Klima çalışmıyordu ama onun sihirli ellerinin dokunuşuyla bir an için ürperdi. İri eller nazikçe bluzunu yukarı sıyırdı. Altından diri göğüsleri, meydan okurcasına ortaya çıktı. Çıplak göğüslerine hayranlıkla bakan adamı süzdü. Güzel bir vücudu olduğu için memnundu. Şimdi bu vücuda her şeyiyle sahip olacak şu adam, hiç de kötü bir tercih değildi.

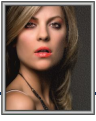
Genç adam da nefesini tutmuş bir halde karşısındaki güzelliği seyrediyordu. Oldukça dolgun ama dimdik göğüslerdi. O kadar beyazdı ki, pembe uçları bir gül goncası gibi ışıltıyordu. Çevresindeki renkli kısım da göğüs uçları gibi küçüktü. Bu iri göğüslere rağmen çok ufak ama istek doluydular.

Onu yavaşça yatağa itti ve dudaklarını o tepeciklere yanaştırdı. Öpmeden önce, kahredici bir sakinlikle, dudaklarını sertleşmiş uçlarına dokundurdu. Hafifçe sürttü. Dudaklarının ucunda sertliklerini, ısısını, titreyişleri hissetti. Ebru sabırsızca iç çekince, gülümseyerek bir tanesini dudaklarının içine çekti. Diğerini de iri avucuyla, yumuşakça yakaladı. Gerilmiş göğsü biçimini bozarak onun avuçlarına uysalca uydu. Bu, Ebru'nun zevkle inlemesine sebep olmuştu

Selim göğüslerini yumuşakça öpmeye başlayınca, gözlerini yumdu. Böyle bir şeyi hiç ummamıştı. Onun göğüslerini emmesi ve dilini sertleşmiş uçlarında gezdirip, hafif hafif ısırması, kendisine inanılmaz doğal ve zevkli gelmişti. Gülümseyerek belini kıvırdı. İkisi de sımsıkı avuçlanan ve ateşle emilen göğüslerini daha bir cömertçe adama bastırdı. Parmak uçları uzun, dalgalı saçları okşuyordu. Ah... Ne kadar güzeldi... Zevkliydi...

Selim de yoğun bir duygu içindeydi. Altındaki narin beden, her an kırılıverecekmiş gibiydi. Avuçlarının içinde okşamaya doyamadığı göğüsler öylesine diriye ki, daha evvel bir kadın vücudu okşamaktan bu kadar zevk aldığını hatırlamıyordu. Dudaklarını iki göğsünün oluştundan aşağıya indirdiğinde, ilk kez sevişen bir erkek çocuğu gibi nefesi hızlanmıştı. Acele etmek istemediği için uzun uzun göbeğini öptü. Göbeği şikâyet ettiği gibi değildi. Yuvarlak, seksi, öpülesi nefis bir göbeği vardı. Heyecanla titriyor ve öpücüklerle karşılık veriyordu.

Sonra dudaklarını daha aşağıya indirdi. Külotunu sıyrırken, açıklıkla kumaşın meydanda bıraktığı kıvrımlara dudaklarını yapıştırdı. Onun itiraz eden sesini ve hafif kasılmasını görmezden geldi. İç çamaşırını çekip fırlattı. İtirazlarına aldırmadan yumuşak hareketlerle bacaklarını iyice iki yana ayırdı. O kadar nazık davranmıştı ki, Ebru fazla direnemedi. Doğanın bir erkek için yaratılmış en güzel manzarası şimdi adamın bakışlarının altındaydı.

Savunmasız ve ilgiye açık... Ve sadece Selim'e ait...

Lanet olası parmaklar...

“Bunu... yapmak zorunda mısınız?” diye fısıldadı Ebru.

O parmaklar şimdi de gözlerin baktığı yerlerde geziniyordu. “Ücrete dâhil...” diye mırıldandı Selim.

“Yapmaman için para versem?..”

Genç adam onun utandığını hissetmişti. Parmaklarını dokundurduğu kıvrımlar, belli ki daha önce kimse tarafından okşanmamıştı. Başını eğdi. Dilini ve dudaklarını dipdiri kadınlığında gezdirirken, Ebru'nun utanmasından, başka bir erkeğin bunları hiç yapmadığından iyice emin oldu. Erkeksi bir zafer duygusuyla doldu. Hiç değilse bazı konularda ilk olduğunu bilmek, ona kendisinden önce başka erkeklerin de dokunduğunu bilmenin verdiği acıyı hafifletmişti. Bir gündür tanıdığı bir kadına bu kadar arzu duymak alışık olduğu bir şey değildi.

Ebru da şaşkındı. Bacaklarını ne zaman adamın omuzlarına dolamıştı? Gözlerini zorlukla aralayıp onun ne yaptığına baktı. İri elleri kalçalarından kaldırırken, gerilmiş kadınlığı açıklıkla sömürülüyordu. Önce ürkmüştü ama şimdi bu yaptığı için ek bir parayı seve seve verebilirdi. Gittikçe yükselen bir zevk, bedenini titretmeye başlamıştı. Daha bekâreti bozulmadan orgazm mı olacaktı? Onu durdurmalıydı... Bir elini kafasına uzattı. Gür saçları avuçladı. Onu geri çekmek niyetindeydi. Ama adamın dili yeniden o kadar hassas bir yere dadanmıştı ki, inleyerek parmakları arasındaki saçları sıktı.

Onun bunu yaptığına inanamıyordu. Dahası kendisinin de izin verdiği! Daha fazlası için kalçalarını oynatmaya başlamıştı. Kıvrılmış bacakları arasında gezinen dudaklar, küçük çığlıklar atmasına sebep oluyordu. Biraz sonra her şey için çok geç olacağını hissediyordu. Bacaklarını ona daha da sıkı sararken, adamı biraz daha serbest bıraktı. Zorlukla nefes alıyordu. Bir yabancı en mahrem yerinde dilini gezdirirken itiraz etmek şöyle dursun, vücudunu böyle damgalaması hoşuna bile gidiyordu. Bu öylesine yoğun bir zevkti ki dayanacak hali kalmamıştı.

“Yeter!” dedi sonunda çığlık atarcasına... Bacaklarını

indirip ondan kurtulmaya çalıştı. “Hadi...” diye yalvardı. Sesi çatallaşmıştı. “Ne yapacaksan yap artık!”

Genç adam onun zor durumda olduğunu anlamıştı. İsteksizce onun bu karşı koymasına uydu. Yüzünü mis gibi kokan nemli kıvrımlardan çekti. Böylece genç kadının kasılan bacakları biraz halsizce gevşedi. Bacaklarının kıyısına kayan dudaklar, bacaklarının iç kısmından baldırlarına kaydı. Böylece bir an dizlerinin üstünde doğrulan adam, bir süreliğine onu rahat bıraktı. Sonra yataktan indi Selim. Hiç utanmadan pantolonunu ve siyah boxer külotunu sıyrıp attı. Ebru bacakları iki yana açık, hâlâ titreyerek ona bakıyordu. Genç adam yeniden davetkâr bacaklarının arasına yanaştığında, bir an dizlerinin üzerinde durup genç kadının gözlerine baktı.

“Emin misin?” diye sordu kısık bir sesle...

Ebru gözlerini onun sertleşmiş erkek organına çevirdi... Bütün gün hayalindeki şey karşısındaydı işte... Ve çok güzeldi... İlk kez böylesine çıplak bir erkeği bu kadar yakından görüyordu. Emindi ama?... Korkuyordu galiba?... Ona ilk kez böyle bir birleşme yaşayacağını söylese miydi? Bu şey canını acıtacak gibi duruyordu. Fazla iri değil miydi?

“Evet...” diye fısıldadı sonra. Artık kendisi vaz geçecek bir noktada değildi. Bir an önce onu içinde hissetmek istiyordu. Bacakları titriyordu. Tüm istediği bu iri gövdeyi tamamen üzerinde hissetmekti. Onu içinde hissetmenin güzel olacağını inanılmaz bir ihtiyaçla tahmin ediyordu. “Ama... yavaş ol! Dur dersem dur...”

“Korkuyor musun?”

“Evet... Biraz...”

“O zaman sen yap!” diye mırıldandı adam.

“Ben mi?” Onun utanmaz teklifi karşısında irkildi. Fakat o kadar çok tahrik olmuştu ki, bir an önce onu içinde hissetmek istiyordu. Biraz doğrudu. Kararsızdı. Sonra küçük eli ürkekçe uzandı. Titreyerek iri organa tereddütle dokundu. Önce eli yanmış gibi geri çekti. Sıcacıktı ve sert... Adamın gözlerine baktı. Bunu nasıl yapabilirdi? Evet, o kendisine dokunmuş, dudaklarıyla ahlaksız şeyler yapmıştı ama?... Böylesine erotik bir dokunuşu...

genç kadın yapabilir miydi?

Dehşetle fark etti ki, bunu istiyordu. Onun meydan okuyan bakışları karşısında, elini yine uzattı. Bu sefer daha cesurdu. Yavaşça parmaklarını gezdirdi. Kadife gibi bir tene ve inanılmaz bir sertliğe sahipti. Ne yapacağını bilen bir duruşu vardı. İçindeki sıkıntı gitti. Avucuyla kavrayıp sıkıttı.

“Çok güzel...” diye fısıldadı.

“Daha evvel sevişirken hiç?..”

“Hayır...” diye onu susturdu Ebru. “Ben... hiç görmedim...”

“Bu nasıl seks ki? Sadece üzerine çıkıp işini bitiren bir herif miydi yoksa? Onu hiç okşamadın mı? Birlikte banyo da mı yapmadınız?”

“Hayır!”

“Hımm... Oysa bu çok erotiktir. Benimle kesinlikle yapacaksın... Ve hoşlanacağına garanti ederim.”

Ebru gülümsedi. Ama tüm dikkatini elindeki vermişti. Onu... Onu öpmeyi becerebilir miydi? Bunu istiyordu ama?.. Belki sonraya bıraksa daha iyiydi. İçindeki zevkli sızı daha fazla bekleyemeyeceğini söylüyordu. Onu açık bacaklarının arasına çekti. Adam da hemen istediğine uymuştu. Kendisine hiç karışmıyordu. Kuruyan dudaklarını yalayarak uygun noktayı bulmaya çalıştı. Elinde tuttuğu şeyin ucu kolayca gözden kaybolunca rahatladı. Burası olmalıydı. Çünkü oradan inanılmaz bir ateş yükseliyordu. Hem onu çekerek hem de kalçalarını kaldırarak birleşme işlemini sürdürdü.

Adamın ona sahip olma aşamasında, sandığı kadar canı yanmamıştı. Aç dudaklarının vücudunun en mahrem yerinde az önce yaptıkları yüzünden zaten içi yeterince kaygandı. Önce ürktüyse de hissettiği zevk galip geldi. Eliyle ve bedeniyle kontrol ederek giriş hızını kolayca ayarladı. Selim önce bunu garip bulduysa da hemen ardından genç kadının hafif bir acıyla gözlerini yumması üzerine gerçeği anladı. Ebru onun şaşkınlığına aldırmadı. Bir iki saniye kıpırdamadan durdu ve hafif acısının kaybolmasını

bekledi. Bir eliyle adamın kalçasını tutmuş, geri çekilmesini önlemeye çalışıyordu. Çünkü gerçeği fark eden Selim, kararsızca geri çekilecek gibi olmuştu. Genç kadın kalçalarını kaldırıp başladığı işi bitirmeye çalıştı. İlk anda hissettiği acı, kısa bir duraklamanın arkasından gelen hazza bıraktı kendisini. Zevkle gözlerini yumarken kendisini yatağa geri bıraktı. Başarmıştı...

“Sıra sende...” dedi boğuk bir hırıltıyla.

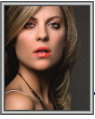
Sonra dudaklarında küçük inlemelerle, düzenli ama yavaş hareketlerin verdiği inanılmaz hazza bıraktı kendisini... Adam kalçalarını her geri çekişinde, isteksizce bacaklarını gevşetiyordu. Fakat sonrasında onu yeniden tamamen içinde hissetmek harika bir tamamlanma duygusuydu. Beyaz ve ince bacaklarını kalın bacaklara dolamış, acemice ona yardımcı olmaya çalışıyordu. Her şeyi unutmuştu. Sadece partnerinin ne kadar yetenekli olduğunu düşünüyordu. Fakat sonrasında o düşünce de bir anda aklından çıktı. Gözlerini sımsıkı yumdu. Müthiş bir patlama içinden yükselmişti.

Başını geriye atarak vücudunu kıvrırdı. Dehşetli bir şekilde tatmin olurken, dudaklarının arasından engel olmaya çalıştığı zevk çığlıkları çıktı. Bir süre çarşafı sımsıkı tuttu. Yırtacak kadar çekiştiriyordu. Sonra telaşla üzerinde hareket eden adama sarıldı ve tutundu. Tatmin duygusu hiç bitmiyordu. Ta ki kollarıyla sımsıkı sardığı adam da yoğun bir iniltiyle içine boşalınca kadar... Genç kadın son bir çığlıkla dişlerini geniş omzuna geçirdi. Tırnaklarını pürüzsüz sırtına batırdı. Onun sarsılmalarını içinde hissediyordu. Keyifle o baskıyı yaşadı...

Sonra doyunlukla gözlerini yumdu.

Her şey bitmişti. Gözlerini açmak istemiyordu. Fakat açmalıydı. Yavaşça araladı... Kendisini seyreden adama yorgunca gülümsedi. Çok güzeldi. Çok güzel olduğunu söylemek istedi ama utandı. Parmaklarını genç adamın terli sırtında gezdirdi.

“Üstümden kalkmazsan... pestilim çıkacak şimdi!” dedi zorlukla. Az önceki performanstan dolayı nefes nefese kalmıştı. Kalçalarını oynattı hafifçe. Yine bir haz sarmıştı içini... “Gerçi çok da rahatsız değilim...” diye fısıldadı.

Hâlâ içinde olan adam da kalçalarını bastırınca, hazla gözleri kısıldı. Bu adam tam bir aygır gibiydi. Genç, güçlü, doyumsuz ve asil... Elini çıplak sırtında gezdirmeye devam ediyordu. Böyle birbirlerinin kollarında cırlıçıplak, üstelik de hâlâ tek parça iken, zenginliğin veya fakirliğin hiçbir anlamı yoktu. Şu anda kollarıyla kucakladığı ve dolgun göğüslerini ezen bu adam hayatındaki her şeyden daha özeldi. Her ikisi de eşitti.

“Yanılıyor muyum?.. Yoksa ben... ilk miydim?” diye sordu adam garip bir sesle.

“Fark eder mi?” diye mırıldandı.

“Etmez mi?” Sesinde garip bir ton vardı. Genç adam kendisini geri çekerek yana kaydı. Önce çarşafa sızmış olan pembeliği gördü. Genç kadının açık bacaklarının kıyısından hafif bir kan sızıntısı gözüküyordu. Masumluğunun delili... Yanak kasları bir an kasıldı. Sonra başını çevirdi. Bir elini dolgun göğüslerine attı. Yavaş yavaş okşarken, dikkatli gözleri genç kadının doyuma ulaşmış huzur dolu yüzündeydi. “Sana bir sürü şey söyledim?.. Bakire olmadığımı sanıyordum?.. Bana hiç ipucu vermedin?.. Hep sandım ki...”

“Ne sandın?”

“O adam ile sen?.. Neden bu konuda yanlış düşündüğümü söylemedin? Onunla yattığını düşündüm. Hem sadece o değil! Başkaları da varmış gibi düşünmeme sebep oldun. Bilerek yanlış düşünememe izin verdin!”

“Yakup ile hiç yatmadık... Ondan önce de kimse olmadı...”

“Şimdi biliyorum. Ama bu hafta sonu niyetin buydu değil mi? Onunla birlikte olacaktınız? Bana verdiğini saflığını ona verecektin? Niyetin buydu?”

“Evet... Ama sence de çok soru sormuyor musun? Çok mu acemiymdim?..” O da elini onun göğsündeki tüylerde gezdirdi. Parmak uçları ile onlara dokunmak çok hoşuna gitti. “Pişman değilim! Benim için harikaydı. Sen memnun kalmadın mı?”

Adam huzursuzdu. “Neden ben? Bilseydim... sana dokunmazdım!”

“Dokunmayacağını biliyordum. Bak, ben sarhoş değilim. Evet, alkol biraz cesaretlenmemi sağlamış olabilir. Ama sebep bu değil... Seninle tanıştıktan sonra yapmamam gereken bir sürü şey yaptım. Bu güne kadar bir erkeğin orasına dokunabileceğimi de hiç sanmazdım. İyi tanımadığım bir jigoloya bekâretimi para karşılığı vereceğimi de! Ama ben pişman değilken sen neden dert ediyorsun? Seni evliliğe zorlayacağımı mı sanıyorsun?”

Adam isteksizce gülümsedi. “Fena fikir değil... Ama sanırım sen benim gibi bir işsiz güçsüzle evlenmeyi düşünmezsin bile!”

Ebru dürüstçe başını salladı. “Doğru! Düşünmem... Üzülme hadi... Alt tarafı seviştik. Sarhoş olmadığımı söyledim. Bunu ben de istedim. Gerçekten de sekste çok iyisin ve benim de çok hoşuma gitti. Yine bile yapabilirim...”

Uzanıp onu yatağa ittirdi ve çıplak bedeniyle üzerine uzandı. O kadar iriydi ki onun yanında küçücük kalıyordu. İri bir el kolayca kalçalarını kavrarken, diğeri de beline dolanmıştı.

“Hediyemi sana vermeyi tercih ettim ve buna pişman değilim...” diye dürüstçe açıkladı. Bal rengi gözleri doyunluğun ağırlığı ile daha da koyulaşmıştı.

“Sevgilin?..”

“Yakup mu?”

“Onu sevdiğini sanıyordum?” Çatılı kaşları ile dikkatle kadını inceliyordu. “Onu intikam için bir kereliğine aldatmak başka... bu yaptığın başka!”

Ebru’nun gözleri bulandı. Sevdiği adam... Yakup! Onu neredeyse unutmuştu. Bu gece her şey bir garipti. “Doğru! Onu hâlâ seviyorum ama o şansını kaybetti. Beni bir gece daha bekleyebilseydi...” Susup devam edemedi. Dudaklarını sıkı. Onu hâlâ seviyordu ama bir yanı da nefret duyuyordu.

“...Şu anda benim kollarım yerine onun kollarında yatıyor olacaktın!” diye onun sözünü tamamladı Selim. Sesi donuktu.

“Büyük ihtimalle! Ama şimdi senin kollarındayım?”

Adam uzun uzun düşündü. Kalçasındaki elini çekip topuzu

    lm    saçlarına dokundu. Kocaman parmakları o kadar becerikliydi ki Ebru  rperdi.

“Peki, ne olacak şimdi?” diye sordu Selim yavaşça.

“Sen ve ben mi?”

“Hayır... Sen ve Yakup... B   k ihtimalle Pazartesi evine gidecek ve beni hemen unutmayı tercih edeceksin! Ama sevgilin Yakup bu yaptığımızı öğrenince çok   kelenecektir?..”

“Ona hesap vermek zorunda değilim...” dedi   keyle. “Ben onun benden önce yattığı kadınlara hiç karışmadım... Yani birlikte ciddi bir ilişki başlatmaya karar verinceye kadar! Bakire olup olmayacağım ise benim bileceğim şey! Bildirim kadarıyla o da bakir değil!” Sonra da ters ters ekledi. “Ayrıca onu terk ettiğimi de sana söylemiştim. Artık onunla bir ilişkim olmasını istemediğime göre, bek retim hakkında ne d   neceğı de önemli değil. Seninle olan ilişkim ise...” Sustu. Ne diyeceğini tam bilemiyordu. “Bizimki zaten bir ilişki bile değil! Sadece cinsellik! İkimiz de birbirimizi tanımıyoruz. Fakat sayende güzel bir gün ve... iyi bir ilk seks yaşıdım. Bunu yine yaşamak isterim... Yarın tüm gün ve gece bizim... Tabii sence de... sorun yoksa?”

Adam genç kadının inanılmaz g zelliikteki yüzüne bakıyordu. Duru bal rengi gözler, her erkeğinin içini titretebilirdi. Upuzun kirpiklerinin takma olup olmadığından uzun süre   phelenmi ti. Artık olmadığından emindi.  p  mekten  i mi  dudaklarında da artık hiç ruj kalmamıştı. Yine de kırmızı ve çekiciydi. Bu kadar güzel ve zengin bir kadının kendisini böyle sunması, her erkeğinin gururunu ok ardı. Üstelik de menfaatsiz ve saf bir şekilde! Ve de saçma bir şekilde para önererek!

“Sadece cinsellik!.. Ama bağlanmak yok?” diye duruma açıklık getirdi. O gözlerde bu açıkça gözüküyordu. Başarılı ve zengin bir kadındı ve de tanımadığı bir erkeğe bağlanmak gibi bir niyeti yoktu.

“Yok!” diye onayladı kadın. “Fakat söz verdiğim gibi sana paramı ödeyeceğim... Ayrıldığıımızda bu yaptığımızın senin için bir anlam ifade etmemesini umuyorum.” Biraz kızarmı tı.

“Seni bir daha görmek için  abalamayayım yani?”

“Şey... Kaba olduğumu düşünebilirsin ama... Aynen öyle! Bu yaptığımızdan sonra aklına yanlış şeyler gelsin istemiyorum. Yaptığımız şeyden çok hoşlandım. İşin doğrusu... bu kadar güzel olacağını bilmiyordum. Neden seninle yaptım onu da bilmiyorum. Sadece pişman olmadığımı biliyorum. Çok güzeldi. Ve bu hafta sonu yine devam etmek istiyorum. Duygusal hiçbir bağlantı olmadan?”

“Sadece seks mi?”

“Evet... Belki biraz da dostluk...”

Genç adam gülümsedi. “Dostlarımla sevişmek istemem... Ayrıca seninle dost olmak da istemem. Senin güzelliğinde bir kadın dost olarak sadece insanın canını yakar!”

Ebru içinde garip bir endişeyle gözlerini kıstı. Birden onun sözlerinden rahatsız olmuştu. Adamın kendisini şimdi bırakmasını istemiyordu. Bedeninin hâlâ ona ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Bu hafta sonunu çılgınlık yaparak geçirmeye kararlıydı.

“İstemiyor musun?” diye yavaşça sordu.

Adam gülümsemesini bozmadan genç kadının taze dudaklarına uzandı. O da şu anda bu güzelliği kaybetmek istemiyordu. Onu uzunca öptü. Ebru farkında olmadan ona sokulup karşılık vermeye başladı. Adamın öpüşü ne kadar da farklıydı. İçinde hemen tutuşan ateş şimdilik genç kadını mutlu ediyordu.

“İstiyorum elbet...” dedi genç adam sonra. Dudaklarını zorlukla ayırmıştı. Arzudan buğulanan bal rengi gözleri de öptü. “O halde... dediğin gibi olsun. Biraz seks, biraz dostluk... Başka bir şey değil!”

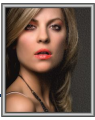
“Doğru... Bağlanmak yok... Söz yok...” Nedense bunları söylerken içinde bir sıkıntı vardı. Gerçekten de kendi sözleri kendi kulağına bile bir garip gelmişti.

“Pazartesiye kadar?..”

“Evet...” Dudaklarını adamın çenesinde gezdirdi.

“Sonra da birbirimizi unutacağız?”

“Hiç tanışmamış gibi...”

“Hiç tanışmamış gibi...” diye mırıldandı genç adam.

Bir süre öylece sarılı halde durdular. Adamın küçük öpücükleri, genç kadının güzel gözlerinde, çekici dudaklarında, narin boynunda gezinmeye başlamıştı. Neden sonra Ebru yeniden heyecanlandığını hissetti ve iri gövdenin üzerinde doğruldu. Onu bacaklarının arasına hapsetti. Kasıklarını adamın sertleşmiş organına bastırırken zevkle titredi. Gözleri arzuyla genç adamın gözlerine dikildi. “Yine yapalım... Hadi öğret bana!” diye fısıldadı. “Öğrenmek istiyorum...”

Yeniden zevkin doruğuna eriştikten sonra uyumak çok güzeldi. Çekinmeksizin adamın kaslarla bezeli gövdesine sarılıp uyumak ise daha da güzeldi. Daha evvel yatağını bir erkekle paylaşmamıştı. Bir erkeğe sarılıp yatmanın güzelliğini bilmiyordu. Sımsıkı sarılan kalın kollar arasında kendisini çok güvende hissediyordu. Hiç tanımadığı bir adamın çıplak vücuduna sarılıp bundan mutlu olmak ne garipti? Başının altında yastık niyetine kullandığı omuz, evindeki kuş tüyü yastıklarından bile rahattı. Elinin altındaki göğüs tüyleri çok seksiydi. Ona dokunmak içine haz veriyordu. Ve sabaha karşı arzuları yeniden canlandı. Utanarak elini düz karnından aşağıya indirdi. Ürkek parmaklarıyla sertleştirmeyi başardığı şey, kendi içine yeniden girdiğinde tatlı bir zafer hissi aldı. Ve onun da kendisi kadar yoğun zevk aldığını bilmek güzeldi. Kendisini şimdi çok daha kadınsı hissediyordu.

Sonra güzelce uyudu. Derin ve huzurlu... En son ne zaman böyle güzel uyumuştü? Bu güzel bir histi.

Sabah üstü uyandığında, adamı yanında bulamamanın verdiği garip endişe ise... alışık olduğu bir his değildi. Bunu görmezden geldi. Pencereden gelen güneş ışığının açısına bakılırsa, vakit epey geç olmuştu. Onun kalkmış olması normaldi. Gerinip vücudundaki değişikliklerin tadına vardı. Neredeyse her yeri tatlı tatlı sızlıyordu. Duşunu alıp aşağıya inmeden önce uzun uzun aynada vücudunu seyretti. Belirgin bir değişiklik gözükmüyordu. Bir iki ısırık izi ve sevimli morlukların dışında... Göğüsleri hâlâ aynıydı. Ne bekliyordu ki? Yıllarca seks yapmadan durmasının anlamsızlığını düşündü. Fakat bu da bir kimya meselesiydi. İçindeki canavarı salmıştı ama Selim'in de hakkını yememek

lazımdı. Kim bilir kaç kadın ona bu tecrübeyi kazandırmıştı...

Aşağıya indiğinde, elinde olmadan mesafeli iş kadını tavrını takındı. Dün gece olanlardan utanmıyordu ama adamın civıttıp civıtmayacağından emin değildi. Belki de ayrılmamak için türlü numaralar yapacaktı? Bunu istemezdi. Bu ilişki sadece basit bir hafta sonu ilişkisi olarak kalmalıydı.

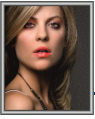
Selim kahvaltıyı hazırlamakla meşguldü. Sessizce işini yaparken, açık televizyondan da haberleri dinliyordu. Televizyonun sesinden dolayı yalınayak gelen genç kadını önce fark edemedi. Sonra başını çevirip ayakta öylece dikilen ve kendisini seyreden genç kadını gördü. Gözleri kısa bir anda siyah bikini üstünde, onun gizleyemediği dolgun göğüslerinde ve mini eteğinden gözükten bacaklarında gezindi. Gördüğü manzara hoşuna gitmiş gibi gülümsedi.

“Uyandın mı?” diyerek genç kadına saçma bir soru sordu. Uyanmamış olsaydı şimdi orada ne işi vardı? Ebru da gözleriyle onun atletik vücudunu seyretmeden yapamıyordu. Her yerini okşadığı o vücut artık kendisinin sayılırdı. Şaka da değildi. On beş bin karşılığı olarak ona sahipti. En azından bir gün daha! Acaba o da kendisini arzuluyor muydu? Adamın civıtmayacağı belli olmuştu ama kendisi her an civıtmaya hazırды. Nemli siyah saçlarına parmaklarını daldırmayı ve yine kendisini öpmesini istedi.

“Tam uyandım sayılmaz...” diye mırıldandı. “Kendimi yorgun hissediyorum.” Ona bakıyordu. Çok yakışıklıydı. Daha fazla dayanamayacaktı. *Lanet olsun!* “Gel de öp beni!” diye istekle emretti.

Adam gülümseyerek yanına geldi. Bir hamlede incecik belinden tutup kendisine çekti. Yalınayak olunca onun omzunun köşesine bile yetişmiyordu. Bu dev gibi adamı tatmin edebildiğine, yatakta onu üzerinde zahmetsizce taşıyabildiğine inanamıyordu. Sonra kısa ama tutkulu bir öpücük ile ödüllendirildi. Genç kadının parmakları gür saçlarına kaydı. Dudaklarını araladı. Tam ona iyice sarılıp devam etmesini beklerken Selim geri çekildi.

İri eli eteğin kıyısından içeriye girmiş, bacağına okşuyordu.

Ebru o zaman bir bacağına kaldırmış ve adamın okşamasına bırakmış olduğunu fark etmişti. “Bunun altına inşallah bir şeyler giymişsindir?” diye mırıldandı genç adam. Dudakları şimdi elmacık kemiğiyle şakağı arasında geziniyordu.

“Bikini... Bikinim var...” dedi heyecanlanarak.

“Bu iyi... Sabahları çok seksi gözükyorsun...”

“Gerçekten mi?” Onun eli bikinisine değince ürperdi. “Patron olduğum için demiyorsun, değil mi?”

“Patron mu?”

“On beş bin?” diye hatırlattı.

Adam başını salladı. “Ha, o mu? Unutmuştum doğrusu! İnan bana sen gördüğüm en seksi kadınsın. Uyurken seni seyrettim. Yüzün melek gibiydi. Göğüslerin ise hayallerimin çok ötesinde! Bu güne kadar böyle dik göğüsler görmemiştim. Ve oran...”

“Lütfen sus!” derken kıkırdadı Ebru.

“Yeniden tadını almak için sabırsızlanıyorum...”

“Şi..Şimdi mi?” diye sordu hayretle.

“Neden olmasın? Çok güzelsin. Sabah sabah taze bir çiçek gibi gözükyorsun. Ve inan bana, bunları söylemek için paraya ihtiyacım yok...”

“Yapma...!” Elleri bikini altının iplerini çözünce küçük siyah kumaş yere düştü. Genç adam onu çekip bir kanepeye götürdü. Oturup genç kadını karşısına çekti. Ebru heyecanla titriyordu. Bacaklarına hakim olmakta zorlanıyordu. Eteği kaldırılıp da adamın yüzü bacaklarının arasına gömülünce, gözlerini kapadı. Genç adam kadının bir bacağına tutup kaldırmış ve ayağını koltuğa yaslamıştı. Eteğinin gizlediği kara saçlı başın ne yaptığını görmek mümkün değildi ama dudakların arsızlığını gayet iyi hissediyordu.

Birkaç dakika sonra genç adamın şortuna uzanmış ve onu bacaklarından çekmeye uğraşıyordu. İçinde söndürülmesi gereken bir ateş başlamıştı. Gündüz gözüyle genç adamın erkeklik organı daha da muhteşem gözükyordu. Dizlerini kanepenin üzerinde iki

yana açarak genç adamın kucağına yerleşti. Çok kolay olmuştu. İçine giren gücü daha iyi hissetmek için gözlerini yumdu. Adama tamamen sahiplendiğinde, gözlerini araladı. Sıyrılan bikini üstünden meydana çıkan göğüsleri, genç adamın işgali altındaydı. Onları adamın ağzından çekmeden, kalçalarını kıvrırmaya başladı. Bunu dün gece öğrenmişti. Biraz geri çek... ve iyice yapıştır... Her defasında biraz daha sertçe... Daha iyi hissetmek için çaba göstermesine gerek yoktu. Kendi narin organına göre fazla iri ve uzundu. En sonuna dayandığında dehşetli bir baskı hissediyor ve çılgılık atmaktan kendisini alamıyordu.

Adamın dudaklarını göğüslerinden çekip onu geriye itti. Ellerini omuzlarına yasladı. Şimdi tüm gücüyle üzerinde kıvranıyordu. Kalçalarını çeken el ise içinde hissettiği baskının şiddetini arttırıyordu.

Sözleşmiş gibi ikisi birden orgazm oldu. Ebru iyice rahatlayınca ve kendisine gelince, gözlerini açtı. Gülümseyerek adama baktı. O da keyifli bir gülümsemeyle kendisini süzüyordu.

“Sana fazla para veriyorum bence...” dedi zorlukla.

“Neden?”

“Tüm işi ben yapıyorum... baksana!” Bikinisini çekip göğüsleri örttü. “Şimdi yeniden duş almamız gerekecek!”

“İyi fikir...”

Ebru yalandan omzuna vurdu. “Aklına bile getirme... Şu anda ayağa kalkacak halim bile yok. Benim düne kadar bakire olduğumu unutma... Dinlenmem lazım...”

Genç adamın elleri hâlâ kalçalarındaydı. Parmakları hafif hafif okşuyordu. Ebru üzerindeki eteğe baktı. Onu çıkarmamışlardı bile. Kalçalarına kadar sıyrılmış ve kırıkmıştı. Yeniden giymesi olanaksız gözüküyordu.

Adamın elleri saçına uzanınca ne yapacağını merak etti. Bir iki hamlede saçlarındaki tokaları alıp hepsini serbest bıraktı.

“Saçlarını açık bırak... Sana çok yakışıyor. Ciddi iş kadını tavrına burada ihtiyaç yok... Bunu bugün unutmanı istiyorum... Sana askıntı olacağımdan da hiç endişe etme. Seninle sadece bir

gün daha sevgiliyiz... Sonrasında senden hiç bir beklentim olmayacağına söz veriyorum!”

Elinde olmadan bu söze üzüldü. Tamam, kendi duygularını anlayamıyordu. Aklı çok karıştı. Pazartesinden itibaren ayrılıp birbirlerini unutmalarını aslında kesin bir şekilde isteyen kendisiydi. Elbette bir beklentisi olmayacaktı... O sonuçta kendi istediği gibi davranıyordu. Fakat... bir erkek ilk kez seven bir kadının ilk sevgilisi olmuşsa... biraz daha ona karşı sahiplenir gibi olması gerekmez miydi? Selim’in sülük gibi kendisine yapışmasını istememekle birlikte, içindeki kadın onun daha ilgili olmasını isterdi.

“Ben...” Dudaklarını yaladı hafifçe. Onun duraklamasını Selim yanlış anlamıştı.

“Korkma hadi! Ben söz verdim mi yaparım... Sana askıntı olmayacağım. Sen de karşılık olarak ciddi bir iş kadını gibi davranmayacaksın? Çünkü sana gülmenin çok yakıştığını fark ettim. Ne dersin?” Çok sevimli gülümsüyordu ama çok da ciddi olduğu belliydi.

Haklıydı... Burada ona karşı rol yapmasına gerek yoktu. Onun kendisini ileride rahatsız etmeyeceği belliydi. Ayrıldıklarında birbirlerini unutup kendi hayatlarına döneceklerdi. Belki de adam aldatılmış bir bakireyle sevdiğini kısa sürede unutacaktı! Garipti ama... onu unutamayacağını biliyordu Ebru. Selim’i ömrünün sonuna kadar hatırlayacaktı. Çaresizce onu onayladı. “Peki... Davranışlarım biraz mesafeli olabilir... Ama ne yapayım? Erkeklere güvenilmeyeceğini çok kısa bir süre önce yeniden öğrendim!”

“Sana söyledim, her erkek aynı değildir. Bana güvenebilirsiniz!”

Fakir adam zengin kadını kolayca unutacaktı. Bu... acı vericiydi.

Başını salladı. “Sana güveniyorum... Bir gün daha sevgiliyiz... Ben de istediğin gibi, sadece basit bir kadın olacağım. Artık patron değilim. Şimdi banyoya gitmem lazım. Ama öncesinde belki beni yine öpebilirsin?”

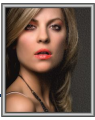

Öpüşündeki lezzeti unutmaması sonraki yarım saatine mal oldu. Kahvaltıyı fazla konuşmadan yaptılar. Sonra erkenden plaja indiler. Fazla güneşlenmeden suya girdiler. Su yeterince serin ve tertemizdi. Bu sefer onun getirdiği şnorkel ile kayalıkların arasında gezip değişik balıkları izlediler. İlk bir iki saat o kadar eğlenceliydi ki, Ebru sık sık güldü. Gülmeyi unutmuştu.

Şemsiyenin altında yaptıkları sevişme ise harikaydı. Deniz vücutlarını dipdiri yapmıştı. Planladığı gibi, onun vücudunun belli yerlerini öpmüştü. Özellikle erkekliğinde uğraşması, genç adamı perişan etmişti. Dilini gezdirdiği her yer, içinde fırtınalar koparmıştı. Fakat ikisi de o kadar tahrik olmuştu ki, kısa bir süre sonra oyalanmaktan vazgeçti. Altında yatan adamın üzerinde zevkle inlerken, sevişmeleri hiç bitmesin istiyordu. Terli vücudunu tüm gücüyle ona bastıra bastıra boşaldı. Sımsıkı kapattığı ağzından kaçan zevk çığlıkları aslında utanç verici olmalıydı. Utanmamayı da öğrenmişti. Bu iki yetişkin arasında paylaşılan mükemmel bir beraberlikti.

Akşam yemeğini biraz erken yediler. Öğle yemeği yemedikleri için acıkmışlardı. Seks ve deniz de onları acıktırmıştı. Genç adam söz verdiği gibi bahçede mangal yaparak, iyi bir aşçı olduğunu da kanıtlamış oldu. Genç kadın daha evvel bu kadar lezzetli yemekler yememişti. Mangal tadına adamın ustalığı da karışınca, nefis bir akşam ziyafeti olmuştu. Mangal kokusunu üzerlerinden silmek için birlikte yıkanmaya karar verip yukarıya çıktılar. Acele etmeden birbirlerinin her yerini sabunladılar. Ebru onu tahrik edinceye kadar elleriyle adamın belinden aşağısını sabunladı. Ardından acele etmeden seviştiler. Genç adam onun kucakladığı gibi büyük yatağa taşımıştı. Ondaki dakikalar çok güzeldi. Tıpkı balayındaki bir çift gibi açlıkla sevişiyorlardı ve Ebru, bundan hiç de şikâyetçi değildi. Genç kadın adamın kendi bedeni üzerindeki bütün isteklerine aynı şekilde karşılık veriyordu.

Gece ileri bir saatte onu yeniden Çeşme'ye götüren Selim, önce bir tatlıcıda dondurmaları kadayıf ısmarladı. Para konusunu asla açmadan, cömertliğini doğal bir tavırla sergiledi. Ebru ona minnettardı. Kendisini onun yanında gerçek bir kadın gibi hissediyordu. O kadar ihtimam ve nezaket gösteriyordu ki, bunu

asil bir aileden gelen Yakup'tan bile görmemişti. Demek genç adam kadınları böyle tavlıyordu? Yaptığının farkında olmamasına rağmen, her kadın bu derece nazik ve eğlenceli bir adamı çekici bulabilirdi. On üç yaşın üstünde her kadın ona bir bakışta tutulabilirdi. Kendi kalbinin başkasıyla dolu olması yazıktı. Elinin altında böylesine çekici bir adam varken, göz göre göre onu yarın özgürlüğüne bırakacaktı. Tek bildiği... Onu özleyecekti...

Eve döndüklerinde, sabaha kadar onunla sevişmeyi planlıyordu. Ne kadar yorulduğunun farkında değildi. Yatak odasına girip de soyunmaya başladıktan ve o geceki ilk sevişmelerinden sonra istemese de uyudu... Uyanık kalma çabaları boşa çıktı. Her seferinde harika olan sevişmeleri, bedeninin bütün enerjisini tüketmişti. Gözlerini birkaç saniyelik diye yummasına rağmen, sabaha kadar deliksiz uyudu. Fakat ahtapot gibi adama sarılmıştı ve onu hiç bırakmadı. Hatta sabah genç adam yataktan çıkıp banyoya gitmeye niyetlendiğinde, uykusunda çocukça mızıldandı.

Tam olarak uyandığında, o kadar büyük bir hayal kırıklığı duydu ki, kendi kendisine kızdı. Uyuyup kaldığına ve değerli zamanlarını harcadığına inanamıyordu. Selim'in de nezaket gereği kendisini uyandırmadığını hissetmişti. Hâlbuki şu anda bile içinde derin bir arzu vardı. Hiç değilse son bir kez sevişselerdi...

Hazırlanıp aşağıya indiğinde, içindeki sıkıntı devam ediyordu. Kahvaltı hazır ve adam televizyonun karşısında çay içerken kendisini bekliyordu. Bir şey demeden yanına gitti. Karşısındaki koltuğa otururken, gözleri her santimini ezberlediği ve öpüp okşadığı esmer yüzdeydi. O da sessizce kendisini seyrediyordu. Üstünde basit bir gömlek ile kot pantolon vardı. Demek ki İzmir'deki işi çok ciddi değildi. Gerçi onun ciddi işlerinde bile takım elbise giydiğini zannetmiyordu ama...

“Geciktim mi?” diye sordu usulca. “Beni uyandırabilirsin?”

“Gecikmedin... Benim acelem yok...”

Gözleri genç kadının ciddi kıyafetindeydi. Doğrudan işe gideceğini önceden planlayan Ebru yanına gerekli ciddi kıyafetlerini almıştı. Siyah bir etek ve krem rengi parlak bir bluz...

İkisi de seksi vücut hatlarını gizlemektense, sanki daha da meydana çıkarmıştı. İnanılmaz güzellikteki yüzü makyajla donuk bir hale büründürülmüştü. Saçlarını her zamanki gibi toplamıştı. Evet, o zengin ve ciddi bir iş kadınıydı. Kollarında kıvranan küçük kadınla bir ilgisi yoktu. Güzel anlar sona ermişti. Ayrılık vakti yaklaşmıştı. İki yabancı olma vakti...

“Ben... teşekkür ederim...” dedi Ebru. Niye teşekkür ettiğini tam olarak bilmiyordu. Eliyle topuzundan kurtulan bir lüleyi geriye itti. Sonra çantasını açıp içinden aldığı kağıdı ona uzattı. “Bu senin...”

Genç adamın sakın bir tavırla çeki almasını seyretti. Üzerindeki rakama ilgisizce bakan genç adam onu öylesine yandaki sehpaye bıraktı. Onu neden cebine atmadığını merak eden Ebru yavaşça uyardı.

“Orada unutursun?”

“Unutmam...” Güzel gri gözleri genç kadının üzerinde geziniyordu. Gülümsedi. “Çok güzel gözüküyorsun? Yoksa artık bunu söylememeli miyim? Anlaşma bitti mi?”

Ebru da gülümsedi. “Söyleyebilirsin sanırım... Ama... Anlaşma bitti!” Sesi kısılmıştı birden. Sözünün sonunu getirebildiği için kendisini tebrik etti.

Selim başını salladı. Yerinden kalkıp uzun boyuyla ona tepeden baktı bir an. Sonra abartılı bir kibarlıkla elini uzattı.

“Buyurun Ebru Hanım... Kahvaltınız hazır...” Gülümsüyordu.

Genç kadın elini onun eline bıraktı. Masaya oturuncaya kadar sıkı sıkı tuttu. Bu ona belki de son dokunuşuydu. Sandalyesine yerleşirken isteksizce elini çekti. İçinde inanılmaz bir sıkıntı vardı.

Kahvaltılarını sessizce yaptılar. Sonra konuşmadan ortalığı topladılar. Genç kadın arabanın şoför koltuğuna geçip de genç adamın evin kapıları kilitlemesini beklerken, saat sekizi yeni geçmişti. Genç adamın küçücük bir el çantası vardı. Ne olabilirdi ki içinde? Birkaç atlet ve şort! Özgür bir adam için gerekli pek az

bir şey! Belki tıraş malzemeleri...

Yol boyu fazla konuşmadan ilerlediler. İzmir'e gelmeden önce, genç kadının gözleri sürekli adamın sakın yüzüne kaymaya çalışıyordu. Elinden gelen çabayı göstermesine rağmen, onun düşüncelerini merak etmeden yapamıyordu. O da bu ayrılıktan garip bir acı duyuyor muydu? Umursamıyor muydu yoksa? Neden ilişkileri hakkında tek bir söz bile söylemiyordu? Onun cıvıtmayacağını ummuştu ama bu kadar da ilgisiz olması doğru değildi... Kabul ediyordu ki onunla harika vakit geçirmişti. Daha bu adama doyamadığını dehşetle fark etti. Keşke biraz daha zaman geçirebilselerdi. Eğer teklif etseydi tüm işlerini erteleyip, birkaç gün daha onunla, o evde memnunkla kalabilirdi. Eğer teklif etseydi?.. Kendisinden mi teklif beklemişti acaba?

Şehre girili henüz birkaç dakika olmuştu. "Ben buralarda bir yerde ineyim..." diye mırıldandı genç adam. Ebru hemen yavaşlayıp trafiğin sakın olduğu bir kaldırım kıyısında durdu. Genç kadın çok sakın gözükiyordu. Oysa kalbi gümbür gümbür atıyordu. İçinde inanılmaz bir hoşnutsuzluk, anlaşılmaz bir terk edilmişlik vardı. Yüzü asıktı. Elleri terlemişti. Halbuki arabanın kliması gayet iyi soğutuyordu. Başını çevirip öfkeden soğuklaşmış gözlerini genç adama dikti. Gidiyordu işte? Her şey bitmişti. Bitmek zorunda mıydı? O kadar çirkin bir kadın mıydı? Olmadığını biliyordu. Onun da beraberliklerinden zevk aldığını biliyordu. Neden kendisinden bir telefon bile istemiyordu? Soyadını sormamıştı. Şirketin adını öğrenmek için hiçbir çabada bulunmamıştı. Kendisi bile onun ne soyadını ne de telefon numarasını biliyordu. Yaşadığı yer bile tam olarak belli değildi. Acı duyduğunu anladı.

Fakat anlaşma bu değil miydi?

Sorumluluk yok, bağlanma yok... Sadece seks... Ve bunları ondan kendisi istemişti. *Aptal!*

"Görüşürüz..." diye mırıldandı genç adam.

"Sanmam!" Neden bu kadar ters cevap vermişti ki? Ama onun kendisini bir daha aramayacağından o kadar emindi ki! İstemiyordu elbet! Araması saçma olurdu. Yine de...

Lütfen ısrar et! Beni yine görmek istediğini söyle!

“Evet... Ben de sanmam! Öylesine bir laftı işte!” Selim de gülmeyen, ciddi bir ifadeyle kendisine bakıyordu.

“Ben...” Yutkundu. Tatil bitmişti. Ayrılık vakti gelip çatmıştı. “Telefon numaranı... alabilir miyim?” dedi aniden. Çıldırması olmalıydı. Bu nasıl ağzından çıkmıştı ki? Elinden geldiği kadar iç dünyasını belli etmemeye çalışan bir tonla devam etti. “Sen... korunmadın! Ben de... korunmadığıma göre... Belki?..”

Adam kısıllı gözlerle kendisini süzüyordu.

“Korkma! Sana zorluk çıkartmak istemiyorum...” diye devam etti. “Hamile kalırsam onu doğururum. Yirmi dört yaşındayım... Otuzuma gelmeden anne olmak istiyordum zaten! Belki... hamile kalırsam... baba olacağını... bilmek istersin diye...”

“Bu çok saçma! Babası olmadan bir çocuk mu yetiştireceksin?”

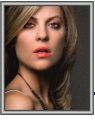
“Ne var ki? Çocuk sahibi olmak için kimseyle evlenmeme gerek yok!”

Adam önce sesini çıkarmadı. Dişleri sıkılmıştı. “Evet... Benimle evlenmek gibi saçma bir niyetin olmadığını biliyorum. Ama benimle olurken günleri planladığını sanmıştım?..”

“Planladım... Ama...” Omuz silkti. “Neyse, önemli değil. Sana gelecekte başarılar dilerim...” Küçük elini uzattı. “İstersen iş teklifim hâlâ geçerli tabii... Sana kartımı vereyim mi?”

Adam homurdanarak arabadan çıktı. Uzattığı eli sıkmamıştı. Arka kapıyı açıp koltuğun üstüne bıraktığı küçük el çantasını aldı. Sonra ön kapıya geldi. Açık camdan içeriye bakmak için öne eğildi. Düz bir sesle, ama tehlikeli bir sakinlikle konuştu.

“Gerekirse ben seni bulurum...”

9. BÖLÜM

Ebru banyodan çıktığında, kocasının tamamen giyinmiş olduğunu ve sakince ayakta beklediğini gördü. Giydiği gri elbiseyi de özel diktirtmişlerdi. Kocasının iyi giyinmesini istiyordu. Onun diğerlerinin yanında farklı durmasını istememişti. Fakat şimdi ona baktıkça, artık pek emin olmadığını düşünüyordu. Çok yakışıklı olmuştu. Onun kadınlara ne kadar çekici geldiğinin farkındaydı. Kaç tane arkadaşının ağzının suyu akmıştı... Belli etmekten de geri kalmamışlardı. Bornozuna sıkıca sarınıp göğsünü kapattı. Yüzüne her zamanki duygusuz soğuk ifadeyi verdi.

“Günaydın!” dedi kocasına. Sanki dün gece bir şeyler yapmamışlar gibi. “Bir yere mi gidiyorsun?”

“Evet... Bugün Cuma...”

Anlaşmalarına göre Cuma ve hafta sonu günleri genç adam serbestti. Evde olması gerekmiyordu. Alıp başını gidiyor ve Pazar gecesi veya Pazartesi sabahı erkenden eve dönüyordu.

“Evet... Tamam biliyorum... Anlaşmamızı bana hatırlatmana gerek yok! Her hafta sonu nereye kayboluyorsun böyle?”

Adam omuz silkti. “Yapacak başka işlerim de var! Ayrıca annemi görmeye gittiğimi biliyorsun! Ben gitmesem ne ilaçlarını alır, ne de doğru düzgün bir yemek yer... Çok inatçıdır. Attığım fırçalar onun inadını ancak birkaç gün kırıyor!”

Ebru derin bir nefes aldı. Yarın gerçekten de hafta sonuydu ve kocasının yanında olmasını çok arzuluyor ve onun uzakta olması artık canını sıkıyordu. Tüm hafta sonu yine yalnız kalacaktı... Herkes eşiyle çocuğuyla bir yere giderken o bu

kocaman evde pineklemek zorunda kalacaktı. Ayrıca bu kısa ayrılıklarda onun başka kadınlarla beraber olup olmadığını da merak ediyordu. Sadece annesini görmediğine emindi.

“Başka bir kadın yok değil mi?” diye açıkça sordu biraz soğuk bir sesle. “Bu hafta bu ihtiyacımı ben karşıladığıma göre gitmezsin diye düşünmüştüm...”

Genç adam gülümsedi. Kalın kaşlarının altındaki gri gözleri ise çok neşeli değildi. “Uzun süredir tek bir kadınla yetiniyorum...” diye mırıldandı.

Ebru uzun süredir hissettiği bir şeyi şimdi çok yoğun bir şekilde hissetti. Kıskançlık... Yakup’u bile o kadınla gördüğünde yıkılmış, kalbi acıyla dolmuş, çok üzülmüş ama asla bu derecede kıskançlık duymamıştı. Kıskançlık duymasından daha doğal ne olabilirdi ki? Bu adam kocasıydı. Yakup ile olandan daha ileri bir ilişkileri vardı. Kıskanmaya hakkı vardı.

“Öyle mi?” dedi onu küçümser gibi. “Güzel mi bari? Ah... Ama sen daha azıyla yetinmezsin... Güzel küçük bakireler, bekâr ve güzel genç kızlar ilgi alanın öyle değil mi? Evli ve sahibi olan kadınlarla ilgilenmezsin... Hani bana söz vermiştin? Başka kadın olmayacaktı?”

“Sabah sabah niye kalbimi kırmaya çalışıyorsun?” diye sordu Selim sakince. “Ben sözümü tutuyorum. Başka kadın yok. Sadece seni kastetmişim.”

“Bu doğru mu?” diye sordu şüpheyle.

“Elbette! Sen sevgilin ile arandaki mesafeyi korumana bak. Yakup dün gece çok pişman ve arzulu görünüyordu.”

“Bu ne demek şimdi?” Biraz sinirlenmişti.

“Dün gece sevgili Yakup Bey’in yüzü çok asıktı. Senin benim kollarımda olduğunu düşünmek onu çok üzdü her halde! Yakında dizlerinin üzerinde sürünerek sana geri gelir!”

“O artık evli... Ben de!” dedi Ebru ters ters.

“Evet, bu doğru! Ama bu kısım işin iyi yanı! Artık evli bir kadın olduğuna göre?.. Belki de ilişkinizi başka yollarla sürdürmekte sakınca görmezsiniz? Belki intikam planlarını

değiştirmişsindir?”

“Sen... Sen... Bunu bana nasıl söylersin? Ben asla öyle bir şey yapmam. Böyle söylemeni gerektirecek bir şey yapmadım. Senin aksine ben sana hep sadığım. Her hafta sonumu başka bir erkeğin yatağında geçirmiyorum. Yani sen gibi!”

“Sana söyledim... Ben de öyle yapmıyorum!” diye alayla mırıldandı genç adam. Ama gülümsemesi biraz yok olmuştu. “Neden inanmak istemiyorsun?”

Genç kadın onun giysilerinde hissettiği parfüm kokularını hatırladı. Sinirli bir şekilde omuz silkti.

“Kendime göre sebeplerim var. Zaten umurumda değil. Nereye gitmek istersen git! Gerçekten umurumda değil. Söylediklerin hiç hoşuma gitmedi. O dizlerinin üzerinde önüme kapanıp yalvarsa bile onunla yatmam. Beni kıskanıyorsan eğer bunu daha güzel bir şekilde söyleyebilirsin!”

Selim’in dudakları ciddi bir tavırla sıkıldı. Sonra döndü ve odadan çıktı. Bornozu içinde öfkeden titreyen Ebru, yürüyüp balkona gitti. Gövdesini tam çıkarmadı. Gözünün ucuyla baktığında adamın, arabasına atladığını ve saldırgan bir kalkışla yola fırladığını gördü. Siyah araba gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı. Sonra sıkıntıyla dudak büktü. Bu kadardı işte! Bütün erkekler aynıydı. Bir de kendisini yargılamaya kalkıyordu. Yok Yakup dizleri üstünde sürünürmüş de.! Yok onunla ilişkisini başka yollardan devam ettirmiş de!.. Gerçekten de kendisini kıskanmış olabilir miydi?

O gün işe gittiğinde, hâlâ sinirliydi ve hafta sonu olmasına rağmen herkese kan kusturdu. Önüne gelene fırça atıp durmuştu. Zaten kendisini çok sevmeyen personelinin o gün iyice kendisinden nefret ettiklerini hissediyordu. Ne yazık ki sinirini boşaltması tam anlamıyla mümkün olmuyordu. Herkes sessiz kalınca, öfkesi havada kalıyordu ve boşalamıyordu.

Kendisinin sağ kolu saydığı Kemal Bey’i çağırttı. Sinirli bir şekilde onu beklerken, gözü parmağındaki alyanstaydı. Adam kapıyı çalıp biraz çekinikçe içeriye girince, soğuk bir şekilde ona koltuğu işaret etti.

“Oturun Kemal Bey...” dedi yaşlı adama...

Adam koltuğun kıyısına oturdu. Bu genç kadını neredeyse çocukluğundan beri tanınmasına rağmen, ondan çekiniyordu. Babası iyi bir patrondur. Zeki ve çalışkandı. Personeliyle ilişkileri her zaman ılıktı. Fakat Ebru Hanım ondan çok farklıydı. Çok zeki, çok çalışkan ama soğuk ve otoriterdi. Hataları kolay affetmeyen ve çabuk öfkelenen bir kişiliği vardı. Şimdi de neden öfkeli olduğunu kimse bilmiyordu. Sabahtan beri herkese kan kusturduğunu duymuştu tabii. Çünkü partinin çok güzel geçtiğini de duymuştu. Parti yüzünden olamazdı. Evlilik yüzünden hafif bir yumuşama olmuşsa da arada yine evlenmezden önceki günlerdeki gibi kızgın olabiliyordu. Evlendiği adamın onu henüz dizginleri altına alamadığı belliydi.

“Beni istemişsiniz?...” dedi saygıyla.

“Evet... Size bir şey danışmak istiyordum...”

“Buyurun?”

Genç kadın koltuğunun arkasına yaslanıp kısıklı gözleriyle yüzüğünü incelemeye devam etti. Sonra ansızın sinirli gözlerini kaldırdı ve kafasındaki şeyi söyledi...

“Kocama bir iş bulmanızı istiyorum...” dedi.

“Selim Bey’e mi?”

“Başka kocam mı var?”

Onun terslemesine aldırmayan adam gözlüklerini düzeltti.

“Elbette ama... Nerede? Düşündüğünüz bir yer var mı?”

“Olsaydı size bulmanızı söylemezdim... Bugün neden kimseyle anlaşılamıyorum ben? Ters tarafından kalkan benim her halde?” Adamın bozulduğunu gördü ama dudaklarını sıkıp geri adım atmadı. “Fabrikada olmasın... Eşimin temizlik yapmasını arzulamam tabii... Konumuna uygun bir iş olmalı!”

“İdari binada?...”

“Olabilir!”

“Şey... Eşiniz ne mezunu?...”

Ebru hafifçe kızardı. Bunu tam olarak bilmiyordu. Bilmemesini fırça atarak gidermeye çalıştı. “Kemal Bey! İşe eleman seçmiyoruz! Kocamın diplomasından size ne? Ona sadece iyi bir iş bulun! Sabah takım elbiseyle gelebileceği ve akşam mesai saati bitiminde eve dönebileceği bir iş olsun... Azıcık zor olsa daha iyi olur... Zenginliğe fazla alışsın istemiyorum.”

“Eee... Peki... Şey olabilir... Pazarlama Müdürünü geçen gün kovmuştunuz... Yerine gelen yüksek tahsilli ve tecrübeli hiç kimseyi beğenmediniz... Şu anda bu kadro boş! Ben idare ediyorum ama?..”

“Ama?”

“Bu iş en zor işlerden birisidir! Bunu biliyorsunuz! Zaten çok zordayız! Eşinizin hiç tecrübesi de yok! Bu konum ona...”

Ebru onun sözünü bitirmesini beklemedi.

“Tamam o halde... Pazarlama Müdürü olacak... Siz zaman zaman ona yardım edersiniz... Alışması için biraz zaman tanıyın. Hata yapmasını engelleyin! Arka planda siz olursanız rahat ederiz... Bu saatten sonra pazarlama stratejileri yüzünden batmak istemeyiz, değil mi? Fakat bu konuştuklarımız aramızda kalacak... Ne Selim Bey ne de şirketten birisi bilecek! Yoksa siz de kendinize yeni bir iş aramak zorunda kalırsınız! Anlatabildim mi?”

“E... Elbette!” diye kekeledi adam.

“Eşimin ciddi bir işte çalıştığını ve kontrolün onda olduğunu sanmasını sağlamalısınız. Arka planda siz kontrol edin. O sadece imza falan atсын...”

“Peki...”

“Güzel... Pazartesienden itibaren işe başlayabilir...”

Kemal Bey gidince, saatine baktı. Akşam olmak üzereydi. Şimdi sıra bunu Selim’e söylemeye gelmişti. Pek hoşnut olmayacağını tahmin ediyordu. Öyle ya! Aylaklık etmek varken neden bir işte çalışması gerektiğini anlamayacaktı. Ama öyle olması gerekiyordu. Planda bu da vardı. Kocasını yakışıklı olmakla kalmayacak, saygın ve başarılı bir iş adamı gibi gözükecekti.

O hafta sonu çok sıkıcı geçti. Birkaç mağaza gezip alışveriş

yaptı. Çok sıcaktı. Geçen sene bu sıralar Çeşme’de, o gösterişsiz yazlıkta olduğunu hatırladı. O sıcak iki gün, Selim’in neşesi ve cinsel elektriği ile çok güzel geçmişti. Bir sene geçtiğine inanamıyordu.

Pazar akşamı yemekten sonra, kocasının oturma odasına girdiğini gördü. Yeni gelmiş olmalıydı. Üzerinde spor bir kot ile rahat bir gömlek vardı. Geçen seneden bu yana vücudunda bir gram değişme olmamıştı. Son iki aydır rahat yaşamamanın verdiği bir kilo alımı da gözüküyordu.

Elindeki kahveyi yudumlarken, onun gelişini fazla ilgilenmeden karşılamaya çalıştı. Rezzan Hanım o sırada Ebru’ya bir şeyler söylüyordu. Onun ne dediğini dinlemeyen Ebru, sadece başını sallayıp onayladı. Kadıncağızın yüzünde Selim’i görünce çiçekler açmıştı. Onun bu adamı fazlasıyla sevdiği gizli değildi artık.

“Geldiniz mi Selim Bey?” dedi keyifle. “Size de kahve fincanı getireyim mi?”

“Harika olur!” dedi genç adam ona gülümseyerek. “Bugün ne var sende? Bir değişiklik var. Sanki... dur bakayım?.. Saçlarını boyatıp biçimini mi değiştirdin?”

Kadın genç kız gibi kıkırdadı. “Evet...” Eli bilinçsizce kısa kesilmiş saçlarına gitti. “Güzel olmuş mu?”

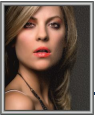
“Çok beğendim...”

Mutluluktan yanakları kızaran kadın dışarıya çıktığında Ebru kocasını uyardı. “Kâhyamla fındırdemezsen sevinirim...” dedi şakayla. “Senin cinsel performansını gücü kaldırmayabilir?”

“Onun beni oğlu gibi gördüğüne eminim... Neden olduğunu anlamış bile değilim...” Yanına oturup gözlerine baktı. “Seni çok seviyor. Sanırım bu yüzden... Kocan olmak bana çok ayrıcalık tanıyor.”

“Doğru... Beni sever. Ne yazık ki fazla kimse sevmez beni!”

Genç adam onun arkasına attığı eliyle, hafif hafif saçlarını okşuyordu. Sihirli parmak uçları, genç kadını hemen uyarmaya başlamıştı.

“Annemi gördün mü?” diye sordu konuyu değiştirmek için.

“Evet... Selamı var.”

“Beni niye onunla tanıştırmıyorsun?” diye sordu suçlarcasına. Bunu çok düşünmüştü. Kocasını kendisinden utanıyor muydu acaba?

“Tanışmak mı?” Genç adam şaşırılmıştı. “Annemle tanışmak ister misin ki?”

Ebru’nun yanakları öfkeden kızardı ama kendisini tuttu. “Elbette isterim!” dedi kızgınlığını gizlemeye çalışarak. “Niye istemeyeyim?”

“Ben... doğrusu isteyeceğini hiç düşünemedim.”

“Sormadın ki? Kocamın annesini, kız kardeşini, yeğenlerini görmek istemem normal değil mi? Anlaşmalı bile olsa biz evliyiz. Onları benden sakladığını düşünmeye başladım.”

“Hiç de değil. Sadece tanışmak isteyeceğini düşünmedim. Öyle bir his oluşturmادين bende? Parayla anlaştığın birisinin ailesini görmek istemediğini sanıyordum.”

“Ama istiyorum... Yani isterim. Kayınvalidem neye benziyor onu bile bilmiyorum. Geçen gün kız arkadaşlarımla yemekten bana onu sordular. Ne diyeceğimi bilemedim.”

“Anladım...” Kapı açılınca, sustu. Rezzan Hanım elinde bir fincan kahveyle içeri girdi. Genç adam o çıkıncaya kadar bekledi. Sonra döndü. “Önümüzdeki haftalarda bana söylersen seni de yanımda götürürüm. Doğrusu o da seni yakından görmek istiyordu. Gelininin resimleri gördü tabii ama daha yakından görmek istiyormuş. Senin resimlerindeki kadar soğuk olmadığını söyledim de...” Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı.

Ebru dudaklarını sıktı. “Beni soğuk mu buluyormuş?”

“Herkes gibi... Bunun için çok çaba harcadığını kabul et! Kimse senin bir gecede dört kere sevişecek kadar ateşli olduğunu hayal edemez.”

Perşembe davet gecesi... Tam dört kere...!

Hatırlamamak mümkün değildi. “Dalga mı geçiyorsun?”

Doymak bilmeyen sendin aklımda kaldığı kadarıyla?” dedi biraz ters bir sesle. Azıcık da utanmıştı. Doymak bilmeyenin adam olduğu tam doğru sayılmazdı.

“Aylardır bir kadına dokunmadığımı düşünürsen... normal değil mi?”

Ebru eli titreyerek fincanını indirdi. İri gözleri kuşkuyla onu süzüyordu. Bu doğru muydu? Doğru olamazdı?.. Kaç kere üzerinde kadın parfümü algılamıştı. Burnunu kaldırdı.

“Yalan söylüyorsun?..”

“Hangi konuda?”

“En son ne zaman seviştiğin konusunda! En son ne zamandı?”

“Perşembe gecesi...”

“Onu kastetmiyorum. O gece yatakta ben de vardım hatırlarsan? Ondan önce?”

“Ondan önce uzun süre kimse olmadı.” Tembelce ayak ayak üstüne attı. “Artık eskisi gibi cazibeli değilim galiba!”

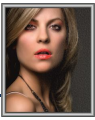
“Kesinlikle yalan söylüyorsun! Kaç kere üzerinde kadın parfümü kokusu hissettim. Bana yalan söyleme! Kendi parfümümü tanırım. Benimki değildi. Her hafta sonu bir yerlere gidiyorsun ve ben ne yaptığını bilmiyorum. Annenin öyle seksi kokan parfümler süreceğini de sanmıyorum...”

“Bak sen! Ben buna hiç dikkat etmemiştim. Gerçekten de kadın parfümü mü kokuyorum?”

“Yanıldığımı sanmıyorum...”

“Öyle bile olsa... kıskanmıyorsun, değil mi? Ne de olsa arada ufak kaçamaklara izin vereceğini ifade etmiştin?”

“Evet... Öyle ama...” Dik dik ona baktı. Yalan söylemeyecekti. Varsın yavaş yavaş gerçeği anlasındı. “Sandığım kadar umursamaz olamadığım için özür dilerim. Ne de olsa daha önce yine sevdiğim bir erkek beni aldatmıştı. Saçma da olsa kocamın ben aldatmayacağını umuyordum. Sana o izni, seni evliliğe ikna etmek için vermiştim. Eğer kıskançlık diyorsan, öyle

olsun. Yanlış hatırlamıyorsam, sen de beni Yakup ile yattım diye kıskanmıştın? Benim üzerimde hiçbir hakkın olmadığı halde...”

“Doğru...”

“Kıskandığını kabul ediyor musun?”

Adam omuz silkti. “Elbette! Tertemiz bir kadına sahiptim ve onu paylaşmak gücüne gidiyordu. Üstelik de onun gibi senin sevgini hak etmeyen salak bir tip! Yakışıklı ve zengin olabilir ama onda bir kurbağadaki ruh bile yok. Bir kurbağa kadar iyi öpemeyeceğine de bahse girerim...”

“Bilemezsin...”

“Öyle mi?” Genç adamın gülümsemesi çoktan yok olmuştu. “Bu sözünle onunla sevişmekten zevk aldığını anlıyorum. Benimle olduğundan daha mı fazla zevk aldın? Çok mu iyiydi?..”

“Konuşmak istemiyorum... Hepsi geçmişte kaldı!”

“Sadece birkaç ay önceydi!”

“Ben senin seviştiğin kadınları sorgulamıyorum? Neden bu konuyu yine açtın?”

“Sana söyledim... Seninle tanıştıktan sonra, ben sadece bir tek kadınla birlikte oldum. O da aylar önceydi...”

Ebru merakla ve acıyla genç adamı süzdü. Onu başka bir kadınla düşündükçe içi parçalanıyordu. Bu adam öylesine sahiplenmek istiyordu ki, tüm kadınları kolayca öldürebilirdi. Selim ise alaycı bir umursamazlıkla ekledi.

“ve o SENDİN!”

10. BÖLÜM

7 AY ÖNCE...

Ebru gözlerini karşısındaki adama dikmiş, dediklerine adapte olmaya çalışıyordu. İzmir'in en lüks lokantalarından birisinde oturmuşlardı. Servis olarak önüne getirilen Çupra balığı, kafasını karıştırmıştı. Güzelce pişirilmiş ve güzel sebzelerle süslü halde tabağına konmuş olan balık, aklına bir başka erkeği getirmişti. Hâlbuki, ne güzel, uzun zamandır onu düşünmüyordu. Geceleri artık daha rahat yatıyordu. Yaşadıkları güzel ve zevkli anları unutmaması mümkün değildi ama bir şekilde arka plana atmayı başarması mümkün olmuştu.

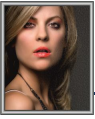
“Ebru?.. Beni affedebilecek misin?”

Genç kadın gözlerini kırıştıtarak bir zamanlar sevdiği adam baktı. Yakup hakikaten üzgün ve pişman görünüyordu.

“Aylardır telefonuma cevap vermiyorsun... Beni bu kadar üzmen yetmedi mi artık? Hatamın bedelini uzun süredir çekiyorum. Tüm istediğim yine seninle o eski, güven dolu ilişkimize dönmek!” Uzanıp genç kadının elini tuttu. “Artık bir son versen?”

“Beni çok kırdın Yakup!” dedi donuk bir sesle.

“Biliyorum...” Pişman sesi doğru söylediğini gösteriyordu. “Her şeyi geriye almak isterdim... O gece bir kadeh içmek için dışarıya çıkmamış olmayı isterdim... Ben... ben o kadını iki serserinin elinden kurtardım... Sonrası kendiliğinden geldi. Ne olduğunu bile hatırlamıyorum. Sabah olduğunda zaten çok pişmandım ve hemen onu defettim!”

Ebru elini geri çekti. Bu dokunuş eskiden olsa içini yakardı ama şimdi adama karşı duyduğu soğuk öfke yüzünden, fazla bir şey hissetmiyordu. Üstelik ne olursa olsun, genç adamın geceyi birlikte geçirdiği o kadın için böyle basit kelimeler kullanması da canını sıkıyordu. Kendisi, beraber olduğu o muhteşem erkek için aynı derecede küçümseyici olamazdı.

“Bilemiyorum Yakup... Düşünmem lazım...”

“Yavrum... Tatlım... Düşünecek ne var? Seni çok seviyorum. Sen benim için dünyanın en değerli şeyisin... Sensiz bir hayatı düşünemiyorum... Aylardır çektiğim acıya bir son ver artık!”

“Yeniden sevgili mi olacağız?”

“Sen ne dersen? Sen ne istersen? İstersen baştan başlayalım... Yeni tanışmış gibi... Bir süre flört edelim. Sinemaya, konsere falan gideriz. Ne dersin? İstemediğin hiçbir şey yapmayız...”

Dalgınca “Seks yok...” diye mırıldandı. Bu düşünce birden midesini bulandırmıştı.

Adam derin bir nefes aldı. “Evet... yok! Ama ne olur fazla sürmesin! Sana dayanamıyorum... Sana her bakışında kollarıma alıp çılgınca sevmek istiyorum...”

“Ben...” Dudaklarının ucunu yaladı. O kollara sığınmak nasıl olurdu? Bir başka erkeğin verdiği etkiyi verir miydi? “...Korkarım şu anda daha yakın olamam. Yeniden denemek istiyorsan?.. Kabul... Ama sadece arkadaşça... Başka bir şey yok! Ben hazır oluncaya kadar!”

Adam bir zafer kazanmış gibi gülümsedi. Gözleri parlamıştı. Yakışıklı yüzü aydınlanmıştı. Bu da yeterdi ona... Ebru gözüne artık daha kadınsı gözüküyordu. Bakışları bile değişmiş gibiydi. Onun arzu dolu dudaklarına baktı. O güzel kıvrımlı dudaklar bir erkeği çıldırtabilirdi. Onu yine kollarına almak ve güzel göğüslerine dokunmak için sabırsızlanıyordu. Genç kadını yakında yatağını paylaşmaya ikna edeceğine emindi. Ne de olsa bunu elde etmesine ramak kalmıştı.

“Anlaştık... Lise öğrencisi gibi romantik olacağım...” diye söz verdi. Fakat fazla beklemeye de niyeti yoktu. Daha evvel hiçbir kadını onu istediği kadar istememişti.

Ebru da hafifçe gülümsedi. Çok yakışıklı ve çekici olduğunu kabul etmek gerekiyordu. Hangi kadın olsa bu erkeğe dayanmakta zorlanırdı. Yeniden elini tutup baygın baygın gözlerine bakmasına sesini çıkarmadı. Etraftaki kadınların nasıl kıskançlıkla kendisine ve açık bir beğeniyle Yakup’a baktıklarını görebiliyordu.

Bakışlarını yeniden balığına çevirdi.

“Madem... barış sağladık!” dedi usulca. “Balığımı yiyebilir miyim?”

Adam gülümseyerek elini bırakınca çatalına uzadı. Birkaç lokma taze balıktan yedikten sonra aklına yine Çeşme’de, bir teknenin üzerinde yediği balık geldi. Bu balık da onun kadar güzel sayılırdı. Ve... Şu karşısındaki adam da o gün karşısında oturan diğer adam kadar yakışıklıydı. En azından ona yakındı...

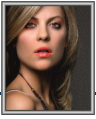
O ne yapıyordu acaba?

Kendisini bir daha görememişti. Tam beş ay olmuştu ve ondan hiçbir haber yoktu. Hâlbuki kendisine söylediği son sözleri gayet iyi hatırlıyordu.

‘Ben seni bulurum ...!’

İçinden gülmek geldi. Ne hamile kalmıştı ne de o adam kendisini bir daha bulmuştu... Tanımadığı bir yabancıнын çocuğunu doğurmak neden kendisine hiç itici gelmemişti? Aslında inanılmaz bir şekilde hamile kalmak isterdi ama kalmayacağını biliyordu zaten. Yumurtlama zamanı, hamile kalmasına uygun değildi. Seviştikleri zaman bunu gayet iyi biliyordu. Sadece onu bir kere daha görmek için blöf yapmıştı. Onun ne soyadını biliyordu ne de yaşadığı yeri... Telefonu bile yoktu. Ama kendisini bulacağını söylemişti. Bulmasını beklediğine de inanamıyordu. Onu yeniden görmeyi istediğini kabul ediyordu. Acaba bir kadın bir erkeği severken başka bir erkekten hoşlanabilir miydi?

Yemekten sonra onu eve bırakan Yakup’un kendisini hafifçe öpmesine de sesini çıkarmadı. Genç adam da hemen ona baskı

yapmak istemiyordu. Genç kadının hâlâ durgun olduğunu görebiliyordu. Acele edip işleri kötüleştirmeye gerek yoktu.

Bu şekilde bir kaç hafta çok sakın geçti. Arada görüşüp yemek yiyorlardı. Fakat Ebru inat etmişti bir kere... Yeniden Yakup'un yakınlaşmalarını engelleyecek kadar mesafeliydi. Garipti ama bunu yaparken de zorlanmıyordu. Gerçekten de şu anda başka türlü bir yakınlaşmayı istemiyordu. Adamın sabırsızlandığını biliyordu ama içinden onunla değil yatmak, öpüşmek bile gelmiyordu. Hâlbuki hormonları çok sağlıklı çalışıyordu. Çok garipti... Çok garip...

'Ne oluyor bana böyle?' diye kendi kendisine sormuştu bir keresinde. Neden eski coşkuyu hissetmiyordu?

Kendisini iyice şirket işlerine vermişti. Zaten ekonomik kriz vardı. İşleri yolunda tutmak zordu. Kore işi istediği gibi olmamıştı. Pazarlama müdürünün yetersiz olduğunu düşünüyordu. Ona bir şans daha vermişti içinden. Yeni bir işte de yetersiz kalırsa kesinlikle kovacaktı.

Çalışmak ise çok vaktini alıyordu. İşyerinde artık daha aksı ve saldırgandı. Elinde değildi. Önceleri rol olarak yaptığı soğuk görüne çabaları, şimdi sanki kişiliği olmuştu. Soğuktu... Öfkeliydi... Bir şeyler içindeki kızgınlığı körüklüyordu. Neye kızgın olduğunu da tam bilmiyordu. Yakup'a değildi. Onun ihanetinin acısını çoktan unutmuştu ve ilginçti ki... umursamıyordu. Peki, neden böyle mutsuzdu? Neden hayatından hiç zevk almıyordu? En son güldüğü zamanı bile hatırlamıyordu. Yok... Hatır, hatırlıyordu. O lanet olası yabancıyla birlikteyken gülmüştü. Hem de çok gülmüş, çok eğlenmişti. Ama şimdi keyifsizdi işte! Çalışanlarına kök söktürüyordu. En azından adil olduğunu düşündü. Elinden geldiği kadar, iyi çalışan personele karışmıyordu. Ah, bir de öfkesinin sebebini bir anlayabilseydi. İçinde yanan öfkenin nedenini tam anlayamıyordu. Oysaki Yakup ile de barışmışlardı!?

Allahtan Yakup'un da işleri yoğundu. Bir gün akşam yemeğinde, lüks bir lokantada, yine ikisi birlikte iken uzaktan bir tanıdığını gördü. Çok uzun zamandır görmediği okul arkadaşı Jülideydi bu... O da kendisini görmüş ve heyecanla el sallamıştı.

Okul zamanı gerçekten de iyi arkadaşlıklar. Yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Fakat araya birkaç yıl girmişti ve artık onun neler yaptığını tam biliyordu.

Yanında hoş bir genç adam vardı. Onu kardeşi Güven olarak tanıştıran Jülide, Yakup'un masalarına davet etmesi üzerine çekinmeden bu daveti kabul etti. Eskiden de böyle rahat bir genç kızdı zaten. Hiçbir şeyden çekinmez, utanmaz ve her ortama kolaylıkla uyum sağlardı. Kardeşinin kendisinden birkaç yaş büyük olduğu belliydi. Orta boylu, atletik ve yakışıklı birisiydi. Güzel gri gözleri vardı. O gri gözleri görünce aklına başka bir erkeğin gözleri gelmişti. Zaman zaman keskin bakan, ama çoğu zaman keyifli, alaycı ve yakıcı gözler...

Aklındaki hayali uzaklaştırmaya çalışarak kendisini Güven'in ekonomi hakkındaki sözlerine vermeye çalıştı. İş kadını olmanın kötü bir dezavantajıydı. Böylece herkes kendisinin yemekte bile iş düşündüğünü sanıyordu. Bu sohbetten sıkılmıştı ama yapacağı bir şey yoktu. Sanki Yakup da ilgiyle dinliyor gibiydi.

Çok bunalmıştı. "İzin verir misiniz?" dedi nazikçe. "Makyajımı tazelemem lazım..." diyerek bir bahane uydurdu. Aslında bu sıkıcı ortamdan kaçıp biraz hava almak için lokantanın terasına çıkmayı planlıyordu. Erkeklerle gülümseyip kalktı. Kalkarken ilk kez Jülide'nin Yakup'a bakan ilgili gözlerini görmüştü. Gözünün ucuyla Yakup'a baktı. O da kendisinin bakmadığını sandığı bir anda ilgiyle Jülide'ye bakmıştı.

Bu bakışlarda ciddi bir şeyler olmasına gerek yoktu. Fazla aldırmadı. Aynı masada oturan iki yabancıların birbirlerine nazikçe göz atmasından başka bir şey değildi. Yerinden kaktıktan sonra, soğuk havaya çıkmak için bir fırsat kolladı. Lokantanın yazlık verandasına çıkan sürgülü kapı zaten hafif aralıktı. Belli ki temiz hava girsin diye aralamışlardı.

Kalabalık masaların arasından bir prenses gibi geçti. Dışarıya çıkacağını belli edemeyeceği için, ceketini sandalyesinin arkasında bırakmıştı. Üzerinde sadece dizine kadar gelen ciddi siyah eteği ve uzun kollu pahalı bluzu vardı. Siyah etek ve açık mavi bluz ile çok seksi olduğunu biliyordu. Yürüdükçe erkeklerin

İlgili bakışları da onu takip etti. Ahenkle sallanan kalçaları ve dolgun göğüsleri ile çoğu erkeği yutkundurdu. Sadece Venüs heykellerinde olabilecek bir orantıya sahip bedeni, birçok kadının da hasetle çatlatıyordu. Genç kadının tek eksisi, her zamanki gibi buz görünüşlü olmasıydı. Donuk bakan bal rengi gözleri ve hafif asık suratı, onu erişilmez kılıyordu.

Dışarıya çıkıp derin bir nefes aldı. Rahatlamıştı şimdi. Ne yazık ki uzun süre burada kalamayacak ve kendisini sıcak tutamayacaktı. Hava çok serindi. Bluzu da yeterince kalın değildi. Yine de kendisine gelmesi için bu serinlik iyi olmuştu. Gözleri ile aşağıda gelen gidenleri izledi. Zengin erkekler ve kadınlar... Çoğu mutlu ve rahat gözüküyordu. Pahalı arabalardan inmek, iyi bir yemek yiyeceklerini bilmek, onları mutlu ediyor olmalıydı.

Oysa kendisi hiç mutlu değildi.

Uzun süredir içi sıkılıyordu. Hayattan beklediği fazla bir şey yoktu. Üzüntüyle başını eğdi. Keşke Selim ile birlikte olduğunu o hafta sonu hamile kalabilseydi... Garipti ama bunu bütün yüreğiyle arzulamıştı. Olmayacağını bile bile... Bir bebeği olsaydı eğer hayatının bir amacı olacaktı. Bebeğine bakardı. Onu besler ve iyi bir evlat olarak büyütürdü. İşlerini biraz hafifletir ve çocuğuna daha fazla zaman ayırırdı. O sersemin çocuğu güzel olurdu da üstelik! Esmer, dalgalı saçlı bir çocuk...

Neredeydi?

Bazı hafta sonları yürüyüş yapıyordu. Kemeraltı'nda, Kordon'da kendi başına geziyordu. Tek başına yapılan sakin yürüyüşlerdi bunlar. Vakit geçirmek için de iyi bir yöntemdi. Sıkıcı hafta sonları hiç değilse biraz renkleniyordu. Son bir aydır hafta sonlarının akşamları ise çoğunlukla Yakup tarafından dolduruluyordu. Tıpkı bu gece gibi...

İtiraf etmese de bu yürüyüşlerde, gözü hep o kot pantolonlu çekici erkeği arıyordu. Bir amacı yoktu. Sadece onu bir kere daha görebilmek istiyordu. O hafta sonunun bir aptallık olmadığını ve ikisi arasında geçen güzel bir beraberlik olduğunu biliyordu. Hiç pişman değildi. Başlangıçta Yakup'a inat olsun diye yaptığını sanmıştı ama artık öyle olmadığını biliyordu. O bir rahibeyi bile

yatağa atabilecek çekicilikte ve çok tecrübeli bir erkekti. Yakup'tan aylarca esirgediği şeyi ona bir gecede vermek, bazen kendisini hafif bir kadın gibi hissetmesine sebep oluyordu. Fakat yine de pişman değildi. Güzeldi... Değişikti...

Aklına takılan başka bir şey daha vardı.

Ona hizmetlerinin karşılığı olarak verdiği çekin parası hesabından tahsil edilmemişti. Neden? Tesadüfen fark etmişti. Sonra bankadan bunu kesin olarak sordurmuştu. O para çekilmemişti. Ne Selim tarafından, ne de onun çeki vermiş olabileceği bir başkası tarafından... Neden?

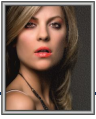
Yakup onun başka bir erkekle birlikte olduğunu bilmiyordu. Gizlememişti ama söylemek için de bir sebep görmemişti. Bilmesine gerek yoktu. O da kendi cinsel tercih özgürlüğünü Yakup gibi kullanmıştı. Hepsi buydu. Tek sorun, Selim ile ayrılımları istediği gibi olmamıştı. Ayrılırken kendisini öpmemişti bile... Onun kendisini son kez öpeceğini ve belki de yeniden görmek için izin isteyebileceğini düşünmüştü. Hep bunu düşünüyordu. İzin verebilirdi... İzin vereceğini biliyordu. Belki birkaç kez daha görüşebilirlerdi?.. Ne sakıncası olurdu ki?

Komikti... Bir ilişkileri olamayacağını savunsa da, ona bir daha görüşmeyeceklerini söylese de, beklediği bu değildi. Genç adamın üstelememesi hoşuna gitmemişti. Arabadan indikten sonra, gerçekten de Selim'im bu konuda hiç bir çabası olmamıştı. En azından genç adamın bir süre sonra kendisini bulmasını bekliyordu. Fakat o da gerçekleşmemişti. Altı ay geçmişti. Koskoca bir altı ay... Hamile kalıp kalmadığını bile merak etmemişti. Anlaşılan kendisi de bu çekici serserinin, işsiz güçsüz adamın hayatındaki diğer önemsiz kadınlardan birisi olmuştu.

Gözleri ile etrafını süzdü yine...

Onu, o pervasız adamı özlememişti... Onu sevmiyordu... Kendisi için bir şey ifade etmiyordu... Sadece bir hafta sonu çılgınca seviştiği isimsiz birisiydi. Soyadını bile bilmiyordu. Birkaç kere sevişmeleri ona değer vermesini gerektirmezdi ki!? Ama?..

Ama o kadar nazikti ki... Onun yanında... kendisini tam bir

kadın gibi hissetmişti. Sadece yatakta değil, onun kolunda sokaklarda gezerken de... Bankta otururken ona sokulduğunda da... Rüzgâra karşı denizi seyrederken sırtını onun geniş göğsüne yasladığında da... Uzun zamandır artık öyle hissetmiyordu. Bir kadın gibi içi kaynamıyordu. Bunu Yakup bile yapamıyordu. İçinde bir şey hâlâ Yakup'a karşı direniyordu. Yaptığı ihaneti kabullenemiyordu.

“Neredesin?” diye fısıldadı karanlığa... Sözleri havada kolayca yok oldu. Hiç bir cevap alamayacağını biliyordu. Dudaklarını sıktı. Üzgündü...

“Kimi beklediğini söylersen... belki yardımcı olabilirim?..” dedi güzel bir ses hemen arkasından...

Ebru'nun tüyleri diken diken oldu. Bulunduğu yerde donup kaldı. Fakat kalbi bir anda deli gibi atmaya başlamıştı. Bu sesi... nerede olsa tanırdı. Yine de çok zaman geçmişti. Ya o değilse? Gecenin soğuşunu bile unuttu. Arkasına dönmeye korkuyordu. Bir başkasını görmeye korkuyordu. Dudaklarını ısırdı. Kendisini toparlayıp gözlerindeki ışığı söndürdü. En azından buna çaba gösterdi. Belirsiz bir nefes alıp yavaşça döndü.

Evet... İşte! Gerçekten oydu!

Rahatça kapının çerçevesine yaslanmıştı. Onun varlığıyla Ebru kendisini küçücük hissetti. Kollarıyla kendi bedenini sardı ve titremesini gizlemeye çalıştı.

Oh...! Ne kadar da değişmişti? Gözleriyle adeta adamı emdi. Siyah bir takım elbise vardı üzerinde. Saçları daha bakımlıydı ve iyice kısaltılmıştı. Hâlâ gece gibi siyahtı. Beyaz gömleği ve kırmızı çizgili kravatı ile o kadar yakışıklıydı ve farklıydı ki! Çok değişmişti. Onun yanından geçse bile onu asla tanıyamazdı. İlk kez bu kadar ciddi bir kıyafetle onu görüyordu. İşsiz güçsüz bir adamdan ziyade kentin en gözde beyefendisi gibi duruyordu. Yanıcı gri gözleri yine sevimli bir şekilde gülüyordu. Son olarak kendisini ateşler içinde bırakan erkeksi dudaklarını süzdü.

“Özel birisini değil...” dedi soğuk bir sesle onun sorusuna cevap olarak!

“O halde o ben olabilirim?..” dedi genç adam her zamanki

alaycılığıyla. “Ben de özel birisi değilim! Öyle değil mi?” Doğrulup ağır ağır yanaştı.

Selim de onu süzüyordu. Genç kadın Selim’in aklında kaldığından bile güzeldi. Her zamanki gibi saçlarını sıkıcı bir şekilde toplayacağına omuzlarına salmıştı. Gece ışığında pırıl pırıl parlıyordu. O güzel bal rengi gözler garip bir ifadeyle kendisine bakıyordu. İçinde bir ışık... seviştikleri zaman gördüğü bir parlıltı vardı. Belki de lokantanın ışığı yansıyordu güzel gözlerinde? Çok belli değildi. Donuk bir bakışık arkasına gizlenmişti. O bakışlardan çok istese de bir şey anlayamadı. Kendisini görünce sevinip sevinmediğini hissedemedi. Ama mükemmel yüzü ve öpülmeyi bekleyen dudakları, hatırladığından çok daha güzeldi.

“Hayır! Sen değilsin!” diye yalan attı Ebru soğuk bir sesle.

“Yazık! Beni özlediğini sanmıştım?”

Genç kadın alaycı bir soğuklukla gülümsedi. Kavisli kaşları yukarıya kalkmıştı. Dudaklarının ucu ise sinirli bir şekilde kıvrılmıştı. Aylar sonra bir gölge gibi karşısına çıkmıştı ve şimdi onu özleyip özlemediğini merak ediyordu. Ne biçim bir adamdı bu?

“Seni neden özleyeyim ki? Birkaç kere seviştik diye mi?” dedi inatçı bir soğuklukla.

“Hayır...” Gözleri parladı. “Doğrusu daha iyi bir sebep bekliyordum...”

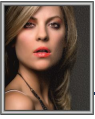
“Ne olabilir?”

“Bana âşık olman fena olmazdı yani?”

Ebru şaşkınca güldü. “Gülünç olma!”

“Söylesene, gerçekten de kimi arıyorsun?” Gözleri arkada gezinen insanlara kaydı bir an! Sonra ışıklar saçarak genç kadının gözlerine kilitlendi. “Sevgilin Yakup olamaz! Çünkü haftalardır yine onunla çıkıyorsun?”

“Sen... Sen beni takip mi ediyorsun?” diye hayretle baktı Ebru. Adamın alaycı bakışları umursamazdı. Birden içini müthiş bir öfke sardı. Hırsla minicik yumruklarını sıktı. “Ve beni görmek istemedin bile!” diye öfkeyle bağırdı. “Beni bulacağımı söyledin

ama yanıma gelmeye gerek bile görmedin öyle mi? Bebeğimiz olup olmayacağını bile merak etmedin? Sen ne biçim bir insansın?”

Genç adam kesin bir tavırla onun sözlerini reddetti. “Merak ettim... Seni sürekli izledim. Fakat bebek olmadığını öğrenmem uzun sürmedi. Yoksa şu nefis vücudun böyle muntazam kalmazdı! Zaten doktora falan da gitmedin...”

“Gitmediğimi ne biliyorsun?”

“Biliyorum... İnan bana çok yakınındaydım!” diye mırıldandı Selim. Gözleri genç kadının bir bebeği taşıyamayacak kadar narin gözüken karnındaydı. Öpmeye doyamadığı sevimli göbeğinde... Şimdi sanki daha da zayıftı?

“Yalancı... Altı aydır ortada bile yoktun?” diye sinirle homurdandı Ebru.

“Sadece görmedin!”

“İyi olmuş! Seni görmek falan da istemiyordum zaten! Şimdi önümden çekilirsen... lütfen, içeriye girmek istiyorum. Üşüdüm!”

Öne doğru bir adım attı. Onun yolundan çekileceğini ummuştu ama adam kıpırdamadı bile. Ona çarpması da bir şey değiştirmeyecekti. Çok çok kendi canı yanardı. Gözleri öfkeyle parlayarak başını kaldırdı, bakışlarını ona dikti. Yanakları kıpkırmızıydı.

“İzin verir misin?” Çok sinirliydi. Onu aylarca izlediğini söyleyen bu adam, yanına gelip bir merhaba bile dememişti... Belki gelseydi ona karşı olan bu merakı, ilgisi ve kabul etmese de... özlemi çoktan yok olmuş olurdu? “İçeriye girmek istiyorum...” diye sertçe mızızlandı.

“Birazdan...”

Selim yumuşak bir hareketle uzandı. Genç kadının kollarından tutup yavaşça kendisine çekti. İlk anda kıpırdıyamayan Ebru, sonra karşı koymak için hırsıyla göğsüne birkaç yumruk attı. Kendi eli acıyınca yüzünü buruşturdu. Sonunda çaresizce sarmalanmasına, iri ellerin arkadan beline dolanmasına izin verdi.

Kolları onun kolları arasında hapis kalmıştı. Çekici kaslarla bezeli sıcak vücudu ise gerçekten de üşümeye başlayan kendi narin bedeni için harika gelmişti. İnleyerek onun kendisine sarılmasına karşı çıkmaya çalıştı.

“Ne yapıyorsun? Bırak beni!” diye cılız bir şekilde itiraz etti. “Herkes görecek... Yakup da içinde!”

“Seni özledim...”

“Ben... Ben seni özlemedim!” Ona yeniden bu kadar yakın olmak dehşet vericiydi. Suçlarcasına baktı gözlerine! “Özleseydin beni bulurdun? Öylece çekip gittin!” Oysa bunları söylemeye hiç hakkı yoktu. Olmadığını biliyordu ama o terk edilmişlik duygusundan bir türlü kurtulamıyordu. Onu suçlamak içini rahatlatıyordu.

“Seni buldum!” dedi Selim gülümseyerek.

“Aynı şey değil! Seni hiç görmedim!”

“Görmeyi istemediğini sanıyordum? Benimle ilgili hiçbir şeyi sürdürmek istemediğini söylemiştin?”

“Olabilir! Bırak şimdi beni! Gitmek istiyorum!” Oysa onun kollarında çok rahattı. Kurtulmak için en ufak bir çaba bile harcamıyordu artık. Ait olduğu yeri bulmuş gibi uysaldı. Sanki adamın bütün vücut kıvrımları kendi kıvrımları için yaratılmış gibiydi. Göğüslerinde, ceketinin açık bıraktığı çelik gibi göğsünün ısınısını hissedebiliyordu. Çınlıplakken bayıldığı bu temas, şimdi bile içini kavurmuştu. Yanan gözlerle başını geriye attı. Selim hatırladığında da uzun ve güçlü gibiydi sanki. Kendisini saran kollar çelik gibiydi. Hâlbuki sevişirlerken çok nazik ve sevecendi...

“Sen gerçekten bana kızmışsın?” diye şaşkınlıkla mırıldandı Selim. “Neden?”

“Bunu anlayamıyor musun? Eğer bana biraz saygın olsaydı gelip beni görürdün? Görüşmememizi ben istemiş olabilirim... Bu normal değil mi? Ben kadını... Sana nasıl güvenilebilirdim? Fakat sen beni unutmaya dünden hazırdın! Beni hemen bıraktın. Üstelik ben kadınlık gururumu kırıp senin telefon numaranı da istedim!”

dedi öfkeyle.

“Şirketinde çaycılık yapmam için mi?”

“Yattığım adama böyle bir iş verir miydin sanıyorsun? Hoşuma gitmiyor ama sana değer veriyordum. İki gün boyunca arkadaşılığın hoşlandım. Hayatta yapmayacağımı düşündüğüm şeyler yaptım. Ve... Ve yapmana izin verdim. Sen benim hayatımın daha berbat olmasını o an için engelledin. Ben de senin hayatımı değiştirmek istedim. Sana daha iyi bir hayat için fırsat sunmak istedim. Neden sana yardım etmeme izin vermedin?”

“Ne değişecekti? Gördüğüm kadarıyla yine o şaşkın kurbağaya dönmüştün! İkinizi bir arada görünce bundan mutlu olacağımı mı sanıyordun?”

“Onu seviyorum... Onunla olan durumum farklı! Sen bunu anlamazsın!”

Genç adam garip bir tavırla gülümsedi. Gözleri kararmıştı. “Demek seviyorsun? Peki, sonunda amacına erdi mi? Seninle yatmayı başarabildi mi?”

“Bu seni ilgilendirmez! Üstümde hak sahibi değilsin! Yakup da değil! Kiminle seks yapacağıma ben karar veririm. Ayrıca beni takip ettiğine göre yatıp yatmadığımızı neden bilmiyorsun?”

Adam kollarının baskısını biraz arttırınca Ebru dişlerini sıkı. Bedeni iyice ona yapışmıştı.

“Söyle bana!” diye emretti Selim. “Onunla yattın mı, yatmadın mı?”

“Peki, sen benden sonra kaç kadınla yattın? Bir, üç, beş? Belki de bir düzine! Benim gibi inatçı bir bakireyi bile bir günde koynuna aldığına göre kim bilir altı ayda hayatında kaç kadın olmuştur? Söylesene hadi? Önce sen açıkla, sonra ben de açıklayacağım!” Meydan okuyan öfkeli bakışları, genç adamın yüzüne dikiliydi. O soğuk kadının bu serserinin yanında böyle ateşli olmasını kendisi bile anlayamıyordu. Onun yanında ya arzudan ya da öfkeden ateşleniyordu.

Genç adam gülümsedi ama ışığı gözlerine kadar ulaşmadı. Onu yavaşça saldı. Güçlü kolların baskısı ve iri vücudun teması

olmayınca, soğuk hava birden genç kadını çepeçevre sarmıştı. Cevap bekleyen öfkeli bakışları ile adamı süzüyordu. Selim başını salladı.

“Bana kızgın olduğun çok açık! Ne yaptığımı tam bilmiyorum ama seninle o hafta sonu olanlar yüzünden beni suçluyorsan?..”

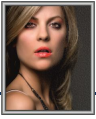
“İlgisi yok!” dedi Ebru sinirle. “Seni hiçbir şey için suçlamıyorum. Ben yirmi dört yaşında yetişkin bir kadıyım. Yakında yirmi beş olacağım. Kararlarımı kendim verebilirim. İstedığım adamla birlikte olma hakkına da sahibim. Seninle oldum diye bir pişmanlık duymadım bu güne kadar! Ama şunu o kalın kafana sok! Ne senden hoşlanıyorum, ne de aşığım! Benim sevdiğim adam belli! İkimiz arasında olan şey ise, sadece basit bir hormonal dürtüydü. Güzeldi... Kabul ediyorum... Hatta harikaydı. Ama başka bir şey değil!”

“Evet... Bunu kabul edebilirim. Fakat bana kızgınsın! Neden? Oysa senin istediğini yaptım?.. Söz verdiğim gibi davrandım. Sana askıntı olmadım. Arada sırada seni kontrol ettiğim doğru... Kendimi göstermeden... Seni rahatsız etmeden! Beni görmekten hoşlanmayacağını düşündüm. Senin yanında zaten çalışamazdım. Seni gördükçe sarılıp öpememek benim için korkunç bir eziyet olurdu. O adamla seni görmeye de dayanamazdım. Senin önereceğin her hangi bir iş, benim için mümkün değildi. Bir çocuk olmadığını görünce de senin adına sevindim...”

“Peki, şimdi niye karşıma çıktın? Seni görmek istediğimi mi sandın?”

Genç adam bir an için başını çevirip içerideki kalabalığı süzdü. “Aslında... Burada olmam sadece rastlantı... Ben de burada yemekteydim. Senin burada olduğunu bilmiyordum. Gördüğümde de... önce rahatsız etmek istemedim. Bir melek gibi kalabalık içinde önümden geçip gittin. Sonra dayanamadım işte! Senin yine o adama döndüğünü bildiğim için, her şeyin yolunda olup olmadığını sorayım dedim!”

“Yolunda... İçin rahat etsin. Yolunda olduğunu öğrendiğine

göre şimdi izin verir misin? Sevgilim meraklanmıştır!” Öyle kaba ve ters konuşmasına gerek yoktu ama adamın her sözü nedense kendisinin canını daha da acıtıyordu. Hem de hiç sebep yokken. Demek burada bulunuş sebebi kendisi değildi?

“Peki, sana izin vereceğim...” diye mırıldandı Selim. Biraz yana kaydı. Yüzü asılmıştı. Saçları daha kısa olmasına rağmen o sevimli perçemler alnının bir yanından kaşına doğru dökülmüştü. Ebru onları düzeltmek için içinde inanılmaz bir istek duydu. Onlara dokunmak ve parmak uçlarıyla geriye itelemek... Sonra da ensesindeki saçları tutmak... Yeniden kendisini öpmesini sağlamak... Bu imkânsız mıydı? Selim zorla olduğu belli olan bir gülümsemeye çevirdi yüzündeki ifadeyi. “Güle güle Ebru... Sanırım bir daha görüşemeyeceğiz!”

Genç kız gururla başını kaldırdı.

“İyi olur... Senin gibi işsiz güçsüz bir adamla gözükmek istemem...” Kıpırdıyamıyordu. Bacaklarına ne olmuştu? Öfkeyle çekip gitmek istiyordu ama ayakları sanki yere yapışmış gibiydi. Kendisini sakinleştirmeye çalışıp onu yine görmüş olmanın verdiği heyecanı artık atması gerektiğini düşündü. Alaycı bir edayla kaşlarını kaldırdı. “Yine de... Önerimde samimiyim. Sana kendimce değer veriyorum. Bildiğin gibi bende senin telefon numaran yok. Eğer bir iş sahibi olmak istersen... beni bulabilirsin! Çalıştığım yeri öğrendiğini var sayıyorum. Eminim öğrenmişsindir? Benim yanımda olmasa da sana tanıdıklarımın yanında masa başı işi bulabilirim!”

Genç adam onun bu alaycı tavrına cevap vermeyince, yanından geçip lokantanın sıcak havasına girdi. Yüzü yanıyordu. Arkasına bakmak istiyordu ama yapamıyordu. Masalarına geldiğinde, Jülide ile Yakup’un gülüşerek konuştuklarını gördü. Şu anda onların yakınlıkları ile ilgilenecek durumda değildi. Beş dakika içinde de nasıl bu kadar samimi olduklarını umursamadı. Jülide’nin erkek kardeşi de açık bir beğeniyle kendisini süzüyordu. Yüzündeki ifadeyi normalleştirmeye çalıştı. Yakup o gelince hemen ilgili erkek havasına girmişti.

“Nerede kaldın Ebru?..” diye sordu merakla. “Az kalsın Jülide peşinden geliyordu! Sana bir şey oldu zannettik!”

“İyiym... Bir tanıdığa denk geldim de!”

“Öyle mi? Kimdi?” dedi adam.

“Tanımazsın! Zaten önemli birisi değildi...” Bakışlarını verandaya açılan cam kapıya çevirdi. Buradan görmek zordu. O da içeriye girmiş olmalıydı. Bakışlarını kalabalıkta gezdirdi. Şimdi de kendi kendine kızıyordu. Onu altı ay boyunca görmeyi ummuştu fakat kendi aptallığı yüzünden ilk görüşmeleri fiyasko olmuştu. Ondan açıkça kaçmıştı. Ona kaba ve öfkeli davranmıştı. Hatta alaycı! Onu umursamadığını belli etmek adına, altı ay içinde hiç görmediği bu adamı, bir daha görmemek üzere yine arkasında bırakmıştı.

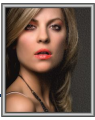
Aptal!

Üstelik yine telefon numarası almadığını düşünüyordu. İyi ki de almamıştı. Zaten numarasını ne yapacaktı ki? Doğru düzgün bir işe girmeye bile niyeti yoktu. O halde ne yapacaktı numarasını? O da diğer erkekler gibi bir erkekti! Ona ihtiyacı yoktu. Kalkıp da yine seks dolu bir hafta sonu için onu arayacak değildi ya? Bundan sonra onunla bir işi bile olmazdı...

Bakışları yeniden salonda gezindi...

Üzerindeki takım elbise geniş omuzlarını ne de güzel meydana çıkarmıştı! O kaslarla bezeli erkek bedeninin her noktasını öpüp okşamasaydı, terzinin giysiyi biraz abarttığını düşünebilirdi. İyi bir terzinin elinden çıktığı belliydi! Kaslarını kısmen gizlemişti ama kalıp gibi de vücuduna oturmuştu. Adamın sırf bir omuzu bile kendi iki omuzu ederdi! Aklında iki soru vardı. Birincisi, adamın bu takım elbiseyi diktirtecek parayı nereden bulduğuydu. Çünkü kesinlikle hazır giyim ve ucuz bir dikim değildi. Üstelik o çeki daha bozdurmamıştı bile! Her hafta kontrol ettiriyordu. İkincisi ve daha önemli soru ise, bu güzel takımı kimin için giymiş olduğuydu...

Belki de savunduğu gibi basit birisi değildi... Jigololuk işini her zaman yapmadığını söylemişti ve buna çoğu zaman inanamıyordu... Yok, yalan söylemişse, eğer kadınlarla parası için birlikte oluyorsa da bu işte bir terslik vardı. Çünkü en başından beri kendisinin zengin bir kadın olduğunu biliyordu ve ilişkisi

sürdürmek için hiçbir çaba harcamamıştı. Aldığı çeki de bozdurmamıştı. Yoksa onu o sabah yazlıkta gerçekten de unutmuş muydu? Onu unutacağı konusunda uyarılmıştı. Fakat bu fikir pek mantıklı değildi. Yazdığı çek anlaştıklarından da fazla bir rakamı içeriyordu. Biraz bonus eklemişti. Unutulacak bir miktar değildi. Peki ya ne? Neden sadece sunduğu cinsel tatminle yetinmişti.

Sıkıntıyla elinde tuttuğu boş kadehini çevirip duruyordu. O zengin bir kadındı. İstese onun hizmetini yine satın alabilirdi. Onunla belki birkaç kere daha birlikte olabilirlerdi. Tabii altı ay önce! Şimdi imkânsızdı. İmkânsız mıydı? Öyle miydi? Evet... İmkânsızdı. Onunla yeniden sevişmeyi düşünebilir miydi? Ücreti ne tutabilirdi ki? Rakamı üç aşağı beş yukarı biliyordu. Aslında onun vereceği bu hizmetinin karşılığını rahatlıkla karşılayabilirdi. Bir gece daha... Belki birkaç gece?.. Yakup'a rağmen?

İstiyor muydu?

Kesinlikle!

Bu cevabın açıklığıyla şaşırdı. Sıkıntıyla kıpırdandı. “Ebru?” diye adının seslenildiğini duyunca düşüncelerinden zorlukla sıyrılıp başını çevirdi.

“Efendim?” Yakup meraklı gözlerle kendisine bakıyordu. Diğerleri de öyle... Bir garson önlerine kahvelerini bile bırakıp gitmişti. Hiç fark etmemişti.

“Ne oldu hayatım? Dalgın görünüyorsun? Beni dinlemiyor muydun?” Dinlenmemek genç adamın en sinir olduğu şeydi. Bunu bilen Ebru, gözlerini kırıştırdı. Ama adamın sesinde kızgınlıktan çok gerçek bir merak vardı.

“Affedersin canım! Dinliyordum ama bir an dalmışım... Ne diyordun?”

“Yarın Güven’in yaş günüymüş. Evde arkadaşlar arasında bir parti vereceğini söylüyor... Bizi de davet ettiler? Ne dersin? Biz de gidelim mi?”

“Ha, evet... Bunu duymuştum...” diye yalan söyledi. Sonra komik davrandığını düşünerek kendisini topladı. İlgili bir gözle Jülide’nin kardeşi Güven’e baktı. “Kaç yaşına giriyorum dedin?”

“Yirmi yedi! Ben Jülide’den üç yaş büyüğüm...”

“Ne güzel!” Nesi güzeldi ki? Saçmalamayı bırakmazsa Yakup iyice bir şeylerden kuşkulanacaktı. Üstelik kuşkulanacak bir şey de yoktu!

“Yaşımızı açığa çıkarmana gerek yoktu!” dedi Jülide hafif somurtuk bir neşeyle. “Neticede biz bu yaşta evde kalmış iki kıızız!”

Ne kıızı?

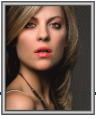
Ebru neredeyse gülecekti. Artık kız falan değildi... Jülide’nin de öyle olduğunu sanmıyordu. Onun çok önceden bunu beğendiği bir erkeğe verdiği emindi. Birlikte okurken bile bu güzel kadın kendisinden çok daha modern düşüncelere sahipti.

“Daha çok gençsiniz...” diye nezaketle ona gülümsedi Yakup. Ebru bir an merakla ikisinin bakışmasını izledi. Aralarında belirsiz bir elektrik mi vardı yoksa kendisine öyle mi gelmişti? Yakup “Güven’in yaş gününe gideriz değil mi?” diyerek benzer pırıltılarla kendisine baktı. Onun iki güzel kadın arasında olmaktan hoşnut olduğunu sezdi. Bu erkekler kadınlara neden bu kadar düşkünlüler ki?

“Lütfen gelin!” diye nazikçe yalvardı Güven. Kahve tabağının üzerinden kendisine bakıyordu.

“Şey... Elbette! Sanırım yarın akşama bir randevum yok!” Tüm cazibesi ile gülümseyince iki erkek birden afalladı. O böyle sık gülümsemezdi. Gülümsediği zaman ortada sanki güneş açmış gibi oluyordu. Güzel gözleri can alıcı bir şekilde ışıldıyordu. “Ama bir işim olsaydı bile gelirdim...” diye ekledi. Bu Güven’i mutlu etmeye, Yakup’u biraz kıskandırmaya yetmişti. Genç adamın gözlerindeki kıskanma pırıltıları hoşuna gitti. Hiç değilse kendisini kıskanan bir erkek vardı. Üstelik eskisi kadar olmasa da bu adam hâlâ onun sevdiği adamdı.

Gözlerini yeniden lokantanın içinde gezdirdi. Arkasına bakamıyordu. Bir kadının oturduğu yerden arkasına bakması ayıptı ama onu göremediğine göre arkasında bir yerlerde olmalıydı. Neyse, önemi yoktu artık! İşte onu son bir kere görmüştü ve o hafta sonu yaşadıklarının o hafta sonunda kaldığını anlamıştı. Ona

karşı duyduğu cinsel istek geçip gitmişti. Altı ay boyunca bu isteğin geçici olup olmadığını merak etmişti. Tüm istediği kollarında zevkle kıvrandığı o tanımadığı yabancıнын, hâlâ üzerinde bir etkisi olup olmadığını anlamaktı. İçi rahattı. Onu istemiyordu...

Öfkeyle kahvesinden bir yudum aldı. Neler saçmalıyordu böyle?

Onu hâlâ arzuluyordu...

Hem de şimdi eskisinden daha fazla olarak! Aklından takım elbise içindeki yakışıklı halini çıkaramıyordu. Ve o elbisenin içindekileri düşündükçe, midesi burkuluyordu. O beden neredeyse her santimine parmak uçlarıyla dokunmuş ve dudaklarıyla öpmüştü. Bakımlı saçları ve sinekkaydı tıraşıyla en az Yakup kadar yakışıklıydı. O çelik grisi gözleri insanın içini deliyordu. O bakışlardan onun da kendisini arzulayıp arzulamadığını anlayamamıştı. Genç adam duygularını doğrusu çok iyi gizliyordu. Fakat az önce terasta kendisine sarılıp vücuduna yapıştırdığı anda, içinde delice kaynayan volkanı hissetmemesi mümkün değildi.

Gözleriyle Yakup'u süzdü. Belki de artık bu adama da yatakta bir şans vermesinin sırası gelmişti. En azından kıyaslama yapabilmesi için bu mümkün gözüküyordu. Onun usta bir âşık olduğunu biliyordu. Bunu duymuştu da! Ayrıca öpüşlerinden de hoşlanıyordu. Elleri kendi bedenine değdiği zaman ondan tiksiniyordu. Hem o sevdiği adamdı. Çıplak göğüslerini ona hiç elletmemişti ama galiba artık ona bu hakkı tanımalıydı! Başka bir erkekle neler hissedeceğini de öğrenmek zorundaydı.

Bakışlarını kaldırdı.

O zaman gördü Selim'i... Lokantanın çıkışındaydı. Yanında çok güzel bir kadın vardı ve bu esmer kadın görevliden pahalı vizon kabamını alıyordu. Ta uzaktan bile olsa gözleri kesişti. Ebru gözlerini kaçırmak istedi ama bunu yapamadı. Genç adamın bakışları kendi gözlerini hapsedmiş gibiydi. Sonra telefonu çaldı. Telefonu çalınca neden öyle baktığını anladı. Şimdi Selim'in bir elinde o pahalı telefonu vardı ve kulağına götürmüştü. Çok tutmadı ve yanındaki kadın vizon kürkünü giydiğinde, telefonunu kapatıp

gölümseyerek o esmer kadına baktı.

Aynı anda Ebru'nun telefonu da susmuştu.

Onun kadına gülümsemesinden Ebru nedense hiç hoşlanmadı. Kapıdan çıkıncaya kadar arkalarından baktı. O kadının kim olduğunu merak etti. Zengin olduğu belliydi. Peki, Selim neden öyle şık giyinmişti? Kendi yanındayken, o hafta sonu gayet bıçkın ve rahat giysileri vardı. Yavaş yavaş onun jigololuk yapmaktan daha çok hoşlandığını düşünmeye başlıyordu. Hem güzel kadınlarla birlikte oluyordu, hem de iyi para kazanıyordu.

“Kim aradı?” diye sordu Yakup.

Ebru hemen yanında duran telefonuna baktı. Eline alıp öylesine ekranda gözüken numaraya baktı. Sonra ifadesiz bir sesle “Tanımıyorum...” dedi. “Herhalde yanlış numara!”

“Bir ara istersen?”

“Gerek yok. Çok isteyen yine arar!”

Çok geçmeden onlar da yerlerinden kalktılar. Ertesi gün görüşmek üzere Jülide ve Güven ile lokantanın önünde ayrıldıktan sonra, Yakup'un arabasına bindiler. BMW ıslak yollarda kayar gibi ama güvenle gidiyordu. En sonunda genç kadının evinin önüne vardılar. Araba evin içinde bulunduğu güvenlik kontrollü bahçeye girdi. Sonra yumuşak bir frenle iki katlı lüks villanın önünde durdu. Her taraf ıslık ıslıldı. Bir iki çalışan da etrafta geziniyordu. Ebru'nun evinde tam yedi kişi çalışıyordu. Eskiden daha kalabalıktı ama annesi ve babası öldükten sonra bazılarını işten çıkarmıştı. Onların hizmetlerine artık ihtiyaç duymuyordu. Tabii tamamen ortada bırakmamış, ya başka evlere yerleştirmiş, ya da şirket içinde bir iş bulmuştu.

“Evin bu kadar kalabalık olduğu için sinir oluyorum!” dedi adam sıkıntıyla. “Seni rahatça öpemiyorum bile ...”

Ebru gülümsedi. Gözleri anlayış doluydu. Bu sevdiği adamdı. Kendisini toplamalıydı. Son haftalarda ona olan kızgınlığı yüzünden biraz soğuk davrandığını kabul ediyordu. Elbette ki o bir erkekti. Elbette ki ihtiyaçları vardı. Tıpkı kendisinin olduğu gibi... Artık kendi bedeninde de cinsel dürtülerin geliştiğini fark

ediyordu. Bir kadındı ve bir erkeğin dokunuşlarına ihtiyacı vardı. Yakup'u kendi üzerinde hayal etmeye çalıştı. Onun bacaklarının arasına yerleşmesini ve içinde hareket eden organının vereceği hazzı düşündü. Tek sorun bakire olmadığını hemen anlayacak olmasıydı. Hatta kendisini bu işten zevk almaya Selim'le olduğu gibi kaptırırsa, artık tecrübeli sayılabileceğini bile görecekti.

Tabii kendisinden önce başka bir erkek olduğunu öğrenince, önce hayal kırıklığına kapılacaktı... Hayır, çok sinirlenecekti... Bir keresinde bakire olup olmamasının önemli olmadığını söylemişti ama gerçekçi olmadığını tahmin ediyordu. Sonra ne olurdu? Büyük ihtimalle benzer bir durumu kendisi yaşadığı için bu durumu kabul edip ilişkilerini devam ettirmeye çalışacak ve her fırsatta kendisini yatağa atacaktı. Olası evlilik planları da suya düşecekti. Bakire olmayınca artık kendisiyle evlenir miydi ki? Kim bilir!? Belki! Zaten evlilik lafını çok sık ettikleri söylenemezdi... Yakup hiç de evlenmek istiyor gibi gözüküyordu!

Olsun... Evlenmek şart değildi. Belki de bu adamdan bir çocuk yapsa iyi olurdu. Onun çocuğu da güzel olurdu. Yakışıklı adamdı. Altı ay önceki ilk tecrübesinden sonra çocuk konusunu daha sık düşünür olmuştu. Çocuk sahibi olmak için evlenmesi gerekmiyordu. Özgür ve zengin bir kadındı. Sosyete bunu kendi başına buyrukluğuna verirdi. Şımarık ve soğuk iş kadının babasız bir çocuk doğurması kısa sürede unutulurdu.

Aklındaki binlerce düşünceye kapılarak elini uzattı. Adamın yakışıklı yüzüne dokundu. Zarif parmakları gergin cildinde gezindi.

"Sabrından dolayı sana hayranlık duyuyorum..." dedi yavaşça. "Sanırım... bana dokunma yasağını... yavaş yavaş kaldırmalıyım..."

Genç adamın gözleri parlamıştı. Duyduklarına inanmıyor gibiydi. Nihayet genç kadının aylar süren inadı kırılmış gözüküyordu. "Ne dedin?" dedi arzulu bir sesle.

"Bu hafta sonu... sıcak bir yerlere gidelim mi?" dedi utangaçça. "Birlikte vakit geçiririz. Hoşuna gider mi?"

"Ah, Tanrım! Bunu bana mı soruyorsun?" dedi adam

hasretle. “Anladığım şekilde mi söylüyorsun peki?” diye tereddütle sordu.

Ebru gülümsedi. Gözleriyle onayladı. Dudakları çocuksu bir tavırla büzüştü.

“Sen nasıl anlamak istiyorsan öyle söylüyorum...” dedi ağır ağır. “Artık seni mutlu etmek istiyorum... Olanları unutabilirim sanırım. Aslında o günden sonra ben de bir hata yaptım... Bunu sana söylemeliyim... Ben aslında...”

Genç adam onu dinlemiyor gibiydi. Heyecanla elini tutup dudaklarına götürürken, genç kadının sesini mutlu bir ifadeyle kesti. “Ah, hayatım... Sen asla hata yapmazsın! Sen benim gözümde o kadar mükemmelsin ki! Söz veriyorum seni mutlu edeceğim... Bu hafta sonu önceki gibi olmayacak! Harika olacak... Hemen yer ayırtacağım... Nereye gidelim? Kıbrıs’a gidelim mi? Belki yüzeriz bile!”

“Ocak ayında mı?”

“O zaman İtalya’ya gidelim... Veya İspanya’ya... Fransa da olur... Ön balayı gibi bir şey yaparız...”

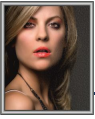
“Balayı mı?”

“Evet... Elbette! Anlaşabileceğimize karar verdikten bir süre sonra da evleniriz. Bir iki sene deneme süresi geçiririz. Ardından da muhteşem bir düğün yaparız.”

“Ben o kadar beklemek istemiyorum Yakup! Çocuk yapmak istiyorum!”

“Çocuk mu? Saçmalama aşkım... Ne çocuğu?.. Önce birbirimize doyalım. Birbirimizin tadını çıkaralım. Daha çok erken! Vücudun bir çocukla biçimsizleşmeden senden doyaya faydalanmak istiyorum!”

Ebru istemese de gerilmişti. Genç adamın planlarında henüz bir evlilik ve çocuk yoktu. Üstelik hamilelik kadar güzel bir olayı vücudunun biçimsizleşmesi gibi iğrenç bir kelimeyle ifade etmesi hoşuna gitmemişti. Onunla yatmayı kabul ediyordu ama iki sene boyunca onun metresi olamazdı. Yakup’un istediği ise resmen buydu.

Yakup da genç kadının gözlerindeki hayal kırıklığını görmüştü. Gülümseyerek elini uzattı ve mükemmel çenesini kendisinden beklenmeyecek bir naziklikle kaldırdı. Her kadın gibi onun da evlenmek ve çocuk sahibi olmak istemesine şaşırma-mıştı. Tanıdığı kadınların çoğu daha ilişkilerin başında hemen böyle saçma hayallere kapılıyorlardı. Evet, Ebru tanıdığı en güzel kadınlardan birisiydi ama henüz onunla evlenmek için kendisini hazır hissetmiyordu. Fakat Ebru'yu elinden kaçırmak da istemiyordu. Üstelik onun ilk erkeği olarak ona öğretebileceklerini düşünerek çok heyecanlanıyordu. Yatakta böyle soğuk olmayacağını tahmin ediyordu.

“Aşkım... Birbirimizi tanımakta ne var?” dedi kandırıcı bir sesle. “Belki de o kadar bile beklemeyiz! Önemli olan aramızdaki uyum... Bir bakmışsın yaza düğünümüzü yapmışız? Her şey mümkün! Ama çocuk konusuna bir şey diyemem! Daha kendimi baba olabileceğim gibi hissetmiyorum...”

“Anlıyorum...” Yine de sesi belirsiz bir kırıklıkla doluydu.

“Kızma bana! Yalan mı söyleseydim? Seni kandır-sa mıydım? Son yalan söylediğimde ne olduğunu gördük! Altı ay geçmesine rağmen hâlâ bana mesafeli davranıyorsun!”

“Davranmıyorum...”

“Davranıyorsun... Neyse, gidecek miyiz? Bir yerde oda ayırtayım mı?” Yüzündeki elini çekip hafifçe sıyrılan eteğinin meydana bıraktığı pürüzsüz bacağına koydu.

Ebru onun gözlerindeki sevimlilik karşısında gülümsedi. Bu adam gerçekten silahlarını nasıl kullanacağını biliyordu. “Evet...” dedi sonunda. Onun uzanıp dudaklarına bir öpücük konduracağı sırada elini göğsüne dayadı ve engel oldu. “Şişş! Etrafta şimdi herkes bizi gözlüyor. Neden arabadan inmediğimi merak ediyordur!” dedi özür diler gibi.

“Lanet olsun onlara! Sen patronsun! Senin yaptıkların onları ilgilendirmez!”

“Evet, ama çoğunu çocukluğumdan beri tanıyorum... Sabret, az kaldı! Sadece dört gün!”

“Allahım! Nasıl dayanacağım bilmiyorum! Yarın seni arar nerede yer ayırttığımı söylerim. Yanına fazla bir şey alma! Nasılsa çok giyinik gezecek değiliz!” Eli yavaşça eteğinden yukarıya tırmanmaya başlamıştı.

Ebru kızardı. Adamın cinsel arzusu gözlerinden taşıyordu. Ele izin verip vermemek arasında kararsızca durakladı. Kasıklarına doğru giden el içinde fazla bir şey uyandırmayınca, uzanıp yarı yolda yakaladı. Yorgunluktan olmalıydı. Kendisini hakikaten yorgun hissediyordu. Nazikçe engellediği eli bacaklarının arasından geri çekti.

“O zaman hafta sonuna kadar sabret!” Uzanıp adamın dudaklarına çok hızlı bir öpücük koydu. Bunu da kimse görmüş olamazdı ya! Kendisini hemen arabadan dışarıya attı. Soğuk hava iyi gelmişti. “Görüşürüz...”

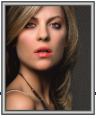
Çalışanların çoğu evlerine gitmek üzereydi. Evde sadece güvenlik görevlisi ve üç yardımcı kalıyordu. Ebru içeriye girerken evin en eski çalışanı Rezzan Hanım’dan çay hazırlamasını istedi. Bu kadını küçüklüğünden beri tanırdı. Elli yaşlarında hoş ve çalışkan bir kadındı. Evin alt katında kendisine ait hoş bir odası vardı. Evin genel sorumluluğu ondaydı.

Kafası karışık bir halde oturma odasına gidip bir koltuğa attı kendisini. Yakup’un kendi umduğu gibi bir ilişkiye hazır olmadığı belliydi. Her genç kadın gibi evlenmek istemesinde ne gibi bir hata olabilir ki? O sadece seks yapmak istemiyordu. Bir kocası olsun istiyordu. Anne olmak istiyordu! Acaba yeniden Yakup ile bir ilişkiye başlamakla hata mı yapmıştı? Fakat hakkını yememek lazımdı. Adam en başından beri bu konuda dürüsttü. Evlenmeden önce bir süre birlikte yaşamak istediğini gizlememişti.

Eline telefonu aldı...

Kaydırarak açtığında ekran aydınlandı. Ekranda cevapsız arama gözüküyordu. Numaraya kızgın kızgın baktı. Sonra telefonu bir kenara fırlattı.

Çayı geldiğinde ilgisizce televizyon seyrediyordu. Rezzan Hanım bardağını önündeki sehpa bırakırken, gülen gözlerle kendisine baktı.

“Saçların böyle çok güzel olmuş!” dedi. Ebru’yu bebekliğinden beri tanıdığı için bu samimi hakkı kendisinde buluyordu. Genç kadının zaten kızamadığı veya araya mesafe koyamadığı ender insanlardan birisiydi. Ona sevgiyle bakan kadına o da samimi bir tavırla gülümsedi.

“Sağ ol...” dedi ona. Aklına saçlarının tokasını tek tek çıkarmaya bayılan bir adam geldi. Kadını nazıkçe davet etti. “Gelsene... Sen de bir çay iç!”

“Yok... ama bir kaç dakika oturayım. Yarına yapmam gereken bir iş var. Yemek nasıl geçti?” Bir yandan da kıyıdaki tek kişilik bir koltuğa kalkmaya hazır halde oturmuştu. Ebru omuz silkti.

“Fena değildi. Okul arkadaşım Jülide’yi gördüm. Onlar da vardı masamızda. Abisi ile birlikteydi.”

“Ne güzel... Jülide Hanım’ı biliyorum. Evlenmiş mi?”

“Hayır... Yine her zamanki gibi çok güzel ama daha evli değil... Bu zamanda iyi koca bulmak zor!”

“Doğru... Yakup Bey daha sana evlenme teklif etmedi mi?”

“Etmedi... Edeceği de yok zaten! Birlikte yaşamamızı öneriyor!” Kadının gözleri şaşkınca büyüyünce güldü. O hâlâ eski kafalı bir kadındı. Her ne kadar yıllarca zengin sosyete içinde yaşamışsa da evlenmeden önce birlikte yaşamak onun kitabında yoktu. Ne yazık ki kendisi için de öyleydi! “Bakma öyle şaşkınca! Artık böyle şeyler normal!”

“Bana göre değil... Ayrıca ben nedense Yakup Bey’den hoşlanmıyorum... Onda bana ters gelen bir şey var!”

Ebru güldü. “Boş versene! Geçen sefer sana ters bir şeyler söyledi diye ona gıcık kapıyorsun! Yoksa ilk gördüğünde çok beğenmiştin?”

“Evet... Özenerek yaptığım o rostoya bir sürü laf söylemişti!”

“Sadece sosunun biraz fazla salçalı olduğunu söyledi. Adama kabahat bulma! Öyleydi gerçekten!”

“Tamam, öyleydi ama söyleme şekli hoş değildi. Sana da sanki fazla sahipleniyor!”

“Ben hoşlanırım böyle şeylerden! Hangi kadın sahiplenilmek istemez ki? Hem de bir erkek tarafından?”

“Ne demek istediğimi anladın sen! Eminim lokantada da sana sormadan içki, yemek falan ısmarlamaya kalkıyordur?”

Ebru kıkırdadı bu sefer. Bu doğrudu. Gözlerini kırptı. “Doğru ama artık yapmıyor. Merak etme Rezzan Abla?.. Ben çocuk değilim. Kendi isteklerimi bilirim ve başkalarınınkini zorla kabul etmem. Ayrıca onunla yaşayacak da değilim... O çok istiyor ama ben kimsenin metresi olmam...”

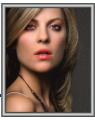
“Emin misin?”

“Evet... Fakat bu hafta sonu birlikte bir tatile çıkmayı kabul ettim! Ona yeni bir şans vermeye karar verdim...”

Rezzan Hanım dudaklarını büzdü. Sıkıntıyla genç kadını süzüyordu. Onun aylardır biraz daha değiştiğinin farkındaydı. Altı ay kadar önce adamın Çeşme’deki evine gitmişti ve sonra bir anda adamdan ayrıldığını duyurmuştu. Onun başarısız bir cinsel ilişkiden sonra mı böyle davrandığını bilmiyordu. Doğrusu önce rahatlamıştı ama sonradan haftalar önce yeniden birleştiklerini duyduğunda üzülmişti doğrusu. O adamın kendi minik hanımına yakışmadığını düşünüyordu.

“Ebru... Yanlış anlamazsan kızım?..” diye rahatsızca başladı. Genç kadının gözlerindeki sakın ifade üzerine devam etti. “Onunla buluşmaya gittiğin o gün... çok heyecanlıydın. Ben... senin bakire olduğunu biliyordum. Sonra oradan ona küs bir halde geldin! Sandım ki... ilk tecrüben iyi gitmedi. Sonra aylarca onu görmedin. Şimdi neden onunla bir tatile çıkıyorsun? İlk tecrübenden farklı olacağını mı sanıyorsun?”

Ebru bir an bile gözlerini kırpmadan kadının üzgün yüzüne baktı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Bu kadın ona artık ölmüş annesinden bile yakındı. Çoğu sırrını biliyordu. Çoğu?.. Hepsini değil. Elindeki çay bardağını sehpa üzerindeki gümüş tepsiye koydu. Demliği alıp kendisine yeni bir çay doldururken hafif bir sesle mırıldandı.

“İlk tecrübem kötü değildi...” diye mırıldandı. Bardağına şeker attı ve kadına baktı. Onun irileşmiş gözlerine dikti güzel gözlerini... “Aksine... ilk tecrübem çok güzeldi!” dedi üzerine basa basa.

“Ö...öyle mi?” diye kekeledi kadın. Minik kızının büyüyüp bir erkeğin kollarında masumiyetini kaybetmesine şok olmuştu. En azından hoşuna gitmiş olması artık iyi bir haberd. Haftalarca onun durgunluğunu buna bağlamıştı. “Peki, o zaman sorun ne? Neden o hafta sonu öyle üzgün döndün? Ben... şey sanmıştım...”

Ebru gülümsedi. Dudakları hafif acı bir gülümseme ile kıvrılmıştı. “Sorun mu ne? Sorun seviştiğim adam!”

“Yakup Bey neden sorun olsun ki? Küsmenize sebep olacak başka ne yapabilir ki? Madem ona istediğini de verdin?”

Ebru gözünü yanında duran cep telefonuna dikti. Şimdi o telefonun bir yerlerinde, artık sinir olduğu bir adamın numarası duruyordu. Bu nasıl bir adamdı? Madem telefon numarasını bile biliyordu neden bir kere olsun aramamıştı? Hem nereden öğrenmişti numarasını? Çok yakınları hariç bu numarayı kimse bilmezdi.

“Çünkü ben...” diye isteksizce başladı. Derin bir nefes aldı. “Çünkü ben o hafta sonu... Yakup’la değil, bir başkasıyla birlikteydim!” dedi ansızın. Umursamaz, yaptığından hiç utanmaz, kendisinden memnun bir hali vardı.

“An... anlamadım?” diye kekeledi kadın.

“Anlamayacak bir şey yok... Başka bir erkekle birlikte oldum dedim. Ve inan bana çok güzeldi!”

“Ama?... Bana... Yakup Bey’le... buluşmaya gittiğini söylemiştin?” Kadın şaşkınlıktan konuşamıyordu.

“Doğru, önce öyleydi. Ama sonra... Sonra olmadı işte!”

“Bir dakika! Ben bu işten bir şey anlamadım? Sen şimdi o hafta sonu Yakup Bey ile buluşmaya gittiğini ama sonra başka bir adamla olduğunu mu söylüyorsun? Bekaretini başka bir adama mı verdin?”

“Evet... Garip değil mi? İki gün boyunca onunla birlikte

oldum.”

“Kimle?”

Ebru bu sefer içtenlikle güldü. “Tanımıyorum...!”

“Ta...tanımıyor musun? Şaka yapıyorsun?”

“Kekelemeyi bırak! Hayır, şaka değil... Özetle durum şu! O gece ben yolda kayboldum. Oraları bilen bir adam beni Yakup’un evine götürdü. Tabii geç gittiğim için Yakup Efendi o sırada bir kadın bulup eve getirmişti. Gözlerimle gördüm... Beni aldattığı için tabii perişan haldeydim ve o gece mecburiyetten o adamın evinde kaldım. Hatırlarsan saat çok geçti. Adam bana çok iyi davrandı. Sonra da Yakup’a inat ertesi gece onunla seviştim...” O kadar rahat bir tavırla açıklama yapmıştı ki konuyu böyle basit ve sevimlice açıklayabildiği için kendi kendisini tebrik etti.

“Aman Allahım!” Rezzan Hanım şok içindeydi. Dili damağı kurumuştu. “Aman Allahım!” diye gayri ihtiyari tekrarlayıp duruyordu. “Yoksa... yoksa sana tecavüz mü etti?”

“Beni dinlemiyorsun! Onunla seviştim diyorum... Zorlama olmadı... Aslında sanırım biraz oldu! Galiba ben onu zorladım!?” Elinde olmadan gülümsedi.

“Sen şimdi kızlığını hiç tanımadığın bir adama mı verdin? Bana bunu mu söylüyorsun? Bir kızgınlık uğruna bunu nasıl yapabildin?” Kadının sesi hayret ve biraz da ayıplama doluydu.

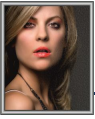
“Ama çok güzeldi... Çok yakışıklı, uzun bir adamdı.” Genç kadının gözleri alaycı bakıyordu.

“Allahım! Nedir senin bu yakışıklı uzun adamlardan çektiğin? İnan bana hâlâ şaka yaptığını düşünüyorum! Şaka değil mi? Hadi, söyle! Şaka olmalı!”

“Değil Rezzan Abla... Maalesef değil... Artık küçük bir kız değilim... Nasılsa olacaktı!”

“Ama kocanla olacaktı? Sen her zaman ahlaklı bir kız olmuştundur!” Hayretle başını iki yana salladı. “Yakup Bey bile değil... Tanımadığın bir adam öyle mi?”

“Bu kadar üzölme...”

“Ya Yakup Bey öğrenirse?”

“Ben özgür bir kadını... Onu seviyorum ama artık bir erkeğin hâkimiyetini kabul edemem. Beni kabul edecekse böyle edecek! O kadınlarla daha evvel yatıp kalktığı için ben onu suçluyor muyum? O da bakir değil...”

“Ama o bir erkek?”

“Onun vücudu nasıl kendisine aitse benim vücudum da bana ait!”

“Bence bu hafta sonu öğrenecek ve çıldıracak! Şimdi de onunla mı olmaya karar verdin?”

“Neden olmasın? Altı aydır bana karşı çok iyiydi. Sanırım artık uslandı...”

“Bence yapma kızım! Gitme onunla... Ya öbür adam? O ne düşünecek bu konuda?”

“İşin doğrusu...” Durakladı. Gülümsemesi azaldı. “Onu bir daha hiç görmedim... Bu geceye kadar! Altı ay boyunca belki görürüm diye umdum ama o ortadan öylece kayboldu.”

“Görmedin mi? Yani sadece hafta sonu için basit bir ilişki miydi?”

“Benim için evet! Biliyorsun, erkekler zengin bir kadın görünce cıvıttıyorlar! Hele fakirlerse! O da işsiz güçsüzün birisiydi... Çok yakışıklı olduğunu kabul ediyorum... Yatakta da çok iyiydi. Ama bir amacı yoktu. Önüne gelen her işte çalışan birisiydi. Düzenli bir işte çalışamayan, amaçsız insanlardan nefret ettiğimi bilirsin! Görüşmemeyi ben istedim. Benden faydalanmak isteyecek diye korkuyordum. Yine de...” Sustu, devam etmedi.

“Yani adamla rahatça yattın, sevişmenizden hoşlandın ve sonra da onu bir daha görmek istemediğini mi söyledin?” Anlamaz bakışlarla Ebru’yu süzüyordu. Bu genç kadının iyi niyetli ve insancıl olduğu günleri biliyordu. Herkese yardım eden sıcakkanlı halini çok iyi hatırlıyordu. Zengin fakir ayırımı yapmadan herkesle konuşur, iyi anlaşırdı. Fakat zaman içinde, büyüdükçe katı ve insanlara karşı mesafeli olmaya başlamıştı.

“Aynen öyle!” dedi duyusuzca Ebru. “Kötü görüldüğünü

biliyorum. Bakma öyle! Benden para koparmaya çalışmaması için yaptığımızın sadece o hafta sonuna ait geçici bir şey olduğunu söyledim. Güzel olduğunu ama bir daha görüşmememiz gerektiğini ifade ettim. Peşime düşecek diye korkuyordum...”

Ebru’nun sesi titreyince, Rezzan Hanım kaşlarını çatarak genç kadını dikkatle süzdü. Bir şeyler yanılttı ama ne olduğunu anlamıyordu. “İstediklerin pek de olmuş gibi durmuyor? Ne ters gitti? Seninle bir daha görüşmek için ısrar mı etti?” diye merakla sordu.

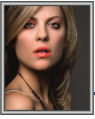
Ebru ise alaycı bir tavırla gülümsedi. “Aksine... Hemen kabul etti. Görüşmeyelim deyince inan bana hiç ısrar etmedi.”

“İyi o halde! Ya sana askıntı olsaydı?” Sesi rahatlamış çıkıyordu.

“Olmadı...” Sıkıntılı bir şekilde yanağının kıyısındaki saçları kulağının arkasına attı. “Öf... Ben bir salağım... Aslında askıntı olacağını umuyordum... Yani istiyorum diye değil! Yine de beni daha sonra da görmek istemesi hoş olurdu. Görmek ister belki diye düşünüyordum. Çünkü beraberliğimiz çok güzeldi. Yakup’la bile öyle eğlenmemiştim. Sırf seks değil... Seks çok güzeldi. Kimse böyle güzel olacağını söylememişti. Ama seksin dışında da bir sürü yeteneği vardı. Hep düşünceli, nazıktı. Bana hiç baskı yapmadı. Dünyada benden başka kadın yokmuş gibi bakardı. Taciz etmeden, dürüstçe ve sadece gözlerimin içine... Bunu anlatamam. Artık kimse kimsenin gözlerinin içine öyle bakmıyor. O öyle bakınca hep ürperiyordum. Bana Yakup’un açtığı acıyı bile unutturdu. İki gün boyunca harikaydı, her şeyi unutturdu... El ele gezdik, yüzdük, mangal yaptık... Bir sürü şey... Ben zengin değildim, o da fakir... Seviştığım ilk erkekti ve...” Derin bir nefes aldı. Sesi acı çıkıyordu. Sanki bir kere daha aldatılmıştı.

“Seni bir daha aramaması gücüne gitti!”

Ebru öfkeyle başını salladı. “Bu durumda bana daha fazla ilgi göstermesi gerekirdi. Ben ona bir sürü açık kapı bıraktım. Oysa o hiç ısrar etmedi... Bana verdiği sözü tuttu. Aklınca bana saygı gösterdi ve bu... beni çok rahatsız etti. Onun bu kadar onurlu olmasını beklememişim...” Alaycı tavrında belirgin bir kızgınlık

vardı. “Ayrılırken ona iş önerdim... İnanır mısın, hamile olabileceğimi bile söyledim?..” Kadının artık iyice şok olmuş yüzüne baktı. “Gerçek söylüyorum... Öylece çekip gidiyordu. Kendimi terk edilmiş gibi hissettim. Suçlamıyorum... Kabahat bende ama ben kadını... Çok istekli olmam doğru olmazdı değil mi? Ondan hoşlanıyordum ama gururumu da kıramazdım. Son ana kadar da kırmayacağımı zannettim zaten. Buna rağmen... gururumu yenip ondan telefon numarasını istedim... Ama adi herif giderken bana telefon numarasını bile vermedi...”

“Bu anlattıklarının hiç birine inanmam!”

“İnan...! Belki işsiz güçsüz bir aylak ama... Yani tamamen de işsiz değil... Canının çektiği, kafasının yattığı her işi yaptığını biliyorum... Bu işleri yaparken de, hayatına bir sürü kadın girdiğini tahmin ediyorum... Ben sadece onlardan birisiydim... Şımarık zengin kadın... Peşinden koşulacak kadar iyi birisi değil... Pazartesi olunca arabamdan indi ve hayatımdan çıkıp gitti...”

“İyice kafamı karıştırdın... Bu laflarından onu yine görmeyi umduğunu mu anlamalıyım!”

“Tabii ki umdum...” diye sinirli bir şekilde, neredeyse çılgık attı Ebru. “Tabii kısa bir süre için... Ama soyadını, nerede yaşadığını bilmediğim bir adamı da çok düşüneceğimi zannetme... Söylediklerimde ciddiymdim. Onunla bir ilişki istemiyordum ve olmadı da zaten! Sanırım kadınlık gururum yüzünden benimle ilgilenmesini bekledim... Güzel olduğumu ve Yakup’tan başka erkeklere de çekici geldiğimi hissetmek istedim. Ne yazık ki o sersem için öyle değilmiş!”

“Eh... Bir erkeğe o söylediklerini söylersen seni bir daha istemez tabii... Kim aldatılma aracı olmak ya da sadece seks için kullanılmak ister?” Düşünceli gözlerle genç kadını süzüyordu. “Ama dur bir dakika?... Sanki onu bu akşam yine gördüğünü mü söyledin? Bu yüzden mi böyle garipsin?”

“Ben garip falan değilim... Sadece iyi bir karşılaşma olmadı için...”

“Ne oldu?” Rezzan Hanım onun itirazını dinlemiyordu.

“Lokantadaydık... Tabii benim için orada değildi... Yalnız

da değildi. Çok güzel bir esmer vardı yanında... Kendisi de çok şıktı. Zengin bir adam gibiydi. O aynı zamanda bir jigolo... Her zaman değil... Bazen... Zaman zaman çıktığı kadınlara para karşılığı hizmet verdiğini düşünüyorum..." Bir an susup düşündü. Aklına bir şey gelmişti. Bu çok garipti. "Aslında... Emin de değilim. Jigolo olduğunu hiç kabul etmedi. Ben öyle zannetmiş olabilir miyim? Bu konuda şakalaştık ama... asla kadınlarla parası için birlikte oluyorum demedi." Ona verdiği çeki de bozmamıştı. Hep aklına bu geliyordu. Sonra umursamazca omuz silkti. "Neyse ne! Bence jigolo olmalı... Başka ne olabilir ki? Bu geceki lokantada yemeklerin fiyatları astronomikti... Ve yemek parasını kendisi ödemek gibi asil bir huyu var zavallının!"

"Şimdi sen onun jigolo olduğunu bile bile beraber mi oldun?"

"Evet... Hiç mantıksız gelmedi."

"Senden de para aldı mı?"

Ebru gerçeği düşündü. Almış sayılmazdı. O sabah çeki uzatıncaya kadar paranın lafını bile etmemişti. Etmediği gibi çeki de adi bir peçete gibi kıyıya bırakmıştı.

"Şimdilik hayır..." dedi. Bu yalan değildi.

"Senden para istemedi mi?"

"Hayır... Para konusunu hiç açmadı. Ben bir iki kere açtım ama o fazla umursamadı..."

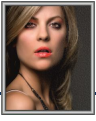
"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum... Ben... aslında ona bir çek vermiştim..."

"Ne?" Kadın o kadar hayretle bir çığlık atmıştı ki Ebru kızardı.

"Tamam... Bakma öyle! Garip görüldüğünü biliyorum. Ona para önerdim. İlk tecrübemi böyle yaparsam vicdanım rahat olur diye düşündüm. Hem tecrübeli olması benim için iyiydi. İlk gecesinde ağlayan, acı çeken kadınlardan olmak istemiyordum. Pişman da olmadım. Çok güzeldi..."

"Aferin sana! Bekâretini bozması için birine para verdiğine

inanamıyorum. Yolda kimi çevirsen bunu zaten severek yapardı?” dedi kadın ters ters.

“Onun gibi olmazdı... Onu görmelisin... Görsen beni anlardın. Neyse, mesele bu değil. Mesele ona verdiğim çeki hiç kullanmamış. Sence de bu garip değil mi? Madem fakir ve hayatını bu yolla kazanıyor, neden çeki bozmadı? İyi paraydı. Kendi kazancı bu akşamki lokantanın parasını karşılamaz. Tabii o lokantanın sahibini de tanımiyorsa! İşin başka bir garip yanı da, Çeşme’de beni nereye götürse herkes onu tanıyordu! Başbakanı bile belki o kadar tanımazlar... O adam konusunda emin olduğum tek şey ne biliyor musun? İyi birisi olduğu... Tanınmanın ötesinde sevgi ve saygı duyuluyor! Kim bilir, belki de yaptığı iş yüzündendir. Birçok işte çalışan birisinin mutlaka çok tanıdığı olmalı...”

Rezzan Hanım onun çayı yudumlamasını izledi. O da bir tek şeyden emindi, bu güzel kadın artık Yakup denen kendini beğenmiş adamı sandığı kadar sevmiyordu. Bir mucize olmuş ve Ebru iyi veya kötü, bu mucize ile değişmişti.

“Yakışıklı mı demiştin?” diye sordu usulca.

“Çok...” diye mırıldandı Ebru. Gözleri dalgındı. Sonra aniden kendisini toparladı. “Tabii benim için bu o kadar önemli değil!”

“Eminim değildir. Ve o sana çok iyi davrandı, öyle mi?”

“Evet...”

“İyi bir âşıktı? Yatakta yani?”

Ebru biraz kızardı. Bu Rezzan Hanım’ın gözünden kaçmamıştı. “Tecrübesiz olduğum için tam kıyaslama yapamayacağım ama... hepsi de... çok güzeldi!”

Rezzan Hanım hayretle güldü. “Seni edepsiz! Kaç kere yaptınız ki? İki güne ne sığdırabilirsiniz? Benim rahmetli kocamla bana haftada bir kere bile yeterdi!” Ebru’nun yüzü iyice kızarınca kaşlarını kaldırdı. Eğer bir kadın birden fazla sevişmek istediye, beraber olduğu erkek çok iyi olmalıydı. O genç adamı tanımiyordu ve aklına da tam olarak yatmamıştı ama anlaşılan Ebru’nun cinsel

dürtülerini en üst seviyede uyaraabilen hoş birisiydi.

“Yapacak fazla bir işimiz yoktu...” diye mırıldandı Ebru.

“Ne oldu peki? Lokantada onu görünce diyorum?”

“Ne olacak! Beni hiç aramadığı için kızgındım ve salak salak bir sürü laf ettim. Bana ne oldu bilmiyorum! Sanırım ona erişemiyorum. Zengin olmam da onu hiç ilgilendirmiyor. Jigolo olduğunu düşünürsek bu çok saçma! Onun iç dünyası çok başka! Tanıdığım kimseye benzemiyor. Belki de fakirlik onu böyle kapalı kutu haline getirmiştir! Neyse, önemi yok artık! Sanırım onu bir daha görmem!”

“Yazık! Çok ilgimi çekmişti... Onu bir kez de ben görmek isterdim doğrusu!”

“Öyle mi?” Anlaşılmaz bakışlarla Rezzan Hanım’ı süzdü. “Neden?”

“Dedim ya! İlginç birisine benziyor! Belki kızım onunla ilgilenir! Biz zengin olmadığımıza göre onun fakir olması da çok önemli değil! Ailesini geçindirebilsin yeter! Kızım Melek de kimseyi beğenmeyen tiplerden... Bilirsin, para pula değer vermez. Artık karakterli erkeklerin kalmadığını söyleyip duruyor. Neredeyse yirmi üç yaşında! Evlenme vakti geldi. O genç adam seni bile etkilediyse...”

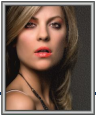
“Olmaz!” diye sertçe onun sözünü kesti Ebru. “Alay mı ediyorsun? Ne yani? Benimle defalarca yatan bir adama kızını mı vereceksin? Komik olma!”

“Ama onu görmeyeceksin ki! Kızım iyi kazanıyor. Ayrı evi de var! Hem tecrübeli olması erkeklerde iyidir!”

“Bu sözlerin şaka olduğunu umuyorum... Kızın Melek her önemli günde gelir seni ziyaret eder! Yanında onunla geldiğinde bundan sadistçe haz alacağını sanıyorsan yanılıyorsun!” Öfkeli bir tavırla konuşmuş ve kaşlarını çatmıştı. “Hem onun bir jigolo olabileceğini de söyledim sana!”

Rezzan Hanım güldü. “Şaka yapıyordum canım... Ama onunla tanışmayı gerçekten isterdim...”

Ebru biraz rahatlamış bir tavırla başını eğdi. Bir an düşündü.

Bardağını bırakıp telefonuna uzandı. “Belki...” diye mırıldandı. Kararsızdı. Sonra başını imkânsızmış gibi hafifçe salladı. “Gerçekten onu görmek ister miydin?” Gözleri istemesini söylüyordu sanki.

“Hoş birine benziyor...” diyerek ona çanak tuttu Rezzan Hanım. “Tabii sen de istersen?”

“Ben... Ben belki... belki bunu ayarlayabilirim... Telefon numarasını artık biliyorum!” Bir an kararsızlıkla durakladı. Dudağının kıyısını ısıırıyordu. Sonra baş parmağı usulca arama tuşuna dokundu. Son gelen cevapsız arama numarasının yanında, aramanın başladığını gösteren bir işaret gözükte. Bir saniye sonra karşıdan çalma sesi geliyordu. Kadına doğru baktı. “Tabii o esmer güzeliyle yatakta değilse!” diye ekledi ters bir sesle.

İki saniye sonra da karşıdan sakın bir “Alo?” sesi geldi.

“Telefonumu nereden buldun?” diye doğrudan konuya girdi Ebru. Sesinde hafif bir öfke vardı. Bu adam neden şimdi sürekli kendisini öfkeli hissetmesine sebep oluyordu?

“Çok kişi tanıyorum!” diyen sesin sahibinin gülümsediğine yemin edebilirdi.

“Elbette evimin yerini de biliyordundur?” diye sordu kinayeli bir tavırla.

Adamın güldüğünü bu sefer açıkça duydu. “Biliyorum tabii...” dedi genç adam alayla. “Buz küpü Ebru Hanım’ın evini bulmak için İzmir’de çok kişiyi tanımaya gerek yok!”

“Ukalalık etme!” Konuşma tarzı yüzünden kaşlarını çatan Rezzan Hanım’a kendi işine karışmaması için ters bir bakış attıktan sonra yeniden telefonuna döndü. “O kadının yanında mısın?”

“Hangi kadın?”

“Aptal gibi davranma! Lokantadan birlikte çıktığın o esmer güzelden bahsediyorum...”

“O mu? Hayır, onunla birlikte değilim...”

“Ne o? Müşterini kaçırdın mı?”

“Öyle de diyebiliriz!”

“İyi o halde... Ben... ben evdeyim. Eğer iyi demlenmiş bir fincan çay içmek istiyorsan... buraya gelebilirsin!” Sesinin sakın çıkması dolayısıyla kendisini kutladı. Biraz duraklamalar vardı gerçi ama... O kadar da olurdu. “Bir taksiye atla ve hemen gel! Ben parasını veririm!”

“Ebru...” Adamın sesi sıkıntılıydı bu sefer! “Gelmesem daha iyi...”

“Neden? Sadece konuşacağız... Belki de sana bir iş veririm... Bu konuda ısrarlıyım. Şu anda her ne yapıyorsan ondan daha iyi bir iş! Jigolo olman hoşuma gitmiyor...”

Genç adam yine güldü. “Değilim zaten...”

“Gelecek misin?”

“Gelemem...”

Genç kız dudaklarını sıktı. Reddedilmek hoş bir şey değildi. Özellikle kendisi gibi yırtıcı bir iş kadını için! Uzun zamandır kimse ona böyle karşı koymamıştı. Kaşlarını çatı.

“Sebep?”

“Gelirsem...” Onun telefonun diğer ucundan derin bir nefes aldığını hissetti. Belli ki adam hakikaten sıkıntı içindeydi. “Ebru, gelirsem eğer, seni kollarıma almadan bırakmam! Bugün lokantada seni bırakabilmek için tüm gücümü harcadım! Ve seni yeniden kollarıma alırsam da... sonunun arkadaşça biteceğini sanmam. Seninle yine sevişmeden oradan asla ayrılmam! Gelirsem bu işin sonunun yatakta biteceğini bil!”

“Bu...” Kızarmıştı... Onun bu kadar açık konuşmasını beklemiyordu. Kasıklarında ve göğüslerinde tatlı bir sızı hissedince, bundan hoşlanmadı ve homurdanmaya benzer bir sesle emretti. “Bence bu çok iddialı bir laf! Bunu belki... tartışabiliriz. Ama şimdi seni bekliyorum. Gecikmeden gel, çay hazır!”

Telefonu kapattı. Ona bir daha itiraz etme şansı vermeyecekti. Gözleri Rezzan Hanım'daydı. Kaşlarını kaldırdı.

“Duydun mu?” dedi.

Telefonun hoparlöründen gelen ses çoğu zaman yandaki

birisi tarafından gayet rahat duyulabiliyordu. Onun kulaklarının çok iyi işittiğini de biliyordu. Üstelik yüzündeki sırtkan ifade ne düşündüğünü belli ediyordu. Bu Ebru'nun hoşuna gitmemişti.

“Hem de hepsini!” dedi kadın keyifli bir sesle. “Oldukça dürüst ve... şehvetli bir gence benziyor!” Sevimlice Ebru'ya göz kırptı. “Sesi ise telefonda bile bir harika geliyordu. Çok egzotik... Ondan hoşlandım! Gidip yiyecek bir şeyler hazırlayayım bari... Beni de senin gibi kaba zannetmesin!” Çaydanlığın içinde bulunduğu tepsiyi de aldı. Tam odadan çıkarken kapıdan genç kadına baktı. “Dediğini yapacak birisine benziyor! Ona bir oda hazırlatayım mı? En azından dedikodu olmaz!”

Genç kadın öfkeyle ağzını açtı ama sonra yeniden donuk ve mesafeli haline döndü. Kibirli bir tavırla burnunu kaldırdı. “Onunla yatmayacağım Rezzan Hanım... Onunla sadece konuşmak istiyorum. Bir de senin de görmeni istedim tabii. Merakın için... Sırf beni geri adım attırmak için öyle konuştuğundan eminim. Onun sevişmek istediğini sanmam. Ben de istemiyorum zaten...” Kadının inanmayan gülen gözlerine baktı. Sonunda çaresizlikle omuzları biraz düştü. “Peki, sen... yine de bir oda ayarla! Vakit geç oldu... Belki kalacağı bir yeri yoktur!”

Kadın bilmiş bir ifadeyle gidince, dâhili telefonda kapıyı aradı ve bir ziyaretçisinin geleceğini, onu içeriye almasını söyledi. Sonra acele ederek oturma odasında bulunan altın kaplamalı büyük aynanın önüne gitti. Makyajını ve kıyafetini kontrol etti. Saçları altı ayda biraz uzamıştı. Böyle olunca omuzlarından aşağıya hoş bir şekilde dökülüyordu. Ne yazık ki bu saçlar ile daha genç gözüküyordu. Çok çok yirmi gibi duruyordu. İri gözlerinin parlaması, herhangi bir sebebe bağlı olamazdı. Sonunda rujunu tazeleyip saçlarını aceleyle topladı. Böyle daha iyiydi. Onun yanlış anlamasını istemiyordu. Selim ile yatmayacaktı. Şu anda en son istediği şey basit bir erkekle seks yapmaktı. Hem gelip gelmeyeceği bile belli değildi...

Kulakları kapıda, gözleri televizyonda, bir yarım saat bekledi. Bu süre içinde sıkıntısı arttı! Artık gelmeyeceğine kanaat getirmişti. İzmir'in her yerinden yarım saatte buraya gelinebilirdi. Üstelik bu saatte trafik de olmazdı. Demek ki kendisini görmek

istemiyordu? Zaten aslında Ebru da onu görmek istemiyordu!..? Tam Yakup ile ilişkilerini düzelttikleri bir aşamada, Selim'in ortaya çıkması hiç uygun olmamıştı. Evet, en iyisi onu bir daha görmemektir.

Yine de belli bir stres altında beklemesine devam etti. Bir süre sonra Rezzan Hanım'ın hafif bir tebessümle kapıyı açtığını ve uzun bir adamı içeriye aldığını görünce, elinde olmadan kalp atışları hızlandı. Dışarıya bir arabanın geldiğini duymamıştı.

Hayal âleminde gibi ayağa kalktı. Selim'in nazik bir gülümsemeye Rezzan Hanım'a teşekkür ettiğini gördü. Kadının gözlerinden onun Selim'i ne kadar da beğendiği belli oluyordu. Tabii bir kadın uzmanı olarak Selim Bey'in bunu başarması zor değildi. Üzerindeki takım elbise evin ışıklı ortamında ona daha da yakışmış gözüküyordu. Düzgün taranmış saçları belli ki hafif bir rüzgârla seksi bir şekilde alnına dökülmüştü.

Elinden geldiği kadar doğal görünmeye çalışarak elini uzattı. "Hoş geldin... Selim!" dedi sakince.

Genç adam da dudaklarında hafif bir tebessümle "Hoş bulduk!" dedi. Gri gözleri genç kadının topuz yapılmış saçlarından güzel yüzüne kaydı. Elleri birbirine değince bir süre bakiştılar. Sonra Ebru elini geri çekti. Gözleri Rezzan Hanım'a kaydı. Kadın baygın baygın Selim'e bakıyordu. Ebru boğazını temizledi.

"Evet... Selim... Rezzan Hanım ile tanıştın herhalde? Benim en büyük yardımcım ve arkadaşımıdır kendisi..."

Kadın bu güzel tanıştırma ile gurur duymuş bir halde gülümsedi. Gözleri kendisine sevimli bir şekilde bakan genç adamdaydı. Onun yanında ufacık kalıyordu. Selim yine bu minnacık kadına şık bir tebessüm attı.

"Tahmin etmiştim... Az önce tanıştık zaten! Birkaç kelime konuştuk. Bence çok tatlı bir hanım..." diye onayladı. Bu söz kocaman kadını bir genç kız gibi kızartmıştı.

"Oturmaz mısın?" Eliyle iki kişilik rahat koltuğu gösterdi. Genç adam deri koltuğa rahatça yerleşince, Ebru gözlerini onun önü açılan ceketinden gözükken kaslı göğsünden kaçırdı. Deliriyordu her halde? Aklına o göğsü nasıl öpüp okşadığı gelmişti

ve dudakları kurumuştı. “Şey... Ne alırsın? Çay, alkol veya başka bir şey?”

Genç adam omuz silkti. “Çay alayım... Beni çay içmek için çağırmadın mı?” diye sordu sevimli bir gülümsemeyle.

Rezzan Hanım, Ebru’nun bakışı ile görevini hatırlayıp, hemen çay getirmek için odadan çıktı. Ebru da ondan uzak olan bir koltuğa yerleşti ve kendisini delici bakışlarla süzen genç adama baktı.

“Çok şıksın!” dedi sakın bir soğuklukla. “Saçlarını kestirmişsin? Sana yakışmış!”

“Sen de çok güzelsin! Saçını neden yine topuz yaptın? Aramıza mesafe koymak için mi?” Genizden gelen güzel sesi ile o kadar doğru konuşmuştu ki, Ebru yüz ifadesini değiştirmemek için elinden geleni yaptı.

“Böyle daha rahat olduğum için... Seninle bir ilgisi yok. Telefonda vurguladığın gibi seninle yeniden yatacağımı sanıyorsan yanılıyorsun?”

Adam güldü. “Çok yazık... Beni neden çağırdın o halde?”

“Belki de üzerindeki birkaç bin liralık elbiseyi nasıl aldığını merak etmişimdir? Ya da aylar sonra ortaya çıkıp, telefon numaranı neden bana verdiğini? O yanındaki güzel kadını merak ettiğim için de olabilir? Bana doğruyu söyle? Sen jigolo musun?”

Adam tatlı bir kahkaha attı. Gözleri parlamıştı. “Sanırım bunu iltifat olarak algılamalıyım... Sorularına gerçekten cevap istiyor musun?”

“Olabilir! Seni sadece arkadaşça konuşmak için çağırdığıma göre?..”

Genç adam dudaklarını büzdü. Arkasına daha rahat yaslanırken bacak bacak üstüne attı. O kadar kendisinden emin ve güçlü görünüyordu ki, Ebru onun işsiz güçsüz bir serseri olmasına çok üzüldü. Galiba elinde olmadan bu adam için üzülmüyordu? Başka ne olabilirdi? Onunla yatmıştı. Her dakikasından zevk almıştı. Onunla gezmişti. Hiç rahatsız olmamıştı. Onun yanında basit bir kadın gibi amaçsızcasına mutlu olmuştu. Hepsini onun

sayesinde yaşamıştı. Karşılığında ise ona hiçbir şey vermemişti. Masumluluğu hariç... Onu da zaten almamak için çok direnmişti genç adam... Şimdi de kendisini bu adama karşı sorumlu hissediyordu. Başka bir sebebi olamazdı. Aslında onun daha iyi bir hayatı hak ettiğini düşünüyordu.

“O bahsettiğin kadın...” diye başladı Selim. “Benim kız kardeşim... Evli ve iki çocuğu var. Eniştem ise işi çıktığı için lokantaya gelemedi. Sizin sınıftan bir adamdır. Zengin yani! Aslında lokantada o da olacaktı ama dediğim gibi işi çıktı ve gelemeyeceğini bildirdi. Ben de iki haftadır buralarda değildim. Bugün benim yaş günüm... Bana sürpriz yapmak istemişler. Sen telefon açtığında yeğenlerimle boğuşuyorduk. Diğer soruna gelince... Güzel ve zengin kadınlarla daha evvel birlikte oldum. Bu doğru! Ama para için değil. Benim jigolo olduğumu sanan sensin. Gerçi verdiğin paradan sonra meslek değiştirmeyi düşünmedim de değil! Zevkli ve kârlı bir iş!”

“O halde bana o çeki ne yaptığını söyle? Bozduğunu biliyorum...”

“Basit... Yırttım attım.”

“Yırttın mı? Bak sen? Fakir ama gururlu...” Ebru gülümsedi. Gözleri alaycı bir bakışla bakıyordu. “O parayı bir daha o kadar kolay kazanamazsın!”

“Doğru... Ama her kuruşuna değerdi...”

Ebru kızardı. Boğazını yine temizledi. “Evet... Şey... Güzeldi...” Güzelden de öteydi. Ama bilmesine gerek yoktu. “Ya takım elbisen? Çok pahalı olmalı?”

“Böyle özel günlerde giymek için alınmış bir kumaş parçasından bir şey değil...”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Peki, beni neden çaldırdın?” Bu en önemli soruydu. Nefesini tutmuş, karşısındaki adamın vereceği cevabı bekliyordu.

Beni özlediğini söyle!

“Bilmiyorum...” diye mırıldandı Selim. Gözleri kadının üzerine kilitlenmişti. “Sen... o kadar güzeldin ki... kendi kendime

söz vermeme rağmen... sanırım seni yine görmek istedim!”

Ebru huzursuzca kıpırdandı. “Beni görmemek için mi söz verdin?”

“Evet...”

“Neden?”

Selim birden yine alaycı, keyifli haline bürünmüştü. Erkeksi dudakları kıvrıldı. “Aramızdaki uçurumu çok iyi anlattığın için olabilir...” Tembel tembel vurguladığı şey, genç kadını hafifçe kızarttı. “Ben de bunun için önce sana... sonra kendime söz verdim”

“Ama ayrılırken senden telefon numaramı istemiştin? Belki... bu ilişkiye... bir şans bile verebilirdim!” Bunu kendisine bile aylarca itiraf edememişti. İşte şimdi gerçeği adama açıklıyordu. O hafta sonu o kadar güzeldi ki, aslında hemen bitmesini istememişti.

“Böyle bir şey düşündüğünü sanmıyorum... Senin sadece intikam amacıyla gerçekleştirdiğin, bir hafta sonu ilişkisiydin... Bakire olmana rağmen benimle sadece intikam için birlikte oldun. Kaldı ki ben de başkasına âşık bir kadının kalbindeki adam ile mücadele etmek isteyeceğimi sanmıyorum... O kadar güçlü değilim. Benimle olduğun her dakika o Yakup dediğin adamı düşündün!”

“Bu doğru değil...” diye öfkeyle parladı Ebru. “İlk başta ondan intikam almak istediğim oldu... Zaman zaman onu düşündüğüm de oldu ama her zaman değil! Seninle sevişirken onu hayal ettiğimi mi sanıyorsun yoksa?”

“Bilemem...” Derin bir nefes aldı. “Yine ona döndüğüne göre öyle olmalı...”

“Çok iğrençsin!” Kapı açılınca sustu. Öfkeyle parlayan gözlerini içeriye giren Rezzan Hanım’dan kaçırdı. Kadının bir tepsiyi sehpayı bırakmasını izledi. Gereksiz bir özenle çayları kristal bardaklara doldurdu. Sonra hazırladığı yiyecek tabağıyla birlikte önce Selim’in önüne bıraktı. Sonra da Ebru’nun önüne... Genç kadının yanındayken çaktırmadan eğilip kulağına fısıldadı.

“Çok yakışıklı... Haklıymışsın! Yerinde olsam ben de seks yapardım...” Ebru gözünün ucu ile ters ters kadını süzdü. Buna aldırmayan tecrübeli kadın kaşlarını kaldırdı. “Selim Bey’in odası hazır!” dedi doğrulurken yüksek bir sesle. “Kendisi kalacak mı acaba?”

Ebru Selim’e çevirdi bakışlarını. Biraz öfkesini yenmişti genç kadın. Yine de donuk bir tavırla durumu açıkladı. “Ben burada kız kardeşin olduğunu bilmediğim için, önlem olsun diye bir misafir odası hazırlatmıştım. Saat epeyce geç oldu... Benzer şekilde ben de sana misafir olmuştum hatırlarsan? Sen bilirsin tabii. Kalmak istersen yerin hazır!”

Genç adam bir an sessizce durdu. Gri gözleri ne düşündüğünü belli etmiyordu ama Ebru onun kalmak istemediğini hissetti. Rezzan Hanım’a bakarak “Sen istiyorsan yat artık Rezzan Abla... Geç oldu zaten. Bu arada Selim Bey de kalıp kalmayacağına karar verir. Onu zorlamayalım. Eğer Selim Bey kalmak isterse ben onu odasına götürürüm...”

“Hay hay... Senin odanın yanındaki misafir yatak odasını hazırlattım...” İki oda arasında bir kapı olduğunu unutmuş olamazdı. Genç kadının dudaklarının sinirle kısılmasına, gözlerinin içinde öfkeli bir ışığın yanıp sönmesine aldırmadan gülümsedi. “Sen yolu gösterirsin artık! Benim yatmadan önce yapmam gereken birkaç şey daha var. Hepinize iyi geceler!”

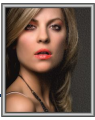
Kadın gittiğinde ortada ağır bir sessizlik hüküm sürdü. Çayını karıştırıp bir parça lezzetli kurabiyeden ısırarak Ebru, genç adamın etrafını seyrettiğini gördü. Bu zengin evi ona farklı gelmiş olmalıydı. Çayını yudumlarken sordu.

“Söylediğin gibi enişten zenginse, neden sana düzenli bir iş ayarlamıyor?”

“Onun işleri Ankara’da... Aslında kardeşimle buraya bir iş için gelmişlerdi... Burada evleri yok. İki güne kadar dönecekler. Ben ise Ankara’yı pek sevmem. Fazla kasvetli...”

“Sık gider misin? Ben sadece üç kere gittim...”

“Oldukça sık... Bu da bana yetiyor.”

“Eh... Madem kardeşinin yanında kalmıyorsun, o halde... istersen tabii... gece burada kalabilirsin? Saat on bir oldu. Dönmek için geç bir saat?” Sesini olağan tutmaya çalıştı. Fazla da ısrarcı olmak istemiyordu. “Ayrıca taksi paramı ödemek için de ısrar ediyorum...”

“Buna gerek yok ama... Sanırım kalabilirim... Bu bir ödeşme mi?”

“Sen beni zor bir zamanımda misafir etmiştin!”

“Ama başka şeyler de yapmıştık?”

“Bunu aklından çıkar. Seninle sevişmem... Sana sunduğum şeyin içinde sadece kalacak yer ve yiyecek var. Kadın yok...”

“Anladım...” Etrafını izledi bir an. Sonra genç kadını süzdü. “Peki, Yakup Bey ile yatıyor musunuz artık? Onu affettiğine göre, istediği şeyi elde edebildi mi? Bu gece lokantada bu sorumu cevapsız bıraktın?”

Ebru dudaklarını sıktı. Bu soru hoşuna gitmemiştii. “Hatırlarsan aynı soruyu sana da ben sormuştum. Sen de cevaplandırmamıştın. Zaten senin bana böyle bir soru sormaya hakkın yok. Ben yetişkin bir kadını ve seninle seviştik diye benim üzerimde hakların olduğunu zannetme!” Bir an sustu. Sonra devam etti. “Aslında bunu sorduğun için sana kızmalıyım. Ama... yine de cevap vereyim. Onunla yatmadım. Birlikte olduğum tek erkek sensin! Sadece sen...”

Allahım! Gitmesini istemiyorum!

Selim’in gözleri parladı. Elindeki bardağı sehpanın üzerine bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı. Gözleri yakıcı bir meydan okumayla genç kadının üzerindeydi. Sonra bir iki adım yanaştı.

“Saat gerçekten de geç oldu!” diye mırıldandı.

“Kalacak mısın?”

“Evet!”

Yorgun gibi gözükmüyordu ama genç kadın onun uyumak istediğini düşündü. Demek gece bitmişti? Daha çaylarını bile doğru düzgün içmemişlerdi. Başını salladı. Ondan hemen ayrılacak

olmak biraz huzurunu kaçırmıştı. Belki biraz daha konuşsalar...
“Yatmak mı istiyorsun?”

“Evet... Hadi odana gidelim!” Sesindeki yumuşak tonu fark etmedi.

“Peki...” dedi önce. Sonra şaşkınca gözleri irileşti ve onun gülün gözlerinin içine baktı. Sevimlice gülümseyen dudakları ve alevli gözleri doğru duyduğunu gösteriyordu. “Odama... mı?”

Genç adam elini uzatıp onun minik elini tuttu. Hafif bir çekmeyle ayağa kaldırdı. Ebru karşı koymadan, şaşkınca uymuştu bu isteğe! Bedenleri yüz yüze bakarken, Selim’in diğer eli de saçına uzandı. Genç kadının içine ürpertiler salarak tokalarını çıkarmaya başladı.

“Selim? Lütfen bunu yapma!” diye cılız bir itirazla fısıldadı Ebru.

“Neden?”

“Çünkü...” Aklına ilk gelen bahaneyi söyledi. “Çünkü ben Yakup’u seviyorum. Biliyorsun, onunla yeniden birleştik! Sevişmemiz doğru olmaz!”

Genç adam son tokayı da çekip almıştı. Şimdi güzel saçları pırıltılar saçarak omuzlarına dökülmüştü. Adam hayran hayran parmaklarını onlarda gezdirdi. Cevap vermeye tenezzül bile etmemişti. Acele etmeden dolgun, kırmızı dudaklarına eğilince Ebru bu sefer yalvarırcasına mırıldandı.

“Selim?...” Onun kendisini dinlediğinden kuşkuluydu. Gözlerini yumarken, dudaklarını araladı. Titreyerek bu öpüşe karşılık verdi. Yeni öpüşen küçük bir kız gibi çekinik, ürkekti. Ağzının üzerinde gezinen dudakların tadını algılamaya başlayınca, çaresizce ona sokuldu. Birbirlerine sarılmadan, sadece dudakları kavuşmuş bir halde ayakta duruyorlardı.

Genç kadın sonunda dayanamadı. Damarlarında hızla akan kan yüzünden, beyni de zonklamaya başlamıştı. Doğru düzgün düşünemiyordu. Ellerini genç adamın ceketinin önünden içeriye soktu. Avuçlarıyla ince gömleği altındaki kasları hissederek yukarıya tırmandı ve omuzlarına sarıldı. Ateşlenmeye başlayan

bedenini ona iyice yasarken, öpüşüne arzuyla karşılık verdi. İri eller kalçalarını kavrayınca, zevkle kasıldı.

“Bi... Birisi gelecek...” dedi zorlukla. Dudakları hâlâ adamın ağzının üzerindeydi ve kendisini delirmiş gibi hissediyordu.

“Buradan gidelim o halde!” diye emretti adam.

“Hayır... Ya... yapamam! Anlasana! Sevişemeyiz...”

“O sana evlenme teklif etti mi?” diye arzulu bir sesle sordu Selim. Dudakları genç kadını ağzının üzerinde, kıyılarında küçük darbelerle geziniyordu. Neredeyse onun düşünmesini engelliyordu.

“Hayır... Ama?” İri eller eteğini yukarıya çekmiş ve utanmazca iç çamaşırını zorlamaya başlamıştı. O böyle yapınca düşünmek çok zordu. Haftalarca, aylarca bu adamın kendisi üzerindeki cinsel etkisini görmezden gelmişti. İki el birden iç çamaşırının içine girip çıplak kalçalarını kavrayınca yutkundu. O böyle kalçalarını tutup çektiği zaman genellikle içinde adamın bir parçası olurdu ve zevkle inlerdi. Onun sertleşmiş organını yine içinde hissetme arzusuyla doluydu. Dudaklarını uzattı. Onun dilini çekinikçe karşıladı. Bu arzuyu neden Yakup öptüğü zaman hissetmiyordu? Neden göğüs uçları sadece onun yanında taş gibi oluyordu? Bir dakika sonra genç adam, sarhoş gibi olmuş genç kadının dudaklarından başını geri çekti.

“Aranızda bir söz yok...” diye mırıldandı.

“Yok... Ama... Ben... Ben onu seviyorum...”

“Evet, o lanet olası herifi sevdiğini biliyorum. Ama beni de istiyorsun?..”

“Sadece cinsel arzu! Onunla hiç sevişmedim... Bu yüzden olmalı...”

“Kadınca ihtiyaçtan diyorsun yani? Önemli değil! Ben de seni istiyorum. Bunu biliyordun! Buraya gelince seninle sevişmek isteyeceğimi biliyordun! Sen dayanılmaz bir kadınsın. Beni reddetme Ebru... Bu gece beni reddetme... Ya birlikte yatarsınız... Ya da şimdi çıkar giderim. Bunu hiç istemiyorum ama ayrı odalarda yatacağımızı düşünüyorsan, gitmem en iyisi...” Delici

bakışlarını genç kadının buğulanmış gözlerine dikti. “Pazartesi bir süreliğine ülke dışına çıkacağım. Uzun bir süre yokum. Bu durumda aklımda sen varken, sana doymadan gidersem çıldırırım...”

“Gidiyor musun?” Ebru kalbinin bu sefer neden üzüntüyle attığını anlamadı.

“Evet...”

“Doğru söyle...” Gitmesini istemiyordu. Arada sırada bile olsa onu artık göreceğini ummuştu.

“Sana hiç yalan söylemedim...” dedi adam arzuyla.

“Beni... düşüneceğini mi söylüyorsun?”

“Hem de sürekli... Bu son altı ayda zaten hiç aklımdan çıkmadın ki!”

“Ya... yalan söylüyorsun!” diye kekeleydi Ebru. Neden bu kadar sevindiğini bir türlü anlayamıyordu.

“Öyle mi? Sana ayrıldığımızdan beri hiçbir kadınla birlikte olmadığımı söylesem, bana inanır mıydın?”

İşte bu harika bir haberdirdi. İnanmayan, mutlu bakışlarla adamın gözlerini süzdü. Demek başka bir kadın ona dokunamamıştı? Başka bir kadın onun verdiği inanılmaz zevki tadamamıştı? Onun erkekliğine dokunamamış, kendi ıslak sıcaklığıyla saramamıştı? Bunları sadece kendisi yapmak isterken başka bir kadının yapmadığını öğrenmek, içini inanılmaz rahatlatmıştı. Her şeye boş verdi aniden... Dudaklarını uzattı keyifle...

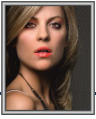
Kırmızı ve titreyen dudakları yeniden hırsla genç adamın dudaklarıyla örtüldü. Uzun bir öpüşten sonra Ebru kendisini zorlukla geri çekti. Artık bedeninin her yeri titriyordu.

“Bugün... Bugün yaş günün olduğunu mu söylemiştin?” diye zorlukla sordu.

“Evet... Otuz bir oldum!”

“Bunu kutlamalı mıyız?”

“Olabilir...”

Bir iki adım geriye gitti. Aceleyle eteğini düzeltti. Uzun güzel bacakları şimdi gizlenmişti ama yeni doğmuş bir tayınki gibi hâlâ titriyordu. Sonra kızarmış yanaklarla elini uzattı.

“Gel... Sana benim odamı göstereyim...” diye fısıldadı.

11. BÖLÜM

Genç kadın önündeki evrakları inceliyordu. Pazartesi günü için çok fazla işi vardı. Hepsini yapmalıydı ama aklı başka bir yerdeydi. Bir gece önce kocası ile konuştukları aklındaydı. Kendisine o gece söylediği şey çok önemliydi.

“Seninle tanıştıktan sonra, ben sadece bir tek kadınla birlikte oldum. O da aylar önceydi... ve o SENDİN!”

Sevindiğini gizleyecek değildi. Gülümsemişti. Yine de “Bu gerçek mi?” diye sormuştu. Altı ay önce onu lokantada görmüş, evine davet etmiş ve inanılmaz bir gece geçirmişti.

“Kesinlikle...”

“Ya o parfümler?..”

“Kız kardeşiminki olabilir. Zaman zaman onu da görüyorum...”

“Ankara’da yaşamıyor muydu?”

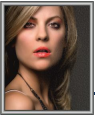
“Ne şüphecisin! Kocası üç haftalığına Amerika’ya gitti. O da annemin yanda kalıyor...”

Bu cevap yeterli gelmişti.

“Ne yapacağız şimdi?” diye sormuştu kocasına. Neden bahsettiği belliydi. Perşembe gecesi partiden sonra da güzel bir gece geçirmişlerdi. Her seferinde aynı coşkuyla adama vermişti bedenini... Tam dört kere... “Seviştik...” diye ekledi.

“Evet...”

“Buna... devam etmek... ister misin?” Ağzında gevelerken bile utanmıştı. Sevişirken utanmıyordu ama bahsederken

utanıyordu işte!

“Anlaşma şartlarını değiştirecek miyiz?” Genç adamın bakışları mesafeliydi. Duyduğuna inanmıyor gibiydi.

“Sen de... istersen eğer?... Seninle sevişmekten hoşlanıyorum... Hep hoşlandım. Ben... bundan rahatsız olmam. Yani anlaşma bitinceye kadar... odama... taşınabilirsin? Üstelik... daha tüm vücudumu hiç ovmadın. Bana bununla ilgili bir sözün vardı.”

“Yapmadım, değil mi?”

“Evet... Burada... Alt katta şömine de var!” Yanakları kızarmıştı. “Ve önünde de bir post...”

“Bu iyi... Rahatsız edilmez miyiz?”

“Hayır... Bana orada istediğini yapabilirsin...”

“Normal karı kocalar gibi mi?”

Ebru boğazını temizlemişti. Bu son zamanlarda alışkanlık haline gelmişti. “Evet...” diye fısıldamıştı.

“Seksten bahsediyorum?..”

“Ben de... Bu mümkün... Mümkün ama... bir şartla!”

“Öyle mi? Demek bir şartın var? Neymiş o?”

“Şirkette... Şirkette çalışmaya başlayacaksın. Senin için en iyisi bu! Böyle bir şey... param için evlendiğine dair olan... dedikoduları da yok eder?”

“Bu zaten doğru değil mi?”

“Olabilir...”

“Hâlâ benden utanıyor musun?”

“Hayır!” Bu kesin bir çılgılık gibi çıkmıştı ağzından. Sonra itirazının çok içten olduğunu fark edip sesini normalleştirmişti. “Utanma değil... Fakat senin artık zekânı kullanabileceğin bir işin olsun istedim. Hiç itiraz etme çünkü ne kadar zeki olduğunu biliyorum. İş ve ekonomi dergilerimi gizlice okuyorsun. Borsayı ve ticareti televizyondan gizlice takip ediyorsun. Her konuda herkesten fazla bilgin var. Seni tanıştırdığım o iş adamları senin

yanında cahil kalıyorlar. Fakat sen bunu benden saklamak için elinden geleni yapıyorsun...”

“Ekonomiyi takip etmek suç mu?” diye gülümseyerek sormuştu Selim.

“Hayır... Değil... Bilgini kullanmaman suç! Selim, bana doğruyu söyle! Sen gerçekten de Bilkent mezunusun değil mi? O bir yalan değildi. Sen gerçekten de bu üniversiteyi bitirdin? Doğruyu söyle, çünkü söylemezsen bir dedektif tutacağım... İnan bana yaparım! Bu güne kadar tutmadığım kabahat zaten.”

Adam iyice gülmüştü. Yumuşak sesi genç kadının içini kıpırdatmıştı. “Yalan söylediğimi düşünen sendin. Ben Bilkent mezunu olduğumu söylemiştim zaten...”

“Demek o Zehra meselesi de doğru?” diye sormuştu içinde gizli bir kıskançlıkla. “Peki, neden kendine iyi bir iş bulmadın? Çok zeki olduğunun farkındayım! Eminim İngilizce de biliyorsundur?”

“Bunlar senin şirketinde çalışabilmem için yeterli mi?”

“Yeterli olmak zorunda... Çünkü kesin kararımı verdim. Başka şansın yok. Reddetmeni istemiyorum. Zaten partide herkese senin de şirkette çalışacağını söyledim. Şimdi en kısa zamanda senin de yönetime geçmeni bekleyecekler...”

“Yönetim mi?” derken gülümsemişti genç adam. Parmakları o sırada genç kadının saçlarında ve ensesinde gezinip onu tahrir ediyordu.

“Elbette! Sana bir müdürlük düşünüyorum...”

“Bu ilginç işte... Bana nasıl güveniyorsun?”

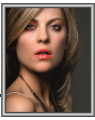
“Kocam olman yetmez mi?”

“Ama bir yılığına? Bunun bir ayı geçti bile?”

“Yeterli zaman var...”

“Yine de herkes o koltuğı senin sayende geldiğimi bilecek!”

“Çabuk unuturlar!” Genç adam bir süre sessizce kalınca endişelenmişti. Gözleri süzölmüştü. Planında bu olay çok önemliydi. Selim mutlaka şirkette bir konuma sahip olmalıydı. “Ne

diyorsun?” diye sormuştu bir dakika sonra. Daha fazla bekleyememişti.

Genç adam gülümseyerek onu kendisine çekmişti. Gözleri tatlı kıvılcımlar saçıyordu. “Seninle yine sevişebilmek için şeytanla bile çalışırım...” diye mırıldanmıştı. İkisi de kahvelerini soğuttuklarının farkına varmamışlardı. “Mesai ne zaman başlıyor?”

“Yarın sabah dokuzda...”

“Hımm! Şimdi başlatamaz mıyız?”

Onun sesindeki erotik açlık, genç kadının yelkenleri hemen suya indirmesine yetmişti. Ağzına kapanan dudaklara kendisini bırakırken “Evet... Evet, fena olmaz!” diye fısıldamıştı.

Ve işte şimdi iş yerinde o konuşmanın sonuçlarını düşünüyordu. Gece yaşadıklarının etkisiyle içi ürperdi. Hatırlamak bile istemiyordu. Hemen tahrik oluyordu ki bu, iş saatleri içinde hiç doğru değildi. Gözünün önünden iki eliyle sımsıkı tutup okşadığı erkeklik organı gitmediği sürece, bu evrakları incelemesi olanaksızdı. Ve ona dudaklarıyla yaptıkları...

Kapı açılınca başını kaldırdı. İçeriye böyle pervasızca çok az kişi girebilirdi. Tahmin ettiği gibi kocasıydı. Uzun boylu yakışıklı adama baktı. Selim yine çok şıktı. Kendisine yakışan çizgili bir takım elbise giymişti. Biraz mafya babalarına benzemişti. Allahaan yüzü gülüyordu. Mafya babaları pek gülmezdi.

“Günaydın...” dedi karısına keyifli bir sesle. Karşısındaki koltuğa geçmeden önce yanına gelip dudağına küçük bir öpücük kondurdu. Ebru hayret etmişti. Kocasını ilk kez kendisini böyle samimi ve doğal bir tavırla öpüyordu.

“Günaydın!” dedi o da önündeki evrakı biraz iterek.

“Şaşırma öyle! Artık normal karı koca değil miyiz? Hak ettiğim öpücükleri isterim.”

Ebru elinde olmadan gülümsedi. Bu ne tatlı bir adamdı! Kocasını rahatça masanın yanındaki koltuğa yerleşince, uzanıp sekreterinin düğmesine bastı. “Pelin... Bize iki fincan çay yolla. Ayrıca Kemal Bey benden haber bekliyordu. Ona da haber ver misin? Buraya hemen gelsin...”

“Tabii efendim..” dedi sekreter kız.

Ebru kocasının rahat yüzüne baktı. Sabah sabah oldukça keyifli gözüküyordu ama az sonra keyfinin kaçacağı kesindi. Ona vereceği görev çok büyüktü. Şirketteki en zor ve önemli görevdi. Plandaki bu aşama çok önemliydi. Kocasına boşta gezmesi için bu kadar zaman verdiği yeterdi. Artık bir işe tutunması gerekiyordu.

“Erken geldin?” diye sordu. “Sabah bir işin olduğunu sanıyordum?”

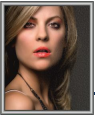
“Hallettim. Madem işe başlıyorum, ilk günden patronun gözüne gireyim istedim...”

“Sen patronla yatıyorsun! Gözüne girmene gerek yok!” derken muzipçe gülümsüyordu. Selim bir an onun güzel yüzünü süzdü. Gördüğü en güzel kadın olduğunu bir kere daha kabul etti.

“Zaten bunu herkes bildiği için, daha dikkati olmam lazım,” dedi gözlerini etrafına çevirerek. Onun da aklına dün gece yatakta yaptıkları gelmişti. Bu kadını yatakta düşününce bile tahrik oluyordu. Odayı seyrederek ilgisini söndürmeye çalıştı. Bu odaya birkaç kere gelmişti. Çok şık döşenmiş, geniş, aydınlık bir odaydı. “Üstelik hiç bilmediğim bir konuda işe sokuluyorum. Kendini riske atmıyor musun?” diye sordu.

Ebru umursamazca omuz silkti. Aslında onunla ilk kez sevişmeyi düşündüğünde, asıl riske girdiğini nasıl söyleyecekti. Denizde ona sarılmışken ve para karşılığı o erotik konuşmayı yaparken, aslında onunla sevişmeyi çoktan planlamış olduğunu biliyordu. Zaten o andan sonra hayatı değişmişti. Duyguları, düşünceleri, ihtiyaçları... ve her şey... Bir yıl önce olanlara inanamıyordu. Şimdiki durumuna da... İşsiz güçsüz ama zeki bir kocayı, iş sahibi yapmaya uğraşıyordu. Hem de gerçekten riske girerek. Riske soktuğu şey sadece parası değildi. Elde edeceği şeyler çok daha önemliydi. İçinden planlarının gerçekleşmesi için dua etti. Neredeyse sona yaklaşmıştı.

Kemal Bey çaylardan önce geldi. Anlaşılan çağırılmaya hazır bekliyordu. Kapıyı çalıp içeriye girdi ve Selim’in elini sıkarak karşısındaki koltuğa oturdu. O esnada çaylar da geldi. Ebru Kemal Bey’e de çay söyledi ama getirilmesini beklemeden konuya

girdi.

“Selim... Bu günden itibaren Pazarlama Müdürümüz sensin. Bu pozisyon şirkette zaten açıktı. Daha kolay bir bölüme getirmek isterdim ama şansına şirketteki en zor görev sana düştü. Bu tip işlerdeki tecrübesizliğine bağlı olarak, Kemal Bey sürekli sana yardımcı olacak. Onun da kendisine ait çok işi olduğunu biliyorum. Yine de sana yardımcı olacağını söyledi. İstedğin zaman ona danışabilirsin. Bana da tabii... Sanırım birkaç haftaya kadar iyice işine alışırın. Pazarlama konusunda zaten bir ekibimiz var. Fakat ne yazık ki son bir yılda çok önemli iki anlaşmayı kaçırdık. Diğer şirketlere göre iyi bir durumda olmamıza rağmen dikkatli olmalıyız. Piyasa böyle giderse bir iki seneye kalmaz biz de zorlanırsınız.”

Selim sesini çıkarmadan dinliyordu.

“Ben size işinizle ilgili ayrıntıları şirketi gezdirerek anlatabilirim...” dedi Kemal Bey. Ne kadar da olsa, gözlerinde Selim’e karşı hafif bir küçümseme vardı. Sırf patronun yatağını paylaştığı için hak etmediği bir yere gelen bu dev gibi adamın bir süreliğine yardımcısı olmak canını sıkıyordu. “Ne ürettiğimizi biliyor musunuz?”

Genç adam onun gözlerindeki hafif ışığı fark etmişti. Gülümsedi... Bu tip adamları tanırdı. Çok görmüştü.

“Ne ürettiğinizi biliyorum...” dedi sakince. “Ve son on aydır iki büyük ihaleyi rakip şirkete kaptırdığınızı da biliyorum. Herkes gibi ben de gazete okurum. Ayrıca yeni tasarlayıp ürettiğiniz büro malzemelerinin çoğu daha piyasaya çıkmadan başkaları tarafından üretilip piyasa sürülüyor. Müşteri önceden kapılıyor. İçinizde bir veya birkaç casus var. Bunu da biliyorum. Pazarlama Müdürünüzün ihalelerde biraz da kendisine yonttuğunu biliyorum. İşten kovma sebebiniz bu. Ve daha bir sürü şey biliyorum...”

“Tabii. Şey... Ebru Hanım anlatmıştır!” diye onayladı Kemal Bey.

“Ben hiçbir şey anlatmadım...” diye mırıldandı Ebru. Bunların hiç birinden kocasına bahsetmemişti. Gözleri soru dolu olarak kocasını süzüyordu. “Bunları nereden biliyorsun? Çoğu

gizlidir. Hepsî gazetelerden olamaz...”

“Tesadüf diyelim...” derken gülümsemesi devam ediyordu. Birden ayağa kalktı. “Şimdi bana odamı gösterir misiniz Kemal Bey? Patron beni de kovmadan işimize bakalım...”

Yarım kalmış çaylara aldırmadan odadan çıktılar. Ebru soru dolu gözlerle hâlâ arkasından bakıyordu. Bu kadar şeyi bilmesi normal miydi? Daha başka şeyler biliyor muydu? Pazarlama müdürünün usulsüzlük yaptığını tesadüf eseri keşfetmişlerdi ve bunu herkesten gizlemişlerdi. Adam yaptığı her işten gizlice komisyon alıyordu.

O hafta kocasını işyerinde çok ender gördü. Ama onunla ilgili haberleri başkalarından alıyordu. Kemal Bey arada Selim’in ne yaptığını ona söylüyordu. Kayda değer bir şey olmuşsa hemen haber veriyordu. Evde kendisinden bilgi alamıyordu çünkü yalnız kaldıklarında, boş vakitlerinin çoğu konuşmaktansa sevişerek geçiyordu. Üstelik genç adam fazla ketumdu. İşte yapılanlar hakkında kısa bilgiler verse de evde, genç kadının emrinde bir personel değil, genç kadına hükmeden bir kocaydı.

Fakat bir haftada bile o kadar çok şey olmuştu ki...

Selim, aynı gün tüm pazarlama departmanı ile görüşmüştü... Bu ilginçti. Kendisini tanıtmış ve onlara amaçlarını ve onlardan ne istediğini belirtmişti. Son derece profesyonel ve etkileyici olduğu görülmüştü. Başlangıçta o bölümde çalışan personel onu küçümser gibi dinlemişti. Bir film artisti kadar yakışıklı birisi patron olamazdı. Ancak takım elbisesi içindeki genç adam o kadar doğal ve konuya hâkimdi ki, bir kenarda oturan Kemal Bey bile irkilerek dinlemişti onu... Her sözü kesin, her tavrı göz doyurucu ve ilişkileri ılıktı. Ebru’nun sert tutumundan sonra, Selim’in yakın tavrı bir anda ortamı değiştirmişti. Görünüşte herkese yakın ve güleç olmasına rağmen, Kemal Bey ondaki bir şeyin, insanları kontrollü olmaya sevk ettiğini görmüştü. Bunu Ebru’ya da söylemişti. İstemese de... Daha işe başlamasının üçüncü haftasıydı.

“Kocanız tüm pazarlamayı kontrolüne geçirdi...” demişti hayretle. “Anlamıyorum ama herkes onun dediğini eksiksiz ve

doğru yapabilmek için delice çalışıyor...” Şaşkınlıktan başını sallıyordu. “Az önce yemek molası olmasına rağmen hâlâ orada keyifle çalışanların olduğunu gördüm. Önemli bir projeye hazırlanıyorlarmış!”

Ebru da şaşırmıştı. “Neymiş o? Benim haberim yok?”

“Kimsenin yok... Sır gibi saklıyorlar ve deli gibi çalışıyorlar. Daha evvel böyle şey görmedim. Kocanız evde söylemedi mi?”

Ebru biraz kızarmıştı. “Evde iş konuşmayı pek sevmez...”

“Diğer bölümler huzursuz...”

“O neden?”

“Bilsem?.. Birkaç kişi pazarlama bölümüne geçmek istediğini söyleyip dilekçe verdiler. Oranın çalışma şartları ilgilerini çekiyormuş. Kocanız kendi bölümüyle her hafta toplantı yapıyor. Tüm öğleden sonra... Ben de katıldım. Parti verir gibi çay içip kek yiyorlar. Bu arada iş konuşuyorlar. Selim Bey hepsinin düşüncelerini sekreterine not tutturuyor. Bu arada sanırım kapasitelerini ölçüyor.”

“Güzel değil mi?”

“Bence çok ilginç... Bir çeşit terapi... Öğle yemeklerini de kantinde personelle yiyor. Ama yönetici masasında oturmuyor...”

“Biliyorum... Bir iki kere ben de kantine inmiştim...” Birisini çok iyi hatırlıyordu. Genç adam onu görünce eliyle işaret etmişti. Yanında hemen boş bir yer açmıştı. Kadınlı erkekli personel masasına ilk kez oturan Ebru, baştan çekinikti doğrusu. Kendisine bakan gözler mesafeli ve ürkekti. Birçoğu genç kadına sevgi duymuyorlar ve ondan çekiniyorlardı. Normalde buna aldırmazdı. Emrinde çalışanların düşünceleri o kadar da önemli değildi. Yine de bu sefer onların arasında kendisini uzaylı gibi hissetmişti. Zaten genç adam da ona kocasıymış gibi samimi davranmamış, bir çalışan gibi hafif mesafeli konuşarak masadaki muhabbete usulca sokmuştu. Önceleri sessizce dinlemeyi tercih etmişti. Böylesi daha emniyetliydi. Birkaç dakika sonra ise o da diğerleri gibi söylenen bir söze gülmüştü. Bir erkek elemanın spor

ve kadın konulu esprisine ise Selim önce bir kahkaha atmış, ardından kendisi de bir şeyler söyleyerek zaten gülen herkesi daha da güldürmüştü. Ebru ise sadece kocasına bakıyordu. Neşeli, samimi, sıcak ve anlaşılmaz derecede yerine yakışan bir hali vardı. O sanki bir patron olarak doğmuştu.

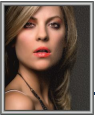
Gözleri ile kocasının hayat dolu halini emerken, personelin kendisine nasıl hayretle baktıklarını bile fark etmemişti. Gülmüş, yüzü aydınlanmış, bir an için kocasını seven bir kadın gibi görünmüştü. Herkes onun Selim'e nasıl baktığının farkındaydı. Patronlarını gülerken ilk kez gören bu insanların çoğu şaşırılmıştı. Ebru ise onun insanlarla olan ilişkisinden garip bir şekilde gurur duymuştu. Şimdi ise sık sık öğlen yemeklerinde kantine inmek için fırsat kollar olmuştu. Ne yazık ki kocası kendisini pek davet etmiyordu. Bu yüzden rastlantıymış gibi davranarak ancak üç kere daha masalarına oturup yemek yiyebilmişti. Diğer yandan artık yöneticilerin bir kısmının da personelin arasına karıştığını fark etmiş ve bundan memnun olmuştu.

“...Ve avluda onlarla basket oynuyor?” dedi Kemal Bey.

“Bunu da biliyorum... Seyretmiştim...”

Kendisi gibi kaç tane genç kızın, öğle molasında, üç binanın arasında kalan avluda maç yapan yarı çıplak erkekleri iç çekerek seyrettiklerini hatırlıyordu. Bir kaçında Selim de oynamıştı. Onar dakikalık iki kısa devreli maçı. Penceresi avluyu görüyordu. Onu orada keyifle izlemişti. Bir kere de aşağıya inip diğerleriyle birlikte maçı ayakta seyretmişti. Artık personelin çoğu, kadın patronlarını sık sık aralarında görmekten şaşırılmıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Ebru, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, kocasını ve onun takımını tuttuğunu belli etmeden izlemişti. Birkaç kere kaçan baskete üzülmüş ve farkında olmadan hayal kırıklığını beden diliyle belli etmişti. Bir kere de kocası yere düşürüldüğünde endişeyle iki adım öne çıkmıştı. Fakat genç adam kendisine çarpan kendi kadar iri oyuncuya gülerek göz kırpmış ve yeniden kalkıp oyuna devam etmişti.

O günün konuşulan konusu ise maçın bir ara duraklamasını fırsat bilen Selim'in iki adımda karısının yanına gelip dudağının kıyısından öpmesiydi. Yanağa daha yakın bir öpücüktü ama

Ebru'yu utandırıp kızartmaya yetmişti. Gülüşmelere aldırmayan adam koşarak sahaya döndüğünde, Ebru hâlâ onun arkasından bakıyordu. Sonradan bu harekete memnun olmuştu. Çünkü koyu kırmızı spor atleti ve siyah eşofman altı ile o kadar çekiciydi ki, onu seyreden diğer kadınlara gerçeği bir kere daha vurgulamış olmuştu. Terli kasları güneş ışığı altında şekilden şekile giriyordu. Bu kaslı gövdeli, çekici erkek onundu. Bu erkeğin sahibi Ebru'ydü ve bunu fark edince, öpücüğün ardından gülümsemişti. Patronu öpmesi o kadar da önemli değildi. Hemen her gece seviştiklerini bilseler şok olurlardı her halde!

“Bu ay iki personeline hafta sonu tatili için Kuşadası'na yolladı. Hem de aileleriyle birlikte... Tatilinin ücretini de bölüm masraflarına ekletti...” diye başka bir haber verdi Kemal Bey.

“Öyle mi? Bu kötü o halde, değil mi?”

“Hayır, bence değil. Bu uygulama çok güzel. Bu yöntemi Japonya'da öğrendiğini söyledi. Birçok şirket böyle yapı...”

“Bir dakika... Selim Japonya'ya mı gitmiş?” diyerek onun sözünü kesti Ebru.

“Evet, haberiniz yok muydu? Hem de birkaç kere! Önümüzdeki hafta iş gezisi için pasaportunu istemiştim. Neredeyse dünyada gezmediği yer kalmamış...”

“Dünyayı mı gezmiş?”

“Evet... Afrika bile var... Şu bir gerçek ki kocanız yılda onlarca defa ülke dışına çıkmış.”

“Neden?”

“İş gezisi...”

“İş gezisi mi?”

Kemal Bey ile bir süre bakiştılar. Sonra Kemal Bey rahatsız olarak boğazını temizledi. Durumu garip bulduğu belliydi.

“Şey... Aslında... kocanız hakkında fazla bir şey bilmiyoruz. Ben... kızmayın ama... geçen hafta ondan öz geçmiş istemiştim. Normal bir prosedür demiştim. Fazla bir şey doldurmamış. Bilinen şeyler... Tek ilgimizi çeken Bilkent mezunu

olması... Referans olarak hiçbir şey doldurmamış. Fakat en az üç dil bildiğini söyleyebilirim. İngilizcesi mükemmel... Bu hafta bizi ziyaret eden Rus iş adamlarıyla gayet güzel Rusça konuşuyordu. Gizlice bir kenarda tabii... Tercüman kullanmadan? Önümüzdeki hafta da kendisi ve iki yardımcısı Moskova'ya gidiyorlar. Üç günlük bir gezi ama sanırım iyi bir işi kaptılar..."

Ebru sinirle koltuğuna yaslandı.

"Lanet olsun!" Gözlerini Kemal Bey'e çevirdi. Sonra utandı. Bunu yüksek sesle mi söylemişti? "Kemal Bey... Siz şimdi hiçbir sorun olmadığından eminsiniz, değil mi?"

"Kesinlikle... Üstelik benim hiçbir yardımım olmadan... Kocanız bir pazarlama dehası... Şimdiden piyasadaki payımızı yüzde on beş arttırdık. Daha bir ay oldu..."

"Üç hafta..." diye mırıldanarak düzeltti Ebru. Kafası karışmıştı. Bu adam madem bu kadar dahiydi, neden daha evvel iyi bir işe girmemişti? Bir de onu inşaat işçisi sanmıştı.

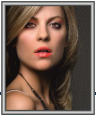
"Bu Rusya işi olursa, bu seneki tüm giderlerimizi karşılırsınız. Geri kalan işlerimizin tamamı kâr olur. Geçen seneki Kore işinden bile büyük bir iş bu..."

"Bir Rus grubun geldiğini biliyorum ama... Neden haberim yok?"

"Sürpriz olsun istemişti. Bir de tüm ekip çok planlı ve gizli çalışıyor. Diğer bölümlerin hiç birinin haberleri olduğunu sanmıyorum. Zaten Moskova işi bu gün kesinleşti. Ama böyle giderse fabrikanın çalışma kapasitesini arttırmamız gerekecek. Yeniden gece mesaisine dönebiliriz..."

"Şimdi bunların hepsi üç hafta önce işe aldığımız birisi sayesinde mi oldu?" diye gülümsedi Ebru birden. Endişeleri dağılmıştı.

"Doğruyu söylemek gerekirse başta... yanlış yaptığınızı düşünmüştüm... Ne bileyim... Film yıldızı gibi birisiydi... Konuya hakim değil gibiydi... Akşama kadar çay içip oyalanacak bir şeyler bulur zannetmiştim. Mesai saati içinde bir dakika oturduğunu görmedim... Sizin yanınıza bile gelmediğine eminim.

Nasıl bir kocadır bilmem ama o işinde harika birisi...” Adamın sesinde gerçekten de inanılmaz bir saygı vardı. Kemal Bey’in öyle herkese saygı duyabileceği söylenemezdi.

Ebru başını salladı. Gözleri dolmuştu. Gururdan ıslıl ıslıl parlıyordu. Ona Çeşme’de rastladıkları herkesin nasıl saygı gösterdiğini hatırlamıştı. Bunun bir sırrı olduğunu düşünmemişti ama şimdi anlıyordu ki, kocasında daha başka sırlar da vardı. Ya planı ne olmuştu? Bir planı vardı ve işlem hâlâ devam ediyordu. İsteddiği erkeği elde edebilmek için Selim’in iyi bir işi olması gerekiyordu. Planının bir kısmının bu kadar hızlı başarıya ulaşacağını sanmamıştı. Dudakları daha da keyifle kıvrıldı. “İnan bana... Ondan daha iyi bir koca düşünemiyorum...” diye mırıldandı. Bu doğrudu.

Ve bu iyi kocayı altı ay önce neredeyse kaybediyordu...

12. BÖLÜM

ALTI AY ÖNCE...

Kendi evinde, kendi yatağında, adama yaş günü hediyesi olarak kendi bedenini vermişti. Lokantada karşılaşmalarından sonra onu eve çağırmakla akıllılık etmediğini biliyordu. Üstelik Rezzan Hanım'ın tavrını da bahane kabul etmişti. Kadının onu görmek istemesinin sebebini anlıyordu ama ya kendisi onu niye yeniden görmek istemişti?

Cevabını vermeye korkuyordu.

Gözleri açık bir halde, göğsünde yatan adamın saçlarını okşamaya devam etti. Bakışları tavandaki alçı kabartmalardaydı. Yarı karanlık yatak odasında, aslında onları da tam gördüğü söylenemezdi... Zaten aklı başka şeylerdeydi. Sevişmeleri üzerinden yarım saat geçmişti. O kadar büyük bir zevk almıştı ki, bunun olduğuna inanamıyordu. Sanki aylar içinde bedeninde patlamaya hazır bir bomba olmuştu. Çılgınlıklarının aşağıdan duyulmadığını ümit etmekten başka çaresi yoktu. Bu serseri ruhlu adamın kendisine yaptıkları, dayanma gücünün çok üzerindeydi. Onun kollarındayken, vahşi bir kadın oluyordu. Bunun sebebini bilmese de vücudu biliyor olmalıydı. Kendi ağırlığının iki katı bir bedeni üzerinde taşırken, daha fazlası için sürekli genç adamı içine çekmişti. Onun da kendisi gibi haz aldığını biliyordu. İncecik kollarıyla sardığı çelik gibi beden, baştan ayağa ateşle yanan bir canavar olmuştu. Ayrıca genç adamın dediklerinin doğru olduğunu da anlamıştı. O da aylardır bir kadına dokunmamıştı ve bu daha da ateşle sevişmelerine sebep olmuştu.

Gözlerini yavaşça adamın kara kafasına çevirdi. Gülümsedi... Selim kafasını iki göğsünün ortasına yaslamıştı. Bir eliyle ince uzun bacaklarını, göbeğini okşarken, ağzının hemen kıyısındaki göğsünün ucuyla da ateşli dudaklarıyla oynuyor, dilinin gezinişiyle sertliğini canlı tutuyordu. Göğüs uçları da nazlanmadan sert kalmaya devam ediyordu. Galiba yeniden heyecanlanıyordu..

“Bu yaptığımız doğru değil...” diye mırıldandı. Parmak uçları hâlâ siyah saçların içinde geziniyordu.

“Öyle mi? Neden?”

“Öncelikle... Neden seviştığımızı bilmiyorum... Seni tanımiyorum bile! Ne soyadını biliyorum?.. Ne nerede yaşadığını? Sadece bir kız kardeşin olduğunu biliyorum...”

“Hımm... Bir de annem var. Birkaç ufak tefek rahatsızlığı var ama genelde iyi sayılır. Zaman zaman kız kardeşimin yanına gider. Ama kendi evi var. Ben hafta sonları onu ziyaret etmeye çalışırım. İlaçlarını falan kontrol ederim. Bir de amcam ve iki kuzenim var... Onlar Çeşme'deler...”

“Sen nerede yaşıyorsun?”

“Orada burada işte! Bu ara İzmir'de...”

“Soyadın ne?”

“Demirkan...”

“Selim Demirkan...” Genç kadın gülümsedi. “Fena değilmiş!”

Adam isteksizce dudaklarını pembe uçlardan ayırıp pırıltılı gözlerle Ebru'ya baktı. “Ne o? Benimle evlenmeyi mi düşünüyorsun yoksa?”

“Saçmalama!” Farkında olmadan iç çekti. “Hem sen bana evlenme bile teklif etmedin? Bunun için önce dizlerinin üstüne çöküp evlenme teklif etmen lazım!”

Genç adamın gözleri bulutlandı. Ebru onun geniş alnına dökülen uzun siyah saçları hafifçe kenara çekti. İnce parmakları kalın telleri okşadı. Ona karşı hislerini anlayamıyordu. Şu anda bu adamı yüreğine sokacak kadar sıkıca kendisine çekip

sarmalayabilirdi. Ona karşı öylesine yoğun bir duygu duyuyordu ki, adlandırmakta bile zorlanıyordu. Tek bildiği onun kollarında çok mutlu, huzurlu olduğuydu. Sadece seks yapmaktan farklı bir şeydi bu...

“Her halde bu imkânsızdır? Evlenme teklifini dizlerimin üstünde yapsam bile benimle evlenmezsin, öyle değil mi? Ben sana göre değilim!” diye mırıldandı Selim.

Genç kadın ağlama hissiyle doldu. Ne istiyordu? Evlilik mi? Hayır... Kesinlikle hayır... Onunla evlenemezdi. Sadece seks için olmazdı. O işsiz güçsüz yaşamaya alışmış bir adamdı. Sosyal yapıları birbirinden çok farklıydı. Onu hiçbir arkadaşına, dostuna tanıtamazdı. Hem o utanırdı hem de kendisi... Ama ya çocuk?... Güzel esmer bir çocuk... Belki bir oğlan... Babası gibi gülen, uzun boylu, yakışıklı... Bu gece de korunmamışlardı ama Ebru hamile kalamayacağını biliyordu. Birkaç gün önce iyileşmişti. Daha bebek olma ihtimali yoktu. Bu düşünce yüzünden gerçekten üzüldü. Zamanlama yanlıştı. Anne olmak istiyordu. Hem de bunu bu sersemenden istiyordu. Yakup’tan değil... Neden birkaç gün sonra karşısına çıkmamıştı ki? Ama birkaç gün sonra Yakup ile tatile çıkacaklardı. O zaman ne olacaktı? Yakup’tan mı hamile kalacaktı? Bu düşünce içini hiç ısıtmadı. Kaldı ki Yakup’un da bebek istediğini sanmıyordu. Bu düşüncelerle yüzü gölgelenince, Selim de tahmin ettiği cevabı almıştı.

“Üzgünüm...” dedi Ebru. “Bu bir sorun... Evlenemeyiz... Bir sorun da bu yaptığım şey! Seninle böyle sevişemem... Bu çok yanlış! Yakup... Yakup var!”

“Zengin ve yakışıklı Yakup Bey...” Genç adam bir kolunun üzerinde biraz doğrulup delici bakışları ile Ebru’yu süzdü. Gülümsemediği zamanlarda bu gri gözlerdeki sertlik can yakıcıydı. “Onu lokantada daha net gördüm... Gerçekten yakışıklı adam... Sana hak veriyorum... Biraz kibirli ama çekici olduğu su götürmez. Sana ve konumuna çok uyar.”

“Onu seviyorum...” Çıplak göğüslerinde gezinen gözler bu laflarının biraz zayıf çıkmasına sebep olmuştu. “Seni... Seni hayatımın neresine koyacağımı bilmiyorum. Seninle sevişmek hoşuma gidiyor. Başkasını severken bunu nasıl yaptığımı

bilmiyorum. Ama bu durum sanırım siz erkekler için de normal... Bir kadını sevseniz bile bir diğeriyle sevişmenize bir engel yok. Yakup da bana aynısını yapmadı mı? Daha ilk gece hemen başka bir kadın bulmadı mı? Oysa beni sevdiğini söylüyordu?”

“Peki, siz evlenince ne olacak? Benimle yine sevişecek misin? Yoksa bu gece bir veda mıydı? Son mu olacak?”

Ebru içinde yükselen sızıya karşı koymaya çalışıyordu. Onun dürüstçe bakan gözlerine bakamadı. Bakışlarını kaçırdı.

“Bu gece... son olacak! Bir daha sevişmeyeceğiz... Ben... seni yine görmek isterim elbet! Sana bir iş bulabilirim. Daha düzenli bir hayatın olur. Annene de daha iyi bakarsın. Hem... Sen de evli kadınlarla olmadığını söylemiştin zaten? Değil mi?”

“Doğru... Evlenecek misiniz?”

“İleride... Bir süre sonra...” Genç adam suskun durunca iç çekti. “Öyle kötü bir durum içindeyim ki. Başkasıyla evlenmeyi düşünüyorum ve... şu anda senin koynundayım? Bundan zevk alıyorum... Ben de en az Yakup kadar iki yüzlüyüm. Ona senden bahsetmedim. Bir ilişkim olduğunu kimse bilmiyor. Sadece Rezzan Ablam... Yaptığımı yanlış olduğunu biliyorum. Seninle... Seninle sevişmemiz doğru değil. Evli değiliz. Sevgili bile değiliz. Yaptığımız... yanlış...”

Genç adam onun bal rengi gözlerini dikkatle süzüyordu. Ebru’nun gözlerinde gerçekten de bir pişmanlık vardı. Bu garip seks ilişkisi onu huzursuz ediyordu. “Sanırım...” diyerek onu yavaşça onayladı.

“O halde bir daha yapmamamız gerektiğini anlayabilirsin? Ben evlenince yani...”

“Evlenmeden önce yapabiliriz o zaman?” derken hafifçe gülümsüyordu.

“Hayır... Kafamı karıştırma... Öyle değil... Sana söyledim... Ben bir erkeğe bağlıyım ve bana göre bu ilişki olmamalı. Bir daha tekrarlanmamalı...” Genç adamın dudakları göğüslerine eğilmişti yine. Sertleşmiş ucunu emerken bir eli de bacaklarının arasına kaymıştı. Ebru bacaklarını araladığını fark

etmedi. Fakat sihirli parmakları hissedince gözlerini yumdu.

“Şimdi benim de kafam karıştı... Yine sevişiyor muyuz, sevişmiyor muyuz?” diye hafif bir alayla sordu adam.

Ebru inleyerek iç çekti. Direnmenin anlamı yoktu. O da gülümsedi. Eli yakışıklı yüzünde gezindi.

“Bu gecelik evet...” diye mırıldandı. Bu gece ona ihtiyacı vardı.

Bu cevap yeterliydi. Selim genç kadını üzerine çekerek sırt üstü yatağa uzandı. Ebru dudaklarını hemen adamınkilere uzattı. Birkaç uzun öpücükten sonra biraz doğrudu. Göğüslerini adamın dudaklarına uzatırken, kalçalarını da uygun pozisyona getirmeye çalıştı. Ama hem göğüslerini öptürmek hem de birleşmeyi sağlamak zordu. Kıkırdayarak doğrudu.

“Çok uzunsun... Yardım da etmiyorsun? Bütün işi yine ben mi yapacağım?”

“Evet...”

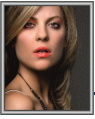
“Hımm... Seni pişman edeceğim!” Kendisini biraz geriye çekip adamın çoktan heyecanlanmış erkeklik organını yakaladı. Onun gözlerine bakarak uzunca bir süre ovdu. Selim’in gözleri iyice kısılinca alayla kaşlarını kaldırdı. “Ne oldu? Bir şey mi istiyorsun?”

“Çabuk öğreniyorsun?”

“Elbette! Öğretmenim iyi... Yakup şok olacak...” Başını eğdi. Dudaklarını elindekine dokundurdu.

Genç adamın gözleri açıldı. Kaşları hafifçe çatıldı.

Ebru’nun aklına Yakup’la birlikte geçireceği hafta sonu gelmişti. Onunla sevişecekti... Söz vermişti. Ve büyük ihtimalle bu hafta sonu Yakup onun tecrübeli bir kadın olduğunu anlayacaktı. Bu umurunda değildi ama hafif bir sıkıntı duymuyor da değildi. Onu bir türlü Selim’in yerine koyamıyordu. Altında yatan bu bedeni Yakup’a ait olarak düşünemiyordu. Hafta sonu onunla yatmak zorunda kalacaktı. Bu kaçınılmaz gözüküyordu. Başka bir erkeğin dokunuşlarının kendisinde yaratacağı tepkiyi merak etmekle birlikte, içinde o gün için hiçbir heyecan duymuyordu.

“Öyle mi?” diye mırıldandı Selim. Omzundan hafifçe itip dudaklarını çekmesini sağladı. “Onunla bir planınız mı var yoksa?”

“Ne gibi?” Dikkatle elindekine bakıyormuş gibi yaparak anlamazlıktan geldi.

“Sevişmek gibi... Ona uzun süre ‘Hayır’ diyemeyeceksin, öyle değil mi?”

Ebru durdu. Gözlerini onun gözlerine dikti. Dudakları kurumuştü. Dilinin ucuyla dudaklarını yaladı. Onun tadını hissetti. “Bu hafta sonu... birlikte... tatile çıkacağız!” dedi sonunda isteksizce.

“Tatile?..”

“Evet...” Konuyu geçiştirmeye çalışacaktı ama bunu yapamamıştı. Neticede Selim’in kendisi üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Onlar sadece yatak arkadaşlarıydılar.

“Aynı odada mı?”

Ebru sesini çıkarmadı. Ama elindeki şeyin sertliğinin azalmasından, adamın heyecanının gittiğini anlamıştı. Birden paniğe kapıldı. Genç adamı kaybediyordu. Bu kadar ay sonra onu bulduktan sonra... yine kaybediyordu. Bu olamazdı...! Şimdi olamazdı! Daha değil... Ondan ayrılmak istemiyordu. Fakat genç adamın huzursuzlandığını anlamıştı.

“Ne... ne oldu?”

“Gitsem iyi olacak!” diye mırıldandı Selim. Yan dönerken Ebru’yu da yatağa yatırmıştı. Bir süre göz göze bakiştılar. Selim’in gözlerinde garip bir bakış vardı. Ebru onu kaybedeceğini kesinlikle anladı. Keşke konuşmasaydı. Keşke Yakup konusunu açmasaydı.

“Selim...” diyerek ayağa kalkmak için bir hamle yapan adamın kolunu tuttu. “Bana kızmaya hakkın yok! Biz... Biz seninle bir şey konuşmuş değiliz. Bana sahip değilsin. Yakup eskiden de vardı. Durumda bir değişiklik olmadı ki! Zaten bu sabah bu işi bitirmeyecek miydik? Lütfen... Lütfen gitme!”

“Birkaç gün sonra... onunla olacağını bilerek senin yanında kalamam... Üzgünüm... O kadar midesiz değilim...” Parmak uçları genç kadının üzgün yüzünde gezindi. “Sen özel bir kadınsın.

Sana sandığından çok değer veriyorum.”

“Sana ilerisi için hiç ümit vermedim...”

“Vermedin! Vermediğini biliyorum. Beklemedim de zaten! Belki de... biraz beklemişimdir!” Derin bir nefes aldı. Bakışları iyice sönükleşmişti. “Ama artık kesinlikle beklemiyorum...”

“Onu... onu sevmeseydim bile... seninle evlenemezdik. Mantıklı olsana! Evlendiğimizde herkes ne derdi? Senin para peşinde olan bir fırsatçı olduğun konuşulurdu? Gözler hep üstünde olurdu? Çok yakışıklı olduğun için beni kandırdığından bahsedilirdi. Para için kendisini satan bir erkek olmak ister miydin? Ki öyle gözükecekti. Kocam olarak her şeyin değişecek ve bu da göze batacaaktı.”

“Ya zengin olsaydım? Benimle o zaman evlenir miydin?”

Ebru acı bir şekilde güldü. “Ama değilsin? Bu şaka değil! Seni kırmak istemiyorum. Sen iyi bir erkeksin. Seninle çok özel anılarım oldu. Bundan pişman değilim. Fakat bizim için bir gelecek yok. Seni sevmiyorum. Ben Yakup’u seviyorum. O bana her yönden çok uygun...”

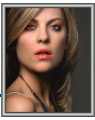
“Ben değilim?..” diye mırıldandı Selim garip bir sesle.

Ebru kalbinin kasılması ile bir an konuşamadı. Birisi sanki kalbine bir bıçak saplamıştı. Sonra acı gerçeği onayladı. “Evet... Değilsin...” Sözleri ağzından acı dolu bir fısıltı şeklinde çıkmıştı.

“O halde...” Yataktan çıkmadan önce Selim’in yüzünde acı ama son derece gururlu bir ifade belirdi. “...konuşacak başka bir şey yok. Sana gerçekten mutluluklar dilerim. Seni hiç unutmayacağım!” Sesi sakindi. Genç kadını kıracak şekilde sert söylenmemişti. Aksine melodik bir tını vardı. Acı çeken bir erkeğin sızılı tonu...

Ebru dudakları acıdan sıkılmış bir halde, inanılmaz bir süratle giyinen sevgilisine baktı. Gitmesini istemiyordu. Henüz değil... Bunu ona nasıl anlatacaktı? Konuştukça her şey daha da içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Gözlerini zorlayan yaşları zorlukla tuttu.

“Selim?..” Genç adam pantolonunun kemerini sıktı. Başını

çevirdi. Şimdi elinde kravatı vardı. Ceketini de ilerideki sandalyede duruyordu. “Gitme... Gitmek zorunda değilsin! Saat daha iki... Bu saatte burada taksi bile bulamazsın!”

“Taksiyle gelmedim...” diye mırıldandı Selim.

“Yine de gitme! Kendimi... Kendimi terk edilmiş hissediyorum,” diye hafif bir yalvarışla yatakta dizlerinin üstüne kalktı. Çırılçıplak o kadar güzeldi ki, adamın ne kadar zorlandığını asla anlayamazdı. Saçları narin omuzlarına dökülmüştü.

“Böyle bir şey hissedemezsin! Ben seni terk etmiyorum. Dediğin gibi, seninle bir şey konuşmuş değiliz. Sana sahip değilim. Beni sevmediğin gibi, sana uygun da değilim. Aramızda hiçbir bağ yok! Bu bir terk etme olamaz...” Ciddi bir şekilde durdu. Ceketini de eline almıştı. “Sana ve... sevdiğin adama... gerçekten mutluluklar dilerim!”

Ebru yataktan fırlayıp kollarına atılmak istedi. Gitmemesi için yalvarmak istedi. Bu gece ona ne kadar ihtiyacı olduğunu söylemek istedi.

Hiç birini yapamadı...

Öylece kapanan kapının ardından bakakaldı. Ona engel olamamıştı. Elini yanağına götürdü. Bu ıslaklık da neydi? Aman Allahım! Ağlıyor muydu yoksa? Peki, neden? Oda bir anda bomboş kalmıştı. Başını eğdi. Bir daha bu yatakta nasıl yatacaktı?

Terk etmiyorum demişti ama kendisi neden öyle hissediyordu?

Cevap basitti. Selim onu gerçekten de terk etmişti. Onu arada sırada görme hayali bile kalmamıştı. Ona iş bulacaktı. Arada sırada bile olsa görecekti. Sevişmeyeceklerdi elbette ama onu görmek istediğinden emindi. Altı aydır çektiği sıkıntıyı yeniden çekemezdi. Bu yüzden ne yapıp edip onu yanında bir yere yerleştirmeyi planlamıştı. Belki koruma... Belki şoför... Ne olursa...

Şimdi hepsi boştu. Terk edilmişti bir kere!

Sabah kadar gözünü yummadı. Çıplak bedenini ince çarşafı sarmıştı. Gözyaşları sessizce yanaklarından dökülüyordu.

Duygularını anlayamıyordu. Neden ağladığını ise hiç bilmiyordu. Elinde tuttuğu mendiller de sırlıslıkla olmuştur.

Kapısı çaldığında irkildi. Gözü önce kapıya sonra saate döndü. “Ebru?” diyordu kapı arkasından Rezzan Hanım. Saat çoktan sekiz olmuştu. Farkında bile değildi. Bu saatte kahvaltısını etmeye aşağıya inerdi. Sekiz buçukta da iş yerine varmış olurdu. Sesini çıkarmayınca kapı usulca aralandı. Rezzan Hanım’ın başı aralıktan gözüktü.

“Uyanamadın mı?” diye sordu. Ebru cevap vermedi. Bunun üzerine kadın içeriye girdi. “İyi misin? Hasta falan değilsin ya?” Gözlerinde endişe vardı.

“İyiyim...” diye fısıldadı Ebru. Rezzan Hanım yatağa iyice yanaşmıştı. Genç kadının ağlamaktan kızarmış yüzüne, uykusuzluktan çökmüş gözlerinin altına baktı. İnce çarşafın altında çıplak olduğunu da hemen fark etmişti.

“Ne oldu sana bebeğim?” diye kadın içtenlikle sordu. Yanına oturup elini yumuşakça tutmuştu. “Hasta değilim diyorsun ama perişan gözüküyorsun? Geceniz iyi geçmedi mi? Bana iyiymiş gibi gelmişti?”

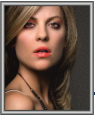
Ebru hâlâ gözlerinde yaş olmasına akıl erdiremiyordu. Bir damla daha yanağından süzülüp çenesine inmişti. Oysa sabaha kadar gözyaşları çoktan kurumuş olmalıydı. “Gitti...” diye fısıldadı.

“Biliyorum... Bahçede arabası yok... Niye üzülüyorsunuz ki? Yine görürsün!” Ebru’yu ilk kez böyle görüyordu. Elinde büyümüş olan bu güzel kadının ağladığına daha önce hiç şahit olmamıştı. Küçükken düşüp bir yerini incittiğinde bile ağlamazdı. Çok hırslanıp sinirine yenik düştüğünde bile kendisini tutardı. Şimdi ise çocuk gibi ağlıyordu. İçten... Sessiz... Parlak gözyaşları birbiri ardından yanaklarından süzülüyordu. Üstelik belli ki çok uzun zamandır ağlıyordu.

“Göremem... Bu sefer... gerçekten gitti.”

“Anlatsana bana!”

“Ben... Anlatamam...”

“Anlat hadi! Kendini iyi hissedersin! Belki birlikte duruma bir çare buluruz!”

“Çare bulabileceğimiz bir şey değil... Onunla ayrıldık. Ben Yakup ile evleneceğim. O değerli ve olgun bir işadamı... Çok yakışıklı... Zengin ve... ve...”

“Ruhsuzun teki!”

“Ne?” Gözlerini kırıştırdı. Kaşlarını çatı. “Ne dedin? Onun hakkında böyle konuşamazsın! O tanıdığım en... en...”

“Boş versene sen... Şimdi söyle bana? Ayağına kadar gelen kısmetini teptin mi?”

“Ne kısmeti?”

“Yavrum? Nasıl bu kadar kör olabilirsin bilmiyorum? Sen bal gibi aşıksın! Hem de deli gibi! Ben bile Selim denen o çekici adama ne kadar âşık olduğunu bir bakışta görebildim...”

“Ha...hayır!” diye kekeleydi Ebru. “Ona âşık falan değilim. Ben Yakup’u seviyorum...”

“Aşıksın...”

“Değilim... Onun nasıl sevebilirim? Hakkında hiçbir şey bilmiyorum. İşsiz güçsüz biri! Belki de bir jigolo? Beraber olduğumuz saatleri toplasan yirmi dört saat etmez!”

“İyi geçirilmiş bir yirmi dört saati küçümseme... Çoğu çift sizin bu kadar zamanda yaptığınızı ömrü boyunca yapamıyor!”

Ebru gülmeye çalıştı. Gözyaşları yeniden birer ikişer iniyordu oysa. “Rezzan Abla... Saçmalama...! Ben... Ben... onu sevemem. Sevmiyorum!”

“Emin misin? Hayatım boyunca senden daha âşık bir kadın görmedim. O Yakup dediğin adama bile hiç öyle bakmıyordun? Selim’i altı aydır hiç düşünmediğini söyleyebilir misin?”

Söyleyemezdi. Çok düşünmüştü. Öyle ki her köşe başında onu göreceğini ummuştü. Her an çıkıp yanına gelmesini beklemişti. Tıpkı bu gece lokantada beklediği gibi...

“Aman Allahım...” diye hayretle açılan gözlerle kadına baktı. Elinin tersiyle çocuksu bir tavırla gözyaşlarını sildi. Sonra...

Sonra birden güldü. Gözyaşlarına rağmen mutlu bir gülüştü bu...
 “Aman Allahım! Bu doğru! Ben ona aşığım... Onu seviyorum...
 Onu seviyorum! Bu doğru! Bunu nasıl da anlamadım?”

“Evet...”

“Ben bir aptalım. Burnumun ucundakini görmedim?”

“Evet...”

“Onu seviyorum...” Birden rahatlamıştı. Çocuk gibi kıkırdadı. “Onu seviyorum... Yakup’u değil, onu seviyorum... Kim olduğunu bile bilmediğim birisini... Aman Allahım... Ne güzel!”

“Evet...”

“Bu yüzden onunla sevişmekten zevk alıyorum! Yakup bana dokunduğunda hiç böyle şeyler hissetmiyorum...” Bu bir itiraftı elbette. Ama utanmadı.

“Evet...” diye yine mırıldandı Rezzan Hanım anlayışla.

“Ve yanındayken mutlu oluyorum. Yanımda olması bile bana huzur veriyor. Aman Allahım! Ben onu gerçekten seviyor muyum?”

“Kesinlikle Evet!”

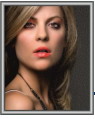
“Bu yüzden çocuğunu istedim... Ondan hamile kalmak istedim çünkü onu seviyorum... Eğer hamile kalsaydım onu elde etmek için bir bahanem olacaktı... Allahım! Nasıl da fark etmedim... Ben onu seviyorum...”

“Evet ama... Bu çocuk meselesi ciddi mi?” Kadın biraz onaylamazca konuşmuştu.

“Merak etme... Şimdilik söz konusu değil. Bu gece de hamile kalmam imkânsızdı. Ama olsun isterdim... Onu seviyorum. Çocuğunu istiyorum... Hem de çok!”

“Bunun için evlenseniz daha iyi olmaz mı?”

“Evet... Doğru...” Sonra gülümsemesi yüzünde soldu. “Evlenmek mi?” Gözlerini kıpırtırdı. “Ama... onunla evlenemem ki?”

“Neden?” Rezzan Hanım dikkatle karşısındaki genç kadını süzüyordu. “Fakir olduğu için mi?” Ebru cevap vermeden düşünüyordu. “İşsiz olduğu için mi?” Bakışları hâlâ genç kadının suratındaydı. Onu iyi tanırdı. Böyle kaşlarını çatıp önüne baktığında bir şeyler düşünüyor olurdu. “Sosyal statüsü senden farklı olduğu için mi?”

Ebru elini kaldırıp onu susturdu. “Bunlar da var tabii...” diye mırıldandı. Hâlâ düşünüyordu.

“Bu çok saçma... Sen zaten çok zenginsin?..” diye ters ters söylendi Rezzan Hanım. “Bırak onu, istediği gibi yine serbest çalışsın... Akşamları eve gelsin yeter... İsterse hamallık yapsın, seni ilgilendirir mi? Dürüstçe çalışması önemli değil mi? Evlen onunla... Mutlu ol! Mutlu olacağını biliyorum. O gencin bakışlarında gördüm bunu. Sana olan bakışlarında... Ve senin ona olan bakışlarında... Senin onun herhangi bir şeyine maddi olarak ihtiyacın yok ki! O sana varlıklı olduğun için yanaşmış olsaydı eğer, bu güne kadar çoktan ortaya çıkardı...”

Ebru başını kaldırıp yine eliyle susmasını işaret etti.

“Bunlar önemli değil...” diye homurdandı. “Bırakmadın ki bir plan yapayım! Ne kadar çok konuşuyorsun?”

“Plan mı?”

“Evet... Bir plan... Bir plan yapmam lazım!”

“Ne planı?”

“Elbette onun beni sevmesini sağlayacak bir plan... Herkese onu kabul ettirecek bir plan... O benimle asla evlenmez... Bu yolu çoktan kapattım. Bana kendi kendine evlenme teklif etmeyecektir. Bunu sağlayacak bir planım olmalı... Kusursuz bir planım olmalı... Onun benimle evlenmesini sağlamalıyım...” Sevinçle, çocuk gibi el çıırttı. “Yaşasın... Onunla evleneceğim ve çocuğunu doğuracağım... Ona toplumda hak ettiği yeri de vereceğim... Kocam olarak herkes onun önünde eğilecek. O çok zeki... Öylesine zeki ki, kendisini kolayca kabul ettirecektir. İyi bir kıyafetle de tanıdığım herkesin aklını başından alacaktır.” Gözleri hülyalı bir şekilde daldı. İç çekti. “Dün gece o takım elbise içinde ne yakışıklıydı değil mi?”

Rezzan Hanım başını salladı. “Kesinlikle...”

“Çıplak da çok güzel...” Rezzan Hanım’a göz kırptı. “Utanmış gibi yapma hadi... Dün gece bilerek onu benim yatağıma attın. Bu konuda suçlusun...”

“Pek şikâyet ediyor gibi değildin... Sorun var mı diye yukarıya çıkacaktım. Merdivenleri yarısında sesini duydum. Pek keyif alır gibi halin vardı.”

“Seni ahlaksız... Dinledin mi bizi?..”

“Hayır! Baktım ki sorun yok, keyfin yerinde, aşağıya indim. Benden başka da duyan olmadı. Bu böyle gidecekse bu odayı biraz ses sızdırmazlığı konusunda düzenlemek lazım... Ya da...” Genç kadına bu sefer o göz kırptı. “...fazla çığlık atmadan işini görmelisin.”

Ebru kıkırdadı. İçi rahatlamıştı. Onu sevdiğini itiraf etmek harika bir duyguydu. Hiçbir şeyden utanmıyordu. Zevkten attığı çığlıkları duymaları da önemini yitirmişti. Çarşafına biraz daha sarınıp düşüncelere daldı.

“İyi bir plan lazım...” diye mırıldandı. “Onu bugün arayamam... Evlenmek için bahanem yok... Bir bahane yaratmalıyım. İyi düşünmeliyim... İyi... Planım kusursuz olmalı...” Güldü. Gözleri parlıyordu. “Vay canına... Aşığım ve bir erkeği elde etmek için plan yapıyorum... Hiç aklıma bile gelmezdi!”

Yataktan fırladı. Çarşafı sarınarak banyoya koştu. “Rezzan Abla... Büromu ara... Bugün hiç işe gelmeyeceğimi söyle. Evet, bugün işe gitmeyeceğim. Düşünmem gereken şeyler var.” diye bağırdı. Duş alıp giyinmesi fazla vaktini almadı. Makyajını yapıp kendisini seyretti. Sonra neşe içinde topuzunu geri çözdü. Madem sevdiği adam, gerçekten sevdiği adam saçlarını açık seviyordu, bundan böyle elinden geldiği kadar öyle yapacaktı. Şarkı mırıldanarak merdivenleri indi. Kahvaltısını mutfakta yaptı. Çayını yine mutfakta içerken, gözleri bahçede yağan yağmur damlalarındaydı. Hava yumuşamıştı. Yağmur serin havayı yumuşatmıştı.

Öğleye doğru, kafasındaki plan yerine oturmaya başlamıştı.

Tabii biraz desteğe de ihtiyacı vardı. Bazı kişilerden destek almalıydı. Onların haberi bile olmayacaktı bu destekten. Çok eğlenceli olacaktı. Amacı belliydi. Selim sonsuza kadar aşkı olarak kalacaktı!

Akşam Jülide'nin kardeşi Güven'in yaş günü vardı. Öğleden sonra çarşıya çıkıp ona pahalı ama iddiasız bir hediye aldı. Sonra bir kafeye oturup dışarıdaki yağmuru izleyerek sevdiği erkeği düşündü. Artık neden sürekli Selim'i düşündüğünü biliyordu. Bunu nasıl olup da anlayamamıştı, merak ediyordu. Selim'i daha ilk gördüğü andan itibaren sevdiğini sanıyordu. O yarı karanlıkta, kendisine bakan sakallı suratı ve etkileyici fiziki kendisini cezpt etmişti. Yakup'un o gece öyle büyük bir hata yapması ne güzel bir şanstı. Ya kendisinin gecenin bir yarısı yolunu kaybedip hayatının aşkına denk gelmesi?

Onunla ilgili hiçbir şeyi umursamıyordu. Ne fakir olması, ne bitirdiği okul ve aldığı eğitim ne de hayatını geçindirmek için bir sürü iş yapmak zorunda kalması... Bu jigololuk olsa bile! Ama onun artık jigolo olmadığını biliyordu. O hafta sonu kendi hatasını eğlenceli bir şekilde dönüştürüp jigoloymuş gibi davranmıştı. İşin doğrusu bu durum, kendisinin de işine yaramıştı. Yoksa onunla sevişmeye kendi beynini nasıl ikna edecekti?

O ilk gece kendisini öptüğünde ona âşık olduğunu anlamalıydı. Daha o gecenin sabahında onu görünce nefesi kesilmemiş miydi? Sevişme düşüncelerinin tohumları daha o zaman aklına ekilmemiş miydi? Ya ayrılırken ne kadar da acı çekmişti? Her şeyi fiziksel çekime bağlamıştı ama bu mümkün değildi. Hiçbir kadın seks için bir erkeği o kadar düşünemezdi. Lanet sersem! Altı ay boyunca Ebru'ya hayatı zindan ettiğini ne bilecekti! Ama suçun çoğu kendisindeydi. Şimdi ise erkeğini geri istiyordu. Ondan başka bir erkeği düşünemiyordu bile! Hayatını onunla geçirmek en büyük dileğiydi. Bu düşünceleri, Yakup'a karşı hissettiklerinden fersah fersah uzaktı.

Mutlu bir şekilde eve gitti. Planının ayrıntılarını düşünerek akşamı bekledi. Hazırlanmış, kapının çalmasını bekliyordu. Sonunda Yakup onu almaya geldi. Saat sekiz yedi olmuştu. Yemeği de Güven'in evinde yiyeceklerdi.

Yakup etrafta kimseyi göremeyince dudaklarını uzattı. “Çok güzelsin...!” diyordu bir yandan da. Ebru usta bir manevra ile dudaklarını kaçırdı. Adamın sıcak dudakları yanağına dokundu.

“Teşekkürler! Sen de çok yakışıklısın!”

“Güzel bir çift olacağız! Evlenince yani!” derken sırtıyordu genç adam. Ebru’nun hamlesini fark etmemişti.

“Evlenecek miyiz?”

“Bugün çok düşündüm... Sanırım evlenmek ikimiz için de iyi olacak. Şirketlerimiz de gücünü artırır. Senin şirketinin başına da ben geçersen, eminim daha karlı bir duruma getirebilirim...”

Ebru zarif montunu giyerken yan gözle ona baktı. Onu nasıl da tanıyamamıştı.

“Neden?” dedi ince bir alayla. “Benim şirketimi iyi yönetemediğimi mi söylemek istiyorsun?”

“Hayır hayatım ama... Biliyorsun, iş hayatı erkekler içindir.”

“Bunu ilk kez duyuyorum. Üstelik de ben senden zenginim. Şirketi devraldığım da bu kadar zengin değildik... Her sene büyüdük...”

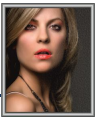
Adamın lüks arabasına doğru yürümeye başlamışlardı. Yakup kapıyı açtı ve onun binmesine yardım etti. Bir yandan da kuşkuyla soruyordu. “Evlenince şirketleri tek çatı altında birleştirmemize karşı mısın? Hem emekli olup çocuklarımıza bakmak istersin diye düşünmüştüm?”

Ebru akıllıca gülümsedi. Bu erkekler ne ikiyüzlü oluyorlardı böyle?

“Eğer evleneceksek, mantıklı tabii. Ama çocuk istemediğini sanıyordum? Yoksa beni yolundan çekmek için mi çocuk yapmayı planlıyorsun?”

Adam kendi koltuğuna geçmişti. Güldü. “O da var tabii. Ama çalışanlar yönetimin tek elde toplanmasını severler. İki başlılık iyi değil. O kişi de genellikle...”

“...Koca olur!” diye tamamladı Ebru onun sözünü.

“Aynen öyle!”

Ebru buna izin verebilirdi. Kime? Tabii ki asıl sevdiği adama... Yönetimi ona bırakmayı ve çocuklarıyla ilgilenmeyi çok isterdi. Bu harika olurdu. Tek sorun Selim’in şirket yönetimiyle ilgili bir tecrübesi olmamasıydı. Bu yüzden öncelikli olarak ona şirket içinde önemli bir görev verip, idareciliğe alışmasını sağlamak gerekiyordu.

Güven onları kapıda karşılamıştı. Ebru onun elini sıkıp yaş gününü tebrik ederken almış olduğu pahalı tıraş makinesinin sarılı olduğu paketi eline tutuşturdu. Genç adamın hemen arkasında Jülide de vardı. Ebru’nun elini sıkıp yanağından öperken, aynı yanak öpme olayını Yakup’a da uygulamıştı. Bu kadın tam bir şıllıktı. Yakışıklı erkek söz konusu olduğunda en yakın arkadaşını bile umursamıyordu.

Parti boyunca, Ebru bir koltukta oturmayı tercih etti. Biraz üşüttüğünü bahane etmişti. Geniş evin geniş salonunda yirmi kişi kadar vardı. Bazıları evli olmasına rağmen çoğunluk bekâr ve gençti. Ebru elinde meyve suyu bardağıyla dans edenleri izlerken, planını çoktan uygulamaya sokmuştu.

“Yakup... Ben rahatsızım diye senin de durman gerekmez. Jülide’yi dansa kaldırabilirsin?” demişti. Genç adam da fazla düşünmemişti. Hatta hevesle genç kadını kollarına almıştı. Şimdi de pistin ortasında dans ediyorlardı.

“Kıskanıyor musun?” diye bir soru duydu yanı başında. Başını çevirdi. Parlak gözlerle Güven’e baktı.

“Hayır... Neden? Kıskanmam mı lazım?”

“Erkek arkadaşın çok yakışıklı... Bu zor olmalı!”

Ebru içtenlikle güldü. Gözünün önünde bir hayal canlanmıştı. “Ondan daha yakışıklısını da görmüştüm...” dedi yavaşça. “Çok daha yakışıklısını...”

“İnanmam! Yakup Bey onu kıskanmadı mı peki?”

Ebru cevap vermedi. Bir an durup düşündü. Sonra omuz silkti. “Birbirlerini görmeleri imkânsızdı.”

“Peki, ne oldu ona?”

“Sanırım yakında onu seven bir kadının kocası olacak.”

“Hımm...” Düşünceli bir şekilde genç kadının sözünü sindirmeye çalıştı. Ne demek istediğini tam çözemişti. “Yakup Bey ile aranızda ciddi bir şey var mı peki? Söz, nişan?..”

“Şimdilik yok. Neden?”

“Anladığım kadarıyla kız kardeşim ona takmış durumda. Belki... biz de seninle... bir yerlere çıkabiliriz? Biliyorsun, ben de zenginim!”

Ebru lüks eve göz gezdirdi. Bu zaten belliydi.

“Üzgünüm Güven... Zengin, yakışıklı ve gerçekten de hoş birisin... Başka şartlarda olsa, belki olabilirdi. Ne yazık ki mümkün değil. Ben başkasını seviyorum!”

Güven dudaklarını büzdü. Gözleri salonun ortasında dans eden çiftlere kaydı. Jülide kollarında olduğu adama fazlasıyla sokulmuş, göğüsleri neredeyse yapışık halde dans ediyordu. Kız kardeşinin çapkınlıklarına alışıktı ama galiba bu defa Yakup denen şu uzun adam ile niyeti ciddiydi. Ebru bunu göremiyor muydu? Aşık olduğu adam şu anda başka kadının kollarında halinden fazlasıyla memnundu.

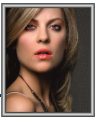
Ebru elbette ki durumun farkındaydı. Gece araba ile eve dönerlerken, dudakları bir gülümseme ile kıvrılmıştı. Yakup ise sessizdi. İhtimal kollarında tuttuğu Jülide isimli ateşli kadın ile aklı meşguldü. Nihayet evin bahçesine girip binanın geniş ön cephesine arabayı yanaştırınca konuşmayı akıl edebildi.

“Güzel bir geceydi, değil mi?”

“Çok!” diye alayla mırıldandı Ebru.

“Sana iyi bir haberim var... Şu bizim hafta sonu tatili var ya?” Onu unutmuştu Ebru. Dikkatle adama baktı. “Yerlerimizi ayırttım. Nasılsa yataktan çok çıkamayız diye, İsviçre’de bir otelde yer ayırttım. Canımız isterse kayak yaparız ama daha çok sevişiriz. Nasıl, harika, değil mi?” Gözleri parlıyordu. “Sana nefis zaman geçirteceğim... Pasaportunu hazırla...”

“Bu hafta sonu mu?”

“Evet... Öyle konuşmuştuk ya! Seni daha fazla bekleyemeyeceğim. En kısa zamanda sevişmek istiyorum. İnan bana sana çok nefis bir ilk deneyim yaşatacağım... Bekâretini verirken çok mutlu olacaksın!”

Ebru onun ihtirası karşısında biraz irkildi. Yine de kendisini toplayıp sesini biraz soğuklaştırdı. “Bakire olduğumu da nereden çıkardın?” dedi donuk bir gülümsemeyle.

“Ben...” Genç adam şaşırmişti. “Öyle değil misin?” Çatılmış kaşları, ne diyeceğini bilemez tavrı ile komik duruyordu. “Bir keresinde eski bir ilişki yüzünden sekse karşı soğuk olabileceğini söylemiştim ama... Davranışların... Sanki... bakire gibiydin?.. Gerçekten de o zaman kötü giden bir ilişkin mi olmuştu?”

“Hayır... Onu söylediğin zaman gerçekten de bakireydim...”

“Çeşme’ye bana geldiğin o gece?”

“O gece de bakireydim... Onu sana hediye edecektim ama sen beni hayal kırıklığına uğrattın!”

“Tamam... Bir hata yaptım! Bunun acısını da çektim. Fakat bu altı ay önceydi. Bu sırada... başkası mı oldu?” Sesi buz gibiydi. Ebru ona aldırmadı. Başını salladı yavaşça.

“Evet... Sen beni aldattın... Ama ben seni aldatmadım. Çünkü seninle aramızda bir bağ varken sen bana bunu yaptın. Ben yaptığımda ise aramızdaki ilişki bitmişti!”

“Lanet olsun! Sana inanmıyorum... Sen hâlâ bakiresin! Hayatına kimse girmedir.”

“Girdi...”

“Peki, kim bu herif?”

“Söyleyemem...”

“Görüşüyor musunuz?”

“Şimdilik hayır... Altı aydır, bir kere gördüm sadece...”

Yakup başını çevirip evin bahçesini süzdü. Yanak kasları oynuyordu. Sinirlenmiş olduğu belliydi. “Kaç kere... Kaç kere

birlikte oldunuz?”

“Bu çok özel bir soru... Ama bir kere değil. Onunla tüm bir hafta sonu beraberdim. Hesapla istersen?”

“Lanet olsun!” Genç adam direksiyona vurdu. “Lanet olsun! Buna inanamıyorum...”

“Üzgünüm...”

“Değilsin...” diye homurdandı Yakup. Sesi sinirliydi.

“Peki, değilim...” diyen Ebru ise çok rahattı. Ondan alacağı intikamın sadece bir kısmıydı şu anda olanlar.

Adam derin bir nefes aldı. Sonra başını genç kadına çevirdi. “Pekâlâ... Bunun sorumlusu kısmen de olsa benim... Kendi aptallığım. Seni affediyorum. Her şeyi unutacağız... Seninle ikimiz yeniden başlayacağız... Bu hafta sonu tatile gideceğiz ve güzel zaman geçireceğiz... Tamam mı?”

“Evlenecek miyiz?”

Yakup durakladı. Bu zaten Ebru’ya istediği cevabı vermişti. “Bilmiyorum... Düşünmem lazım... Beni çok şaşırttın!” dedi genç adam.

“O halde seninle tatile gelemem...”

“Ne?”

“Seninle gelemem dedim... Bir daha evli olmadığım bir adamla sevişmek istemiyorum.”

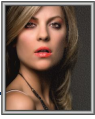
“Fakat... Dün gece... gelirim demiştin?”

“Dün gecedan sonra çok şey değişti. En önemlisi bakire olmadığımı öğrenmen değildi. Özür dilerim. Bu konuda haklı olduğumu biliyorum ama... seninle gelemem. Seninle sevişemem de! Beni affet!”

“Tanrım! İnanamıyorum! Sen ne diyorsun Ebru?”

“Gelemeyeceğimi söylüyorum. Sen istersen git. Hatta yanında başka kadın da götürebilirsin. Mesela Jülide bu işe kolayca razı olabilir? Dünden hazır gibi? Kızmayacağıma söz veriyorum.”

“Saçmalıyorsun...”

Ebru omuz silkti. Sonra gülümsedi. Eli arabanın kapı koluna gitmişti. Çıkmadan önce ekledi.

“Geleceğim hakkında çok önemli planlarım var Yakup. Bu planlarda elbette sen de varsın. Fakat zannettiğin anlamda değil. Artık evli olmadığım veya evlenemeyeceğim bir erkekle yatmayacağım. Bu konuda kararım kesin. Planlarımı da kimsenin bozmasına izin vermeyeceğim...”

13. BÖLÜM

ÜÇ AY ÖNCE...

“Alo? Selim?”

Karşı taraftan kısa bir sessizlik olmuştu. Sonra genç adamın o ahenkli tok sesi yankılandı.

“Merhaba Ebru...”

“Merhaba. Nasılsın?”

“İyidir...” Adam yine duraklamıştı. “Bir sorun mu var?”

“Sanırım...” Genç kadın aynadan saçlarını düzeltirken oldukça sakin görünüyordu. Fakat içi kıpır kıpırdı. Kalbi deli gibi atıyordu. Onun sesini telefonda bile olsa duymak çok harikaydı. Bürosundaki özel odasında, ayna karşısında görünüşünü inceledi. Evet, bugün çok güzeldi. Uzun bacaklarını saran beyaz pantolon ve ona uygun yeşil bluzu ile göz alıcıydı. Güzel olmak zorundaydı. Çünkü bugün sevdiği adamı görme günüydü... “Yardıma ihtiyacım var. Görüşebilir miyiz?” dedi sakin bir sesle. Ona ipucu vermemeliydi.

“Görüşmek mi?” Genç adam şaşırmıştı. “Hangi konuda?”

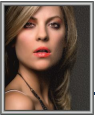
“Bunu telefonla anlatamam... Yüz yüze konuşabilir miyiz?”

“Elbette...” Sesinde kuşku vardı.

“İyi o halde... İzmir’de misin?”

“Hayır... Çeşme’deyim... Yarın görüşebiliriz...”

“Hayır... Lütfen... Yarın olmaz! Seni hemen görmem lazım. Çok önemli bir durumun ortasındayım ve sorunumu hemen

çözmek gerek!”

“Ebru? Hamile misin?”

Keşke!

Hamile olsaydı, durumu daha hızlı çözebilirdi. Fakat şimdi çok ince davranıp planını kusursuz işletmesi gerekiyordu.

“Hayır. Hamile falan değilim. Olsaydım, üç aydır anlardım her halde!? Gerçi senin umurunda değil ya?”

“Umurumda... Böyle konuşma!”

“Neyse, konu bu değil. Bugün buraya gelir misin? Mümkünse hemen! İstersen ben geleyim?”

“Hayır, ben gelirim. Beni endişelendiriyorsun? Ne olduğunu telefonda söyleyemez misin?”

“Hayır... Konu ikimiz için de önemli... Benim için daha önemli... Sana bir işim düştü. Bir gün benim için de çalışabileceğini söylemiştin hatırlarsan? İnan bana karşılığını ödeyeceğim...”

“Ebru, senin parana ihtiyacım yok!” diye homurdandı Selim.

“Lütfen... Bu çok önemli! Birlikte geçen güzel anlarımızın hatırasına!” Kısa bir sessizlik oldu. “Güzel anlarımız oldu değil mi? En azından benim için güzeldi!”

“Peki, nereye geleyim?” diye sonunda onayladı genç adam.

“Kordon’da Bert Kafe diye bir yer var. İki saat sonra orada buluşalım mı? Yerini kolayca bulursun!”

“Orayı biliyorum. Sahibi Suat arkadaşımıdır...” diye mırıldandı Selim.

“Olmasaydı şaşardım zaten!” deyiverdi Ebru. Sonra kendisini topladı. “Saat altı iyi mi? Sonra yemek de yeriz...”

“Anlaştık...”

Ebru çok heyecanlıydı. Sevinçle yerinde zıpladı. Tabii sevinmek için daha çok erkendi ama planı kusursuzca işliyordu. Heyecanını yenmeye çalışarak zıplamasını kesti. Parlayan gözlerle aynada yine kendisini kontrol etti. Heyecanını belli etmemek için

bir yatıştırıcı mı alsaydı acaba? Ama hayır! Beyin işlevlerinin uyuşmasını istemiyordu. Gelecekteki kocasını ikna ederken zihni berrak olmalıydı

Eve telefon açtı. Rezzan Hanım'ı istedi.

“Ben bu akşam yemeğe gelmiyorum,” dedi ona.

“Hayırdır? Senin için en sevdiğin yemeği yapmıştım...”

“Selim'i aradım...”

“Nihayet!”

“Ne yapayım?...” diyerek kendisini savundu Ebru. “Yakup'un Jülide'ye evlenme teklif etmesi sandığımdan uzun sürdü. Daha önce Selim'i arayamazdım. Bir bahaneye ihtiyacım olduğunu biliyorsun!”

“Tamam, biliyorum. Teklif etmiş mi gerçekten?”

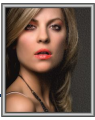
“Evet... Az önce Jülide'nin kardeşi Güven söyledi. İki hafta sonra evleniyorlarmış. Anladığım kadarıyla Jülide hamile kalmış. Aptal Yakup kendi tuzağına düştü. Güven de sırf bunu haber vermek için aramış beni. Birlikte çıkmamızı istiyor saf!”

“Neyse, hayırlı olsun! Gece Selim'i de yanında getirecek misin? Bir oda hazırlayayım mı?”

“Şey... isterdim ama... sanmam. Ona karşı bir süre mesafeli olmalıyım. Yoksa ona âşık olduğumu anlar. Her şeyin bir oyun olduğunu anlamasını istemem. Seks yapmadan bir kaç ay daha dayanabilirim sanırım...” Kendi terbiyesizliğinden kendisi utanıp kıkırdadı. “Önce evlenmeye ikna etmem lazım. Farkında olmadan ilmeği boynuna geçireceğim zavallının. Çok utanıyorum ama ne yapayım... Aşk bu! Onu kaybedemem... Sonra da bir şekilde beni sevmesini sağlayacağım. Benden hoşlandığını biliyorum. Vücudumu da seviyor. Biraz çaba ile bu iş olur.”

“Bazen senden korkuyorum!” diye homurdandı Rezzan Hanım. Ebru neşeye güldü.

“Biliyorum... Ben de... Ama tüm suç onda! Böyle yakışıklı ve çekici olmayacaktı. Allahım... Ben iyice sapıklaştım gerçekten... Aslında devre arasında bir seks fena olmazdı ama ne

yapalım. İdare edeceğim. Beni bekleme tamam mı? Ne zaman geleceğimi bilmiyorum...”

Sonrasında saat bir türlü geçmek bilmedi. Nihayet vakit yaklaşınca şoförünü çağırarak kendisini kafeye götürmesini söyledi. Bert Kafe iki katlı güzel bir yerdi. Alt katında daha çok yemek yeniyordu. Yemekleri de fena değildi. Üst katta ise bir şeyler yemek isteyenler için geniş imkânlar vardı.

Üst kata çıktığında, onun çoktan gelmiş olduğunu gördü. Bir masada, yanında bu işyerinin sahibi olan Suat ile birlikteydi. Suat uzun boylu, koyu kahverengi saçlı, yakışıklı bir adamdı. Ebru onun evli ve çocuk sahibi olduğunu biliyordu sadece. Daha evvel de buraya gelmiş ve işyerinin ortamından, elemanların tavırlarından ve patronlarının sıcak ilgisinden memnun kalmıştı.

Öncelikle yüzüne eskisi gibi soğuk, mesafeli tavrını yerleştirdi. Gözlerindeki aşkı Selim’in görmemesini umdu. Görürse kendisine inanmaz, inanmazsa teklifini kabul etmezdi. Bugün yapacağı şeyler geleceğini etkileyecekti.

Masalarına yaklaştığında, iki erkek de nazikçe ayağa kalktı. Genç kadın önce Suat’a elini uzattı.

“Ebru Hanım... Sizi yine görmek ne güzel!” dedi adam keyifle. Sıcak ve hoş bir erkekti doğrusu. Karısını sevdiği için de, kur yapmaktan çok uzaktı.

“Teşekkürler...” dedi Ebru da nazikçe. “Eşiniz nasıl Suat Bey? Adı Sema’ydı değil mi?” Onunla bir kere burada karşılaşmışlardı ve o ufak tefek kadını çok beğenmişti.

“Evet, Sema da iyi... Bu ara çocuk başımızı ağrıttıyor. Dış çıkartıyor sanırım. Neyse, siz benim eski dostum Selim’i tanıyor musunuz yoksa?”

Ebru Selim’in yüzüne baktı. Genç adam sakın bir bakışla kendisini süzüyordu. Üzerinde bir kot pantolon ile beyaz gömlek ve yine baharlık bir kot ceket vardı. Saçları yine bakımlı ve kısaltılmıştı. Ebru ona da elini uzattı. “Hem de çok iyi...” diye mırıldandı. “Nasılsın Selim?”

“İyiym Ebru Hanım... Siz?”

Ebru Hanım mı? Siz mi?

Suat'ın çektiği sandalyeye oturan Ebru, karşısına yerleşen Selim'i donuk bakışlarla süzdü. İş zor olacaktı anlaşılan?

“Ne alırsınız Ebru Hanım?” diyen bir garson belirdi az sonra yanlarında. Ebru başını çevirip garsona baktı. Uzun boylu, kırmızı iş giysileri içinde, çok güzel yüzlü bir genç kızdı. Kendisinden birkaç yaş küçük gözüküyordu. Gülen çok canlı yeşil gözleri vardı. Fiziğinin güzelliğini üzerindeki tek tip kıyafet bile gizleyemiyordu. Suat'ın yanında çalışanların da seçkin olmasına özen gösterdiği belliydi. Göğsündeki isimlikte Merve yazıyordu. Onunla daha evvel tanışmışlardı. Onun üniversitede okuduğunu ve harçlığını çıkarmak için geceleri burada çalıştığını da biliyordu.

Ebru genç kızın sevimli gülümsemesi karşısında soğukluğunu unuttu. O da ona gülümsedi. “Ben bir neskafe alayım Merve...” dedi. Genç garson Selim’e döndü. Elinde kalemi, elektronik bir alete not alıyordu.

“Siz efendim?”

“Ben de...” diye mırıldandı Selim.

“Merve... Ortaya da şöyle güzel bir çerez tabağı koy...” diye ekledi Suat. “Gerekli bütün ikramları yap.” Garson kız gidince de Ebru'ya döndü. “Yakup Bey nasıl?”

“İyi sanırım...”

“Epeydir kendisini göremedim...”

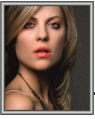
“Bu ara işleri yoğundu.”

“Selim de benim birkaç iyi arkadaşımın birisidir... Biz onunla...”

Selim usulca arkadaşının sözünü kesti. Gülümseyerek ve onu kırmadan... “Suat... Ebru Hanım, eminim ki ikimizin arasındaki ilişkiyi dinlemek istemiyordur. Biz buraya iş konuşmaya geldik de...”

“Öyle mi?” diye duraladı genç adam. Selim'in gözlerine bakınca da kaşlarını çatı. Ebru ise hemen atılmıştı.

“Hiç de değil... Aslında dinlemek isterdim. Neden

oturmuyorsunuz Suat Bey?” Eliyle boş sandalyeyi işaret etmişti. “Ben ve Selim aslında birbirimize o kadar da yabancı değiliz. Buna rağmen onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Belki yardımınız olur?... Tüm bildiğim birçok iş yapabildiği halde iyi bir işe girmeye niyetli olmadığı... Ona defalarca iş teklif ettim ama yanaşmadı...”

“İş mi teklif ettiniz?” Suat bir an gülümseyecek gibi oldu. Sonra bakışları yeniden arkadaşının bakışlarıyla karşılaştıkça durdu.

“Evet...”

Selim arkadaşını uyardı. “Suat, sanırım seni kasadan çağırıyorlar. Bir baksan iyi olur. Biz de böylece Ebru Hanım’ın önereceği işi konuşuruz!”

Suat başını çevirdi. Kasada belirgin bir şey olmamasına rağmen izin isteyip yanlarından ayrıldı. Ebru donuk bakışlarını Selim üzerine dikti.

“Adamı niye kovaladın?”

“Öyle bir şey yapmadım...”

“Senin hakkında bilgi verecek diye korktun. Neden bu kadar esrarenizsin? Hakkında bilmemem gereken ne var?”

“Önemli şeyler değil...”

“Peki, o Ebru Hanım lafı da ne oluyor?”

“Öyle değil misin?”

“Seninle seviştik biz... Hem de bir defa değil... Bir süreliğine ayrıldık diye bana böyle hitap etmen hoşuma gitmedi. Ayrıca sana teklif edeceğim işten sonra, kesinlikle böyle hitap edemezsin?”

“Böylesi daha emniyetli... Sorun nedir? Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Basit... Benimle EVLENMENİ istiyorum...”

Bir an için kafede tüm ses yok oldu sanki. Ebru içinden heyecanını yenmeye çalışarak sevdiği adamı süzüyordu. Çok kritik bir andı. Onun durgun bakışlarından söylediklerini anlayıp anlayamadığını merak etti. Çünkü öyle bakıyordu ki, bir an için anlamadığından şüphelendi.

“Ne?” dedi adam kısaca.

“Evlenmemizi istiyorum... Sen ve Ben!”

Genç adam içtenlikle güldü. Hatta sesi neredeyse kahkaha boyutundaydı. Yan masadakiler bir an merakla baktılar. Sonra önlerine döndüler. Selim’in gülmesi başladığı gibi ani bitti.

“Şaka mı bu?”

“Değil... Sana ihtiyacım var.”

“Neden?” Şimdi de kaşları çatılmıştı ve ürkütücü görünüyordu. Ebru en iyi kelimeleri seçmeli, en ikna edici konuşmasını yapmalıydı. Garson kız Merve içeceklerini getirince biraz zaman kazandı. O gidince, elini fincanına atıp şekersiz olarak dudaklarına götürdü. Dikkatli olmalıydı.

“Yakup beni yine aldattı...”

“Eee?”

“Ne E’si? Beni en yakın arkadaşım la aldattı?”

“Önemli değil. Onu yine affetmen mümkün?”

“Bu sefer affetmeyeceğim... Bu sefer ben de karşılık vermek istiyorum. Üstelik de, onu hamile bırakmış. Ben varken onunla yatmış ve... hamile bırakmış. Biz evlenmeyi düşünüyorduk, biliyorsun. Çok da az kalmıştı. Fakat şimdi onunla evlenmek zorunda... Jülide çocuğu aldırmayacağını söylemiş.”

“Bu senin için çok kötü!”

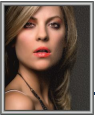
“Dalga geçme lütfen!” dedi Ebru biraz ters bir sesle. Rolünü fazla da abartmak istemiyordu. Üzgün gibi göründü. Oysa içinden bu habere ne kadar da sevinmişti! Bunu şimdi belli edemezdi tabii. Üzgün kadın rolünü doğru oynamalıydı.

“Senin de aklına bir başkasıyla evlenip ondan aynı şekilde intikam almak mı geldi?” diye alaycı bir bakışla sordu Selim.

“Evet...”

“Tıpkı ondan intikam almak için benimle sevişmen gibi... Yine aklına ben mi geldim?”

Ebru hafif bir nefes aldı. Duygusuz bakan yüzü, ona olan

aşkını belli edecek diye ödü kopuyordu. Onun vicdanına, onun insancılığına hükmetmeliydi. Kendisine yardım edecek kadar acımalıydı.

“Biliyorsun, onu seviyorum... Bu yüzden yaptığı bana çok acı veriyor... Lütfen benimle evlenmeyi kabul et! Ancak bu şekilde kendimi iyi hissedebilirim. Ona, beni de seven erkeklerin olabileceğini göstermeliyim. Ne kaybettiğinin farkına varsın istiyorum...”

“Sana âşık rolü mü yapacağım?..”

“Evet... Ben de sana öyle davranacağım...”

“Sen ciddisin?” diye mırıldandı Selim.

“Elbette...”

“Olmaz!”

Ebru gerçekten de bir an buz gibi oldu. Adamın kesin reddedişi üzerine başından aşağı kaynar su dökülmüştü sanki. Zaten hemen kabul edeceğini düşünmemişti ama bu bakışlar fazla rahattı. Kabul etmeyeceği belliydi.

“Olmaz mı?” diye yavaşça tekrar etti. “Ama... birkaç kere... benimle evlenebileceğini vurgulamıştın sanki?”

“Doğru, ama olmayacağını da biliyordum. Sen zaten olmayacağını bana gayet güzel açıklamıştın? Ben sana uygun birisi değilim. İşim gücüm yok. Belli bir kariyerim yok. Sizin ortamınıza yabancı kalırım...”

“Hiç de değil!” diye reddetti Ebru. “Sen şu anda ortama uyum sağlayamayan birisi olsaydın, Suat Bey sana bu kadar değer vermezdi. Birlikte olduğumuz süre içinde de bana ters gelen hiçbir davranışını görmedim. Üstelik çoğu erkekten de daha nazık ve eğlenceliydin. Ayrıca evlendikten sonra sana şirketimde önemli bir iş vermeyi düşünüyorum. Bu dedikoduları azaltır. Çok da iyi maaş alacaksın...”

Genç adam başını iki yana sallıyordu. “Olmaz...”

“Ne olmaz?.. İş mi?”

“Hayır, evlilik! Seninle evlenmem!”

“Bak, bunun karşılığında sana ayrıca ayda elli bin veririm. Senden fazla bir şey istemiyorum. Bir süre kocamışsın gibi davran!”

“Elli bin mi?” Genç adam gerçekten şaşırmıştı. Güldü. “Sen şimdi bana, bu sefer de evlenmemiz için mi para öneriyorsun?”

Ebru kızardı. “Önceki sayılmaz... O parayı hiç kullanmadığını biliyorum. Sana müteşekkirim. Doğrusu sırf para için benimle yatmamış olduğunu öğrenmek içimi rahatlatmış.”

“Saçmalama... Hangi erkek olsa seninle olmak için canını verirdi.” Gözleri inanılmaz dik ve güzel göğüslerinin bulunduğu kısma kaymıştı. “Bunun için para almak ahmaklık olurdu. Ayrıca bakire olduğunu da unutmamak lazım...”

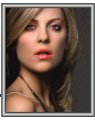
“Doğru... Bakireydim... Bu da teklifimi kabul etmen için önemli bir sebep daha veriyor. Çoğu erkek kızlığını aldığı birisiyle evlenmek ister. Sen benim ilk erkeğimsin...”

Genç adam stresli bir şekilde gülümsedi. “Ama son değildim... Tatil nasıl geçti? Yakup ile eğlendin mi bari? Ona da bana yaptıklarını yaptın mı? İnemelerin hâlâ kulaklarımda! O da sana öyle zevk verdi mi?”

“Lütfen terbiyesizleşme... Ayrı olduğumuz sürede yaptıklarımız sadece kendimizi ilgilendirir. Sen de rahip gibi yaşamayacak kadar sağlıklı ve yakışıklısın. İstesen her güne bir kadın sığdırabileceğini de biliyorum. Tamam! Ben bir hata yaptım... Herkes benim gibi sosyal statüye önem vermiyor olabilir. Fakat böyle büyütüldüğüm için beni suçlayamazsın. Ayrıca her şey bir yana, ben yine de sana... saygısızlık yapmadım. Başka türlü düşünememe rağmen yine de benimle sevişmene ses çıkarmadım. Bundan zevk aldığımı... senin deyimle zevkten inlediğimi... hatta çığlıklar attığımı da biliyorum. Utanmamı istiyorsan eğer, utanmıyorum. Çünkü çok güzeldi. Sence de öyle değil miydi?”

“Konumuzla ilgisi yok. Seninle evlenemem...”

“Ama neden? Sorun zamansa eğer, birlikte duruma bakarız... Bir süre sonra benden kârlı bir şekilde ayrılabilirsin. Ama en az bir yıl istiyorum...”

“Neden bir yıl?”

“Öyle işte... Yakup bu evliliğin düzmece olduğunu ve benim onu kızdırmak için evlendiğimi tahmin eder. O çok zekidir. Seni sevdiğimi ona gösterebilmeliyim. Bir yıldan önce de bunu kabul ettirmek zor olur. Ondan sonra da istersen bir süre ayrı yaşarız. Sonra da gizlice boşanırız. Sen de zengin birisi olarak hayatına devam edersin...”

“Bence bu teklif çok saçma! Evlenmek zorunda değilsin ki? Adam nasılsa evleniyormuş... Bırak evlensin. Herkes kendi yoluna gider!”

Ebru iç çekti. Bir iki kozu daha vardı. Bu koz inşallah biraz Selim’in canını acıttırdı.

“Yakup onu hâlâ sevdiğimi biliyor. Bu yüzden evlense bile beni bırakmayacağını söyledi. Çocuğun bir kaza olduğunu ve bu yüzden evlenmekten hoşlanmadığını anlattı. Anlayacağın... beni hâlâ istiyor! Ve benim ona tek başıma karşı koyacak gücüm yok... Peşimi bırakmayacak. Onun metresi olmak istemiyorum. Karısı olmasaydı belki ama... o artık evli bir erkek olacağına göre, onunla bir ilişki kuramam. Gururum buna el vermiyor!”

“Ama gururun sevmediğin bir adamla evlenmene ses çıkarmıyor?”

“Sadece iş... Başka bir şey değil. Sen benim çevreye ve kendime karşı gururumu kurtaracaksın, ben de seni sosyetenin kabul edeceği zengin bir adam yapacağım. Bu parayı çoğu kişi ömründe kazanamaz. Toplamda neredeyse yarım milyon dolar kazanacaksın. Anlaşmamıza nişanlı geçireceğimiz süre de dâhil. Onun hemen ardından evlenemem. Bir iki ay beklememiz dedikodular açısından daha iyi olur.”

Selim neskafesinden bir yudum daha aldı. Kısık gözlerle genç kadını süzüyordu. Ebru ise gümbürdeyerek atan kalbi yüzünden nefes almakta bile zorlanıyordu. Durumu kurtarmak için o da hemen kahvesinden bir yudum aldı.

“Diyelim ki evlendik...” diye mırıldandı Selim. “Ya seks?”

En çok istediği şeydi. Fakat aynı zamanda en kararsız

olduğu konuydu da! “Ne olmuş ona?” dedi hafif bir heyecanla.

“Dediğin gibi... Ben sağlıklı bir erkeğim. Sevdiğin adamla sevişmemek için, sevmediğin birisinin koynuna girmeyi istemediğini tahmin ediyorum. Fakat ben senin kadar güzel bir kadına nasıl dayanırım bilemem...”

“Ayrı odalarda yatabiliriz... Benimkinin bitişiğinde bir oda daha var...” Bir an durup düşündü. “Ama orası olmaz. Anlaşılır. Benim odamda bir çocuk odası var. Oraya yerleşebilirsin. Kimse anlamaz...”

“Mesele bu değil. Benim ihtiyaçlarım ne olacak?..”

“Şey... Ben... sanırım sana bu konuda yardımcı olabilirim.” diye mırıldandı Ebru.

“Nasıl...”

Ebru yutkundu. “Anla işte! Ben... başka kadınlar olmasını istemem... Olursa anlayış göstermeye çalışırım ama... olmasa daha iyi! Dedikoduları bilirsin?”

Genç adam alaycı bir bakışla arkasına yaslandı. “Eee? Önerin ne?”

“Aslında... zaman zaman ... sevişebiliriz. İki ayda bire ne dersin?” diye pazarlık edermiş gibi sordu. Çok hevesli gibi gözükmek istemiyordu. Güzel kaşları havaya kalkmıştı. Özellikle hamile kalacağı dönem olsa daha da iyi olurdu. Selim’in ikna olmak üzere olduğunu hissetmiş ve içi sevinçle dolmuştu. Evlendikten sonra tek yapması gereken uygun zamanda hamile kalmak ve sevdiği adamı iyice kendisine bağlamaktı. Jülide’nin yaptığı gibi yapabiliirdi. Bu hainlik gibi geliyordu ama başka çaresi yoktu. Onsuz bir hayatı düşünemiyordu.

Selim başını salladı iki yana! “Çok uzun!”

“Peki, ayda bir?” diye sahte bir isteksizce mırıldandı Ebru.

Selim yine başını iki yana salladı. Ebru heyecanlanmıştı. Dudakları kurumuştu. Daha iyisini düşünemezdi. Ama hemen pes etmek istemiyordu. Hevesli davranmak, adamı şüphelendirebilirdi.

“Şey... Kendimize biraz zaman tanıyalım. Ayda bir iyidir...”

” diyerek inat etti.

Selim kahve fincanını masadaki yerine bıraktı. Kollarını meydan olurcasına göğsünde kavuştururken arkasına iyice yaslanarak rahat bir pozisyon aldı. “Dinle... İlk üç ay senin dediğin gibi olsun. Ayda bir... Sana karışmayacağım... Birbirimizi tanımamız için! Kendimi ancak bu kadar tutabilirim. Sonraki aylarda ise haftada bir isterim. Ve sabaha kadar?.. Ben kaç kere istersem?.. O gece benim olacak! Doyuncaya kadar. Yorgunum bahanelerini kabul etmem. Adet geçirdiğin dönemde de telafi etmek için haftada iki gece?.. Ne dersin?”

Ebru’nun içi mutlulukla doldu. Gözleri de parlamış mıydı acaba? Selim kendi ayağıyla tuzağa girmişti. Ebru’nun ekmeğine yağ sürmüştü. Genç kadın bundan pek memnun olmamış gibi dudak büktü. Sanki zorlanıyormuş gibi, iç çekti.

“İyi pazarlık ediyorsun? İş adamı olmalıymışın?”

“Kabul mü?”

“Peki, kabul...”

“Fakat yatağında ateşli bir kadın isterim?.. Öylece yatıp durmayacaksın? O hafta sonu olduğu gibi isterim?..”

Ebru’nun şimdiden kasıkları hareketlenmeye başlamıştı. Sertleşen göğüs uçlarının yeşil bluzundan görünmesini engellemek için öne eğilip, kollarını masada kavuşturdu. Onun neyi kastettiğini anlamıştı. Şimdiden dudaklarını onun erkekliğine dokundurmak için sabırsızlanıyordu. Ve kendi kıvrımlarında onun dudaklarını hissetmek arzusuyla yanıyordu. Tamamen özgür bir seks...

“Evet... Tamam, anlaştık. Ben üzerime düşeni yaparım... Sen de yapacak mısın? Başka kadın yok?”

“Yok... Ama bir iki şartım daha var!”

“Neymiş?”

“Cumaları ve hafta sonları yapmam gereken işler var. Bunları uzunca bir süre iptal edemem. Gidip halletmem lazım. İşsiz olabilirim ama benim de elimdeki işler için sahip olduğum bir iş ahlakım var. Ayrıca hafta sonları bazen annemi görüyorum. İlaçlarımı falan almasını sağlıyorum. Bu durumda en az üç gün

yokum... Sana kocalık yapabilmek için Pazar gecesi veya Pazartesi sabahı dönerim, ne dersin?”

“Ne zamana kadar? Milletin dikkatini çeksin istemiyorum...”

“Bilmiyorum... Bir süre diyelim?..”

“Peki, bu da olur.” İki üç gün onu göremeyecek olmak canını sıkıyordu.

“Ayrıca... o Yakup denen adamın benim yanımda sana asıldığını görürsem... koca olduğumu hatırlayabilirim?” diye mırıldandı Selim.

“Bunu çok isterim...” dedi Ebru yavaşça. “Onunla yeniden beraber olmak istemiyorum. Onunla konuşmak bile istemiyorum. Fakat arkadaş çevremizden olduğu için buna mecburum. Senin desteğini bekliyorum. Yalnız şunu da söyleyeyim ki, Yakup, iyi bir boksördür. Çevresinde korkulan bir sporcudur...”

Selim güldü. “Şiddetten nefret ederim... Yine de seni koruyacağımdan emin olabilirsiniz!”

“Beni onunla muhatap kıldırmasan yeter... Yani âşıkımız gibi davransak iyi olur diyorum... Sanırım bunu yapmayı evleninceye kadar öğrenebiliriz, değil mi?”

“Ne zaman evleneceğiz peki?”

“Evlenmeyi şimdi kesin kabul ediyorsun, değil mi?”

Genç adam omuz silkti. “Doğrusu çok cazip bir teklif... Para ve sen... Hanginiz daha iyi karar veremiyorum.”

Ebru bu sözün altındaki anlamdan çok hoşlandı. Selim’in ısıltılı gözlerine bakarken neredeyse kendisinden geçecekti. Boğazını temizleyip kendisini topladı. Keyiflendiğini belli etmeden arkasına yaslandı. “Bu durumda...” Genç adamın bakışları yine ateşli bir şekilde göğüslerine dikilince ürperdi. “Selim... Lütfen bakma öyle! Sanki... Sanki...”

“Sanki ne?”

“Sanki gözlerinle sevişiyor gibisin! Burada bir sürü insan var. Hem göğüslerimi süzmeyi de bırak. Evleninceye kadar sana

onlardan hayır yok. Evlilik ise Yakup'un düğünden ancak bir ay sonra olabilir. Böylece kimse ona inat olsun diye evlendiğimi düşünemez. Ne dersin? Bu durumda da en fazla iki ay içinde evlenmiş olacağız. Buna hazır mısın?"

"Sanırım..."

"Nasıl bir düğün yaparız?"

Genç adam omuz silkti. "Bence fazla şatafatlı olmasın. Eğer bir yıl sonra boşanacaksak ailelerimizi karıştırmayalım. Senin zaten kimsen yok ama ben boşandığımda üzülecek birkaç kişi var. Bu yüzden mecbur kalırsam onlara sadece evlendiğimi söylemeyi düşünüyorum. Sade bir nikah yapsak senin işine yaramaz mı?"

Ebru aslında kocasının ailesi ile tanışmayı çok istiyordu. Genç adamın bu talebi biraz hayal kırıklığı duymasına sebep olmuştu. Haksız sayılmazdı elbette ama yine de âşık olduğu adamın ailesini görmek, içini rahatlatıyordu. Üstelik de ayrılmalarını zorlaştıracak bir etken de olabilirdi pekâlâ!

Umursamazca omuz silkti. "Peki, olur. Sadece aramızda nikah kıyarız. Sonra da seni çevreme tanıtacak bir parti veririz. Bu milleti susturur. Partiye de itiraz etmezsin her halde?"

Selim gülümseyerek onayladı. "Etmem... Görücüye çıkmaya hazırım."

"Güzel... Eee? Seni bilmem ama ben çok acıktım. Buranın pirzolası çok güzeldir. Bana yemek ısmarlayacak paran var mı? Bir servis açtıralım mı? Yoksa nişanımızı kutlamak için içkili bir yere mi gitmek istersin?"

"İçki içmiyorum... Zaten sigarayı da bırakmaya çalışıyorum. Bence burada yemek güzel bir fikir..."

"Paran var mı? Ben ısmarlayabilirim!"

Selim gözleriyle etrafa bakındı. "Sanırım karşılayabilirim. Şu güzel vücutlu garson kız da nerede? Yemeğimizi sipariş alsın bari!"

Ebru uyarıcı bir bakış attı. "Güzel vücutlu garson kızın adı Merve... Onu severim. Üniversitede okuyan iyi bir kızdır. Senin gibi serserilere dönüp de bakmaz bile! Umarım evlenince de benim

yanımda güzel kızlara asılmazsın?”

“Daha şimdiden kıskanıyor musun yoksa?” diyen adam, kırmızı giysili güzel garsona el kaldırdı. “Kız güzel... Fakat tipim değil. Ben daha çok senin gibi soğuk, vahşi güzelleri severim. Isıttığım zaman lezzetli bir şekle dönüşürler...”

Ebru bu tanımlamadan da hoşlanmıştı. Genç adamın kendisin lezzetli bulması ve üstelik de bakışlarıyla belli edecek şekilde kendisini süzmesi, içini ısıtmıştı. Ona ne kadar lezzetli olduğunu göstereceği zamanı sabırsızlıkla bekliyordu. Elinde olmadan gülümsedi...

“Benim gibi kadın çok tanıdın mı?” diye sordu.

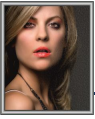
“Hayır... Sorun şu ki senin türün çoktan tükenmiş. Böyle soğuk ve ateşli durmayı nasıl başarıyorsun bilmiyorum? İki ayrı kutup sende mükemmel şekilde birleşmiş. Sana bakıp da şu masanın üzerinde seks yapmayı istemeyecek erkek yoktur. O donuk gözlerindeki buzu ateşe çevirmek için çılgınca kendisini feda etmeyecek bir erkek olamaz.”

“Bunu sen başardın ama? Öyle değil mi? Ben bile ne kadar ateşli bir kadın olduğumu bilmiyordum. Beni kaç kere yalvarttın. Bana sahip olman için yalvararak kıvranmamı sağladın. Sonradan bundan gurur duydu mu?”

Selim kısılmış gözlerle bakıyordu. Dudaklarında hâlâ hafif bir gülümseme vardı. “Seks hava atılacak bir şey değildir. İki yetişkin arasında karşılıklı yapılan bir alışveriştir. O an sen ne hissettiysen ben de aynısını hissettim. Yetiştiriliş tarzın seni bir buz küpü yapabilir. Fakat özünde sıcak ve canlı bir kadınsın. İzin verildiğinde neşelisin. Gülebiliyorsun, hayattan zevk alabiliyorsun. Yani senin için hâlâ umut var!”

Ebru’nun sesi kesilmişti. Evet, içindeki gülen neşeli kadını o açığa çıkartmıştı. Artık eskisi gibi olamazdı. Evet, bir süre daha soğuk bir kadın gibi rol yapıp, içindeki yaşama sevincini gizlemesi gerekebilirdi. Fakat sonunda bu adamı kendisine âşık edecek, çocuğunu doğuracak, ömrünün kalanını gülerken, mutlu geçirecekti.

“Beni... sen mi... mutlu edeceksin?” diye sordu usulca.

“Başarabilir miyim? İşsiz güçsüz basit birisini sevebilir misin? Senin konumuna uymayan? Arkadaşlarının statüsüne yakışmayan? Sanmam... Bana bir keresinde sevmeyeceğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?”

“Evet... Hatırlıyorum...” Sanki yıllar öncesinde kalmıştı. Şimdi ise Selim dağ başında koyun süren bir çoban olsaydı bile onunla evlenmek isterdi. Onun kadını olmak, her şeyini paylaşmak isterdi. Onu sevdiğini söyleyeceği zaman da gelecekti. Fakat öncelikli plan evlenmeleriydi. Önce onunla evlenecek, yavaş yavaş kendisine bağımlı hale getirecekti. Güzel bir kadın olduğuna ve güzel bir vücudu bulunduğuna daha evvel hiç bu kadar sevinmemişti. “Fakat önceden seninle evlenemeyeceğimi de söylemiştim... Gördüğün gibi evlenme teklifini ben yaptım?..” diye kendisini savundu.

“Bu durumdan çok da mutlu olduğumu söyleyemem. Etrafında başka bir ahmak olmadığı için tercih ettiğin birisiyim sadece...”

“Bu doğru değil. Seni hiçbir zaman ahmak gibi görmedim. Evlilik teklifini sana yapmamın elbette birinci sebebi seni tanıyor ve beğeniyor olmam. Başkasıyla da evlenebilirdim. Mesela Jülide’nin kardeşi Güven kaç haftadır peşimde geziyor. Seninle lokantada karşılaştığımız gün, o da vardı yanımızda... Belki hatırlarsın? Üstelik de hem yakışıklı hem de zengin...”

“Fakat onunla evlenseydin her zaman Yakup’u görmek zorunda kalacaktın? Bu da işine gelmezdi...”

“Böyle düşünmedim hiç... Yakup’u zaten arada sırada göreceğim. Neticede büro malzemeleri üretip satıyorum. Onun bilgisayarları için de bir şeyler yapıyoruz. Seninle evlenmem bir şeyi değiştirmeyecek.”

“Belki öyledir... Belki de Güven dediğin adam bir süre sonra boşanmaya razı olmayacaktı? Bu da vardı değil mi? Onu istediğin zaman boşayamazdın. Ben ise senin kararlarına uymak zorundayım? Amacına erişip sevgiline acı çektirdikten sonra işim bitecek!”

Ah, bir bilsen! Seni ne kadar sevdiğimi bir bilsen! Seninle

işim ömür boyu sürecek!

Ebru derin bir nefes aldı. Selim haklı olarak neden kendisinin seçildiğini sorguluyordu. Akıllıca cevaplar vermeliydi. “Olabilir... Onunla sonradan ayrılmam belki zor olabilirdi. O bana âşık!” diye onayladı. “Fakat asıl mesele o değil... Güven’le evlenmek istemedim çünkü bir daha sevmediğim bir adamla sevişmek istemiyorum. Sevmeden seviştiğim tek erkek sensin. Böyle kalsın istiyorum. Evliliğimin kocama bazı haklar vereceğini ve onun da bu hakları kullanmak isteyeceğini zaten tahmin ediyordum. Ama başkasıyla bunu yapamazdım. En azından seni tanıyorum... Sevişmemizden zevk alıyorum. Garip gelecek belki ama senden tiksiniyorum.”

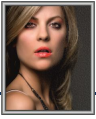
Selim öylece kendisini süzüyordu. Ebru genç adamın gözlerindeki ifadeyi anlayamıyordu. Onu tam ikna edemediğinin farkındaydı.

“Bu garip değil mi? Senden önce cinsellik benim için iğrenç bir şeydi. Benim gibi soğuk bir kadın, öpüşmekten bile zevk alamayan bir kadın, tanımadığı bir erkeğin her yerini, cinsel organını bile öpüyor... Tam bir tezat...! Bu doğru, cinsellik benim için hep korkutucu oldu. Yakup ile buluşacağım gece bile korkuyordum. Öpüşlerine karşılık veremezsem diye, okşamaları karşısında donup kalırsam diye!”

“Saçma... Sen soğuk görünümlü bir ateş parçasısın!” diye homurdandı Selim.

“Senin yanında öyle! Daha evvel Yakup’un cinsel organı aklıma bile gelmezdi. Değil dokunmak, hayal bile etmezdim. Öpüşmek bana yeterdi. O bile bazen gereksiz gelirdi. Fakat senin yüzünden her şey değişti. Senin vücudunu beğeniyorum. Bana dokunuşlarını da öyle... Öpmeni seviyorum... Zorunlu olarak birisiyle sevişeceksem, o kişi senden başkası olamaz. Ve biliyorum ki zorunlu bile olsam, zorla olmayacak. Beni uyarmayı yine becereceksin ve ben de seninle seviştiğim için sonradan rahatsız olmayacağım. Seninle sevişecek olmak, beni hiçbir şekilde rahatsız etmeyecek.”

“Ya Yakup? Onunla seviştiğinde de zevk aldın mı?” Selim

donuk bir sesle sormuştu. Genç kadının samimi itirafları onu pek etkilememişse benziyordu. “Korktuğun başına gelmemiştir sanırım. Onu sevdiğine göre sana olan dokunuşlarından tiksинmemişsindir?”

“Onunla sevişmiş olmam seni üzüyor mu?” Genç kadın en iyi savunmanın saldırdı olduğunun farkındaydı. “Yoksa beni kıskanıyor musun?”

Selim bakışlarını başka yöne çevirdi. Bu arada “Ne ilgisi var?” diye homurdanmıştı. “Özgür bir devirdeyiz. Seks, artık hayatın bir gerçeği...”

“Doğru... Ama beni biraz kıskanman hoşuma giderdi doğrusu!”

“Neden?”

“Kadınısı bir içgüdü diyelim... Şu bir gerçek ki, Yakup beni iki kere aldattı. Kadınlık gururum fena halde kırıldı. Kendimi değer verilecek bir kadın gibi hissetmiyorum. Sanırım hiçbir erkeğe layık değilim!”

Selim sertçe ona çevirdi başını. Güzel gri gözleri bir süre sonra yumuşadı. “Ben sana değer veriyorum...” dedi yavaşça. “Sen özel bir kadınsın ve o Yakup serserisinden çok daha iyilerine layıksın...”

“Senin gibi mi?”

“Benden de iyilerine... Ben iyi birisi değilim. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!”

“İyi birisi olduğuna eminim. Seninle evlenmek istediğime de eminim. Belki zamanla hakkında bir şeyler de öğrenirim. Her ne kadar benimle para için evlensen de, yine de gururumu kurtarmama yardımcı oluyorsun. Bunun için sana minnettarım. Evliliğimiz anlaşmalı bile olsa, sana bu sürede gerçek kocam gibi davranacağıma söz veriyorum...”

14. BÖLÜM

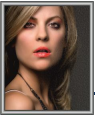
BUGÜN... FİNAL...

Sekreteri bir misafiri olduğunu haber verdiğinde, kalkıp eve gitmek üzereydi. Günlerden Cuma'ydı ve o günü erken bitirip çalışanlara daha fazla eziyet etmemeye karar vermişti. Kocasını üç aydır olduğu gibi ortadan kaybolmuştu. Onun Cuma günleri gidişine artık alışması gerekirken, bir türlü alışamamıştı. Eve dönmek aslında bir eziyetti. Genç adamın varlığına o kadar alışmıştı ki, hafta sonları onu görememek içini sıkıyordu. Hele yatağı ona bomboş geliyordu. Birlikte oldukları çoğu gece sevişmek, hâlâ heyecanlı bir aktiviteydi. Evlilik şartlarını karşılıklı bozmuşlardı. Ebru nasıl olup da her gece onunla yaşadığı zevkin azalmadığına hayret ediyordu. O işin heyecanı azalmamıştı. Aksine her seferinde daha da büyük bir tatmin duygusuyla kollarında uyuyordu. Ona sarılmak ve bebek gibi uyumak, hayatındaki bir başka değerli zevkti.

Dikkatini kapıya verdi. Sekreteri gelenin kim olduğunu söylediğinde, kalbinde hiçbir heyecan yoktu. Artık o macera bitmişti. Yakup içinde hiçbir kıpırtı oluşturamıyordu. Sadece niye geldiğini merak ediyordu.

Açılan kapıdan uzun boyu ve etkileyici fiziğiyle Yakup görüldü. Düzgün taranmış saçları ve siyah gözleriyle her kadının ayağına kapanabileceği bir tipti. Yakışıklılığı su götürmezdi. Fakat kendi erkeği kadar değil...

Yakup odanın ortasına geldiğinde, fiziki benzerliğin dışında

aslında kocasına hiç de benzemediğini düşündü. İlk zamanlar bu benzerlik yüzünden Selim'i yabancılamadığını kendisine telkin etmişti. Oysa hiç bir zaman ikisini birbirisine karıştırmamıştı. Evet, ikisi de yakışıklı ve etkileyici bir fiziğe sahipti fakat yüz hatlarında en ufak bir benzerlik bile yoktu.

Eliyle koltuğu işaret etti soğukça... Ama yerinden kalkıp elini sıkmadı. Sakin olmasına çabaladığı bir ifadeyle bir zamanlar sevdiği adamı süzdü. Gerçekten de canı sıkkın bir hali vardı. Onu böyle üzgün görmek eskiden olsa kendisini mutlu ederdi. Şimdi ise ona aldırmadığı için, pek önemli gelmiyordu. İhtimal, az sonra neden sıkıntılı olduğu meydana çıkacaktı. Kendi sorunuymdu. O anda, kocasının yanında olmamasının verdiği hüznün dışında, Ebru dünyanın en mutlu kadınıydı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu sakın bir sesle.

"Hadi Ebru...! Bana böyle soğuk davranma artık! Aylardır seninle doğru düzgün konuşamadık... Hep kaçırıyorsun benden..."

"Kaçmıyorum... Ben buradayım..."

"Püh... O sersemle de evlenerek bana ceza vermeye kalkışman iyi bir fikirdi doğrusu..."

"Selim bir sersem değil! Lütfen onun hakkındaki sözlerine dikkat et! Niyetim de sana ceza vermek falan değildi. O tanıdığım en harika erkektir ve ben onu seviyorum!"

"Tabii... Tabii..." dedi Yakup inanmadan. "Daha dün kadar beni seviyordun oysa?"

Ebru gülümsedi. "Büyük hata! Doğrusu öyle sandığım günler oldu. Fakat ona olan duygularımla seninkileri kıyaslamak mümkün değil."

"Peki ya öbür adam? Bekâretini verdiğin? Onu da sevmiş miydin?"

Ebru yine gülümsedi. Ne aptalca bir soruydu bu? "Elbette! Çünkü ikisi de aynı erkek... Sen beni aldattığın dönemde karşıma Selim çıkmıştı. İlk kez onunla seviştim. Ve son kez..."

"Sonra da beni mutsuz etmek adına onunla evlendin?" dedi Yakup küçümsercesine. "Sözde benimle evlenmek istiyordun!"

“Ne ilgisi var? Hem önce sen evlenmedin mi? Önceleri evlenmeye karşı olduğunu, acele etmek istemediğini söylemiştin. Senin metresin olmamı istiyordun. Sonra da şirketlerimizi birleştirmek daha mantıklı geldiği için evlenme lafi etmeye başladın... Ama beni sevdiğini de söylüyordun? Tabii her şey yalandı. Beni sevdiğini söyleyip başka kadınlarla olmakta bir sakınca görmedin... Hem de bir tanesi en yakın arkadaşlarımdan birisi... Tatile benimle çıkamayınca ona teklif ettin değil mi?”

“Ne yapsaydım? Beni reddetmiştin! Hem bunu bana sen teklif ettin! Bense ilk gecemizin ve senin ilk erkeğin olma hayaliyle yaşıyordum!”

“Ama Jülide de bakire değildi, değil mi? Olsaydı şaşardım. Okulda geniş bir erkek yelpazesi vardı!”

“Onun hayatına giren erkekler beni ilgilendirmiyordu. Ben seni seviyordum. Seninle olmak istiyordum. O gece sana kızınca, ertesi gün ona gelmesi için teklif ettim. O da hemen kabul etti... Sadece cinsel bir beraberlikti!”

“Ve sen de hamile kalacağını ummuyordun eminim?”

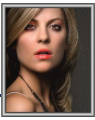
“Tabii ki! Ona gelmesi için teklif ettim çünkü beni aylarca oyaladın! Ben sağlıklı bir erkeğim. Bir erkeğin cinsel ihtiyaçları vardır! Tek amacım hoşça vakit geçirmekti. Sana kızgın ve kırgındım.”

“Güzel... Ama sanırım kadın konusundaki açlığın başına iş almanı sağladı?” Aslında onların bu şekilde birlikte olmaları ve sonunda evlenmeleri Ebru’nun işine gelmişti. Hatta yakınlaşmalarını sağlamak bile istemişti. Planda bu da vardı. Diğer türlü Selim’i evlenmeye nasıl ikna edecekti?

Adam elini öylesine salladı. “Jülide’nin hamile kalmasını istememiştim... Çocuğu aldırma aşamasını da geçmişti. Doğurmak konusunda ısrar ediyordu. İstemesem de... evlilik zorunlu oldu yani biliyorsun!”

“Nereden bileyim... Jülide benim sınıf arkadaşım ama şu aralar fazla yakın değiliz... Sadece zengin olduğunu biliyorum...”

“Onunla parası için evlenmişim gibi beni suçlama!” Genç

adamin kaşları çatılmıştı. “Sen asıl kendi kocana bak! Seninle sırf paran için evlendiği herkesin dilinde! İşsiz güçsüz bir sersem... Ona şirketinde iş vermişsin diye duydum. Bu daha da komik tabii...”

“Yaptıklarını duysan eminim gülmezdin. Belki de duymuşsundur? Ben bile Pazarlama Müdürü olarak bu kadar başarılı olacağını ummazdım. Şirkete yeni bir hava getirdi. İki ayda, onun sayesinde bir yıllık ciromuzu yaptık. Kârımızı en az dörde katlayacağımızı söyleyebilirim. Daha geçen hafta Rusya’dan büyük bir şirketle anlaşma yaptık. Bu hafta da Hindistan ve Irak ile anlaşmalar yapıldı. Arge bölümü deli gibi çalışıyor... Yeni ürünlerimiz sırada... Talebi yetiştirebilmek için dört yıl sonra gece vardiyası açtık... İnanmayacaksın ama hepsi onun sayesinde oldu.”

“Bunların hepsini o yapmış olamaz... Sadece tesadüf...”

“Belki tesadüf... Belki de değil! Kocamı ben bile daha yeni tanıyorum. Her gün bir başka özelliğini keşfediyorum. Belki de dört dil bilmesi gerçekten tesadüftür? İnanılmaz pazarlama stratejileri bilmesi de tesadüf olabilir... Onu yalnız yakaladığımda, bana belli etmeden bir ekonomist gibi piyasayı takip ediyor olması da öyle olabilir... Dünyanın her kıtasını neden karış karış gezmiş olduğunu ise ona bir türlü sormadım. Personelin verimini arttıracak psikolojik bilgiyi nasıl edindiğinden hiç haberim yok! Ve kalbimi nasıl aldığını bir türlü kavrayamıyorum... Bu çok önemli! Onu çok seviyorum. Benim için hâlâ basit bir erkek! Sadece bir erkek... Zengin veya fakir olmasıyla ilgilenmiyorum. Kocam olmasından gurur duyuyorum!”

Bunları o kadar içtenlikle söylemişti ki, Yakup kısa bir an donup kaldı. Ebru rahatça iç çekti. Aşkı gözlerinden okunuyordu.

“Bu yüzden... kocama daha fazla hakaret etmeni dinleyemem Yakup! O benim için çok özel. Artık seni değil, onu seviyorum... Eğer söyleyeceğin önemli bir şey yoksa işlerim var...”

Yakup kaşlarını çatmış, suratını asmıştı. İnanmayan hali devam etmekle birlikte, biraz sinmiş gibiydi. Son bir denemeye girişti. “Peki, yatakta nasıl? Söylediğin kadar iyi mi? Söylesene?..

Benim öptüğüm gibi seni öpebiliyor mu? Bekâretini ona verdiği için gurur duyuyor mu?”

Ebru birden sinirlendi. “Hatırlarsan onu sana verecektim ama sen bir gece bile dayanamadan hemen bir şıllığın kollarına bıraktın kendini... Ben ise ne hayallerle gece gelmiştim kapına... Sen değmezmişsin. Bunu kısa sürede anlamam çok iyi oldu. Nasılsa evlensek de beni aldatacaktın?” Öfkeyle parlayan gözleri yakacakmış gibi adama bakıyordu.

“Sana açıkladım... Gelmediğin için çok üzgündüm ve birkaç kadeh içmiştim... Bir hata yaptım işte ama senin de hemen ne idüğü belirsiz birisinin kollarına atılman gerekmezdi.”

“Sana son kez söylüyorum... Kocam hakkında böyle konuşmana izin vermem...”

“Onu sevdiğine inanmıyorum. Hâlâ beni seviyorsun ve oyun yapıyorsun!”

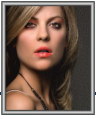
“Üzgünüm! Senin için artık hiçbir şey hissetmiyorum!” Duraklamadan, yüzüne tokat atarcasına cevaplamıştı onu.

“Yalancı... Hâlâ beni sevdiğini biliyorum... Ama şimdi ortam müsait değil... Sana bir gün beni hâlâ sevdiğini kanıtlayacağım... Kollarımda eridiğin zaman ne kadar haklı olduğumu anlayacaksın. O serseme de gününü göstereceğim... Bakalım dişlerini eline verdiğim zaman onu o kadar yakışıklı bulacak mısın?”

“Onun kılına zarar verirsen eğer?..”

Yakup öfke ile ayağa kalktı. Artık sabrı kalmamıştı. Tehdit eder gibi genç kadına baktı. “Ne yaparsın? Hiçbir şey! Ben senin emrinde çalışan birisi değilim! Ya da kocan gibi paran yüzünden emirlerini uygulayan bir kukla hiç değilim! Emin ol, çok yakında bana döneceksin! Evli bile olsak kaldığımız yerden devam edebiliriz... Ben hâlâ seni çok istiyorum...”

“Allahım! Sen gerçekten de rezil herifin birisin! Nasıl böyle bir şey teklif edebilirsin? Derhal burayı terk et ve bir daha da gelme! Yakınıma bile gelmeni istemiyorum. Dost kalabileceğimizi sanmıştım ama...”

Yakup birden yanına gelip onu kollarından tuttu. Kızgınlıkla gözlerine baktı. Ebru ise öfkeyle elinden kurtulmak için çırpındı. Fakat o kadar güçlüydü ki... Adam onu sökercesine koltuğundan kaldırdı ve dudaklarını ders verircesine dudaklarına yapıştırdı. Genç kadın bir süre çırpındı. Gücü yetmiyordu. Sonra aklına başka bir şey geldi... Çırpınmayı kesti. Dikkatli olmalıydı. Ani hareketlerden ve darbelerden kaçınmalıydı.

Direnmeyi iyice bıraktı. Zaten direndikçe canı daha da acıyordu. Dudakları neredeyse kendi dişleri tarafından kesiliyordu. Ağzını aralayan dile izin vermemek için dişlerini sıkı ve başını kaçırmaya çalıştı. Midesi bulanmıştı. Yakup'un dokunuşları ve dili şimdi çok iğrenç geliyordu. Bundan nasıl kurtulacaktı. Belinden ve omuzlarından sıkıca sarılan kollar mücadele gücünü zayıflatmaya başlamıştı. Sonunda adamın öpüşü yumuşamaya başlayınca can acısı azıcık azaldı. Zorlukla dudaklarını kurtardı.

“Yakup... Bırak beni... Lütfen! Ben...” Yalvarmak istemiyordu ama gerekirse yapardı. “Yakup ben hamileyim... Bırak beni! İstemiyorum!”

O sırada kapının açılışını duydular...

Yakup dudaklarını iyice geri çekip başını çevirdi. Ebru da çevirip baktı. Kalbi buz gibi olmuştu. Kim gelmişti ki? Odasına kapıyı çalmadan kimse giremezdi. Belki de çalmıştı da duymamışlardı?

Sonra o heybetli geniş omuzları ve garip bir şekilde bakan gri gözleri gördü. Bunu... Bunu beklemiyordu... Herkes olurdu ama o... olamazdı...! Kendilerini bu halde göremezdi! Yanlış anlayacaktı! Neden şimdi? Neden bir dakika sonra değil?

Gerçekten de kapının ağzında donup kalan kocasını görmeyi hiç beklemiyordu...

Genç adam yavaşça kapıyı ardından kapatıp, kısılmış gözlerle ikisini süzdü. Yüzünden fazla bir şey anlamak mümkün değildi. Gözleri hâlâ karısının belinden tutmuş olan ve salmayan iri ellere kaydı. Ebru hemen elleriyle Yakup'u iterek uzaklaştı. Nasıl bir manzara olduğunu gayet iyi anlıyordu. İçinde inanılmaz bir sızı başlamıştı.

“Ne istiyorsun?” dedi Yakup kibirli bir sertlikle. “Burada işimiz olduğunu görmüyor musun? Sen burada fazlasın!”

Selim yavaşça odanın ortasına yanaştı. Kaşları çatılıydı. Yakup’a hiç aldırmadı. Onu bir an ters ters süzdükten sonra karısına baktı.

“Demek fazlayım?” diye donukça mırıldandı. “Ebru?.. Öyle miyim sence? Ne diyor bu kurbağa?” diye sordu sonra karısına. Sesinde hiç de korkmuş bir hal yoktu.

“Oynadığınız oyunla beni hiç kandıramadınız...” dedi Yakup! “Ebru benimdir ve her zaman da öyle olacak! Evli kalabilirsiniz... Onunla yatabilirsin de! Ama o benim...”

“Ben kimsenin malı değilim!” diye bağırdı Ebru. “Ne hakla böyle konuşabilirsin? Sen beni aldattın... Hem de iki kere! Belki de bilmediğim kaç kere! Şimdi de gelip evliliğime karışamazsın!”

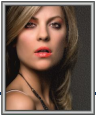
Selim’in gözlerindeki bir şey Ebru’yu o kadar rahatsız ediyordu ki, dikkatini kocasına verdi. Genç adam çok sakın durmasına rağmen, gözleri yanıyordu. Hem kendisine hem de Yakup’a çok kızgın olduğu belliydi. Kasılmış bedeni ile iki erkek de birbirlerine saldıracak gibiydiler.

“Gitsen iyi olur arkadaşım...” diye mırıldandı Selim! Sesi tehlikeli derecede keskindi.

“Öyle mi? Gitmezsem ne yaparsın lan?” diye bağırdı Yakup. Selim’e doğru iki adım atmıştı. Ebru hemen bir adım öne çıkarak ikisinin arasına girmeye çalıştı. Bu çok tehlikeliydi. Bebeği bir zarar görebilirdi. Bunun yanında kocası çok daha önemliydi.

“Yapmayın...” diye bağırdı. Duvarlar ve kapı ses geçirmedeği için şimdi çok memnundu. Kimsenin kendilerini böyle bir ortamda duymasını istemezdi. Endişeyle iki erkeği süzdü. İkisi de kendinden emin ve çok güçlü duruyordu. Fakat Yakup’un kavgadaki yeteneğini bildiği için gerçekten ürküyordu. Selim için endişeleniyor, canı acısın istemiyordu. “Lütfen git!” dedi Ebru Yakup’a... “Her şey daha kötü olmadan git!”

“Bir dakika!” dedi Selim Ebru’ya... Elini hafifçe kaldırarak Yakup’un kıpırdamasını engellemişti. “Seninle bir şey konuşabilir

miyim Ebru?” dedi sakince. “Gelsene bir dakika...” Yakup’a hiç bakmadan kapının önüne gidip karısını bekledi. Genç kadın çaresizce ona doğru yürüdü. Adam kapıyı aralayıp biraz dışarıya çıktı. Ebru da odadan çıkıp, buz gibi gözlerle eşikte duran kocasının baktı.

“Selim... Nasıl anladın bilmi...” diye açıklamaya çalışırken sözü kesildi.

“Onunla olmak istiyor musun?” diye sordu adam sessizce.

“Olmak mı?”

“Evet... Çekilmemi istersen anlaşılmamızı hemen bitirebiliriz?...”

“Sen... Sen... ne diyorsun?” diye hayretle inledi Ebru... “Evliliğimizi neden bitirecekmışız?” Kalbi gümbürdemeye başlamıştı. Bu iyi adamı da kaybetmek istemiyordu. Çocuğunun babasını, sevdiği adamı bırakıp nasıl başkasını tercih ederdi? “Lütfen... Böyle bir şey istemediğimi biliyorsun... Ya sen? Bana hiç mi değer vermiyorsun? Hemen pes mi ediyorsun? Neden beni ona bırakıyorsun?”

“Ona bırakmıyorum... Ama geldiğimde onunla öpüşüyordun? Şimdi söyle bana! Onunla olmak istiyor musun, istemiyor musun?”

“Elbette hayır! Ben onunla öpüşmüyordum. Bak aslında o gördükl...”

“Güzel...” diyerek onun sözünü kesti Selim. Genç kadın ne olduğunu bile anlamadı. “Şimdi de onunla konuşmak istiyorum... Bize bir dakika verir misin?” Sesinde tehlikeli bir sakinlik vardı. Kadını hafifçe ittirip kapıyı ardından çekiverdi. Genç kadın kendi bürosunun kapalı kapısının önünde kalıverdi. Boş gözlerle kapalı kapıya baktı. Donup kalmıştı. Konuşmak mı?.. O ikisi içeride ne konuşabilirlerdi ki?

“Selim...” diye fısıldadı... Bu olamazdı!

Kocasını hayatını tehlikeye atıyordu. Aceleyle kapının kolunu tuttu ama kilitliydi. Açamayınca ayağıyla kapıya tekme attı. “Lanet olsun size aptal adamlar!” diye homurdandı. Başını çevirdi.

Odasına giden boş koridordaydı. Koridorun başında sekreterinin masası vardı. Kendisini göremezdi ama yine de burada beklediği görünürse çok komik olacaktı. Sıkıntıyla yakındaki bir sandalyeye oturdu. Gözleri kapıdaydı. Neler oluyordu acaba içeride? Şimdi de kapının ses geçirmez olmasından yana şikâyetçiydi. Neler olduğunu duymadığı için sinirliydi.

Başını ellerinin arasına aldı. Gözlerini yumup beklemeye başladı. Baş ağrımaya başlamıştı. Allahım...! Neler oluyordu acaba içeride? İki medeni erkek gibi konuşacaklarını sanmıyordu. En azından Yakup bu fırsatı yakaladığı için sevinmiş olmalıydı. Selim'e çok sert davranacağı kesindi. Kavgâ edecekleri kesindi. Lanet olsun!

Çok beklemedi... Bir iki dakika sonra kapı açıldı...

Endişeyle doğruldu. Ayağa kalktı. Kapıdan tahmin ettiği gibi Yakup çıktı. Genç kadın endişeyle yutkundü. Yine dimdik ve güçlü gözüküyordu. Bu kötüydü. Kocasını ne haldeydi acaba? Yakup sağ elini biraz garip tutuyordu. O eliyle Selim'in yüzüne vurduğunu ve elinin incindiğini düşündü. Evet, vurmuş olmalıydı! Öfkeyle gözleri karardı. Şimdi civcivini korumaya çalışan bir tavuk gibi öfkeliydi.

“Sen bir hayvansın!” diye bağırdı. “Sonunda istediğin oldu değil mi? Seni hayvan! Sonunda onunla kavgâ çıkaracak bir ortam yarattın?”

Genç adam sertçe kendisine baktı. Dudağının kıyısından ince bir çizgi halinde kan sızmıştı. Cevap vermemişti ama bakışları pek de zafer dolu değildi. Ebru duraladı. O kan da neydi? Selim de ona vurmuş olmalıydı... Bunu becerebildiği için şükretti.

“Yaptığına pişman olacaksın. Onunla evlendiğine pişman olacaksın!” diye homurdandı adam. Sol elinin tersiyle dudağındaki kanı sildi. Gözleri öfke ve nefretle yanıyordu. “Nasıl da yakında boşanırsınız!”

“Asla!” Ebru nefretle ona bakıyordu.

“Göreceğiz...”

Hafif topallayarak gidişini izlemedi bile. Selim acaba ne

haldeydi? Yakup bu halde ise orada mutlaka ciddi bir yumruklaşma olmuş olmalıydı. Aceleyle odadan içeriye girdi. Gözleri yerde yatan bir koca bekliyordu. Endişeyle etrafına bakındı. İri güzel gözleri şimdi dolmuştu. Neredeyse ağlayacaktı. Dudaklarını ısırды. Ağlayarak durumu daha da kötü yapmamalıydı. Hemen bir ambulans lazım olabilirdi. Kendisine hakim olmalı ve kocasına hızla yardım edebilmeliydi.

Sonra oracıkta çakılıp kaldı.

Bu gerçek miydi? Durum beklediğinden de daha kötüydü! Hayır, gerçek olamazdı?

“Selim?..” diye fısıldadı. Genç adam masanın karşısındaki deri koltuğun ucuna oturmuş, yerden aldığı vazoyu ortadaki sehpaye koymaya uğraşıyordu. Hayretle adamı izledi. Sonra etrafına baktı. Bir sandalye ve o çok sevdiği porselen tabak kırılmıştı. Etrafta fazla bir hasar yoktu.

Karısının girdiğini fark eden Selim, onun kıyıya koyduğu kırılmış porselen tabağa dehşetle baktığını görünce donuk bir yüzle konuştu.

“Üzgünüm... Sana yenisini alırım...” dedi yavaşça.

Onda hiçbir şey yoktu! İnanamıyordu ama bir tek çizik, bir damla kan bile yoktu. Bir at kadar sağlıklıydı. Kafası bulanmıştı. Her şey normaldi. En ufak bir çizik bile yoktu. İç i sevinçle doldu. Şakacıktan onu tersledi.

“Onu İtalya’da babam bana hediye almıştı...” dedi garip bir tebessümle. “Özel anısı vardı!”

“O zaman eski sevgiline söyle! O kırdı çünkü!”

“Sen de odaya girip ona çanak tutmasaydın!? Kavga etmeniz hiç hoşuma gitmedi...” dedi duru bir sesle. Birbirleriyle bakıştılar. Onun soğuk bakışlarına rağmen Ebru’nun iç i sıcacıktı. Gülmemek için elinden geleni yaptı. Bir de bu ruhsuz için endişelenmişti. Nasıl yapmıştı acaba? Üzerinde tek bir darbe etkisi bile yokken, Yakup’un hali hiç iyi görünmemişti. Yakup’un canını yakabilecek kadar güçlü olması mümkün müydü? Görünüşe göre öyleydi. Ondaki tehlikeyi her zaman sezmişti. Ama genelde gülümseyen o

yakışıklı surat, bunu görmezden gelmesini sağlamıştı.

“Erkek didişmesi... Önemli bir şey değildi.” diye mırıldandı genç adam.

“Ama...” diye başladı genç kadın yavaşça. “Yakup bunu hayatı boyunca unutmayacaktır.”

“Hımm! Keyfi bilir. Daha kalıcı bir hasar vermediğim için şanslı! Sadece kolu kırıldı.”

“Ne yaptın? Sandalyeyle mi vurdun?”

“Hayır, kendisi sandalyenin üstüne düştü. Üzıldün mü?”

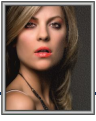
“Sandalye için evet... Onun için hayır! Buna sevindim... Çünkü hak etti!” Yavaşça karşısındaki koltuğa oturdu. Şimdi yüz yüze bakıyorlardı. Sonra uzanıp onun iri elini avucuna aldı genç kadın. Yumruk attığı belli olan sağ elinin üstünde hafif bir kızarıklık vardı sadece... O kızarıklığı okşadı sevgiyle. “Kocamın Süpermen olmasına alışabilirim. Peki, sen ne arıyordun burada? Niye geldiğini merak ettim? Hafta sonu burada olmayacaktın hani?”

Genç adam, onun elinin üzerini okşamasını seyrediyordu. “İşim erken bitti. Annemi görmeye gidecektim. Düşündüm ki... belki sen de gelmek istersin? Sanki geçenlerde öyle bir şey söylemiştin?”

Ebru hem heyecanlanmış, hem de sevinmişti. Sonunda... Sonunda kayınvalidesini görecek, kendisinin de o ailenin bir bireyi olduğunu hissedebilecekti. “Bunu çok isterim...” dedi gülümseyerek. “Keşke telefonla önceden haber verseydin?.. Hazırlanmam gerekmez mi? Ne de olsa beni ilk kez görecek?”

Adam omuz silkti. Gözleri hâlâ donuktu. “Eve uğrayıp sana küçük bir bavul hazırlamıştım... Seni sevgilinin kollarında bulacağım aklıma gelmediği için benimle gelirsin sanmıştım.”

“Senin çeneni asıl ben dağıtacağım...” diye homurdandı Ebru. Elini şakadan bir öfkeyle itti. “Gücüm yeteceğini bilsem bunu çoktan yapardım. Beni o kadar sık sinirlendiriyorsun ki!.. Sana daha kaç kere söyleyeceğim, o artık benim sevgilim değil! Evlendiğimizden beri onunla ilk kez yalnız kaldık. Onun

terbiyesizce davranması benim suçum değil!”

“Ama seni öpüyordu?..” dedi genç adam kısıklı gözlerle.

“Doğru... Beni öpüyordu... Fakat arada bir fark var! Ben onu öpmüyordum... Karşı koydum ama çok güçlüydü. Dikkat etseydin ondan kurtulmaya uğraştığımı anlardın? Ortada sandığın gibi bir şey yok... Son ümitsiz çırpınışlarıydı. Sen gelmeseydin bile ben onu bir dakika içinde yollardım. Sen ise aptalca bir şey yaptın ve kızgın bir sırtlanın kuyruğunu çektin! Gerçi sonu iyi oldu ama beni çok korkuttun. Onun suratını dağıtıp havasını aldıktan sonra, benim de senin için deli gibi endişelenmemin karşılığında daha kibar olmanı beklerdim...”

“Ben kibarım... Öyle olmasaydı şimdi seni omuzlarından tutup deli gibi sarsardım!” Sesi hâlâ biraz kızgındı. Öfkeli gözleriyle koltuğuna yaslandı. Eliyle alına düşen saçları seksi bir biçimde geriye sıvazlamıştı. Ebru daha fazla dayanamayacaktı. Oynadığı bu aşk planı, her gün daha da zorlaşıyordu. Üstelik şimdi hamileydi. Hem de bir aydır biliyordu bunu... Ona söylemek için doğru zaman kolluyordu. Aldırmasını isteyecek diye de ödü kopuyordu.

Yerinden kalkıp onun dizleri üzerine yanlamasına oturdu. Önce alına bir öpücük kondurdu. Sonra adamın yakışıklı ve kızgın yüzünü diri göğüslerine çekti. Bu göğüslerin sıcaklığı onun tavrının soğukluğunu alırdı. Parmak uçlarıyla da ensesindeki saçları okşuyordu. Dudakları farkında olmadan siyah saçlarında geziniyordu.

“Sana bir sır vermek istiyorum...” dedi yavaşça.

“Öyle mi?” Genç adamın sesi gergindi. “O nedir? Hâlâ Yakup’u sevdiğini anlaman mı?”

Ebru güldü. İçtenlikle, sevgiyle güldü. Kolları aşkla sardı kocasını... “Biliyor musun? Bazen bu kadar zeki olmana rağmen nasıl bu kadar da aptal olabiliyorsun anlayamıyorum?.. Bunu bilerek mi yapıyorsun?”

“Beni aptallaştıran sensin! Senin yanında ne yapacağımı bilemiyorum. Doğruyla yanlış ayırt edemiyorum...” dedi Selim. Açıkça, homurdanarak, kendi kendisini şikâyet etmişti genç adam.

Ebru'nun nefesi kesildi. Gözleri parladı. Onu hâlâ okşamaya, saçlarına küçük öpücükler vermeye devam ediyordu. Bu şekilde saatlerce kalabilirdi. Bu yakınlığı seviyordu. İnsanın sevdiği adamın kollarında olması ne büyük bir mutluluktu? Gerçi şu anda bu iri gövde kendi kolları arasındaydı ama adamın kalın kolları da kolayca kendi incecik bedenine dolanmıştı.

“Ben bunu zaten seninle tanıştığım andan beri yapamıyorum...” diye itiraf etti Ebru. “Seni gördüğüm andan beri aklımı başımdan aldın... Sana karşı koyamıyorum... Ne kadar çabalasam da o eski, soğuk kadın olamıyorum! Bunu bana nasıl yaptın? Nasıl bu kadar ateşli olabildim?” Parmak uçları şimdi ceketinin içinden geniş göğsüne kaymıştı. Genç adam da bilinçsizce, bluzunun açık yakasından, karısının beyaz gerdanına dudaklarını değdirdi.

“Sen zaten öyleydin!” diye mırıldandı Selim. “Bunu sana Yakup da söylemedi mi?”

“Yakup?” dikkatini toplamaya çalıştı. Boynunda gezinen dudaklar bu kadar çabuk mu kendinden geçmesini sağlardı? “Ah... Evet... Yakup!” diye konuya dönmeye çalıştı. “Bana sırrımı sormadın?”

“Neyi? Sır mı?”

“Evet... Sana bir sırrım olduğunu söylemiştim... Hayır, bir değil... İki sırrım var...” Bir an durup düşündü. “Hayır... O da değil... Galiba benim dört önemli sırrım var!”

“Öyle mi? Ben bunları bilmiyor muyum?”

“Hayır!”

“Peki, şimdi söylemeye mi karar verdin?”

“Evet...”

“Neden şimdi?”

“Öyle hissediyorum...”

“Korkmalı mıyım?”

“Niçin?”

“Sırların beni üzecek mi?” Başını kaldırdı. Şimdi neredeyse

dudak dudağa duruyorlardı. Ebru başını eğdi. Kırmızı, dolgun dudaklarını onun hâlâ sinir belirtisi gösteren dudaklarına dokundurdu. Tatlı, şehvetli bir öpücüktü. İçini parçalayan, tüm kadınlık duygularını açığa çıkaran, buna rağmen küçücük bir öpücük! Ağzının içinde sevdiği bir lezzet!

“İşte...” diye keyifle dudaklarını geriye çekti. “Öpüşme budur... Yakup beni öptüğünde hissettiğim tek şey iğrenmeydi...”

“Gerçekten mi?”

“Yemin ederim... Ben... Ben sana bağılıyorum. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama istediğim tek erkek sensin! Senin bana yaptığın her şeyi seviyorum. Ve bana yaptırdıklarını...”

Selim kısıklı gözlerle onu süzdü. Sonra isteksizce gülümsedi. “Sırrın bu muydu?”

“Hayır... Bunları zaten sen de biliyorsun! Ne kadar yorgun olursam olayım... her gece seninle sevişmeden uyuyamıyorum. İçimdeki canavarı meydana çıkardın. Hafta sonları gittiğinde de Pazartesi gecelerini dört gözle bekliyorum. Seni ne kadar özlediğimi fark etmiyor musun? Aptallığımı anlıyorum ama kör de olamazsın ya?”

“Sadece cinsel arzu...! Öyle demiştin bir gün?”

“Ve sadece sana... Senden başka bir erkeğe karşı asla!” Genç adamın aklına Yakup’un geldiği belliydi. Ebru gülümseyerek onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sonra biçimli düzgün burnuna... Sonra da öpmeye bayıldığı göz çukuruna... Dudaklarının altında uzun kirpikleri hissetti. “Unut şu Yakup’u... İlk sırrım bu işte! Ben... Yakup ile asla sevişmedim...”

“Ne?”

“Onunla hiç sevişmedim... Ne onunla ne de başkasıyla! Sadece sen... Vücudumun istediği tek beden seninkiydi.”

Genç adam şaşkınlıktan donup kalmıştı. Sonra zorlukla dudaklarını oynattı. “Tatil? Onunla tatile gitmedin mi?”

“Hayır... Gidecektim ama yapamadım... Sen o gece beni terk ettikten sonra uzun süre düşündüm.”

“Ben seni terk etmedim!”

“Ettin... Beni öylece bırakıp gittin. Sana ihtiyacım olduğunu bile bile beni yatakta bıraktın!”

“Onunla olacaktın?”

“Öyle konuşmuştuk... Ben... senin ilgisizliğin yüzünden tepki verdim sanırım. Ona da biraz acımıştım. Aylardır peşimde dolaşmıştı. Hakkını vermek lazım ki konu istediği kadın olunca senden daha azimliydi!”

“Sana uygun olmadığımı defalarca söyledin! Ne bekliyordun? Ayaklarının dibine kapanmamı mı?”

“Fena olmazdı! Benim için mücadele etmeni çok istedim. Beni bulmanı...”

“Seni buldum... Sen farkında değildin. Seni önceleri sürekli izledim. Sonra kendi hayatın olduğunu fark ettim. Ve sonra o sersemle bir araya geldin. Ben de ondan sonra seni kendi haline bırakmaya karar verdim. Senin bana ihtiyacın yoktu!”

“Sana ihtiyacım vardı... Sürekli seni düşünüyordum... Her baktığım yerde seni görmeyi umuyordum... İtiraf etmeliyim ki beni öyle kolayca bırakman gururumu kırmıştı. Seni hem istemiyordum hem de seninle olmak için kendime bahaneler sıralıyordum...”

“Neden?”

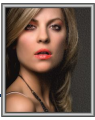
“Bu da ikinci sırrım...”

Genç adam derin bakışlarla onu süzüyordu. Sonra homurdandı. “Söyle hadi... Sırları sevmem...”

“Söylemem...”

“Ebru... Oynama benimle! Neden söylemiyorsun? İkinci sırrın benimle sevişmekten zevk aldığınsa bunu zaten biliyorum. O dönem ilk kez cinselliği keşfetmiştin ve bu yüzden...”

“Sen gerçekten de aptalsın!” diyerek onun sözünü kesti Ebru. “Bu doğru, seninle sevişmek hoşuma gitmişti ama mesele bu değildi. Bu sırrımı sana söyleyeceğim ama sen de bana kendi sırrını söyleyince!”

“Ne sırrı?”

“Söyle hadi... Beni kıskandığını söyle! Yakup’la yattığımı düşündüğün için çektiğin acıyı söyle! Söyle artık! Ne olursun söyle! BENİ SEVDİĞİNİ söyle!”

Selim biraz geriye çekilip onun dünya güzeli yüzünü süzdü. Ebru’nun bakışlarındaki yalvarışı gördü. Sonra... bir anda onun sırrını tahmin etti. Hafifçe gülümsedi genç adam. Bu olabilir miydi?

“Seni sevdiğim sır değil ki!” diye doğal bir tavırla mırıldandı. Ebru’nun gözleri irileşmişti. “Sen daha bunu anlamadın mı?”

“Anlamak mı? Nasıl anlayacaktım ki?” diye hayretle, mutlulukla, derin bir iç çekişle isyan etti genç kadın. “Bana yatak hariç hep mesafeli davranıyorsun!”

“Seni sıkmak istemiyordum... Seni daha o ilk gece sevdim ben... Bunu önce gizlemeye çalıştım ama hiç başarılı olamadım. Sen kaybolmuş dünya dışı bir varlıktın... Dayanılmaz bir çekiciliğin vardı. Buz gibi bakışların beni kendimden aldı götürdü. Başıma dert aldığımı biliyordum. Aslında o gece pompayı taksi ile götürmeliydim. Senin arabana binmemeliydim. Seni eve davet etmemeliydim... Seni öpmemeliydim... O ilk gece çok çekiciydin... Çok güzeldin... Öylesine savunmasızdın ki, seni içime sokmak istedim. Dünyadaki her şeye karşı korumak istedim. Sana dokunmamam gerektiğini biliyordum. Başkasıyla ilişkin olması beni delirtmişti. O güne kadar hayatımda bu kadar kıskandığımı hatırlamıyorum.

“Ama ben bakireydim...?”

“Doğrusu bunu öğrendiğimde, dünyanın en mutlu adamı olmuştum...” Acı katkılı bir şekilde gülümsedi. “Sonradan sen aramızdaki farkı vurguladıkça mutluluğum söndü. Senin için hafta sonu para ile birlikte olduğun ve sonra unutacağın bir adamdım!”

“Baştan öyleydi... Anlasana! Sana bayılmıştım... Yakup’u sevdiğimi sanırken gözlerimi senden alamıyordum. Beni öpmene neden sesimi çıkarmadım sanıyorsun? Evet, yorgundum, uykuluydum... ama seni istiyordum. Tarif edebileceğim bir duygu

değildi bu. Ben böyle yetiştirilmedim. Ben duyguları kontrollü bir kadın olduğumu sanıyordum... Tanımadığım bir adamı öperken, bundan zevk alırken kendime kızdım. Yakup'u severken nasıl olur da başka bir erkeği arzuladığımı anlamıyordum. Hiç tanımadığım bir jigoloyu..."

"Bir sürü iş yaptım... Hiç öyle bir iş yapmadım..." diye homurdandı Selim.

"Bana yaptın ama? Yalandan bile olsa bu çok hoşuma gitti. İlişkimize bir mazeret hazırlamıştım. Sözde Yakup'tan intikam alma adına seninle olacaktım. Yemin ederim çıldırdığımı bile düşündüm. Sana her bakışında canım seks yapmak istiyordu. Nasıl yapıldığını bile bilmiyordum ama sana dokunmak, okşamak istiyordum. Denizde sana sarılmışken, sana utanmazca o teklifi yaparken, aklım hep karnıma değen yaramazdaydı. Onu ellemek, öpmek istiyordum... Ben bile farkında değildim ama aslında çoktan kararımı vermiştim. Gece eve döndüğümüzde nasıl yapacağımı bilmiyordum sadece! Kendime birazcık güvenim kalmıştı. Onunla da sonunda sana o teklifi yaptım."

"Planlamıştın öyle mi?"

"Evet..." Güldü. "Hayatım genelde planlar üzerinedir. Çoğu da başarıya erişmiştir." Susup dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdu. Bir süre sonra geri çekildiğinde gözlerinde gerçek bir sevgi vardı... "Selim... İkinci sırrım da bu! Ben de seni seviyorum... Hem de senin hayal bile edemeyeceğin kadar çok... Yakup'a duyduğumu sandığım hislerden fersah fersah fazla..."

Bu sefer etkilenme sırası Selim'e gelmişti. Yine de inanmazca karısının gözlerine bakıyordu. "Doğru mu bu?"

"Yemin ederim... Seni seviyorum. Seni öylesine çok seviyorum ki, bazen canım yanıyor. Sen bunu anlamalıydın?... Aslında anlamaman için elimden geleni yaptım... Soğuk davrandım... Aramıza mesafe koymaya çalıştım... Yine de anlamalıydın?..."

"Yakup'u sevdiğini söylüyordun?"

"Seni kıskandırmak için... Onunla yattığımı hiç söylemedim. Sen kendin öyle zannettin. Ben de kıskanmandan

hoşlandığım için gerçeği açıklamadım.”

“Bana aylarca acı çektirdin?..”

“Ben de çektim... Başka bir kadın olacak diye ödüm koptu.”

“Senden başkasına bir daha bakamadım ki? Elimi bile süremedim... İmkân çıkmadı değil... Evlenmeden önce bir ikisiyle dolaştım. Öpmeye bile çalıştım. Fakat sıra yatak mevzusuna gelince hiç isteğim kalmadı. Aklımda hep sen vardın!”

“Bu iyi işte! Kıskançlıktan deliriyordum. Madem beni seviyordun, neden hiç belli etmedin? Bana niye söylemedin? Hep bunu duymayı bekledim.”

“Bunu itiraf etmek kolay değildi. Aramızdaki uçurumu çok güzel özetlemiştin. Ben işsiz güçsüz bir adamdım. Sana uymayacağımı söyledin. Senin beni sevmen hayal geliyordu.”

“Ama seninle evlendim?”

“Zorunlu olarak... Bana karşı mesafeli ve patron gibiydin... Haksız da sayılmazdın. Durum özetle öyleydi.”

“Değildi... Öyle davranmak zorundaydım. Biliyorum, baştan seni bu tavrımla kırdım. Gerçekten de seninle bir ilişki kurmak bana olanaksız geliyordu. Çok istiyordum ama mantığım kabul etmiyordu. Sonra... Sonra seni sevdiğimi fark ettim. Birden gözümde her şey silindi. Anladım ki, seni sen olarak seviyordum. Paran olmaması önemli değildi. İşinin de öyle... Sadece seni istiyordum. Benim paraya zaten ihtiyacım yoktu. Benim sevdiğim adama ihtiyacım vardı. Sonra oturup bir plan yaptım...”

“Plan mı? Bir tane daha mı?” Genç adamın gözleri kuşkuluydu.

“Hem de en büyüğü... Her detayımı düşündüm...”

“Neymiş o?”

“Seni elde etme planı...”

Genç adam istemeden güldü. “Bak sen? Bu gerçek mi?”

Ebru kıkırdadı. Onun burnunu, elmacık kemiklerini usul usul öpüyordu. “Evet...” diye fısıldadı. “Seninle evlenmek istiyordum. Seni kırdığım için bana asla evlenme teklif etmeyecektin. Üstelik

beni sevdiğini de bilmiyordum. Ben de oturup düşündüm. Seni bu evliliğe zorlamalıyım. Çok ahlaksızca, biliyorum ama ben kadını. Kadınlar biraz içten pazarlıklı ve fesat olurlar, değil mi? Hele aşksalar... Jülide'ye bak? Yakup'u elimden almak için ne oyunlar yaptı!"

Selim ilgiyle onu dinliyordu. Fakat bir eli bluzunun içinden göğsünü kavramıştı. Usul usul okşuyordu.

"Hâlbuki..." diye devam etti Ebru. "Bilse ben onları bir araya getirdim... Birbirlerine bakışlarını zaten görmüştüm. Tatil teklifini reddettiğimde, Yakup ile olan ilişkim de zaten bitmişti. Tabii bunu sana söylemedim. Yakup'un Jülide'yi tatile götürmesini öneren de bendim. Götüreceğini biliyordum. Sadece aldatılmış kadın rolü yapmak için uygun bir fırsat kolluyordum. Senden birkaç ay ayrı kalmak çok kötü üzdü beni. Ama mutluluğum için sabrettim. İşler umduğumdan da iyi gitti. Jülide hamile kalıp Yakup'u evliliğe zorlamıştı. Bundan daha harika bir bahane olamazdı. Ben de bunu öğrendiğim gün, perişan kadın rollerinde seni aradım ve evlenmemizi teklif ettim."

"Yani... Bütün bunları?.. Hepsini planladın mı?"

"Elbette! Fenayım değil mi? Şansım da yardım etti doğrusu... Kabul etmeyeceksin diye çok korktum. Seni sevdiğim halde Yakup'u seviyor gibi yapmak çok zor geldi. Kendimi acındırmak zorundaydım. Senin yumuşayıp bana yardım edeceğini umuyordum...."

"Yani beni oyuna mı getirdin?"

Ebru gülerek dudaklarını onun dudaklarında gezdirdi. "Evet... Kızmadın değil mi? Seni öylesine seviyorum ki, senin için her şeyi yapardım. Gözümü bile kırpmazdım. Kırpmadım da zaten! Sevdiğimi anladığım gün, bu planı yaptım. İşte, bu da benim üçüncü sırrımdı..."

"Bak sen!" Genç adam usul usul bluzunun düğmelerini çözmüştü. Meydana çıkan sutyeninin kopçası şans eseri öndeydi. Onu da tek bir hareketle açınca dolgun göğüsleri öne döküldü. Ebru gülümsedi. Göğüs uçlarını adamın dudaklarına kaldırdı.

"Bunlara senden başkasının dokunmasına izin verir miyim

hiç?” dedi keyifle. “Asla...” Sonra içinden bu sözünü değiştirdi. Bu göğüslerin yakında başka bir ortağı daha olacaktı. Genç adam dudaklarıyla sertleşmiş pembelikleri emerken, inleyerek saçlarını okşadı. Bir süre sonra Selim başını kaldırdı. Gözleri yanıyordu.

“Bu durumda aslında bir sene sonra boşanmaya niyetin yoktu, öyle mi?” diye sordu merakla.

“Elbette... Hem de hiç...”

“Ya ikimiz arasındaki sosyal fark? Buna çok önem veriyordun?”

“Umurumda bile değil... İstediğim sensin. Benden iste, şirketi, ayağımıza bağ olacak her şeyi satayım, seninle istediğin yere geleyim. Nereye istersen? Ben sandığın kadar da hoppa bir kadın değilim. Seninle hiçbir şeyimiz olmasa da mutlu olacağımı biliyorum. O iki gün Çeşme’de mutluyduk... O basit gündelik hayatta çok eğlendim... Senin yanında olmak her şeye değerdi. Çünkü seni seviyorum... Seni çok seviyorum... Buna inanıyorsun, değil mi?”

Selim gülümsedi. Gözleri pırıl pırıldı. Dudaklarını önce karısının dudaklarına uzattı. “İnanıyorum...” diye fısıldadı. “Artık inanıyorum... Buna inanmak benim için daha zordu ama şimdi inanıyorum. Benim gibi birisini hiç sevmeyeceğini düşünüp üzülüyordum...”

“Aptallığımdan... Daha iyi düşünseydim o gün seni İzmir’de asla bırakmazdım. Beni terk etmene asla izin vermezdim. Peşinden gelirdim. Evime geldiğin gece de çok aptaldım. Seni sevdiğimi bir türlü kendime itiraf edemiyordum. Ama seni o lokantada gördüğümde dünyanın en mutlu kadını olmuşum...”

“Karanlığa bakarak ‘Neredesin?’ diye bir şey sormuştun kendi kendine? Bana mı soruyordun?”

“Evet... Çünkü gittiğim her yerde seni arıyordum. Ümidimi kaybetmek üzereydim. Gururum, Çeşme’ye gidip seni tanıyanlara nerede olduğunu sormamı engelliyordu. Ama inan bana, en geç bir ay içinde onu da yapacaktım. Sabrım kalmamıştı artık. Gidip seni bulmam gerektiğini hissediyordum...”

“Ama bana lokantada hiç iyi davranmadın?”

“Sana çok kızgındım. Neden beni bir daha aramadığımı merak edip duruyordum. Başka erkek olsaydı peşimi bırakmazdı. Güzelim diyordum. Zenginim diyordum. Seks yapmayı seviyorum... Ona zevk veriyorum... Benden daha iyi kadın mı bulacak? Hep kendi kendime düşünüp sana kızıyordum. İkimiz arasındaki şey cinsel bir heves bile olsa, daha devam ettirmek istiyordum. Bana Çeşme’deki yazlıkta birkaç gün daha kalmamızı teklif etseydin, kalmaya karar vermiştim. İşlerimi bırakıp seninle birkaç gün daha geçirmeye hazırdım. Fakat beni hemencecik bırakman ve bir daha aramaman çok gücüne gitmişti.”

“Hayatta yaptığım en zor işti! Sen bana güveniyordun! Seni bir daha rahatsız etmeyeceğime güveniyordun. Sana söz vermiştim.”

“Bazen sözleri tutmamanın artık daha iyi olduğunu biliyorum. Yakup eğer sözünü tutsaydı ve eve bir kadın atmasaydı, hiç seninle birlikte olamayacaktım. Bu anlamda ona teşekkür bile borçluyum...”

Selim’in dudakları yeniden göğüslerinde gezinmeye başlamıştı. “Ben senin yerine ona teşekkür ettim...” diye homurdandı. İnat olsun diye de karısının göğüs ucunu hafifçe ısırdı. Ebru küçük bir çığlıkla birlikte güldü.

“Seni vahşi! Koparma sakın... Onlar sonra başkasına lazım olacak...” diyerek dudaklarını saçlarına gömdü. Selim duraklamıştı. Gözlerini karısına çevirdi.

“Bu ne demek şimdi?..”

“Hiç... Öpmeye devam et!”

“Ne demek olduğunu söyle!”

“Bu son sırrım...”

“O ne?”

“Selim... Şimdi söylemem... Önce beni keyiflendir, sonra belki söylerim...” Gözleri kapıdaydı. Kararsızca duralamıştı. Bunu yapabilir miydi? “Dur, bekle...” diye mırıldanıp yerinden kalktı. Kapıya gitti. Arkadan kilitledi. Sonra gülümseyerek hâlâ koltukta

oturan kocasına baktı. Açık bluzunun önünden göğüsleri şahane gözüküyordu. Aceleyle camın uzağındaki iki kişilik koltuğa gitti. Bir yandan da dar eteğini yukarıya sıyırmaya çalışıyordu. “Hadi gel!”

“Sen ciddi misin?”

“Evet... Hem de çok! Seni basket oynarken öyle terli gördüğümünden beri bunu yapmayı canım çekiyor... Büromda... Daha herkes çalışırken... Bu çok heyecanlı! Sen öyle terliyen çok seksiydin. Kasların harika gözüküyordu. Kaslarına bayılıyorum...”

Genç adam ayağa kalktı. Gözleri karısının kalçalarında idi. Genç kadın eteğini beline kadar sıyırmıştı. Yuvarlak kalçalarını dantel bir iç çamaşırı zorlukla örtüyordu. Ebru hemen elini iç çamaşırına atıp aşağıya indirdi. Yere düşünceye kadar uğraştı. Sırtı hâlâ kocasına dönüktü. Bir ayağını kaldırıp koltuğun üstüne koydu. Öne doğru eğilip ellerini de koltuğun arkasına yasladı. Şimdi diri kalçaları göz alıcı bir biçimde meydandaydı. Geriye doğru kıvrılmış ve şehvetli bir şekilde hazırdı. Eğilmiş bedeni yüzünden açık bacaklarının arasındaki tertemiz hazinesi genç adamı çağırıyordu.

“Böyle yapabilir miyiz dersin?” diye ona göz kırptı. Selim’in nefesi kesilmişti. Bir yandan manzarayı ipnotize olmuş gibi seyrederken, bir yandan da pantolonunun kemerini çözüyordu. Ceketini çıkarıp bir kenara atmıştı zaten. Ebru başını çevirmiş, onun arkasında pantolonunu ve iç çamaşırını indirmesini izliyordu. Çok heyecanlanmıştı ve bir an önce yanaşmasını bekliyordu.

“Bunu da nereden öğrendin?” diye sordu genç adam gülümseyerek. “Yine filmlerden mi?”

“Hayır, açık saçık bir dergide görmüştüm... Dar yerler ve acelesi olanlar için iyi bir pozisyon gibi geldi... Hadi, konuşmayı bırak da çabuk ol! Şimdi birisi gelecek...”

Genç adam derin bir iç çekti. “Tanrım! Çok güzelsin!” diye fısıldadı. Elleri yumuşakça genç kadının kalçalarını kavradı. “Bu yaptığımıza inanamıyorum!”

“Mızımızlanma! Yatakta dizlerimin üstündeyken yapmıştık. Bir de böyle deneyelim... Beğenmezsek değişiriz...”

“Sen çılgınsın!”

“Senin yüzünden!” Sertleşmiş organı bir süre Ebru’yu çıldırtmak için bacaklarının arasında gezindi. Genç kadın yumulmuş gözlerle bu teması en fazlasıyla hissetmeye çalışıyor, kalçalarını usul usul kıpırdatıyordu. Sonunda dayanamayarak elini arkasına uzattı. Adamı en hassas yerinden yakalayıp kendisine çekti.

Genç adam, onun yardımıyla artık hazır olan kadınlığının sıcaklığına tamamen ve sertçe kaydığında genç kadın haz dolu bir çılgılık attı. Gergin kalçası onun kasıklarına iyice yapıştığında alnını koltuğun sırt kısmına yapıştırdı. Bu şekilde onu çok daha fazla hissediyordu. Nefes alamıyordu. Parmaklarıyla deri koltuğunu kıyısını sıktı. Genç adam usulca geri çekilip iki eliyle kalçalarını daha sıkı tuttu ve daha da sertçe çekti. Ebru zevkten bayılacak gibi olmuştu. Yeniden çılgılık attı.

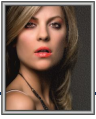
“Acıyor mu?” diye mırıldandı Selim ihtiras dolu bir sesle.

“Hayır... Bana aldırma! Sen devam et! Merak etme... Odam ses geçirmez...”

Selim gülümseyerek kendisini geri çekti. “Bu iyi...” Bu sefer öyle bir çekti ki, parmak uçlarına kadar yükseldi Ebru. Çılgılığı odada yayıldı. Kendisi de kalçalarını ona bastırarak yardımcı oluyordu. Rahminin cömertliğinde gezinen sertlik, yine de her şeyini ister gibiydi. Aç gözlü, sert, inatçı, hükmeden ve zevk veren... Ayağını koltuktan çekip onu iki bacağı arasında sıkıca hapsetti. Hareketlerini zorlaştırdı. Sürtünmesini çoğalttı. Böylece adama verdiği zevk de artmıştı.

Birkaç dakika sonra bütün içini bir ürperti sarmıştı. İçinde bir şeyler coşkuyla fokurdamaya başlamıştı. “Selim...” dedi titreyerek. “Çabuk ol!”

“Evet... Evet... Hadi...” diye arzuyla onayladı adam. Hareketleri hızlanmıştı. Bir eliyle kalçasından tutarken diğer eliyle de arkadan göğüslerini kavramıştı. Ebru iyice ürperdi. Sonra onun kalçalarının baskısına karşılık olarak kendisini geriye itti. Her seferinde patlayacak kadar zevk alarak orgazma ulaştı. Her şey bittiğinde ikisi de o pozisyonda kıpırdamadan durdular. Genç adam

alınını karısının sırtına dayamış, hâlâ göğüslerini sımsıkı tutuyordu.

“Şey... toparlanmalıyız...” dedi Ebru. Kendisine gelmişti nihayet.

“Bir saniye...” diyerek mırıldandı Selim. O hâlâ kendisine gelmeye çalışıyordu. Ne de olsa çoğu işi kendisi yapmıştı. Ebru iç çekti.

“Çok güzeldi. Ama çabuk bitti... Sonra yine deneyelim... Hadi çekil. Şimdi birisi gelecek!” dedi gülerek.

Selim geri çekildiğinde genç kadın parlak gözlerle ona döndü. Dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Gördün mü bana neler yaptırıyorsun? Seni seviyorum... Bana bunları yaptırdığın için sana kızıyorum ama hoşuma da gidiyor...” Titreyen elleriyle eteğini indirirken uzanıp duvar dibindeki masadan birkaç peçete aldı. “Al... Özel odamda banyo var. Önce sen gir... Ben birazdan gelirim... Hadi git!”

Yarım saat sonra el ele odadan çıkıyorlardı. Ebru kendisine garip garip bakan sekreterine aldırmadı. Yaptıklarından dolayı keyfi yerindeydi ve gülüyordu. Sevdiği adamın da kendisini sevdiğini öğrenmişti. Bundan daha harika bir gün mü olurdu? Olamayacağını biliyordu. Çünkü şimdi de kocasının annesiyle tanışmaya gidiyordu. Onu seveceğinden emindi... Korkuyordu ama yine de öyle olacağını umuyordu.

“Ben çıkıyorum!” dedi sekreterine. “Acil bir şey olursa telefonumdan erişirsin. İyi akşamlar!”

Sekreteri de gülümsedi. Kaç yıldır Ebru ile çalışmasına rağmen onu bu son birkaç aydır olduğu kadar mutlu ve pervasız görmemişti. Üstelik de elini sımsıkı tuttuğu adamın gözlerine, gizlemeye bile gerek duymadığı bir aşkla bakıyordu. Herkes onların bu evlilikleri üzerine çok konuşmuştu ama sonradan görmüşlerdi ki, patronları gerçekten âşıktı. Hele o basketbol maçının olduğu gün, kocası tarafından öpüldüğünde, sevgisi gözlerinden taşmış, herkesi ikna edecek kadar çevreye yayılmıştı. Patronları değişmişti. Bu kesindi.

“İyi akşamlar Ebru Hanım...” dedi onların arkasından. Sonra birbirlerine çok yakışan bu çiftin gidişini gıptayla izledi.

Ebru kocasının arabasına bindiğinde, eliyle hâlâ nemli saçlarını çekiyordu. Duşlarını aldıktan sonra yaptıkları yaramazlığı kimseye belli etmemek için ellerinden geldiği kadar hızlı hazırlanmışlardı. Araba hareket etti. Saçlarını çabuk kurusun diye omuzlarına salan Ebru, fabrikanın kapısındaki güvenlik görevlisine gülümsedi. Hava zaten çok sıcaktı. Az sonra kupkuru olurdu.

Kısa bir süre sonra Ebru elini uzatıp adamın yanağını okşadı. Yan dönmüş, onu süzüyordu. “Biliyor musun? Senin de çok sırrın var bence!” diye mırıldandı kocasına.

“Öyle mi? Mesela ne?”

“Mesela nasıl olup da o kadar çok dünyayı gezdiğini bilmiyorum? Benim bile pasaportum seninkinin yanında karalama kâğıdı kalır...”

“Bir sürü iş yaptığımı söylemiştim. Bunların hepsi yurt içinde dememişim ki?”

“Nesin sen? Kaçakçı falan mı?”

Selim güldü. Gözleri sevgiyle karısını süzdü. “Hayır!”

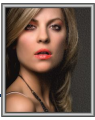
“Peki, nasıl olup da o kadar çok dil biliyorsun?”

“Çok gezmenin faydaları...”

“Bilkent mezunu olman bile inanılmaz pazarlama ve yönetim taktiklerini açıklamıyor. İşin doğrusu senin müdür olmanı istediğimde zarar etmeye hazırdım. Fakat sayende şirketimiz son on yılın kalkınmasını yakaladı. Buna inanamıyorum. Neden hayatımı boş işlerle geçirdin? Çok zengin olabilirdin?”

“Ben zenginim zaten...” diye mırıldandı Selim keyifle. Gözleri akan trafikteydi. Sonra gülümseyerek karısının yüzüne baktı yine. “Çünkü sana sahibim... Sanırım ömrüm boyunca seni istedim. Benim zenginliğim sensin... Paran umurumda değil. Hiçbir zaman da olmadı.” Bu çok romantikçeydi. Genç kadının nefesi kesilmişti.

“Biliyorum... Bankaya evlilik anlaşması olarak yatırttığım elli binlere hiç dokunmamışsın bile?”

“Gerek kalmadı. Zaten iyi maaş veriyorsun!”

“Bana numara yapma... Başkası olsaydı bu paraya atlardı. Beni sevmeni anlıyorum ama konu para olunca...” Durup bir an düşündü. “Bence sen hâlâ sırlarla dolu bir adamsın!”

Selim bir kahkaha attı. Yanağını okşayan ele bir öpücük kondurdu. “Sanırım bir sırrım olabilir... Sadece bir tek! Bu sırrı seninle paylaşacağım ama hemen değil. Önce sen bana son sırrını söyleyeceksin... Onu unuttuğumu sanma?”

“Avucunu yalarsın... Madem öyle, sırlarımızı ikimiz birden aynı anda söyleyeceğiz, tamam mı? Ama şimdi değil... Ben sırrımı daha sonra söylemek istiyorum. Böyle arabada değil... Belki yine yatakta olabilir. Seks yaptıktan sonra...”

“Niye? Söylemesi zor mu?”

“Yok... Kolay... Ama tepkine güvenemiyorum. Bilemiyorum... Bence... Neyse... sonra söyleyeceğim. Şimdi nereye gidiyoruz?”

“Annemin yeni evine... Hâlâ tanışmak istiyorsun, değil mi?”

“Hem de çok! Yine de biraz korkuyorum. Ya beni sevmezse? Ya yine soğuk bulursa?”

“Annem ben gibidir. Sana bakınca içindeki ateşi görecektir. Ne kadar sıcak bir kadın olduğunu şıp diye anlayacaktır. Ondan korkma... O hayatta kimseden beklentisi olmayan yalnız bir kadın. Tek istediği kızı gibi benim de evlenip bir yuva kurmamdı. İnan bana şimdi çok mutlu.”

Ebru etrafına göz attı. “Ama bu yol Çeşme’ye gidiyor?”

“Doğru... Yeni evi de orada zaten!”

“Hımm... Diğer ev ne oldu?”

“Duruyor... Kışın da orada oturacak...”

“Bak sen? Peki, bu yeni evi alacak parayı nereden buldu? Senin durumun belli, yardım edemezsin. Enişten mi? O mu aldı yoksa?”

“Biraz katkıda bulundu...”

“Baban ne iş yapıyordu?”

“Benim babam midyelerle falan ilgilenirdi. O hayvanları çok severdi. İş onlarla ilgiliydi. Onların insana zenginlik getirdiğini söylerdi.”

“Doğrusu ben de midye yemeyi severim. Fakat fazla zenginlik getireceğini sanmam. Nasıl öldü?”

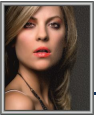
“Zor bir hayatı vardı. Birden gitti işte!”

Ebru gülümsedi. Narin parmaklarıyla adamın alnının kıyısındaki siyah saçları geriye itti. “Bak, gördün mü? Bu da beni destekliyor. Seninle evlenirken bir planım da buydu. Sana iyi bir iş vermek istiyordum. Sandığın gibi çevreme karşı kendimizi savunmak için değil. İnanman için öyle söylemişim. Şirkette çalışmanı istememin iki sebebi vardı. Öncelikle sürekli yanımda olmanı istiyordum. Gözümün önünde, bana yakın... Sonra bir sürü iş için koşuşturup perişan olmanı istemiyordum. Bir süre sonra bünyenin direnci düşebilirdi. Anladığım kadarıyla babanı yorgunluk götürmüş. Pazarlama Müdürlüğü'nün de zor olduğunu biliyorum elbet ama bak, sana vız geldi. Yakında benim yerimi alacaksın. Tüm şirketi yöneteceksin. Ben de artık dinlenmek istiyorum. Normal kadınlar gibi olmak istiyorum Sadece seninle ve... ve...” Sustu. Sonra gülümsedi. Az kalsın sırrını ağzından kaçırıyordu. Bunu sonra söylemeye kararlıydı. “...ve evimle ilgilenmek istiyorum!” diye tamamladı cümlesini.

“Bu kararı vermek için erken değil mi? Hâlâ beni tanıyorsun? Bir dolandırıcı olabilirim. Her şeyini bana bırakman yanlış...”

“Seni seviyorum ve seni tanıyorum. Benimle olan adamı tanıyorum. Evet, iş yerinde seni tanımakta zorlanıyorum ama onun dışında tamamen bildiğim adamsın...”

Selim gülümseyerek yola devam etti. İçeride çalan hafif müziğin eşliğinde bir süre konuşmadan yol aldılar. Sonra otobandan çıkıp Çeşme'ye girdiler. Ebru etrafını seyrediyordu. Hava hâlâ aydınlıktı. Denizden çıkanlarla, çarşıya gezmeye gidenlerle dolu yoğun bir trafik vardı. Fakat bir çevre yoluna girince Ebru'nun dikkati arttı. Bakışlarını iyice etrafında gezdirdi.

Tanıdık bir şey arıyordu. Sonra o benzinliği gördü. İlk gece, Selim ile karşılaştıkları benzinlikti. Gündüz gözüyle bile tanımıştı onu... Benzinliği geçtiler. Ebru sonunda anlamıştı. Güldü... Gözleri ışıldadı. Dönüp kocasına baktı.

“Sen bir canavarsın!” dedi neşeyle.

“Evet!”

“Sana o evin bir kadına ait olduğunu sorduğumda, ‘Evet’ demiştin. O kadın annen miydi?”

“Doğru...”

“Yani o güzel yazlık villa annenin mi?”

“Evet!” Sesi çok sabırlıydı. Ebru kıkırdadı.

“Yani, Şimdi bekâretimi sana verdiğim eve mi gidiyoruz?”

“Evet... Hem de aynı yatağa!”

“Ne yatağı? O evin her yerinde seviştik... Bu harika olacak! Nostaljiye bayılırım. Ama hep aklım geçen sene yaptıklarımızda olacağı için inşallah annen durumu garipsemez. Çünkü o merdivenleri veya o koltuğu gördüğümde, hep olanları düşüneneğime eminim. Plajda bile seviştik! Bu korkunç!”

“Hamağı unutma... O da duruyor!”

“Sen gerçekten canavarsın! Eğer hatıralara dalarsam beni uyandır tamam mı?”

“Merak etme, dalmazsın. Çünkü ben sana bir sürü yeni hatıra vereceğim...” Genç adamın bakışları utanmazcaydı. Ebru yine kıkırdarak ona sokuldu. Yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Sonra dudağının kıyısına...

“Şişşt! Sen yola bak...” diye de uyarmayı ihmal etmedi.

Evin yolu düzeltilmişti. Asfalt dökülmüştü ve evin bahçesine kadar uzanıyordu. Bahçe yine ıslıl ısıldı. Araba duruncaya kadar, Ebru bahçede oturanların kalabalıklığını fark etmemişti. Eve bakıyordu. Tamamen bitmiş, boyanmış ve çok güzel bir aile evi haline gelmişti. Geçen sene yapım halindeki üst katlardan bile ışık geliyordu. Duvarlarına hızla büyüyen bir sürü süslü çiçek dadanmıştı. O kadar harikaydı ki, geçen seneki haliyle

karşılaştırmak mümkün değildi.

“Ne güzel...” diye fısıldadı. “Aman Allahım! Ev baştan sona değişmiş... Harika olmuş!”

“Evet, dört ay önce bitti. Beğendin mi?”

“Bayıldım...” Arabadan inerken kendilerine yanaşan kalabalığı fark etti. “Selim?”

“Gel...” Genç adam da arabadan inmişti. Hemen onun yanına yanaştı. En öndeki başörtülü kadına yöneltti. “Anne... Seni karımla tanıştırayım. Ebru... Annem Gülden!”

Ebru ne yapacağını bilemeden kadına bakıyordu. O gülen gözler, sevimli dudaklar... Aynı oğlu gibiydi... Uzaktan bile olsa onun annesi olduğunu anlardı. Geri kalan kısmı babasına çekmiş olmalıydı. Kendisine uzanan eli Türk geleneklerine göre öpüp başına koydu. İkisi de büyülenmiş gibi birbirlerini süzüyorlardı. Sonunda ikisi de aynı anda konuştular...

“Nasılsın kızım?”

“Nasılsınız efendim?”

Gülden Hanım başını iki yana salladı. “Olmaz! Efendim yok! Bana ya Gülden Anne de, ya da sadece... anne de! Olmaz mı?” Gözleri de, dudakları da gülüyordu. “Senin resimlerinden daha güzel ve sıcak olduğunu biliyordum. Yanılmadığıma sevindim. Sen gerçekten de çok güzelsin... Hayallerimin bile ötesindesin. Oğlumla evlendiğin için çok mutluyum!”

“Evet... Ben de...” diyerek itirafta bulunan Ebru, farkında olmadan herkesi güldürdü. Kendisi ise biraz kızarmıştı. Sonra sırasıyla kocasının güzel kız kardeşiyle tanıştırıldı. Esmer güzeli Nermin, lokantada gördüğünden bile güzeldi. Zengin olduğu üzerindeki kılığının kalitesinden belliydi. Rahat, yazlık kıyafetlerdi ama marka olduğu anlaşılıyordu. Kocasını uzun boylu, Selim’le yaşıt gibi duran kumral bir adamdı. Onun da gülen gözleri vardı. Herkesin kendisini bu şekilde gülerek ve gönülden bir samimiyetle karşılaması Ebru’ya dokunmuştu. Gözlerinin dolduğunu hissetti. Nermin ve kocası Ahmet kendisini yanaklarından öperken, uzun zamandır hissetmediği aile sevgisini yüreğinde duydu. Bu aile

birbirini gerçekten çok seviyordu. Her hallerinden belliydi.

Çocuklar ise bir başkaydı. Dayılarının geldiğini görünce koşarak evin içinden dışarıya fırlamışlardı. Onlar dayılarının bacaklarına sarılırken, Selim de diğer aile bireylerini tanıtıyordu. “Ebru... Amcam Kerem, karısı Hale, kuzenlerim Sinan, Betül, Ferhat...”

Amcasının üç çocuğu vardı. İki erkek çocuğu otuz yaşlarındaydı. Yani Selim ile aynı yaşlarda. Yanlarında eşleri, gülümseyerek Ebru’yu süzüyorlardı. Amca kızı Betül de evli olmalıydı. Kucağında bir çocuk vardı. Genç kadının neredeyse başı dönmüştü. İsimleri aklında tutmaya çalıştı. Betül’ün kucağındaki kız çocuğu bir anda kendi kucağına geçivermişti. Nasıl olduğunu bile anlamadan herkesle el sıkışıp öpüşmüş, şaşkın bir halde bahçedeki bir sandalyeye oturtulmuştu. Kucağında kendisini süzen üç yaşlarındaki bebeğe gülümsedi. O da gülümsemişti.

“Kalabalık bir aileden gelmiyorsun galiba?” dedi kuzen Ferhat. Onun şaşkınlığına gülüyordu.

“Ben... tekim. Kimsem yok!” dedi Ebru doğal bir tavırla. Ailesinin ölümüne çoktan alışmıştı.

“Ama artık biz varız?.. Korkma! Hepimiz bu kadar da değiliz.” dedi diğer kuzen Sinan. Rahat ve zengin bir halleri vardı. Varlıklı oldukları her hallerinden belliydi. Ebru kocasına baktı. Herkes zenginken o niye bir şeylerin ucundan tutmamıştı ki? İçinde anlayamadığı bir huzursuzluk vardı. Bir şeyler tersti.

“Başkaları da mı var?”

“Elbette... Kocanın ailesinin kalabalık olduğunu bilmiyor muydun?”

“Ben... Hayır! Sanırım bilmiyordum... O bir sır küpü... Başka kimler var?”

“İki dayı, onların çocukları, çocuklarının çocukları... Tabii bizlerin de dayıları var. Benim eşimin ailesi de çok kalabalık... Sanırım ailemizdeki en az akrabası olan gelin sensin! Ayrıca bir büyükbaba ve büyükannemiz var... Kendisi karısıyla şimdi tatilde... İnanabiliyor musun, seksen yaşındalar ve Avrupa’ya tatile

gittiler...”

“Ne güzel!”

“Evet... Öyle!”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra herkes yeniden bir ağızdan konuşup bir şeyler söylemeye başladı. Ebru’nun kucığındaki kız bile genç kadının saçlarını okşarcasına çekiştirip bir şeyler anlatmaya çalışıyorlardı. Ebru gülümsedi. Gözleri kocasınıninkilerle karşılaşmıştı. Bu kadar kalabalık bir aileye aniden sahip olmak çok güzeldi. Herkesin davranışlarına bakarak sıcak karşılandığını düşündü. Kadınlar hemen kendisine kol kanat germişlerdi. Selim kısa tatil için gerekenlerle doldurduğu valizi yatak odalarına çıkartırken, Ebru da mutfığa geçmişti.

Yemek hazırlanmasına herkes yardım ediyordu. Erkekler doğaldı, rahattı. Erkeklerin ikisi oturmuş, özenle salata tabağı hazırlıyorlardı. Bir tanesi de yedi yaşındaki oğluna ekmek kesmesini öğretiyordu. Ebru kayınvalidesinin gözlerini sık sık üzerinde hissederken, ilk rahatsızlığını kaybetti. Çünkü o gözlerde merak ve inceleme yoktu. Oğlunun karısına sevgiyle ve gururla bakan bir kayınvalidenin mutluluğu vardı.

Gece yataklarına çekildiklerinde, genç kadın bu ailenin erkeklerinin gerçekten de eğlenceli olduğunu düşündü. Kadınlar da geveze ve matraktı. Doğrusu uzun zamandır gülmediği kadar gülmüştü. Çocukların yaramazlıklarının anlatıldığı bir saatlik bölüm ise gözlerinden yaş getirmişti. Hazırlanıp yatağa girdiğinde, gözleri hâlâ gülüyordu. Selim üzerinde sadece bir şort ile yatağa girdi ve hemen ona sarıldı. Bakışları kıvrılmış dudaklarındaydı.

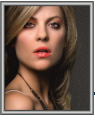
“Neye gülüyorsun hâlâ?”

“Anlatılanlara... Çok komikti... Harika bir ailen var, biliyor musun?”

“Evet, biliyorum...”

“Çok şanslısın!”

“Ama artık onlar senin de ailen! Seni çok sevdiler...”
Dudakları dudaklarına dokundu. Gözleri parlıyordu. “Seni seveceklerini zaten biliyordum.”

“Keşke daha önce tanışsaydık... Beni onlarla tanıştırmayacaksın diye öyle korkuyordum ki...”

“Tanışmak istediğini sanmıyordum... Uzunca bir süre böyle evlendiğim için bana kızdılar. Sanırım daha farklı bir düğün bekliyorlardı.”

“Sade bir düğün olsun isteyen sendin... Bana kalsa telli duvaklı bir düğün yapmak isterdim. Her genç kız ister bunu... Gerçi ben genç bir kız değilim ama...”

“Daha yirmi beş yaşındasın?.. Ne olmuş yaşına?.. Üstelik saçlarını öyle saldıgın zaman en fazla yirmi gösteriyorsun!”

Ebru ona sarılıp öptü. Bu tatlı adamı seviyordu. “Ne kadar şekersin... İltifatı sen yapınca çok hoşuma gidiyor. Sen de benim gördüğüm en tatlı, en nazik, en yakışıklı erkeksin. Yataktaki becerini saymıyorum bile, çünkü kıyaslama yapma imkânım yok. Ama bir daha kaşlarını bugünkü gibi çatma, olur mu? O zaman beni korkutuyorsun!”

“Seni kıskanıyorum... Elimde değil!”

“Kıskanmana gerek yok. Sana baktığım ilk dakikadan itibaren sana aittim. Senin gibi bir erkeğe sahipken başka birisine nasıl bakarım? Sen kendi yakışıklılığının farkında değilsin.” Genç adamın dudakları boynunda gezinince ona engel oldu. “Dur... Yapma... Bu gece uslu olmalıyız...”

Genç adam yatakta dönerken onu da üstüne çekiverdi. “Neden?” diye sordu. Ebru tam itiraz edecekti ki, bacaklarının arasındaki sert baskı ile sustu. Gözlerini yumup bir an tadını çıkardı. Sonra hafifçe aralayıp altında yatan kocasına baktı.

“Çılgılık attığımı biliyorsun?” dedi gülümseyerek. “Ya birisi beni duyarsa?”

“Yeni evlilerin faaliyetleri diye düşünür...”

“Olmaz... Utanırım...”

“O halde biraz sessiz oluruz...” Eli askılı geceliğine gitti. Bir askısını sıyırdı. Altından diri göğsü hevesle meydana çıkmıştı.

“Bunu nasıl becereceğim?”

“Böyle...” Adam onun dudaklarını kendi dudaklarına hapsetti. Ebru uzunca bir süre sonra direnmeyi bırakmıştı. Sevişmelerinin keyfini çıkarırken, elinden geldiği kadar sessiz olmaya çalışıyordu. Sona yaklaştığını hissedince kocasının boynuna gömdü yüzünü. Çılgınlıkları boğulup gitti. Bir süre sonra kalçalarının hareketi yavaşladı. Nefes almak için kendisini geriye çektiğinde, gözleri utanmazca parlıyordu.

“Nasıl, duymuşlar mıdır beni?”

“Sanmam... Çok uslu bir kızdın...”

“Ne demezsin...”

Gülüşerek birbirlerinin kollarında uyudular. Ebru bu şekilde yatmaya alışmıştı. O kendisine sarıldığında tamamlanmış hissediyordu. Çocuk gibi sokulduğu kocası, onun eksik parçasıydı sanki...

Sabah erkenden kalkıp duşunu aldı. Selim hâlâ yatakta yüzükoyun yatıyordu. Onun geniş sırtına bir öpücük kondurup aşağıya indi. Acilen kuru bir şeyler yemeliydi. Mide bulantısı bugün daha yoğundu.

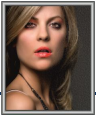
Birisi çayı demlemişti. Mutfakta bulduğu kuru bir dilim ekmeği çayla birlikte gevelerken, gözü bahçeye takıldı. Selim’in annesi de çoktan kalkmış, bahçeyi düzenliyordu. Elindeki makas ile bazı çiçekleri vazoya koymak için bazılarını da yeni goncılara yer açmak için kesiyordu. Yaşına göre dinç bir kadındı. Yanında iki torunu, biraz ilerisindeki fazla uzayan otları chekiştiriyorlardı.

Saat daha erken olduğu için kimsecikler yoktu. Ebru ekmeğini geveleyerek onun yanına gitti. “Günaydın!” dedi biraz çekinikçe. Dün gecenin büyüünün bozulmuş olmasından korkuyordu. Gülden Hanım döndü ve gülerek ona baktı. Sonra samimi bir şekilde yanağını uzattı.

“Günaydın güzel gelinim...” dedi şakayla. “Hımm? Gelin lafi o kadar da kötü durmuyormuş... Ben sana yine de kızım diyeceğim. Nasıl, iyi uyudunuz mu?”

Ebru kızardı. “Evet... Çok iyi...”

“Ne o? Kuru ekmek mi yiyorsun?”

Genç kadın bir ekmeğe bir de kayınvalidesine baktı. Sonra gülümsedi. “Hamileyim...”

“Ne?”

“Hamileyim... Midem bulanıyor!”

“Gerçekten mi?” Ebru kadının ağlayarak kendisine sarılacağını hiç ummamıştı. Elindeki çay bardağını dökmemeye çalışarak kıkırdadı. “Ne kadar oldu?” diye sordu kadın zorlukla.

“Henüz iki aylık... Daha Selim bilmiyor?”

Güliden Hanım gözyaşları içinde burnunu çekti. “Neden?”

“Çocuk konusunu hiç konuşmadık... Korkuyorum...”

“Saçma! Selim çocuklara bayılır. Öyle garip evlendiğiniz için mi korkuyorsun?”

“Garip mi?”

“Nasıl evlendiğinizi biliyorum kızım. Buradaki herkes biliyor...”

“Ne... Ne biliyorsunuz?” diye kekeledi Ebru. Bütün yüzüne ateş basmıştı.

“Eskiden bir adamı sevdiğini... Ondan intikam almak için Selim ile evlendiğinizi... Ona şirketinde iş verip aylık belli bir para ödediğini...”

Ebru yutkundu. “Bunları... Selim mi anlattı!”

“Evet... Senin için çok üzüldük. O adam sana layık birisi değilmiş. Seni iki kere aldattığına göre? Gerçi önce evlenmenizi onaylamadım ama oğlum aklına koyduğunu yapar. Çocukluğundan beri öyleydi. Kimseyi dinlemezdi.”

“Bana kızmıyor musunuz?”

“Şu an kızacak bir şey göremiyorum... Nasıl evlendiyseniz evlendiniz. Önemli olan şu an!”

“Güliden anne... Bildiklerinizin... en az yarısı yanlış...” diye mırıldandı Ebru. Dudakları biraz üzüntüyle kıvrılmıştı.

“Neymiş onlar?..”

“Bir zamanlar bir adamı sevdiğimi sandığım doğru...”

“Geçmişte kalan bir ilişki... Önemli değil...”

“Hayır... Onunla hiç ilişkim olmadı. Onu sevdiğimi sanıyordum. Belki bir ilişki kurmayı düşünmüştüm. Zengin, yakışıklı ve düşündüğüm gibi bir erkekti. Sonra oğlunuzla karşılaştım. Hep onu düşünmeye başladım. Garip gelecek ama şok olmuştum. Aklım fikrim Selim ile doluydu. Diğer adam aklıma bile gelmiyordu. Ben... Selim’siz yapamıyordum... Çok utanıyorum ama... ben de onu elde etmek için bir plan yapmak zorunda kaldım...”

“Plan mı?”

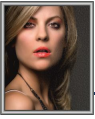
“Evet... Bunları Selim’e de söyledim. Yani onu evliliğe kandırmak zorundaydım. Başlangıçta onu biraz kırmıştım. Evlendikten sonra bana âşık olmasını belki sağlarım diye düşünüyordum. Böylece kalbi kırık âşık rolü yaptım. Yani ben oğlunuzla evlendiğimde onu zaten deli gibi seviyordum. Tarif edebileceğim bir sevgi değil bu... Anlatamam... Onun çevremde olduğunu bilmek bile bana yetiyor.”

Derin bir nefes aldı. Gülden Hanım gülümsemişti.

“Dün geldiğiniz andan beri onu çok sevdiğini zaten hepimiz gördük...” dedi kadın. “Bu yüzden geçmiş önemli değil diyorum ya!”

“Hayır, hepsini anlatmalıyım.. Ben zengin o da fakir olduğu için başlangıçta bir sorun olacaktı tabii... Benimle evlenmek istemeyecekti... Onun gururunu kurtarmak ve bana da yakın olmasını sağlamak için evliliği parasal bir meseleye çevirdim. Tüm istediğim bana daha yakın olmasıydı. Fakir olması umurumda bile değil... Onun paraya değer vermediğini biliyorum. Akrabalarınızın hepsi zengin gördüğüm kadarıyla... İsteseydi onun da zengin olabileceğini biliyorum. Hiç önemi yok... Onu seviyorum ve bu hali hoşuma gidiyor. Ben sadece onu istiyorum... Bir çöpüne bile ihtiyacımız yok... Size de bakabiliriz... Ben yeterince zenginem... Hem...”

“Ebru?..”

“Hem yakında fabrikayı bırakacağım...”

“Ebru?..”

“Şirketin başına o geçecek. İsteddiği kadar parası olacak...”

“Ebru, kızım bir dinle?..”

“Çocuğumu doğurmanın tadını çıkarmak istiyorum. Siz de yanımıza gelebilirsiniz. Bunu çok isterim... İzmir’de bir evim var... Çok geniş...”

“Yavrum... Selim zaten çok zengin...”

“Torununuza bakmakta bana yardım edersiniz... Benim hiçbir tecrübem yok...”

“Bunu zevkle yaparım...”

“Gerçekten mi? Teşekkür...” Birden sustu. Heyecanlanmış gözleri yavaşça buğulandı. “Bir dakika! Gülден anne! Ne dedin az önce sen?”

“Yavrum... Kızım... Güzel gelinim... O sersem oğlum bu komediye daha bir son vermemiş anlaşılan. Dün gece senin her şeyi öğrenmiş olduğunu sanıyorduk...”

“Ne... Neyi?”

“Selim’in paraya ihtiyacı yok... O zaten çok zengin. Babası Türkiye’de bir ilk gerçekleştirmişti. Bir inci çiftliği kurmuştu. Midyelerden üretilen inciler... Ama gerçek!”

“Midyeler... Aman Allahım?.. Midyeler mi?” diye bir çığlık attı Ebru.

“Evet... İnci üreten midyeler... Burada bir çiftlik kurdular. İki kardeş... Kocam ölünce tüm payı oğluma geçti. O sırada daha okuyordu. Sen Selim’in yirmi yaşında iken çok erkenden üniversite bitirdiğini biliyor musun? Ülkenin en zeki yirmi insanı arasında sayılıyordu. Sonra yüksek lisans yaptı. Ama hiç doktora düşünmedi. Buna vakti yoktu. On sene içinde amcası ve kuzenleriyle birlikte işlerini büyüttüler. Asıl itici güç oğlum oldu. Ardından elmas ve pırlanta işine girdiler. Güney Afrika’da yasal olarak elmas arayan şirketlerden birisinin sahibi oldular. Şu anda da sadece Türkiye’de değil, dünyada bile sayılan Aksoft holdingin

baş hissedarı...”

“Şu... Şu ünlü... mücevher firması mı?”

“Evet... Bilmiyordun değil mi?”

“Lanet olsun! Onun benim parama ihtiyacı yoktu...” diye fısıldadı Ebru.

“Hem de hiç...”

“Bense onun hep fakir olduğunu sandım...”

“Evet... Görünüşe göre o da sana karşı bir plan yapmış...”

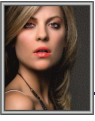
Ebru yutkundu. Sağlıklı düşünmeye çalışıyordu. Sonra güzel gözleri öfkeyle parladı. “Alçak... Sizin oğlunuz bir alçak... Allah’ım! Eğer onu bu kadar sevmeseydim...”

Gülden Hanım güldü. “Sonuçta bir şey değişmedi kızım... O seni deli gibi seviyordu ve hâlâ seviyor. Senin için tüm işlerini tasfiye etti. Sadece Cuma günleri gelip atılacak imzaları atıyordu. Bazen hafta sonları gelip eski göz ağrısı inci fabrikasını kontrol ediyordu. Bu arada ben zaten İzmir’de yaşıyorum. Orada çok büyük bir evimiz var. Eğer teklifin yine geçerliyse memnuniyetle yanına taşınırım. O ev gerçekten bana fazla büyük... Torunumla olmak çok hoşuma gider!”

“Alçak...” diye yine fısıldadı Ebru. Kadını duymamış gibiydi. “Birlikte çiftliğe pompa bıraktık. Bekçinin tavrından anlamalıydım... Onun önemli birisi olduğunu anlamalıydım. Çeşme’de onu kim görse yerlere kadar eğiliyordu. Ben de aptal gibi... Allah’ım! Beni nasıl da kandırdı! Demek sırrı buymuş?... Bana söyleyeceği sır buymuş... Her şey meydana çıktı. Pasaportu, o kadar çok dil bilmesi, bir beyefendi gibi tavırları, konuşmasının düzgünlüğü, ekonomik konulara hâkimiyeti, şirketteki manyakça başarısı... O bir makine... O istediği her şeyi yapabilen bir başarı makinesi... Beni bir öpücükle kendisine âşık etti... Hayatımı kolayca değiştirdi.”

“Seni asla zorlamadığına eminim...”

Ebru’nun çatılı bakışları yumuşadı. Sonra birden güldü. Yüzü aydınlanmıştı. “Asla... O benim ilk erkekimdi... İlk aşkım... Benim kibar serserim... Kendimi zorla koynuna soktuğum tek

erkek!”

Gülden Hanım boğazını temizledi utanarak. “O işin pek zorla olduğunu sanmam... İstemese sana elini bile sürmezdi. İnan bana onu evlendirmek için kaç tane güzel kızı denediğimizi bilmek bile istemezsin...”

Ebru kadına sarıldı. “Yanımıza taşınmanızdan ne kadar çok mutlu olurum bilemezsiniz!” dedi sevgiyle. Sonra gülerek yanından uzaklaştı. Koşarak eve girdi. Merdivenlerden koşarak çıkarken, aşağıya inen birkaç kişiyle acele selamlaştı. Ama hızını kesmemişti. Yanakları kızarmış bir halde yatak odalarına yöneldi. Kapıyı açtı ve içeriye hışımla girdi. Ardından da kapıyı sertçe çarptı. Selim duş almış, güzelce tıraş olmuştu. Sağlıklı bedenine sardığı bir havluyla yatağın kıyısında kalakalmıştı. Şaşkınca kendisine bakıyordu.

“Selim...” diye bağırdı.

“Efendim?..” dedi genç adam biraz ürkekçe. Hâlâ saçları nemliydi. Meraklı bakışlarla kendisine hışımla yanaşan karısına bakıyordu. Yine de bir adım geri gitmek zorunda kalmıştı. “Ne oldu Ebru?”

“Sen... Sen...”

“Dur biraz... Kızgın mısın, gülüyor musun anlamadım? Ne oldu?”

“Sırrını öğrendim...” Yumruğuyla göğsünün kıyısına bir darbe vurmuştu.

Genç adam sırtıttı. “Hangisini?..”

“Ne... Ne demek hangisini? Kaç sırrın var ki? Bir tane demiştin?”

“Sen hangisini öğrendin, söyle bakalım?”

“Senin zengin bir sersem olduğunu... Bir senedir beni çocuk gibi uyuttuğunu... Bunun için sana çok kızgıyım.”

“Tatlım... Ben hiçbir zaman fakirim demedim ki? Hatta sana bir gün bir holdingin sahibi olduğumu bile söyledim. Sen de inanmadın. Doğrusu o günlerde dış görünüşe çok önem

veriyordun!” Ellerinizi karısının incecik beline dolayıp kendisine çekmişti. Ebru onun mis gibi kokusunu içine çekerek yanıştı. Başını arkaya atarken kollarını da boynuna doladı.

“Ama bana düzenli bir işin olmadığını söyledin? Bir serseri gibi giyiniyordun? O sakallı halinle beni öpmene izin verdiğime inanamıyorum... Sana iş bile teklif ettim. Sesini çıkarmadın. Seni işsiz zannetmem için elinden geleni yaptın.”

“Sen öyle olduğunu düşündün... Gerçeği söylemediğim doğru ama...”

“Dur... Neden baştan gerçeği söylemedin? Neden çok zengin olduğunu benden gizledin? Bunu gerçekten merak ediyorum...”

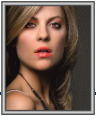
Genç adam düşünceli bir şekilde önce onu süzdü. Sonra iç çekti. “Sana âşık olduğumu anladığımda... sen beni gerçekten de işsiz bir serseri sanıyordun. İlk sevişmemizde de ve sonrasında da bu düşüncen değişmedi. Benim gibi birisiyle ilişkini devam ettirmeyi veya evlenmeyi istemiyordun. Hiç itiraz etme çünkü bu doğru!”

“Öyle sanıyordum... Senden ayrılıncaya kadar! Ayrıldığımızda öyle acı çektim ki!”

“Bilemezdim... İzmir’de ayrıldığımızda çok donuktun. Benimle yine görüşebileceğimizi sanmadığını söyledin. Önümü kapamıştın!”

“O gece seninle sabaha kadar sevişmek niyetindeydim... İlkinden sonra uyuyup kalınca beni uyandırmadığın için sana kızmıştım. Sana daha doymamıştım çünkü... Sonra aklımdan birkaç gün daha bu evde kalmak geçmişti. Bu yatakta... Teklif etseydin kalacaktım. Teklif etmediğin gibi mesafeliydin de... Yol boyu hep beni caydırmanı umdum. İlişkimize devam etmek istiyordum aslında... Yakup önemini yitirmişti. Seni yine görebilmek için telefonunu bile istedim?”

“Hamile kalma korkun yüzünden sandım. Beni mecburen kabullenmeni istemiyordum. Aslında hamile kalman harika olurdu. Çocukları çok severim... Hamile kalsaydın sana gerçeği açıklayacaktım ve evlenmemizi isteyecektim. Sadece çocuk için

değil... Sana sahip olmayı gerçekten istiyordum.”

“Ve hamile kalmadım... Kalmayacağımı biliyordum zaten. Sadece seni yine görmek için blöf yapmışım! Yine de beni bulup sevdiğini söyleseydin?.. Beni biraz zorlasaydın?.. Gerçekleri açıklayabilirdin?”

“Beni fakir zannederek sevmeni istiyordum. Çünkü kafadaki erkek benden çok farklıydı. Zengin olduğumu öğrenmen belki fikrini olumlu anlamda değiştirebilirdi ama bunu istemiyordum. Beni ben olarak sevmeliydin. Zengin veya fakir olmam önemli olmamalıydı. İşsiz güçsüz olsam bile sadece beni sevmeliydin...”

“Seni sevdim zaten...”

“Biliyorum... Dünden beri bunu biliyorum...”

“Ah, Selim...” Genç kadın dudaklarını ona uzattı. “Sana kızgınım... Yine de seni seviyorum... Çok zaman kaybettik... Ben daha dürüst olabilseydim... Gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu daha önce bilebilseydim, bu kadar vakit kaybetmezdik.”

“Her şeye yeniden başlayabiliriz...” dedi Selim onu öpmeden. Ebru gözlerini araladı.

“Yeniden başlamak mı? Nasıl?”

Genç adam gülümsedi. Gözleri parlıyordu. “Yeni bir düğün yapabiliriz... Ailem çok kalabalıktır. Herkesin katılacağı gerçek bir düğün... Senin gelinlikle süzüleceğin ve her erkeğin beni kıskanacağı bir düğün...”

Ebru kıkırdadı. “Ama bu çok saçma! Biz evliyiz zaten?”

“Olsun! Düğün yapmamıza engel değil ki!”

“Ne zamana?”

“Asıl sırrım buydu... Ben iki ay sonraya gün aldım bile... İzmir’in en büyük otelinde, harika bir düğün olacak...”

“Ne?” Ebru dehşetle bir çığlık attı. Selim şaşırmıştı. “Hayır... Hayır... Bu olamaz!”

“Neden...”

“Olmaz işte! Olacaksa daha önce olmalı...”

“Tamam da neden?”

“Benim sırrım!”

“Ne olmuş senin sırrına...”

“Anlasana!” Onun dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Bakışları genç adamın gerçeği anlamasını ister gibiydi. Sonra sıkıntıyla iç çekti. Parmak uçlarında yükselip kocasının kulağına bir şeyler fısıldadı. Selim kasılmıştı. Başını geri çekip ciddi gözlerle karısını süzdü.

“Bu doğru mu?”

“Evet... Şey... sevinmedin mi?”

“Bu... Bu... harika bir haber!” dedi adam inanmazca. “Buna inanamıyorum... Bu kadar sırlı bir kadın olduğuna inanamıyorum...”

“İnan aşkım... Düğünümde karnımın burnumda olmasını istemezsin değil mi? Çünkü fazla vaktim kalmadı. İkinci bir düğün istiyorsan eğer, acele etmelisin...”

“Anladım...” derken genç adam onu ateşle öpmeye başlamıştı bile. Bir süre sonra başını kaldırdı. Merakla baktı.

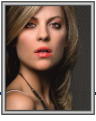
“Söylesene! Bu bebek de planda var mıydı?”

Ebru bir kakhaha attı. Şuh, kendisinden emin, mutlu... Güzel gözleri parlıyordu.

“Elbette! Seni elde etme planımdaki asıl silahım oydu... Böylece benden asla boşanamayacaktın... Ömür boyu sevdiğim adama sahip olacaktım... Nasıl plan?”

Selim de güldü. “Plan yapmana bayılıyorum... Ama bir dahaki sefere beraber plan yapalım olur mu? Belki daha da hızlı oluruz?”

Genç kadın elini havlunun arasından usulca içeriye soktu. Cilveyle dudaklarını uzattı. “Bundan daha hızlı olamam... Biliyorsun çocuklar dokuz ayda doğuyorlar?..” diye mırıldandı. Erkeksi dudaklarla narin dudakları örtüldüğünde “Ama belki sonraki çocuğumuza olabilir!” diye ancak ekleyebilmişti.

FİNAL

Ebru'nun şirketteki eski odasında idiler. Şimdi burada Selim oturuyordu. Genç kadın elindeki küçük fotoğraf albümünü incelerken, kolundan çekıştiren küçük kıza baktı.

“Ne oldu yavrum?”

“Anne! Bu babam mı?”

“Baban ölmüş gibi konuşma Dilara! O tabii!”

“Ama ona hiç benzemiyor? Benim babam daha güzel!”
Düğün fotoğraflarında gördüğü babasının ciddi kıyafeti ve düzenli taranmış kısa saçları ile şimdiki rahat giyimli, uzunca dalgalı saçlı babası arasında hiçbir ilgi göremiyor gibiydi.

Ebru kıkırdadı. İç çekerek geriye yaslandı. Kolunu kızının küçük omzuna atmıştı. Dalgalı siyah saçlı kız, yeni yaşına henüz girmişti. Beş yaşında bir çocuk için çok zekiydi. İri gri gözleri ile babası kadar da çekiciydi. Babasının tüm güzel yanlarını alan bu kız çocuğunun Allaktan erkeksi bir güzelliğı yoktu. Küçük sevimli dudakları annesininkiler gibi dolgun ve kendiliğinden kırmızıydı. “Babalar güzel olmaz! Onlar yakışıklı ve güçlü olurlar. Bizi her türlü tehlikeden korurlar...” dedi kızına.

“Ama benim babam güzel... Geçen gün anaokulunda arkadaşım Betül'ün annesi, Ayşen'in annesine derken, Fatma duymuş. Babam çok güzel bir adammış. Fatma ile Ayşen iyi arkadaşlar ama Betül ile anlaşamıyorlar. Ben de Ayşen'i seviyorum. Betül'ü de seviyorum ama Fatma geçen gün benim saçımı çekti.”

Ebru bu garip karmaşayla ilgilenmiyordu. Gözleri parlamıştı. Altı yıllık evlilikten sonra bile kocasını ölesiye kısıkanıyordu. “Bırak şimdi bunları! Demek arkadaşlarının anneleri babanı güzel bulmuşlar ha?”

“Evet! Birisi demiş ki, eğer babam bekâr bir jigolo olsaymış

ona tüm parasını verirmiş. Anne, jigolo ne demek? Bankacı gibi mi? Niye para veriyor babama?”

Ebru bir kahkaha attı. Sonra kızını kendisine çekip mis kokulu saçının kıyısından alnını öptü. “Bu güzel bir kelime değil. Babamız yakışıklı diye bazı kadınlar onu fazla beğeniyor olabilirler. Ne yapalım... Bununla idare edeceğiz. Kalkıp kadınların saçını yolacak değiliz ya? Ama doğumdan sonra seni almaya yine ben gelsem iyi olur...”

Küçük kız da kıkırdadı. Küçücük eliyle ağzını kapamıştı. “Ama babam geçen gün sana baktılar diye iki adamı alışveriş merkezindeki havuza atmadı mı? Çok komikti. Adamlar sana çok baktılar. Hem de bu göbekte!” Sonra elini ağzından çekip sevgiyle annesinin karnına koydu. Küçücük parmakları sevgiyle annesinin karnında gezindi.

“Dalga geçme! Bu huyun aynı baban!” diye tersledi onu Ebru. Fakat gülüyordu ve elini kızının elinin üzerine koymuştu. İki el, şiş karnında bir an durdu. Sonra o karnın altındaki oğlan çocuğu bunu hissetmiş gibi kıpırdandı. Sonra ani bir tekme atınca, ikisi birden kahkahalarla güldü.

“Erkek kardeşim de kıskanç galiba? Bak o da sana baktılar diye yerinde duramıyor!”

“Aman kızım! Bu ailede bir kıskanç erkek yeter.”

“Seni seviyor diye mi?”

“Ne?”

“Babam seni seviyor diye mi kıskanıyor?” Çocuk koltukta dizlerinin üzerinde doğrulup annesinin güzel yüzünü süzdü. Ebru geçen zaman içinde daha da güzelleştiğini biliyordu. Evlilikleri boyunca bir gün bile yüzünün ekşidiği olmamıştı. Artık o eski soğuk, duygusuz, öfkeli Ebru değildi. Olamazdı da! Bu kadar güzel şey içinde hangi kadın mutsuz olabilirdi. Neredeyse her günü kahkaha içinde geçiyordu. Sadece ve sadece kocası iş için bir yerlere gittiğinde evlerini hüzün kaplıyordu. O olmadığı zaman ev bomboştı. Yatağı da öyle...

Onunla seks yapmak için Ebru da diğer kadınlar kadar

istekliydi. Doğuma az kalmıştı ve bir süredir sadece küçük okşamalar ve ateşli öpücüklerle idare ediyorlardı. Ama kocasının bu yavaş dönemde kendisine sadık kaldığını biliyordu. Çünkü sabah ateşle öperek evden çıkıyordu, akşam erkenden de gelip önce kızına, sonra da kendisine sarılıyordu. İkinci plana atılmak çok hoşuna gitmese de, kızı onun kollarında birkaç saniye kalırken, o dakikalarca kalıyor, kokusunu içine çekiyordu. Bu yönden ikinci olmak avantajdı. Üstelik geceleri hâlâ kendilerininindi.

“Anne?”

Dalgınlığından zorlukla kurtuldu. “Efendim kızım?” Çocuk hâlâ merakla kendisine bakıyordu.

“Babam seni seviyor diye mi kıskanıyor dedim?”

“Seviyor sanırım!” dedi biraz alçak gönüllükle.

“O zaman ben de bir jigoloyla evleneceğim. Aynı babam gibi olacak. Beni sevecek...”

Ebru yine kıkırdadı. “Bu durumda iyi bir plan yapman lazım! Kusursuz olmalı... Öyle üstün erkekleri elde etmek zordur. Gerçek amacını kimse anlamamalı... Amacına erişebilmek için parayı, güzelliğini ve zekânı ortaya koymalısın. Güzel bir vücudun varsa, o da işe yarar tabii... O zaman ortaya harika bir plan çıkar ki buna hiçbir erkek dayanamaz...”

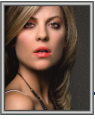
“Nasıl anlayacağım onu bulduğumu?” diye sordu kız çocuğu saf bir merakla. Bunun üzerine Ebru bir an ciddi bir şekilde düşündü.

“Anlarsın... Önce ondan korktuğunu zannedersin. Aslında korkun âşık olmaktan dolayıdır. Sonra biraz tehlikeli bulursun. Çünkü içten içe sana sahip olacağını ve ondan başkasına bakamayacağını anlarsın. Kalbin onu görünce pır pır eder. İçine onu yerleştirmeye başlarsın çünkü, gittikçe genişler...”

“Kötü bir şey gibi?..” dedi kız biraz ürkerek.

“Öyle sanırım... Altı yıldır ben hâlâ aynı şeyleri hissediyorum... İyileşmeyen bir yara gibi... Ama çok tatlı...”

“Başka? Sevdigimi başka nasıl anlarım?”

Ebru onun iri gözlerindeki merak üzerine güldü. “Bundan sonrasını sen biraz daha büyüyünce konuşsak nasıl olur? Genç bir kız olunca!.. Belki anlatmama bile gerek kalmaz. Sen kendin hissedersin.” Kapı açılınca ikisi birden başını çevirdi.

Ebru istemeden iç çekti. Selim içeriye üstü başı terli bir şekilde girmişti. Basketbol idmanından geliyordu. Kol kasları ile geniş omuzları, şirketin mavi forması altında pırıl pırıl parlıyordu. O gerçekten de gösterişli bir hayvan gibiydi. Bir erkek hiç mi değişmezdi? Bir erkek karısına bu kadar mı seksi gelirdi? Terli saçlarında hâlâ bir tek beyaz tel yoktu.

“Maç bitti mi?” diye sordu kocasına.

Genç adam elindeki havluyla yüzündeki terleri tekrar kurularken gülerek yanlarına yanaştı. “Bitti!” dedikten sonra önce küçük kızının dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ardından da güzel annesine! “Siz niye gelmediniz?”

“Heyecandan orada doğurmak istemedim doğrusu!” dedi Ebru onun gözlerine aşkla bakarak. “Bu arada kızımızın erkekler konusunda çok ciddi soruları vardı. Referans sen olunca koca seçmesi zor olacak gibi!”

Genç adam kızının saçlarını karıştırdı. “O ne yapacağını bilir. Annesinin kızıysa, vay karşılaştığı erkeğe!”

“Bak sen? Yirmi dört saatte beni nasıl çılgın bir kadına çevirdiğini ona anlatmadım daha! Biraz büyüsün diye bekliyorum! Senin gibi erkeklerden nasıl korunacağını bilsin istiyorum!”

Genç adam eğilip karısını yine öptü. “Benim gibi erkekler sizin gibi kadınların ağzının suyunu akıtıyor karıcığım...”

“Ha! Öyle dedin de aklıma geldi. Bundan böyle Dilara’yı okuldan şoför alsın! Ben doğum yapıncaya kadar... Tamam mı?”

“İyi...” dedi genç adam doğal bir tavırla. “Bu nereden çıktı şimdi?”

“Hiç... Basit bir strateji planı sadece! Takım nasıl?”

“Böyle gidersek İzmir’de şampiyon oluruz.”

“Güzel... Hadi düşünüy al da çıkalım. Bu arada, az önce

Merve aradı..."

"Hangi Merve?" Genç adam özel banyoya doğru giderken durakladı.

"Doğum doktoru Merve Hanım değil. Korkma... Arkadaşın Yavuz'ın karısı..."

Selim pis bir sırıtışla ona baktı. "Şu bizim garson Merve mi? Bana ve kocasına kızdığı için tuzlu kahve içiren, senin vücuduna hayran kaldığın Merve?"

"Aynen... Ama artık o bir İngilizce öğretmeni! Kıza hâlâ garson deyip durursan, sen daha çok tuzlu kahve içersin!"

"Biraz cadı ama, değil mi?"

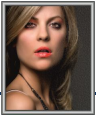
"Yavuz memnun, bize ne? Yarınki basket karşılaşmanız iptalmiş. Cuma gününe ertelemişler. Merve de yarın oğlunun yaş gününü yapacaktı. Bizi de bekliyorlar. Galiba epey curcunalı bir yaş günü olacak... Gideriz değil mi?"

Selim başını salladı. "Evet..." Sonra ıslık çalarak banyoya doğru yürüyüp gözden kayboldu. Ebru da onun arkasından iç çekerek baktı. Neyse ki doğuma az kalmıştı. Hayal gücünün şimdi içeride soyunan adamın çıplak vücuduna yoğunlaşması üzerine, aceleyle yerinden doğrulmaya çalıştı. Bu kadar şişmanken bunu yapmak zordu tabii.

"Anne! Ben bahçeye inebilir miyim?" Dilara başını camdan uzatmış, gölgede kalan yeşil parka bakıyordu. Orada birkaç küçük köpek hoplayıp zıplayıp duruyordu. "Orada köpek yavruları var!"

"Tamam, in ama uzaklaşma!..."

Çocuk onu dinlemiyordu bile. Ebru gülerken arkasından baktı. Sonra elindeki albümü kocasının çekmecesine geri koyup, merakla o da cama gitti. Az sonra çocuk aşağıya inmişti bile. Onun koşup hoplayarak yavrularla oynamasını seyretti. Saçları savrulup duruyordu. Üzerindeki sarı kıyafeti çoktan çim olmuş olmalıydı. Bahçıvan bile durmuş, gülerken Dilara'yı izliyordu. Birkaç dakika sonra arkasından iki kalın kol bedenine sarılınca, mutlulukla sevdiği erkeğin göğsüne yasladı sırtını. Başını da hafifçe geriye

attı. Mis gibi kokusu burnuna geldi. Genç adam banyodan çabucak çıkmış, üstüne pantolonunu giymiş ama ipek gömleğin önünü henüz iliklenmemişti.

“Çok güzel!” diye fısıldadı karısının boynunun kıyısını öperken. Ürpertici dudakları bir anda ateş gibi bir etki bırakmıştı teninde. Bir eli de sütle dolmaya başlamış göğüslerini avuçlamıştı.

“Evet...” diye onayladı Ebru kıvrınarak. Gözlerini yumdu. “Kızımız gerçekten çok güzel!”

Genç adam gülerek onu kendisine çevirdi. Ebru’nun şaşkın bakışları altında dudağına aşk dolu bir öpücük kondurdu. Ama öpmeden önce “Ondan bahsetmiyordum!” diye mırıldanmıştı. Öpücüğü bittiğinde, Ebru parlak gözlerle o sevdiği gri gözlerin içine baktı. Dudakları titriyordu.

“Kimden bahsediyordun?” dedi inadına.

“Sevdiğim kadından...”

“Öyle mi?”

“Evet... Çocuklarımın annesinden... Kurnazca planlar yapan, zeki bir kadından...”

“Akıllıym, değil mi?”

“Hem de nasıl!”

Dudakları yine buluştu. Genç adamın elleri akıllıca bir manevrayla karısının kalçalarını kavrayıp yumuşakça kendisine çekti. Ama ortadaki göbekte yer alan minik vatandaş yüzünden kendisine fazla yanaştıramamıştı.

Ebru kıkırdadı.

“Bu şekilde çok zor... Himm... Sen de çok güzel kokuyorsun...” Gözü kapıya kaydı. “Çok güzel bir planım daha var ama azıcık riskli...”

“Öyle mi?”

“Çok riskli!” diye seksi bir bakışla uyardı onu Ebru.

“Bayılırım riske!” Genç adam onu salıp önce kapıya gitti. Kilitledikten sonra da masasına yöneldi. Sekreterinin düğmesine

bastı. Yüzünde tatlı bir tebessümle karısını süzüyordu. “Ayfer Hanım? Eşim biraz uzandı. Azıcık yorulmuş da! Bizi kimse rahatsız etmesin, tamam mı? Siz de bir şey olursa Dilara’yla ilgilenirsiniz.”

Dönüp karısına baktı. Elleri cebindeydi.

“Evet... Plan ne? Söyle bakalım?..”

Genç kadının gözü kanepeye kaydı bu sefer. Sonra da gözünün ucuyla kocasına sessiz bir davet iletti. “Söyleyemem...” diye fısıldadı. Heyecandan sesi titremişti. Narin parmakları bluzunun düğmelerine gitti. “Ama gösterebilirim...”

*** SON ***